SERGEY LUKYANENKO

"Rus votkası kadar sert... Merak uyandıran bir şehir fantazisi."
—*Publishers Weekly*

GÜNDÜZ NÖBETİ



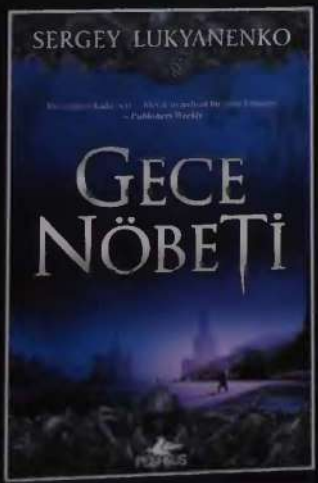
PEGASUS

"Büyüleyici... Son zamanlardaki en özgün ve okunabilir doğaüstü kurgulardan biri."
—Scotland on Sunday

"Rusya'nın soğuğundan çıkma tüyler ürperten bir gerilim romanı..."
—Sunday Sport

"Sergey Lukyanenko'yu tanımıyorsanız, hemen tanımaya başlamalısınız! Günümüz Rusyası'nın en popüler yazarlarından. Ve en iyilerinden!"
—New York Times

"Lukyanenko okuyucusunun keyif alması için yeni fikirler sunma konusunda çok başarılı."
—The Sydney Morning Herald



GÜNDÜZ NÖBETİ

Pegasus Yayınları: 803
Bestseller Roman: 352

GÜNDÜZ NÖBETİ
SERGEY LUKYANENKO
Özgün Adı: Дневной дозор

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilek Yücel
Düzelti: Haluk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2014
ISBN: 978-605-343-243-2

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Sergey Lukyanenko ve Vladimir N. Vassiliev, 1998 © AST Yayıncılık Ltd., 2004

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Andrew Nurnberg Associates'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SERGEY LUKYANENKO

GÜNDÜZ NÖBETİ

Rusçadan Çeviren:
Ferda Yaraş

PEGASUS YAYINLARI

Bu metinde yer alan isim, başlık ve olayların gerçek insan ve olaylarla çakışması bütünüyle tesadüfi ve şans eseridir.

Bu metnin dağıtımı Aydınlık'ın emelleri için sakıncalı olduğundan yasaklanmıştır.

Gece Nöbeti

Bu metnin dağıtımı Karanlık'ın emelleri için sakıncalı olduğundan yasaklanmıştır.

Gündüz Nöbeti

BİRİNCİ HİKÂYE

İZİNSİZ GİRİLEBİLİR

ÖNSÖZ

Apartmanın girişi herhangi bir saygı hissi uyandırmıyordu. Şifreli kilit kırılmış, işe yaramıyordu. Yerler ise üstüne basılmış ucuz sigara izmaritleriyle doluydu. "Spartak" kelimesi asansörün grafitilerle kaplı duvarlarına sıradan küfürler kadar sık yazılmıştı. Düğmeler sigarayla yakılmış ve son derece itinalı bir şekilde –artık taş gibi sert bir hal almış olan– sakızla kaplanmıştı.

Dördüncü kattaki dairenin kapısı da apartmanın girişiyle oldukça iyi bir uyum içerisindeydi: çirkin, yapay bir eski Sovyet derisi ve eğri büğrü vidalarla tutturulmuş ucuz, alüminyum rakamlar.

Nataşa zile basmadan önce bir an duraksadı. Böylesi bir yerden bir şeyler umut ettiği için gerçekten çıldırmış olmalıydı. Eğer büyü kullanmaya karar verecek kadar çılgın veya çaresizseniz gazeteyi karıştırabilir, televizyonu açabilir ya da radyo dinleyebilirsiniz. Yasal spritüel salonlar, uluslararası diplomaya sahip olan deneyimli medyumlar... Bunların hepsinin bir düzmece olduğu yeterince açıktı. Ama en azından iyi bir çevrede, iyi insanlarla birlikte olabilirdiniz... Kaybedenlerin barınağında değil.

Nataşa yine de zili çaldı. Bu yolculuğunun zaman kaybı olmasını istemiyordu.

İlk birkaç dakika evde kimse olmadığım düşündü. Sonrasında ise telaşlı ayak sesleri duydu, bu sesler, aceleyle yürürken terlikleri ayağından çıkmak üzere olan birini andırıyordu. Kısa bir an kapının gözetleme deliği karardı, sonra kilit gıcırdadı ve kapı açıldı.

"Oh, Nataşa, sen misin? İçeri gel, içeri gel..."

Nataşa daha ilk görüşmede "sen" diye konuşan insanlardan hiç hoşlanmazdı. Biraz resmiyet olması gerektiğini düşünüyordu.

Ama kapıyı açan kadın, onu laubali bir şekilde elinden yakalayarak içeriye doğru çekti. Parlak makyajlı, kırışık yüzünde öylesine samimi bir ifade vardı ki Nataşa kendinde bu teklife itiraz edecek gücü bulamamıştı.

"Arkadaşım bana sizin..." diye başladı Nataşa.

"Evet, biliyorum, biliyorum canım," dedi ev sahibi, elini havada sallayarak. "Oh, ayakkabılarını çıkarma, zaten etrafı temizleyecektim... ya da sana bir çift terlik getireyim."

Nataşa tiksintisini güçlükle gizlemeye çalışarak etrafına bakındı.

Koridor çok küçük değildi ama tıka basa eşyalarla doluydu. Tavanda asılı duran lambanın ışığı oldukça zayıftı, hatta belki de en fazla otuz vattı ama yine de etrafın bakımsızlığını gizleyemiyordu. Portmantonun üzeri üst üste yığılmış kıyafetlerle doluydu, aralarında güveleri besleyen misk kürkü kışlık bir mont da vardı. Muşamba zeminin açıkta kalan küçük kısmı ise âdeta grileşmişti. Ev sahibi temizlik yapmayı çok uzun zamandır planlıyor olmalıydı.

"Adın Nataşa, değil mi kızım? Ben Daşa."

Daşa, Nataşa'dan en az on beş ya da yirmi yaş daha büyüktü. Nataşa'nın annesi olabilecek yaştaydı ama eğer böyle bir anneye sahip olsaydınız, kendinizi asmak isteyebilirdiniz... Daşa kısa boylu ve tombul bir vücut yapısına sahipti. Saçları oldukça kirli ve mat görünüyordu. Tırnaklarındaki ojeler soyulmuştu. Üzerinde rengi atmış bir sabahlık, çıplak ayaklarında ise pamuk parçası olmuş bir çift terlik vardı. Ayak tırnaklarına parlak bir tırnak cilası sürmüştü. Aman Tanrım! Ne kadar bayağı!

"Sen falcı mısın?" diye sordu Nataşa. Ama kendi içinde de sessiz bir çığlıkla bağırıyordu: "Ne kadar aptalım!"

Daşa kafasını salladı. Sonra eğildi ve ayakkabı yığının arasından bir çift kauçuk terlik çıkardı. İnsanoğlunun ürettiği en gereksiz terlikti; iç kısmında ayağa batan bir sürü plastik çıkıntı vardı. Yoga yapmak için oldukça idealdi. Bazı çıkıntıları uzun zaman önce düşmüştü, ama bu bile onu daha rahat bir terlik yapmamıştı.

"Giy bunları!" dedi Daşa, neşeli bir ses tonuyla.

Nataşa sanki hipnoz edilmiş gibi sandaletlerini çıkardı ve terlikleri ayağına giydi. Hoşçakal, külotlu çorap. Sağlamlığıyla ünlü, en sevdiği "Omsa" marka çorabım giymiş olmasına rağmen birkaç kaçık oluşması tabii ki kaçınılmazdı. Bu dünyadaki her şey aptal kurnazlar tarafından üretilen birer hiledir. Ve bir sebepten ötürü akıllı insanlar hep bu hilelere inanırlar.

"Evet, ben falcıyım," dedi Daşa, giymesi için verdiği terliklere dikkatlice bakarak. "Bu özellik bana büyükannemden geçti. Tabii bir de annemden. Hepsi falcıydı, hepsi insanlara yardım ettiler. Bu özellik bizim ailemizde var. Mutfağa gidelim, Nataşa. Odaları henüz toparlayamadım."

Nataşa kendini aptal olmakla suçlamaya devam ederek mutfağa doğru yürüdü. Burada her şey tahmin ettiği gibiydi: içi, kirli bulaşıklarla dolu bir lavabo ve pis bir masa. Masanın üzerinde gezinen hamam böceği ise onlar mutfağa girdiği anda masanın altına doğru kaçmıştı. Pencereler belli ki bahardan beri hiç silinmemişti, tavanda ise sinek izleri vardı.

"Otur." Daşa hızlıca masanın altından bir tabure çekti ve onu, onur konuğu köşesine aldı – masayla buzdolabının arasına.

"Teşekkürler, ayakta kalsam daha iyi." Nataşa oturmamaya karar vermişti. Bu tabure ona masadan ya da yerden bile daha az güven veriyordu. "Daşa... Darya?"

"Darya."

"Darya, ben sadece şeyi öğrenmek istiyorum."

Kadın omuzlarını silkti. Elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı – belki de mutfakta çöp yığınından alınmamış gibi duran tek eşya buydu. Sonra Nataşa'ya baktı. "Öğrenmek? Öğrenilecek hiçbir şey yok. Her şey gün gibi ortada."

Nataşa bir an sanki mutfakta yeterli ışık yokmuş gibi tatsız, bunaltıcı bir hisse kapıldı. Her şey grileşmiş, buzdolabının rahatsız edici sesi ve caddeden gelen trafik gürültüsü bir anda kesilmişti. Buz gibi terle kaplanmış olan alnını sildi. Sıcaktı. Yaz, sıcak, metrodaki uzun yolculuk, tramvaydaki kalabalık... Neden bir taksiye binmemişti? Şoförü arabayla başka bir yere göndermişti. Evet, çünkü nereye gittiğini ve neden gittiğini kimsenin anlamasını istemiyordu... Peki, ama neden taksiye binmemişti?

"Kocan seni terk etti, Nataşenka," dedi Darya, sevgi dolu bir ses tonuyla. "İki hafta önce. Her şeyi bıraktı, sadece eşyalarını çantasına attı ve seni terk etti. Hiçbir kavga, hiçbir tartışma yaşanmadan. Evini, arabasını bıraktı. Ve senin kara kaşlı, genç, güzel fahişe rakibinin yanına gitti... Ama sen de hâlâ yaşlı sayılmazsın, kızım."

Nataşa bu kez "kızım" kelimesine tepki göstermemişti. Şimdi sadece umutsuz bir şekilde arkadaşına neyi anlatıp neyi anlatmadığını hatırlamaya çalışıyordu. Ama rakibinin kara kaşları olduğundan bahsetmemişti, bundan emindi. Genç kadının esmer ve siyah saçlı olduğu doğruydu... Nataşa bir kez daha gözlerini kör eden, şiddetli öfkesinin esiri olmuştu.

"Ve ben neden gittiğini biliyorum, Nateşenka... Sana 'kızım' diye hitap ettiğim için beni bağışla. Sen güçlü bir kadınsın, her şeye kendi kendine karar vermeye alışmışsın ama tıpkı benim kızlarıma benziyorsun... Çocuğun yok Nataşa, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Nataşa, alçak bir ses tonuyla.

"Peki, ama neden?" diye sordu, falcı, sitemkâr bir şekilde kafasını sallayarak. "Kocan bir kızı olmasını istiyordu, değil mi?"

"Evet, bir kız..."

"Öyleyse neden yapmadın?" diye sordu falcı, omuzlarını silkerek. "Benim beş tane çocuğum var. İkisi –en büyükleri– orduya katıldı. Bir kızım evlendi, şimdi kendi bebeğine bakıyor. Diğeri okuyor. Ve en küçükleri, en çılgın olanı..." Darya elini havaya doğru salladı. "Otur, neden oturmuyorsun."

Nataşa isteksiz bir şekilde tabureye oturdu, çantasını dizlerinin üzerine yerleştirdi ve kendine güvenini tekrar kazanmaya çalışarak şöyle dedi:

"Hayat böyle ilerliyor. Evet, ondan bir çocuğum olabilirdi ama insan bunun için kariyerini de mahvedemez."

"Bu da doğru." Falcı tartışmaya çalışmamıştı. Elleriyle yüzünü ovuşturuyordu. "Bu senin seçimin... Peki, onu geri döndürmek istiyor musun? Seni neden terk etti? Rakibin onun bebeğini taşıyor ve kocan için çok çaba harcadı. Onu dinleyerek, ona yakınlık göstererek ve yatakta her türlü oyunları yaparak... Sen iyi bir eşe sahiptin, her kadının sahip olmak isteyeceği bir eşe. Onu geri döndürmek istiyor musun? Ne olursa olsun bunu istiyor musun?"

Nataşa dudaklarını büzdü.

"Evet."

Falcı kadın derin bir nefes aldı.

"Onu geri getirebiliriz... Getirebiliriz."

Ses tonu birdenbire değişmişti, artık daha yavaş ve vurgulu konuşuyordu.

"...Ama bu kolay olmaz. Onu geri getirmek çok zor değil, zor olan geri döndüğünde onu tutabilmek."

"Ne olursa olsun istiyorum."

"Hepimiz, kızım, içimizde, kendi büyü güçlerimize sahibiz." Darya masanın karşısına doğru eğildi. Bakışları sanki Nataşa'yı delip geçiyormuş gibiydi. "Basit, eski kadınsal büyüler. İçine düştüğün bu

hırs yüzünden, bunu tamamen unutmuşsun. Ve bu bir hata! Ama önemli değil. Ben sana yardım edeceğim. Sadece her şeyi üç aşamada yapmamız gerekecek."

Darya yavaşça masaya vurdu.

"İlk olarak, sana bir aşk iksiri vereceğim. Bu büyük bir suç değil... Bu iksir kocanı evine geri döndürecek. Onu geri döndürecek ama orada tutmayacak."

Nataşa tereddütlü bir şekilde kafasını salladı. Bu büyünün "üç aşamada" gerçekleşeceği fikri ona her nedense biraz tuhaf gelmişti. Özellikle de fikrin, bu evde yaşayan bu tuhaf kadından gelmesi...

"İkinci olarak... Rakibinin çocuğu kesinlikle dünyaya gelmemeli. Eğer gelirse, kocanı evinde tutamazsın. Büyük bir suç işlemek zorunda kalacaksın, ana rahmindeki bir çocuğu öldürerek..."

"Sen neden bahsediyorsun!" dedi Nataşa, ürpererek. "Hapse düşmeyeceğim!"

"Ben zehirden bahsetmiyorum, Nataşenka. Sana el vereceğim." O anda falcı gerçekten avuçlarını açtı ve ellerini birbirine vurdu. "Hepsi bu kadar. Bütün suç bu. Hangi hapishaneden bahsediyorsun?"

Nataşa hiçbir şey söylemedi.

"Ama ben bu suçu üstüme almayacağım," dedi Darya, haç çıkararak. "Eğer istersen, sana yardım ederim ama Tanrı'ya sen hesap vermek zorundasın!"

Nataşa'nın sessiz kalışından, bu duruma razı olduğunu anlayarak konuşmaya devam etti:

"Üçüncü olarak... Çocuk sahibi olacaksın. Ben bu konuda da sana yardım edeceğim. Sana yardımcı olan, kocanı eğlendiren, güzel, akıllı bir kızın olacak. Ve tüm bu sorunlar ortadan kalkacak."

"Bütün bu söylediklerinde ciddi misin?" diye sordu Nataşa, sessizce. "Tüm bunları yapabilir misin?"

"Nasıl olduğunu anlatacağım," dedi Darya, ayağa kalkarken. "Eğer 'evet' dersen, bunların hepsi gerçekleşecek. Kocan yarın evine dönecek, bir sonraki gün ise rakibin çocuğunu düşürecek. Ve sen hamile kalana kadar ben senden hiç para almayacağım. Ama sonra alacağım – çok alacağım. Bunu sana şimdi söylüyorum, Tanrı'nın adıyla yemin ediyorum."

Nataşa alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Peki ya seni kandırırsam ve parayı getirmezsem? Her şey gerçekleştikten sonra..."

Duraksadı. Falcı kadın hiç konuşmadan, sert bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Tıpkı bir annenin şefkatli bakışlarla akılsız kızına bakması gibi. "Sen beni kandırınayacaksın, Nataşenka. Sadece bir an düşün, denemeye değmeyeceğini anlayacaksın."

Nataşa güçlükle yutkundu. Sonra da şaka yapmayı denedi:

"Yani ödeme teslimattan sonra mı?"

"Seni küçük iş kadını," dedi Darya, alaycı bir ifadeyle. "Bu kadar zeki ve pratik olursan seni kim sevecek? Bir kadın her zaman, içinde biraz aptallık barındırmalı... Ah... Teslimattan sonra. Üç aşama da tamamlandıktan sonra."

"Ne kadar?"

"Beş.

"Beş mi?" dedi Nataşa, bağırarak, sonra birden duraksadı. "Çok daha ucuz olacağını düşünmüştüm."

"Kocanın sadece evine dönmesini istersen, o daha ucuz olur. Ama bir süre sonra tekrar gider. Ben sana gerçek bir yardım öneriyorum. Kesin çözüm."

"İstiyorum," dedi Nataşa, kafasını sallayarak. Tüm bu olanların biraz gerçek dışı olduğu hissine kapılmıştı. Ellerini çırp ve doğmamış bir çocuğu öldür. Bir daha çırp, kendi aptal çocuğunu dünyaya getir.

"Bu suçu kendi üstüne alıyor musun?" diye sordu falcı, ısrarcı bir şekilde.

"Bunda ne gibi bir suç var?" dedi Nataşa, sert bir biçimde, öfkesi ani bir hamle yapmıştı. "Her kadın en azından bir kere böyle bir suç işler. Belki de bunda hiçbir şey yok!"

Falcı kadın sanki bir şeyler dinliyormuş gibi bir süre düşündü. Sonra da kafasını sallayarak şöyle dedi:

"Var... Sanırım bu da, küçük bir kız çocuğu."

"Suçu üzerime alıyorum," dedi Nataşa, sinirli bir şekilde. "Bütün suçları üstüme alıyorum, hangisini istiyorsan. Anlaştık mı?"

Falcı sert bir ifadeyle Nataşa'ya baktı ve onaylamayan bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Bu doğru değil, kızım... Bütün suçlar hakkında söylediğin. Senin üzerine hangi suçları yükleyeceğimi kim bilebilir? Benim ya da bir başkasınınki... Sonra sen Tanrı'ya hesap vermek zorunda kalırsın."

"Bir şekilde ayırt ederiz."

Darya derin bir nefes aldı:

"Oh, siz gençler ne kadar aptalsınız! Siz, Tanrı'nın, zamanını insanların suçlarını araştırarak mı geçirdiğini düşünüyorsunuz? Her suç arkasında kendi izini bırakır, mahkeme de bu izleri eşleştirir. Tamam, korkma. Senin üzerine başkalarının suçlarını yüklemeyeceğim."

"Korkmuyorum."

Falcı artık Nataşa'yı dinlemiyormuş gibiydi. Sanki çok dikkatli bir şekilde başka bir şeyler dinliyormuş gibi öylece oturuyordu. Sonra omuzlarını silkti ve şöyle dedi:

"Tamam... Haydi, halledelim. Elini ver!"

Nataşa tereddütlü bir şekilde elini falcıya doğru uzattı. Endişeli bakışlarını pırlanta yüzüğünün üzerinden ayırmıyordu. Aslında yüzük parmağından kolay çıkmıyordu ama...

"Oh!"

Falcı, Nataşa'nın parmağını öyle hızlı ve ustaca delmişti ki, Nataşa hiçbir şey hissetmemişti. Genç kadın elinden akan kan damlasına bakarken şaşkınlıktan âdeta donakalmıştı. Darya ise sanki tüm bu yaşananlar son derece normalmiş gibi şırıngayı, üzerinde borş çorbası[1] kalıntıları olan tabağın içine attı. Şırınga yassıydı ve küçük, sivri bir ucu vardı – tıpkı laboratuvarlarda kan almak için kullanılanlar gibi.

"Korkma, her şey steril, iğneler tek kullanımlık."

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?" Nataşa elini çekmeye çalıştı ama Darya son derece hızlı ve güçlü bir şekilde genç kadının elini yakaladı.

"Dur, seni aptal! Yoksa tekrar iğne batırmak zorunda kalacağım!"

Darya cebinden koyu kahverengi, küçük bir şişe çıkardı. Şişenin etiketi çıkarılmıştı ama çok başarılı olduğu söylenemezdi, hatta ilk harfleri hâlâ okunabiliyordu: "Na..." Falcı kadın şişenin mantarını büyük bir ustalıkla çıkardı, şişeyi masaya koydu ve Nataşa'nın küçük parmağını şişenin ağzına yerleştirdi. O anda küçük bir kan damlası şişenin içine doğru aktı.

"Bazı insanlar," dedi falcı kadın, tatminkâr bir ses tonuyla, "... fazla kan koyulduğunda, iksirin daha güçlü olacağına inanırlar. Ama bu doğru değil. İçine konulan kanın kalitesi önemlidir ama miktarı hiçbir değişiklik yaratmaz."

Falcı kadın buzdolabının kapağını açtı ve içinden elli gramlık bir Privet votkası çıkardı. Nataşa o anda şoförünün bu tür votkaları "hayata döndüren" olarak adlandırdığını anımsamıştı.

Nataşa'nın küçük parmağındaki yarayı saran pamuğun üzerine birkaç damla votka düştü. Ardından falcı kadın şişeyi Nataşa'ya doğru uzattı.

"İster misin?"

---

1 Ana maddesi pancar olan sebzeli ve etli, geleneksel Rus çorbası (y.n.)

Her nedense Nataşa o anda yarın sabah nasıl uyanacağını hayal etti, şehrin uzaklarında bir yerde, hırsızlar tarafından soyulmuş, tecavüze uğramış ve tüm bu yaşananlarla ilgili tek bir şey hatırlamaz bir halde. Sonra da hayır dercesine kafasını salladı.

"Pekâlâ, ben bir yudum içeceğim." Darya "hayata döndüreni" dudaklarına doğru kaldırdı ve bütün bir şişeyi tek bir yudumda içti. "Böyle çalışmak daha kolay oluyor. Ve sen, benden korkmana gerek yok. Hayatımı hırsızlık yaparak devam ettirmiyorum."

Votkanın dibinde kalan son birkaç damla da küçük kahverengi şişede duran iksirin içine damladı. Daha sonra Darya, Nataşa'nın meraklı bakışlarına hiç aldırmadan iksirin içine biraz tuz, şeker, sıcak su ve vanilya tozu koydu.

"O ne?" diye sordu Nataşa.

"Nezle misin? Vanilya."

Falcı kadın, şişeyi Nataşa'ya doğru uzattı:

"Al."

"Bu kadar mı?"

"Evet, bu kadar. Kocana bunu içireceksin. Yapabilirsin değil mi? Çayının içine, hatta votkasına bile katabilirsin – ama tabii ki votka en iyi seçenek değil."

"Ama... büyü nerede?"

"Ne büyüsü?"

Nataşa kendini bir kez daha aptal gibi hissetmişti. Artık sesi daha yüksek çıkıyordu: "Bu, benim kanımdan bir damla, birkaç damla votka, şeker, tuz ve vanilya!"

"Ve su," diye ekledi, Darya. Ellerini kalçalarına koyarak alaylı bir ifadeyle Nataşa'ya baktı. "Ne bekliyordun? Kuru kaplumbağa gözü mü? Sarı asma kuşu testisi mi? Yoksa benim içine sümkürmemi mi? Ne istiyorsun? İçerik mi yoksa etki mi?"

Nataşa cevap vermedi. Bu hamle onu şaşkına çevirmişti. Darya konuşmaya devam etti, artık alaylı tavrını da gizlemeye çalışmıyordu: "Sevgili kızım, eğer ben seni etkilemek isteseydim, bunu yapardım. Hiç şüphen olmasın. Önemli olan şişenin içinde ne olduğu değil bunu kimin yaptığı. Endişelenme. Evine git ve bunu kocana içir. Eve tekrar gelecek mi?"

"Evet... Akşam," diye mırıldandı. "Aradı ve birkaç eşyasını almaya geleceğini söyledi."

"Eşyaları almasına izin ver ve ona bir çay ikram et. Yarın onları eve geri getirecek. Tabii ki toplamasına izin verirsen," Darya gülümsedi. "Pekâlâ... Yapman gereken bir şey daha var. Bu suçu üzerine alıyor musun?"

"Alıyorum." Nataşa birden Darya'nın söylediklerinde aslında gülünecek bir şey olmadığını fark etti. Burada komik olmayan bir şeyler vardı. Falcı kadın çok ciddi bir şekilde söz vermesini istiyordu. Ve eğer kocası yarın geri gelirse...

"Senin sözün, benim senedim..." Darya ellerini yavaşça birbirinden ayırdı ve daha hızlı konuşmaya başladı: "Kırmızı su, başkalarının acısı, çürük tohum, şeytan soyu... Daha önce olan, artık olmasın... Daha önce olmayan, artık olmasın... Geçersiz olsun, hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolsun, benim isteğimle, benim sözümle..."

Darya'nın sesi anlaşılmayan bir fısıltıya dönüşmüştü. Sadece bir an dudaklarını kımıldattı. Sonra da ellerini sert bir şekilde çırptı.

Hayal gücünün bir oyunu olmalıydı. Nataşa mutfakta soğuk, kuvvetli bir rüzgar estiğini hissetti. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı, omurgasından aşağıya doğru bir ürperti iniyordu.

Darya, Nataşa'ya baktı ve kafasını salladı: "Bu kadar. Şimdi gidebilirsin. Evine git kızım ve kocanın gelmesini bekle."

Nataşa ayağa kalktı. Sonra şöyle dedi: Peki ama... ben ne zaman..."

"Hamile kaldığında, beni kendiliğinden hatırlayacaksın. Üç ay bekleyeceğim... Sonrasında eğer hâlâ bekliyorsam, beni suçlama..."

Nataşa kafasını salladı. Boğazından yükselen yumruyu engellemek için güçlükle yutkundu. Her nedense artık falcı kadının verdiği sözlere gerçekten inanıyordu ama aynı zamanda da, eğer bu üç ay içerisinde her şey yolunda giderse, parayı vermeye gönülsüz olacağını da çok iyi biliyordu. Tüm bunların bir tesadüf olduğu fikrine kapılabilirdi... Neden bu şarlatan kadına beş bin dolar vermek zorunda olsun ki?

Ama yine de bunu yapacağının farkına vardı. Belki onu son güne kadar oyalardı ama parayı mutlaka getirirdi.

Çünkü bu manikürsüz ellerin nazik çırpışını ve mutfakta birdenbire esen bu soğuk rüzgârı hatırlardı.

"Şimdi git," diye ısrar etti falcı kadın, nazik bir ifadeyle. "Akşam yemeği pişirmem gerek, ayrıca evi de temizleyeceğim. Haydi, git artık..."

Nataşa karanlık koridora doğru yürüdü, derin bir nefes alarak terliklerini çıkardı ve ayakkabılarını giydi. Külotlu çorabı bu zorlu sınavda hayatta kalmayı başarmış gibi görünüyordu... Nataşa bunu gerçekten hiç ummuyordu...

Falcı kadına baktı ve söylemesi gereken doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. Teşekkür etmesi mi gerekiyordu? Ya da başka detaylar sorması mı? Ya da belki espri yapması – tabii şu anda bunu başarabilirse...

Ama Darya onu tamamen unutmuştu. Falcı kadının gözleri kocaman açılmıştı. Elini yavaşça havada sallayarak kapalı olan kapıya doğru bakıyordu. Sonra fısıldayarak şöyle dedi:

"Kim... kim... kim?"

Sadece bir dakika sonra Nataşa'nın arkasındaki kapı beklenmedik bir darbeyle açıldı ve koridor birdenbire insanlarla doldu. İki adam falcı kadını kollarından sıkıca tuttu. Diğeri ise etrafına hiç bakınmadan hızlıca mutfağa doğru yürüdü. Belli ki evin modelini gayet iyi biliyordu. Nataşa'nın arkasında ise siyah saçlı, genç bir kadın belirdi.

Erkeklerin hepsi son derece sade giyinmişti ve her nedense dikkat çekmeyecek bir tarzları vardı: Moskova'nın yüzde doksanının bu sıcak havada giydiği aynı tarz şort ve tişörtler. Nataşa birden bu dikkat çekmeyen gri kıyafetlerin özel servis ajanlarının giydiği formalara benzediği korkusuna kapıldı.

"Bu korkunç," dedi genç kadın, kafasını sallayarak. Nataşa'ya bakıyordu. "Bu iğrenç, Natalya Alekseyevna."

Erkeklerin tam aksine genç kadın koyu renk bir pantolon ve ceket giymişti. Boynunda gümüş zincire takılı parlak bir kolye ucu, parmaklarında ise üzerinde ejderha ve kaplan kafaları, birbirine dolanmış yılanlar ve tuhaf, gizemli harflere benzeyen desenler bulunan karmaşık, şık yüzükler vardı.

"Neden bahsediyorsunuz?" dedi Nataşa, kasvetli bir ses tonuyla.

Genç kadın cevap vermek yerine Nataşa'nın çantasını açtı ve küçük şişeyi çıkardı. Sonra onu Nataşa'nın gözleri önünde havaya kaldırdı ve tekrar suçlarcasına kafasını salladı.

"Bulduk!" diye bağırdı, mutfağa gitmiş olan genç adam. "Hepsi burada, çocuklar."

Falcıyı kollarından tutan adamlardan biri derin bir nefes aldı ve tuhaf, canı sıkkın bir ses tonuyla şöyle dedi: "Darya Leonidovna Romaşova. Gece Nöbeti adına, tutuklusun."

"Ne nöbeti?" Falcının sesinde panikle karışık bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Kimsiniz siz?"

"Bizim sorularımıza cevap vermeme hakkın var," diye devam etti genç adam. "Senin tarafından gelebilecek herhangi bir büyü etkisi düşmanlık olarak kabul edilecek ve hiçbir uyarı vermeden cezalandırılacaktır. İnsani zorunlulukların için anlaşma talep etme hakkına sahipsin. Suçlanıyorsun. Garik?"

Mutfağa gitmiş olan genç adam geri geldi. Nataşa ise sanki bir rüyanın içindeymiş gibi bu genç adamın hüzünlü yüze sahip, zeki,

düşünceli biri olduğunu fark etmişti. Böyle erkekleri zaten her zaman beğenmişti...

"Sanırım her zamanki teşebbüslerden biri," dedi Garik. "Yasa dışı kara büyü uygulaması. Diğer insanların aklına yapılan üçüncü ya da dördüncü derece bir müdahale. Cinayet, vergi kaçırma. Ama son söylediğim bizim için değil. Karanlık Varlıklar için."

"Yasa dışı kara büyü uygulaması, diğer insanların aklına müdahale etme ve cinayetle suçlanıyorsun," diye tekrar etti, Darya'nın kolunu sıkıca tutmuş olan adam. "Bizimle geliyorsun."

Falcı uzun, keskin ve korkunç bir çığlık attı. Nataşa istemsizce açık olan kapıya doğru baktı. Tabii ki komşuların yardıma gelmesini beklemek toyluk olurdu ama belki polisi çağırabilirlerdi, öyle değil mi?

Tuhaf misafirler, falcının bu çığlığına hiçbir tepki vermediler, ama aralarında bulunan genç kadın öfkeli bir şekilde Nataşa'ya baktı ve kafasını sallayarak şöyle dedi: "Bu kadını ne yapacağız?"

"İksire el koyun, sonra da hafızasını silin." Garik hiçbir sempati belirtisi göstermeden Nataşa'ya baktı. "Eve geldiğinde burada kimse olmadığını düşünmesini sağla."

"Bu kadar mı?" Genç kadın cebinden bir paket sigara çıkardı ve hiç acele etmeden bir tane yaktı.

"Katya, başka seçenek yok mu? O bir insan. Böyle bir şey yapabilir miyiz?"

Bu yaşananlar artık korkutucu bile değildi. Bir rüyaydı, kötü bir kâbus... Nataşa böyle tepki veriyordu. Sonra birden genç kadının elinde tuttuğu değerli şişeyi kaptı ve kapıdan dışarı fırladı. Ama sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi hemen geri savruldu, falcı kadının ayaklarının üzerine düşerken çığlıklar atıyordu. Şişe ise elinden fırladı ve şaşırtıcı bir hafiflikle duvara çarparak paramparça oldu. Ve yapışkan, renksiz sıvı bir anda yerdeki muşambanın üzerine yayıldı.

"Yavru Kaplan, rapor için parçaları topla," dedi Garik, sakin bir ses tonuyla.

Nataşa gözyaşlarına boğulmuştu.

Hayır, bunun sebebi korku değildi. Garik'in ses tonu, onun hafızasını silecekleri konusunda tek bir şüphe bile bırakmamıştı. Bunun için ellerini çırpmaları ya da başka bir şey yapmaları yeterli olurdu. Sonra da Nataşa kendini bu kapının hiç açılmadığına ikna etmiş bir halde caddede öylece dururken bulurdu.

Aşk damlacıklarının kirli zemindeki akışını seyrederek ağlıyordu.

Tam o sırada, açık olan kapıdan içeriye birileri girdi. "Çocuklar, misafirlerimiz var!"

Nataşa bu uyarı sesini duydu ama etrafına bile bakınmadı. Buna gerek yoktu. Nasıl olsa tüm bu olanları unutacaktı. Her şey küçük, keskin kırıntılara dönüşecek, sonra da çöpe atılacaktı.

Sonsuza kadar...

BÖLÜM 1

Sabahları hazırlanmak için hiçbir zaman yeterli vaktim olmuyor. Saat yedide, hatta altıda kalkabiliyorum ama yine de bir beş dakikaya daha ihtiyacım oluyor.

Neden böyle oluyor acaba?

Aynanın önünde durmuş aceleyle rujumu sürüyordum. Ve her acele ettiğimde olduğu gibi yine dışarı taşırmıştım. Tıpkı gizlice annesinin rujunu alan liseli kızlar gibi. Tüm bu zahmete katlanmayıp hiç makyaj yapmadan dışarı çıkmak çok daha iyi olurdu. Bu konuda komplekslerim yok. Makyajsız da kendimi gayet iyi hissediyorum.

"Alya!"

Ve işte...

Bu hep olmak zorunda, öyle değil mi?

"Ne oldu anne?" diye bağırdım, aceleyle sandaletlerimi giyerken.

"Buraya gel, ufaklık."

"Anne, ayakkabılarımı giydim!" diye bağırdım, birbirine karışmış olan bağcıklarımı düzeltmeye çalışırken. "Geç kaldım, anne!"

"Alya!"

Bu yararsız bir tartışmaydı.

Gerçekten kızmış olmamama rağmen, topuklarımla kasıtlı olarak ses çıkararak mutfağa doğru yürüdüm. Annem her zamanki gibi televizyonun önünde oturuyor ve çayla birlikte kek yiyordu. Bu iğrenç

Danimarka keklerini neden bu kadar çok seviyordu? Rezalet çöplükler! Şekil olarak ne kadar kötü olduklarından bahsetmiyorum bile!

"Ufaklık, bugün yine geç mi kalacaksın?" diye sordu annem, yüzünü bana doğru çevirmeden.

"Bilmiyorum."

"Alisa, buna izin verilmemen gerektiğini düşünüyorum. Normal çalışma saatleri diye bir şey var, sabaha kadar seni orada tutmaları..." dedi annem, kafasını sallayarak.

"Ama bunun karşılığını ödüyorlar," dedim, hiç düşünmeden.

O anda birden annem yüzüme baktı ve dudakları titremeye başladı. "Sen bunu benim yüzüme mi vuruyorsun?"

Annemin her zaman oldukça etkileyici bir ses tonu vardı, tıpkı oyuncular gibi. Belki de şu anda tiyatroda çalışıyor olmalıydı.

"Evet, yaşamımızı senin maaşınla sürdürüyoruz," dedi annem, gücenmiş bir ses tonuyla. "Devlet bizi soydu ve ölmemiz için yolun kenarına attı. Bunu bize unutturmadığın için teşekkürler, kızım. Baban ve ben sana minnettarız. Ama bunu hatırlatıp durmana gerek yok..."

"Anne, ben böyle bir şey demek istemedim. Ama biliyorsun ki benim standart çalışma günlerim yok!"

"Günlerin mi!" diye bağırdı, annem kolların havada savurarak. Çenesinde kek kırıntıları kalmıştı. "Sanırım, gece demek istedin. Ayrıca ne iş yaptığım da bilen yok!"

"Anne..."

Tabii ki bunlar gerçek düşünceleri değildi. Tam aksine bütün arkadaşlarına benim ne kadar iyi ve dürüst bir kız olduğumu anlatırdı. Sadece bu sabah tartışmak istiyordu, belki haberleri izlerken Rusya'daki yaşamımız hakkında iğrenç bir hikâye daha duymuş, belki de sabah babamla bir tartışma yaşamıştı – hatta bu da babamın evden neden erken çıktığını açıklayabilirdi.

"Ayrıca kırk yaşında anneanne olmaya da hiç niyetim yok!" diye devam etti annem, konuyla hiçbir alakası olmamasına rağmen. Neden bunu söyleme gereği duymuştu? Evlenip bu evden ayrılmamdan ve babamla tek başına yaşamak zorunda kalmaktan –ya da yaşayamamaktan– yıllardır korkuyordu. Gerçeklik sınırına baktığımda babamın başka bir kadın için onu terk edebileceğini görüyordum. Babam, annemden üç yaş daha küçüktü ve annemin tam aksine kendine çok iyi bakıyordu.

"Bu yıl elli yaşına gireceksin, anne," dedim. "Üzgünüm, gerçekten acelem var."

Koridora vardığımda annemin öfke dolu sesini hâlâ duyabiliyordum: "Hiçbir zaman normal insanlar gibi annenle konuşmak istemedin!"

"Bir zamanlar istemiştim," dedim kendi kendime, kapıdan çıkarken. "Hâlâ normal bir insan olmak istediğim zamanlarda. Peki, sen neredeydin?"

Annemin bu akşam benimle yapacağı tartışmayı düşünerek kendini teselli ettiğinden emindim. Hatta bu tartışmaya babamı da dâhil edebilirdi. Bunu düşündüğüm zaman kötü bir ruh halinin içine giriyordum.

Bu nasıl bir şey – sevdiğimiz insanları bilerek tartışmanın içine çekmek? Ama annem bunu yapmayı seviyordu. Ve bunların, babamın ona olan aşkını öldürdüğünü anlamıyordu.

Ben bunu asla yapmayacağını.

Ve annemin yapmasına da izin vermeyeceğim!

Koridorda hiç kimse yoktu, ama olsa bile beni durduramazdı. Arkamı döndüm ve çizgiye dönüşen gözlerimle kapıya doğru baktım... Böylece kendi gölgemi görebiliyordum.

Gerçek gölgem. Alacakaranlık tarafından yaratılmış olan gölgem.

Siyah, yoğun bir karanlığa dönüşene kadar sanki önünüzde bir kasvet yoğunlaşıyormuş gibi görünür – öyle siyahtır ki âdeta güne benzeyen yıldızsız bir gece gibidir.

Bu karanlığın arkasında ise titreyen, girdaplar yaparak dönen, grimsi bir siluet görürsünüz; bu siluet ne tam olarak üç boyutludur ne de tam olarak düz... âdeta kirli bir yün parçası gibidir. Ya da tam aksine, büyük Karanlık boyunca açılmış bir delik ve Alacakaranlık'a uzanan bir kapı gibidir.

Gölgeme doğru bir adım attım ve bedenimi katlayarak yukarıya doğru kaydım.

Bir anda bütün dünya değişmişti. Âdeta televizyonun renk ve netlik ayarını en düşüğe indirmiş gibi renkler tamamen kaybolmuş, her şey karanlık, gri bir bulanıklığın içinde donakalmıştı. Sesler, tıpkı uzaktaki bir denizin çağıldaması kadar zayıf bir uğultu bırakarak yok olmuştu.

Alacakaranlık'taydım.

Annemin parıldayan kızgınlığını görebiliyordum. Kendine duyduğu keskin limon rengi acıma duygusu ile yanlış zamanda garaja gidip arabasını tamir eden babama hissettiği asidik yeşili nefreti birbirine karışmıştı.

Ayrıca kafasının üzerinde yavaş yavaş şekillenen kara bir girdap vardı. Özel birine yöneltilmiş, zayıf bir lanet: "Umarım işlerin seni çıldırtır, nankör yaratık!" Ama nihayetinde bu bir anne lanetiydi, bunlar oldukça güçlü ve inatçı oluyorlardı.

Oh! Hayır anne!

Çabaların için teşekkür ederim. Babam otuz yedi yaşında kalp krizi geçirdi, ayrıca üç yıl önce başka bir krizden onu güçlükle kurtardım... Bedelini hatırlamak bile istemiyorum. Şimdi de beni mi hedef aldın?

Güçlükle Alacakaranlık'a doğru uzandım, bunu yaparken öylesine güç harcadım ki kürek kemiğime âdeta bir bıçak saplandı. Annemin aklını yakaladım – önce titredi, sonra birden donakaldı.

Pekâlâ... Yapmamız gereken bu.

Alacakaranlık her zaman serin olmasına rağmen ter içinde kalmıştım. İşte çok faydalı olabilecek bir enerjiyi kullanmıştım. Ama sadece bir dakika sonra annem artık benimle ne konuştuğunu hatırlamıyordu. Ve her zamanki gibi benim çalışkan olmamdan, işimi sevmemden ve hava henüz aydınlanmadan çıkıp gece yarısına kadar eve dönmememden memnuniyet duymaya başlamıştı.

İşte oldu.

Yan etkileri muhtemelen geçici olacaktı ama yine de annemin aklının derinliklerine çok fazla inmek istemiyordum. Fakat en azından birkaç ay huzur ve sessizlik içerisinde yaşamayı garantilemiştim. Tabii ki babam da... Ben babamın kızıyım ve babamı annemden daha çok seviyorum. Kimi daha çok sevdiğini –anne ya da baba– söyleyemeyen sadece çocuklardır, yetişkinler bu soruya cevap verirken zorlanmazlar.

İşimi bitirince, henüz tam şekillenmemiş olan kara girdabı annemden uzaklaştırdım. O da kendisini sahiplenecek başka birilerini arayarak duvarlara doğru sürüklendi. Sonra derin bir nefes aldım ve apartmanın girişine dikkatlice baktım.

Evet, uzun zamandır temizlenmemişti. Mavi yosun yine her yeri kaplamıştı, üstelik en yoğun olan kısmı bizim evin kapısının olduğu yerdi. Bu son derece normal bir durumdu. Annemin histeri nöbetleri onu sürekli olarak besliyordu. Küçükken, Aydınlık Varlıklar'ın, onu bizi kızdırmak için diktiklerini düşünürdüm. Sonra bana, onun Alacakaranlık'ın bitki örtüsü ve insani duyguları yiyip bitiren bir parazit olduğu gerçeğini açıkladılar.

"Buz!" diye emrettim, elimi yukarıya kaldırarak. Soğuk hava itaatkâr bir şekilde parmak uçlarımda toplandı ve tıpkı sert bir fırça

gibi duvara doğru hareket etmeye başladı. Sonra bir anda yosunun donmuş olan iğneleri parçalanarak yere düştü.

İşte bu kadar!

Bu sana insanların düşünceleriyle beslenmemen gerektiğini öğretir!

Bu gerçek Güç! Bir Diğer'in Gücü.

Alacakaranlık'tan çıktım –sıradan insan dünyasına göre iki saniyeden daha az bir zaman geçmişti– ve saçlarımı düzelttim. Alnım ıslaktı. Mendilimi çıkarıp terimi silmem gerekiyordu. Ve bunu yapmak için aynaya baktığımda rimelimin aktığını gördüm.

Görünüşümle uğraşacak zamanım yoktu. Sıradan insanların makyajımdaki bozuklukları anlamasını önlemek için üzerime hemen ince bir örtü attım. Biz bu örtüye "paranja" diyoruz ve hepimiz bunu giyen Diğerleri'yle alay etmeyi seviyoruz ama yine de kullanıyoruz. Çok fazla zamanımız olmadığında ya da iyi bir izlenim bıraktığımızdan emin olmak istediğimizde... ya da bazen sadece eğlenmek için. Pskovlu genç, güzel bir cadı –paranja takmaktan başka bir şey bilmeyen– üç yıldır model olarak çalışıyor. Hayatını bundan kazanıyor. Tek sorun, büyünün, fotoğraflar ve videolar üzerinde hiçbir etkisinin olmaması. Bu yüzden kendisine gelen reklam tekliflerini sürekli olarak geri çevirmek zorunda kalıyor.

Bugün her şey ters gidiyordu. Asansör bir türlü gelmedi, diğer asansör ise uzun zamandan beri servis dışıydı. Sonra, merdivende, üst katımızda oturan genç Vitalik'le[2] karşılaştım. Beni paranjanın içinde görünce, yüzünde aptal bir gülümseme oluştu. On üç yaşından beri bana âşıktı – aptal, umutsuz, sessiz bir aşkla. Ama dürüst olmak gerekirse bu tamamen benim hatamdı. Aşk büyüsü yapmayı öğreniyordum ve bunu komşumuzun küçük oğlu üzerinde denemeye karar vermiştim, çünkü ben balkonda güneşlenirken beni dikizlemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Ve... Ben de bunu denedim. Ama

2 Vitaly isminin sevgi, küçültme eki almış hali. (yay. n.)

sınır faktörlerini yanlış kullandım. Sonunda Vitaly sonsuza kadar bana âşık oldu. Beni uzun süre görmezse, büyünün etkisi geçiyormuş gibi oluyordu ama kısacık bir karşılaşma bile yaşansa her şey tekrar canlanmaya başlıyordu. Bu yüzden aşkta hiçbir zaman mutlu olamayacaktı.

"Vitalik, acelem var," dedim, gülümseyerek.

Ama genç adam kapının çıkışını tıkayarak öylece durdu. Sonra da bana iltifat etmeye karar verdi.

"Alisa, bugün çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Onu kibarca yolumdan çektim. Elimi omzuna koyduğum anda titrediğini hissetmiştim. Bu dokunuşu muhtemelen bir hafta boyunca hatırlayacaktı...

"Son sınavı geçtim, Alisa!" dedi, hızlı bir şekilde, ben yürümeye devam ederken. "İşte bu kadar, artık üniversite öğrencisiyim!"

Arkama döndüm ve ona daha yakından baktım.

Acaba yüzüne sürdüğü bu sivilce kremleri halüsinasyonlara mı sebep oluyordu? Üniversiteye girip "yetişkin hayatına" başlayınca benimle birlikte olabileceğini mi umuyordu?

"Ordudan mı kaçıyorsun?" diye sordum. "Artık erkeklerin hepsi cinsiyetsiz! Hepsi pısırık. Hizmet etmek ve birazcık olsun deneyim kazanmak istemiyorlar, sonra da hemen okumaya gidiyorlar."

Yüzündeki tebessüm yavaşça kaybolmuştu. Bu harika bir görüntüydü!

"Hoşçakal, Vitalik," dedim, apartmanın kapısından, bunaltıcı yaz sıcağına doğru çıkarken. Ruh halim şimdi biraz daha iyiydi.

Bu âşık köpek yavrularını izlemek her zaman çok eğlenceli oluyordu. Onlarla flört etmek sıkıcıydı, seks yapmak ise iğrenç oluyordu ama onları izlemek gerçek bir zevkti. Bu aptal âşığı bir ara öpmeliyim...

Her neyse, sadece bir dakika sonra, kara sevdaya düşmüş olan komşumu tamamen unutmuştum. Elimi kaldırdım. İlk geçen araba

durmadı – direksiyondaki adam açgözlü bakışlarıyla bana baktı ama yanında karısı oturuyordu. Bir sonraki araba durdu.

"Şehir merkezine gitmem gerek," dedim, cama doğru eğilerek. "Manezhnaya Meydanı'na."

"Atla," dedi, direksiyonda oturan adam, uzanıp kapıyı açarken. Bakışları etkileyiciydi, siyah saçlıydı, hemen hemen kırk yaşındaymış gibi görünüyordu. "Böyle güzel bir kızı nasıl reddedebilirim?"

Jiguli 9 marka arabanın ön koltuğuna oturdum ve camı sonuna kadar açtım. Rüzgâr yüzüme vuruyordu – en azından biraz olsun rahatlamıştım.

"Metroyla daha hızlı gidebilirdin," dedi adam, beni dürüstçe uyararak.

"Metroyu sevmiyorum."

Adam kafasını salladı. Ondan hoşlanmıştım. Üzerimdeki paranjayla bir şeyleri gerçekten abartmış olmama rağmen bana çok açgözlü bakmıyordu. Arabası da oldukça bakımlıydı. Ayrıca çok güzel elleri vardı. Güçlülerdi, direksiyonu çok yumuşak ama güvenli bir şekilde tutuyorlardı.

Ne yazık ki acelem vardı.

"İşe mi geciktiniz?" diye sordu. "Siz" diye hitap ediyordu ama her nasılsa ses tonunda samimiyet vardı. Acaba telefon numaramı vermeli miydim? Nihayetinde ben özgür bir kadınım, ne istersem yapabilirim.

"Evet."

"Böyle güzel kızlar acaba ne iş yapıyorlar?" Tanışmaya ya da iltifat etmeye çalışmıyordu, bu gerçekten sadece meraktı.

"Diğerlerini bilmiyorum ama ben cadıyım."

Gülümsedi.

"Bu da diğer işler gibi..." Sigaramı ve çakmağımı çıkardım. Adam bunu onaylamadığım anlatmak istercesine bana baktı. Bu yüzden izin istemedim. Sigaramı yaktım.

"Peki, cadıların görevleri nelerdir?"

O sırada Rusakovskaya Caddesi'ne döndük, adam daha hızlı gitmeye başlamıştı. Galiba zamanında orada olacaktım.

"Çeşitli," diye cevap verdim, kaçamak bir şekilde. "Fakat asıl olarak Aydınlık'ın güçlerine karşı savaşıyoruz."

Adam oyunu kurallarına göre oynamayı kabul etmişti, her ne kadar bu gerçek bir oyun olmasa da...

"Öyleyse siz gölgenin tarafında mısınız?"

"Karanlık'ın."

"Harika. Başka bir cadı daha tanıyorum, üvey annem," dedi adam, gülerek. "Ama o artık emekli oldu, Tanrı'ya şükürler olsun. Peki, Aydınlık'ın güçlerini neden sevmiyorsunuz?"

Hissettirmeden aurasını kontrol ettim. Hayır, sorun yoktu. Sıradan bir insandı.

"Bizim yolumuza giriyorlar. Mesela, söyleyin, sizin için hayattaki en önemli şey nedir?"

Adam bir an düşündü.

"Hayatın kendisi. Kimse beni yaşamdan alıkoyamaz.

"Doğru," dedim, onaylayarak. "Herkes özgür olmak istiyor, öyle değil mi?"

Kafasını salladı.

"İşte, biz cadılar da özgürlük için savaşıyoruz. Herkesin istediğini yapabilmesi için."

"Peki ya birileri kötülük yapmak isterse?"

"Bu, onun hakkı."

"Peki ya bunu yaparken başkalarının haklarına tecavüz ediyorsa? Farz edelim, ben birilerini bıçaklıyorum ve onların haklarına tecavüz ediyorum."

Komikti. "Aydınlık ve Karanlık'm ne olduğu" konusunda oldukça alışılmış bir tartışma yaşıyorduk. Biz, Karanlık Varlıklar ve kendilerine Aydınlık Varlık diyenler, hepimiz bu konuda çıraklarımızın beynini yıkıyoruz.

"Eğer birileri, sizin haklarınıza tecavüz etmeye çalışırsa, onları durdurursunuz. Bu sizin hakkınız."

"Anladım. Vahşi yaşam kuralı. Güçlü olan haklıdır."

"Güçlü, akıllı ve ileriyi daha iyi görebilen. Bu vahşi yaşam kuralı değil. Hayatın kuralı. Bir fark var mı?"

Adam bir an düşündü ve kafasını salladı.

"Hayır, yok. Öyleyse ben başka bir yola sapıp, senin üzerine atlayıp sana tecavüz etme hakkına sahip miyim?"

"Peki benden daha güçlü olduğuna emin misin?"

Tam o sırada kavşakta durmuştuk. Adam bana daha yakından baktı ve kafasını salladı.

"Hayır... emin değilim. Ama kadınlara saldırmamamın sebebi bana karşılık verme ihtimallerinin olması değil!"

Sinirlenmeye başlamıştı. Bu konuşma şaka gibi görünüyordu ama adam ters bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu.

"Belki de sebebi seni hapse attırabilecek olmaları," dedim. "Tüm sebep bu."

"Hayır," dedi, oldukça kararlı bir şekilde.

"Evet," dedim, gülümseyerek. "Sebep tam olarak bu. Sen normal, sağlıklı ve doğru tepkilere sahip olan birisin. Ama kurallar var, bu yüzden kadınlara saldırmayı değil, onları korumayı tercih ediyorsun."

"Cadı..." diye mırıldandı adam, yüzündeki alaycı gülümsemeyle. Sonra da gaza daha hızlı bastı.

"Cadı," diye onayladım. "Çünkü ben gerçekleri söylüyorum ve iki yüzlü değilim. Nihayetinde herkes özgür yaşamak ister. Ve her istediğini yapabilmek. Tabii ki her şey istenildiği gibi olmaz –herkesin kendi arzuları vardır– fakat herkes benzer isteklere sahiptir. Ve bu uzlaşmazlıklar, özgürlük olgusunu meydana getirir! Diğer insanların isteklerine saygı göstermek zorunda olsalar da herkesin her şeye sahip olmak istediği uyumlu bir toplum.

"Peki, ama ahlak?"

"Ne ahlakı?"

"Evrensel insani ahlak?"

"O da ne?"

Bir kişiyi sorduğu soruları tam olarak açıklamaya zorlayıp çıkmaz sokağa itmekten daha iyi bir şey yoktur. İnsanlar genellikle söyledikleri kelimelerin ne anlama geldiğini düşünmezler. Kelimelerin, doğruları aktardığını zannederler. Mesela "kırmızı" kelimesini duyduklarında, akıllarına, kan değil olgun bir ahududu gelir. "Aşk" kelimesini duyduklarında ise, *Playboy*'un erotik filmlerini değil Shakespeare'in şiirlerini anımsarlar. Ve söyledikleri kelimeler doğru cevapları çağrıştırmadığında da buna şaşırırlar.

"Bazı temel ilkeler var," dedi adam. "Dogmalar, tabular. Bunlar... hımın... ne denir? Emirler."

"Yani?" dedim, cesaret verircesine.

"Çalmayacaksın[3]."

Güldüm, adam da gülümsedi.

"Komşunun karısına göz dikmeyeceksin." Şimdi gerçekten açıkça gülmüştü.

"Peki, sen bunları başarıyor musun?"

"Bazen."

---

3 Musa'ya Sina Dağı'nda Tanrı tarafından iki taş tablet üzerinde verildiği söylenen bu dizi dini ve ahlakı öğretiler bütünü olan On Emir'den biri. (ç. n.)

"Yani komşunun karısına 'göz dikmiyorsun' bile? İçgüdülerini bu kadar iyi mi kontrol ediyorsun?"

"Cadı!" dedi adam, hoşuna giden bir ses tonuyla. "Pekálá, pişmanım, pişmanım..."

"Pişman olma!" diye araya girdim. "Bu son derece normal. Özgürlük! Çalmak... ve göz dikmek..."

"Öldürmeyeceksin!" dedi adam. "Hı? Buna ne diyorsun? Evrensel bir emir!"

"Buna 'küçük bir oğlağı annesinin sütünde pişirme,' de diyebilirsin. Televizyon izler misin? Ya da gazete okur musun?" diye sordum.

"Ara sıra. Ama pek hoşlanmıyorum."

"Öyleyse 'Öldürmeyeceksin'i neden emir olarak adlandırıyorsun? Öldürmeyeceksin... Bu sabah haberlerde, güneyde üç kişinin daha rehin alındığını ve bunun karşılığında fidye istendiğini söylediler. Bu işi yapanlar isteklerinin ciddiyetini göstermek için de rehinelerin hepsinin birer parmağını kesmişler. Bu arada rehinelerden biri üç yaşında bir kız. Onun da bir parmağı kesilmiş."

Adamın parmakları direksiyonu daha sıkı tutmaya başlamış, yüzü ise sapsarı kesilmişti.

"Piç kuruları..." dedi büyük bir öfkeyle. "Canavarlar. Evet, bunu duydum. Bunlar pislik, zalim, böyle bir şey yapabildiklerine göre... Onları ellerimle boğabilirim."

Sustum. Adamın aurası kıpkırmızı parlıyordu. Ona vurmak istemiyordum; öfkeden kontrolünü neredeyse kaybetmişti. Yaptığım saptama doğruydu. Onun küçük bir kızı vardı.

"Bunları telefon direklerine asacaksın!" dedi, hâlâ öfkeliydi. "Napalmle yakacaksın!"

Sustum ve adamın yavaş yavaş sakinleşene kadar bekledim. Sonra sordum:

"Peki evrensel ahlaki emirlere ne oldu? Şimdi sana bir silah verseler, hiç tereddüt etmeden tetiği çekersin."

"Bu canavarlarla ilgili bir emir yok!" dedi adam, büyük bir öfkeyle. Sakin, medeni tavrı tek bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Vücudundan âdeta bir enerji boşalıyordu. Hızlıca içime çektim, bu sabah harcadığım Güç'ü geri kazanmıştım.

"Teröristler bile canavar değillerdir," dedim. Onlar birer insan. Sen de öyle. Ve insanlar için verilmiş emirler yok. Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek."

Ben onun bedeninden fışkıran enerjiyi içime çekerken o da sakinleşmeye başlamıştı. Ama tabii ki bu sakinlik çok uzun sürmeyecekti. Sarkaç o akşam tekrar salınıma geçtiğinde öfke onu yine ele geçirecekti. Tıpkı tulumbadaki su gibi; onu hızlı bir şekilde yukarıya çekebilirsiniz ama o aynı hızla geri gider.

"Yine de haklı değilsin," diye cevap verdi, biraz daha sakin bir şekilde. "Mantık tutuyor, tabii ki, evet... Ama bazı şeyleri Orta Çağ ile kıyaslayacak olursak, ahlak kesinlikle gelişti."

"Saçmalama!" dedim, kafamı sallayarak. "Nasıl gelişti? Eskiden savaşlarda bile oldukça katı ahlak kuralları vardı. O zaman yapılan savaşlar, gerçekten savaştı. Krallar tahtlarını, kellelerini riske atarak ordularıyla birlikte savaşırlardı. Peki ya şimdi? Büyük bir ülke, küçük bir ülkenin üzerinde egemenlik kurmak istiyor, bu yüzden onu üç ay boyunca bombalıyor ve böylece elinde kalan eski silahlardan da kurtulmuş oluyor. Artık askerler bile hayatlarını riske atmıyor! Bu tıpkı, arabayı kaldırıma sürüp yayaları lobutlar gibi yere devirmeye benziyor."

"Ahlak kuralları aristokratlar içindi," diye karşı çıktı, sert bir ifadeyle. "Sıradan insanlar kalabalığın arasında öldüler."

"Şimdi de öyle değil mi? İki oligarşi birbiriyle ilişki kurduğu zaman, orada mutlaka bazı ahlak kuralları gözlenir. Çünkü her ikisinin de onlar için adam öldürecek ve maddi uzlaşma sağlayacak fedaileri,

ortak çıkarları ve aile bağları vardır. Onlar tıpkı eski aristokratlar gibidir! Ve bu krallar boğazlarına kadar lahananın içinde otururlar. Sıradan insanlar ise sadece çöptür. Bir koyun sürüsü yün elde etmek için iyi bir kaynaktır ama bazen onları kesmek daha kazançlı olabilir. Hiçbir şey değişmedi. Daha önce emirler yoktu, şimdi de yok!"

Adam cevap vermedi.

Sonra da bütün yol boyunca tek kelime bile etmedi. Kamergersky Caddesi'nden Tverskaya Caddesi'ne döndük. Ona nerede duracağını söyledim. Ve bilerek ödemem gerekenden daha fazla para ödedim. Ancak o zaman tekrar konuşmaya karar vermişti.

"Bir daha asla arabama bir cadı almayacağım," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Sinir bozucu oluyor. Böyle güzel bir kızla yapacağım bir konuşmanın bu kadar sinirimi bozacağını hiç düşünmezdim."

"Üzgünüm," dedim, gülümseyerek.

"Kolay gelsin." Kapıyı hızlıca kapattı ve hemen oradan uzaklaştı.

Aman Tanrım, daha önce hiç fahişe yerine konmamıştım ama belli ki adam öyle olduğumu düşünmüştü. Bu, paranjanın etkisi olmalıydı... ve tabii ki bulunduğum mahallenin.

Ama en azından sabah kullanmak zorunda kaldığım gücü telafi etmiştim. Bu zeki, düşünceli, güçlü adam, benim için harika bir donöre dönüşmüştü. Böyle bir gücü daha önce sadece Prizma'nın Gücü'yle elde edebilmiştim.

Bunu hatırlayınca ürperdim.

Nasıl da aptalcaydı... Yaptığım her şey korkunç derecede saçmaydı.

Ve bunun sonucunda bütün hayatım tepetaklak olmuştu. Bir anda her şeyimi kaybetmiştim.

"Seni aptal! Seni açgözlü aptal!"

Ama neyse ki hiç kimse benim gerçek yüzümü görememişti. Bu, muhtemelen benim aptal, genç komşumunki kadar zavallı bir durumdu.

Her neyse artık olan olmuştu. Zamanı geri getirip onun sevgisini tekrar kazanma şansım yoktu. Bu tabii ki, tamamen benim hatamdı.

Ve Zavulon, beni Aydınlık Varlıklar'a teslim etmediği için mutlu olmam gerekirdi.

Beni seviyordu. Ben de onu seviyordum. Genç, deneyimsiz bir cadının Gündüz Nöbeti liderinin aşkına karşı koyması gerçekten çok saçma olurdu, hele ki ona bu kadar iyi davranırken...

Yumruklarımı öyle sert sıkmıştım ki tırnakların âdeta tenime batıyordu. Bununla başa çıktım.

Geçen yaz hayatta kalmayı başarmıştım. Bunun nasıl gerçekleştiğini sadece Karanlık Varlıklar biliyordu ama sonuç olarak başarmıştım...

Bu yüzden artık geçmişi hatırlayıp sızlanmanın ve Zavulon'un dikkatini çekmenin bir anlamı yoktu. Geçen seneki kasırgadan beri –utanç verici bir şekilde yakalandığım gün meydana gelen– benimle hiç konuşmamıştı. Ve muhtemelen önümüzdeki yüz yılda da konuşmazdı. Bundan emindim.

O sırada yavaşça kaldırımın kenarında ilerleyen araba hafif bir fren sesi çıkararak durdu. Güzel bir arabaydı, bir Volvo; belli ki hurdadan alınmamıştı. Serseri tipli adam sıfıra vurulmuş kafasını camdan dışarı uzattı ve beni baştan aşağı süzdü. Sonra da tatmin olmuş bir ifadeyle gülerek ıslık çaldı:

"Ne kadar?"

Âdeta nutkum tutulmuştu.

"İki saati, ne kadar?" diye sordu, sıfıra vurulmuş kafası olan gerizekâlı.

Plakasına baktım, Moskovalı değildi. Şimdi her şey anlaşılmıştı.

"Fahişeler biraz daha ileride, seni aptal," dedim, yumuşak bir ses tonuyla. "Kaybol."

"Hiç kimse senin fahişe olmadığına inanmaz," dedi hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla ama durumu kurtarmaya çalışıyordu. "Bir daha düşün, bugün cömert günümdeyim."

"Sermayelerini kendine sakla," dedim ve parmaklarımı şıklattım. "Arabanı tamir ederken ihtiyacın olacak."

Ona arkamı döndüm ve binaya doğru yürüdüm. Avcumun içi darbenin etkisinden biraz ağrıyordu. Aslında "gremlin" çok karmaşık bir büyü değildir ama ben onu çok hızlı bir şekilde yapmıştım. Sonra da Volvo marka arabayı motor kapağının altında dolanan cisimsiz bir yaratıkla baş başa bırakmıştım, aslında bu tam olarak bir yaratık bile değildi, sadece teknolojisine zarar veren bir enerji yığınıydı.

Ve eğer adam şanslıysa, motor bozulurdu. Ama şanslı değilse, karbüratörler, vantilatörler, dişliler ve kayışlarla dolu olan bu gösterişli, burjuva arabası havaya uçardı. Hiçbir zaman otomobillerin –belli başlı parçaları dışında– içinde neler olduğuna dair çok fazla bilgiye sahip olmadım. Ama gremlin kullanımının sonuçları hakkında oldukça deneyimliyim.

Hayal kırıklığına uğramış olan adam benimle hiç tartışmadan oradan uzaklaşmıştı. Arabası bozulmaya başladığında benim söylediklerimi hatırlayıp hatırlayamayacağını gerçekten merak ediyordum. Ama mutlaka hatırlardı ve bağırmaya başlardı: "Cadı, arabama büyü yaptı!"

Ve bu söylediğinin ne kadar doğru olduğunu asla bilemeyecekti.

Bu düşünce beni eğlendiriyordu ama yine de günüm çoktan berbat olmuştu. Umut yoktu.

İşe beş dakika geç kalmıştım, annemle tartışmıştım ve üstüne bir de Volvo'nun içindeki o aptal adam...

Kafamda bu düşüncelerle mağazaların gösterişli, ışıklı vitrinlerinin önünden geçtim, hiç düşünmeden gölgemi yerden yükselttim ve binanın, sıradan insanların göremediği kapısından içeriye girdim.

Aydınlık Varlıklar'ın Sokol İstasyonu yakınlarındaki yönetim merkezi, sıradan bir ofis görünümü altında gizleniyor. Bizim yönetim merkezlerimiz ise çok daha düzgün, ayrıca kamuflajlarımız da daha eğlenceli. Moskova standartlarında bile çok lüks olan mağazaların üzerindeki yedi katlı bu bina, aslında herkesin düşündüğünden üç kat daha yüksek. Çünkü Gündüz Nöbeti binası olarak kullanılmak için

bilhassa bu şekilde inşa edildi. Binanın gerçek görüntüsünü gizleyen büyüler ise duvarlardaki taşların ve tuğlaların arasında barınıyor. Bu binada yaşayan sıradan insanlar asansörle yukarıya çıktıkları zaman muhtemelen tuhaf bir hisse kapılıyorlar – sanki birinci kattan, ikinci kata çıkmak çok uzun zaman alıyormuş gibi...

Asansör yukarıya çıkarken olması gerekenden daha fazla zaman alıyor, çünkü ikinci kat aslında üçüncü kat ve gerçek ikinci kat ise –bizim ofislerimizi, cephanelerimizi ve teknik hizmetlerimizi barındıran– görünmez bir kat. Diğer iki katımız ise binanın en üstünde ve tek bir kişi bile onların varlığından haberdar değil. Ama yeterli güce sahip olan herhangi bir Diğer, Alacakaranlık'tan baktığı zaman bu siyah granit duvarları ve her zaman kalın perdelerle kaplı olan pencere kavislerini görebilir. On yıl önce binaya klima takmaya karar verdiklerinde, apartmanın duvarlarına yerleştirilen o aptal kutular ortaya çıktı. Ondan önce içerinin sıcaklığı büyüyle ayarlanıyordu – ama elektrik çok daha ucuzken, neden büyüyü boşa harcayalım ki?

Bir keresinde bizim apartmanın –becerikli bir büyücü tarafından– Alacakaranlık'tan çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. İnanılmaz bir görüntüydü! Kalabalık caddede yürüyen şık giyimli insanlar, yanlarından geçip giden arabalar, mağazaların vitrinleri, evlerin pencereleri... Camların birinde dışarıyı izleyen yaşlı, hoş bir kadın, diğerinde ise huzursuz, kasvetli bakışları olan bir kedi – hayvanlar bizim varlığımızı çok kolay hissediyorlar. Ve tüm bunlara paralel olarak: Tverskaya Caddesi'nden, apartmana iki giriş kapısı. Birisi ardına kadar açık, diğerinde ise tırnaklarını törpülemekle meşgul olan genç bir vampir duruyor. Mağazaların hemen üstünde ise içerisinde kırmızı, ufak pencereler bulunan, şerit halinde, siyah, parlak bir taş... ve âdeta taş bir şapka gibi, binaya ağırlık yapan en üstteki iki kat.

Keşke bu fotoğrafı burada yaşayan insanlara gösterebilsem! Ama göstersem bile, hepsi aynı şeyi düşünür: aptalca bir fotomontaj! Aptalca olduğunu düşünürler, çünkü apartman gerçekten çok tuhaf görünüyor... Zavulon'la aramızın iyi olduğu zamanlarda, ona bizim

ofislerimizin neden insanların yaşadığı apartmanların içerisine yerleştirildiğini sormuştum. O da gülümseyerek bana bu yaptığımızın, Aydınlık Varlıklar'ın bize yapacağı herhangi bir saldırıyı daha da zorlaştırdığını açıklamıştı, çünkü bunun sonucunda masum insanlar ölebilirdi. Aslında herkes Aydınlık Varlıklar'ın da insanların ölmesini umursamadığını bilir ama onlar yaptıkları her şeyi sahte numaralarla gizlemek zorundadırlar. İşte bu yüzden yedi katlı bir apartman oldukça güvenilir bir kalkandır.

İki asansörü (bu da apartman sakinleri tarafından bilinmiyor) ve yangın merdiveni bulunan birinci kattaki küçük hizmet ofisi boş görünüyordu. Masanın arkasında ya da televizyonun önünde duran koltukta da hiç kimse yoktu. Tam o sırada personel listesine göre nöbet tutan iki güvenlik görevlisini fark ettim: Nöbete yeni katılmış olan bir vampir –sanırım adı Kostya– ve hatırlayabildiğim kadarıyla çok uzun zamandır bizimle çalışan Kostromalı kurtadam (aynı zamanda sivil görevli) Vitaly. İkisi de yere doğru eğilmiş, köşede öylece duruyorlardı. Vitaly sessizce kıkırdıyordu. O anda birden, bu tuhaf davranışın sebebi hakkında çılgınca bir fikre kapıldım.

"Çocuklar, ne yapıyorsunuz orada?" diye sordum, sert bir şekilde. Bu vampirlere ve şekil değiştirenlere kibar davranmaya hiç gerek yoktur. İşçi sınıfının ilkel yaratıkları – vampirlerin aslında yaşamadığından hiç bahsetmiyorum bile... Ama yine de büyücüler ve cadılar kadar yetenekli olduklarını iddia ederler!

"Buraya gel, Aliska!" dedi Vitaly, arkasına bile dönmeden, bana eliyle işaret ederek. "Bu gerçekten çok komik!"

Ama Kostya birden doğruldu ve geriye doğru bir adım attı, biraz mahcup olmuş gibi görünüyordu.

Onlara doğru yürüdüm ve merakla yere baktım.

Vitaly'nin ayaklarının altında küçük, gri bir fare dolaşıyordu. Tam o anda birden durdu ve havaya doğru zıpladı, sonra da ciyak-

lamaya ve patilerini umutsuzca havaya doğru savurmaya başladı. Alacakaranlık'tan bakana kadar neler olup bittiğini anlayamamıştım.

İşte bu.

Büyük, gösterişli bir kedi bu korkmuş farenin arkasından koşuyordu. Bazen patilerini bu küçük yaratığa doğru uzatıyor, bazen de çenesini tıkırdatıyordu. Tabii ki bu, özellikle küçük kemirgenler için yaratılmış ilkel bir illüzyondu.

"Farenin buna ne kadar dayanabileceğine bakıyoruz," dedi Vitaly, neşeli bir ses tonuyla. "Bahse girerim birazdan korkudan ölecek."

"Öyle mi," dedim, âdeta öfkeden gözüm dönmüştü. "Eğlenceli, öyle değil mi? Avlama yetenekleriniz gelişiyor mu?"

Yere doğru eğildim ve korkudan donakalmış olan fareyi elime aldım. Bu küçük tüy yığını avcumun içinde âdeta titriyordu. Sonra da yavaşça üfleyerek doğru kelimeleri kulağına fısıldadım. O anda farenin titremesi birden durdu, avcumun içine uzandı ve uykuya daldı.

"Senin neyin var?" diye sordu Vitaly, biraz incinmiş bir ses tonuyla. "Aliska, senin işin, bu yaratıkları canlı canlı kazanda kaynatmak!"

"Bildiğim birkaç büyü var," dedim. "Bu büyüleri gerçekleştirmek için gece öldürülmüş bir kurtadamın karaciğeri gerekiyor."

Vitaly'nin gözleri bir anda nefretle parıldadı ama hiçbir şey söylemedi. Onun rütbesi benimle tartışabilmesi için yeterli değildi. Ben sıradan bir devriye cadısı olabilirim ama bu, paralı çalışan bir kurtadamın çok daha üzerinde bir rütbe.

"Peki öyleyse çocuklar, bana kemirgenler, hamam böcekleri, sinekler ve sivrisinekleri tespit ettiğimiz zaman hangi yolu izleyeceğimizi söyleyin." dedim, sakin, ağır bir ses tonuyla.

"Haşere kontrolü tılsımını aktive ederiz," dedi Vitaly, gönülsüzce. "Eğer yaratıklardan herhangi birinin tılsımdan etkilenmediği gözlenirse, o zaman son derece dikkatli bir şekilde yakalanmalı ve görevli büyücüye teslim edilmelidir."

"Bunu biliyorsun... Öyleyse unutkanlık vakalarıyla uğraşmayalım. Tılsımı aktive ettiniz mi?" diye sordum.

Kurtadam göz ucuyla vampire baktı, sonra da bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Hayır..."

"Anladım. Görev talimatlarını yerine getirmede başarısızlık. Bu görevin kıdemli kişisi olarak cezalandırılacaksın. Bu konuyu müdürüne ilet."

Kurtadam hiçbir şey söylemedi.

"Söylediklerimi tekrarla, güvenlik görevlisi."

Direnmenin aptalca olduğunu anladı ve söylediklerimi tekrar etti.

"Şimdi işinizin başına dönün," dedim ve avcumun içinde uyuyan fareyi tutmaya devam ederek asansöre doğru yürüdüm.

"Afiyet olsun." diye mırıldandı kurtadam, arkamdan. Bu yaratıkların hiç disiplini yoktur, bedenlerinin yarısını esir almış olan vahşi hayvan çok daha güçlüdür.

"Umarım gerçek bir savaşta, en azından bu küçük farenin gösterdiği cesaretin yarısını gösterirsin," dedim, asansöre binerken. Tam o sırada Kostya'nın bakışlarını yakaladım – yüzünde mahcup olmuş bir ifade vardı ama belki de sonundaki acımasız oyundan hoşlanmıştı.

Avcumun içinde uyuyan farenin varlığı ofiste kargaşaya sebep olmuştu.

Anna Lemeşeva –bizim vardiyanın en deneyimli cadısı– disiplinli olmayı öğrenemeyen gençlere her zamanki nutuğunu atmak üzereydi: "Stalin yönetiminde işe beş dakika geç kaldığınızda, iksir hazırlamak için Kolyma'ya gönderiliyordunuz." Elimde duran fareyi görünce âdeta donakaldı.

Lena Kireyeva ise tiz bir sesle bağırmaya başladı: "Ooo, ne kadar tatlı." Janna Gromova da kıkırdayarak "hırsız iksiri" yapıp yapmayacağımı –olmazsa olmaz malzemelerinden biri haşlanmış

bir faredir– ve ne çalmayı planladığımı sordu. Olga Melnikova ise tırnaklarına oje sürmeyi bitirdi ve bu başarılı av için beni tebrik etti.

Avcumdaki küçük yaratığı sanki işe her zaman canlı bir fareyle geliyormuşum gibi masamın üzerine koydum ve herkese güvenlik görevlilerinin onunla oynayarak nasıl eğlendiklerini anlattım.

Anna kafasını salladı. "Bu yüzden mi geç kaldın?"

"Hemen hemen," diye cevap verdim, dürüstçe. "Anna Tihonovna, trafikte takıldım, sonra da bu küçük yaratıkla oynayan kuş beyinlilere rastladım!"

Anna Tihonovna Lemeşeva yaşlı ve oldukça deneyimli bir cadıdır, genç görünüşüne aldanmamak gerekir. Yaklaşık yüz yaşında. Ve bugüne kadar yaşadıkları sebebiyle bu küçük fareyle oynanan oyun ona çok da acımasız görünmemişti. Ama yine de dudaklarını büzerek şöyle dedi:

"Bu kurtadamların yaptıkları işe hiç saygıları yok. Biz Revel'de İsveçlilerle savaşırken şöyle derdik: 'Eğer bir kurtadamı nöbet tutmak için gönderirseniz, onun başında durması için bir de cadı gönderin.' Bu iki güvenlik görevlisi bir küçük fareye aval aval bakarken bir grup Aydınlık Varlık bize saldırsa, neler olurdu? Fareyi kasıtlı olarak göndermiş olabilirlerdi. Rezalet! Sanırım daha ciddi bir ceza talep etmeliydin, Alisa."

"Kırbaç," dedi, Lena Kireyeva, sessizce. Sonra da kırmızı, gür saçlarını savurdu. Oo, Lena'nın bu saçlarını herkes kıskanır. Tek teselli ise başka hiçbir şeyinin bu güzellikte olmamasıdır.

"Evet, kırbaç cezasının yasaklanması gerçekten bir hataydı," dedi Anna, büyük bir soğukkanlılıkla. Şu yaratığı camdan dışarıya at, Alisa."

"Üzgünüm," dedim, karşı çıkarak. Çünkü bunlar gibi kalın kafalılar, Karanlık Varlıklar'ın kötü, sadist ve canavar olarak düşünülmesine sebep oluyorlar. Zavallı bir fareye neden işkence edersin ki?"

"Enerji boşalımı sağlıyor, dedi Olya[4], ojesinin kapağını kapatırken. "Ama çok küçüüük..." Sonra da elini havada salladı.

Janna öfkelenmişti. "Enerji boşalımı mı? Sahte bir kedi yaratırken öylesine fazla enerji harcıyorlar ki bunu yerine koyabilmek için neredeyse bir kilo fareye eziyet etmeleri gerekir."

"Deneyebiliriz, dedi Olya. "Bu fareye işkence ederek öldürelim ve ne kadar Güç kullandığımızı hesaplayalım... Sadece bir teraziye ihtiyacımız var."

"Çok kötüsün." dedi Lena, öfkeli bir şekilde. "Sen de çok haklısın, Alisa! Fareyi alabilir miyim?"

"Ne için?" diye sordum, kıskanç bir ses tonuyla.

"Kızıma vereceğim. Henüz altı yaşında. Birilerini sevmesinin ve onlara göz kulak olmasının zamanı geldi. Bu da küçük bir kız için çok uygun."

Kısa bir an anlamsız bir sessizlik oldu. Tabii ki tuhaf bir durum yoktu. Ama bir Diğer'in, Diğer özelliklerine sahip bir çocuğunun olması nadir görülen bir durumdu... Çok nadir. Bu, vampirler için çok daha kolay bir durumdur – onlar kendi çocuklarını dönüştürebilirler. Şekil değiştirenler için de kolaydır – şekil değiştirme yeteneği çocuklarına da miras kalır. Ama biz bu konuda pek şanslı değiliz, Aydınlık Varlıklar da öyle... Lena'nın kocası Kara Büyücü ve Gündüz Nöbeti'nin eski çalışanlarından biri olmasına rağmen –yaralandıktan sonra emekliye ayrılıp iş adamı oldu– o da bu konuda şanslı değildi.

"Fareler çok uzun yaşamazlar," dedi Olya. "Geriye gözyaşı ve üzüntü kalır."

"Önemli değil, benimle birlikte uzun zaman yaşar," dedi Lena, gülümseyerek. "En az on yıl, Pavel'le birlikte bunu yapabiliriz."

"Öyleyse, al!" dedim, elimle fareyi işaret ederek. "Ara sıra onu ziyarete gelirim."

---

4 Olgacık. (yay. n.)

"Onu derin uykuya mı yatırdın?" diye sordu Lena, fareyi kuyruğundan tutarken.

"Muhtemelen akşama kadar uyuyacak."

"Güzel."

Lena, fareyi masasına taşıdı, manyetik disketleri mukavva kutudan çıkardı ve küçük yaratığı onun içine yerleştirdi.

"Bir kafes al," dedi Olga, tırnaklarına beğeniyle bakarken. "Ya da bir akvaryum. Eğer kaçarsa, her şeyi kemirir ve her yere pis dışkısını bırakır."

Anna Lemeşeva düşünceli bir şekilde tüm bu olanları izledi ve sonra da ellerini çırptı.

"Tamam, kızlar. Bu kadar oyalanma yeter. Talihsiz yaratığın hayatı kurtarıldı ve ona yeni bir ev bulundu. Sorunlar daha mükemmel çözülemezdi. Artık toplantımıza başlayalım."

Anna çok otoriter bir patrondur ama kötü niyetli değildir. Sebepsiz yere, insanlar için bir şeyleri zorlaştırmaya çalışmaz. Ve eğer gerçekten gerekliyse, aylaklık etmemize ya da işten erken çıkmamıza izin verir. Ama konu işe geldiğinde, hiçbir tartışmaya müsaade etmez.

Bütün kızlar yerlerine oturmuştu. Oda küçüktü – nihayetinde bu bina, Nöbet'in şu an sahip olduğu kişi sayısına göre tasarlanmamıştı. İçeriye sadece dört küçük masa ve Anna Lemeşeva için gerekli olan büyük bir masa sığıyordu. Burası bana küçük köylerde dört öğrenci ve bir öğretmenden oluşan okul sınıflarını anımsatıyordu.

Lemeşeva hepimiz bilgisayarlarımızı açıp internete bağlanana kadar bekledi, sonra da yankı yapan sesiyle anlatmaya başladı: "Bugünkü görev oldukça sıradan: Moskova'nın güneydoğusunu devriye gezmek. Partnerlerinizi nöbetçi odasında bulunan ajanlardan seçeceksiniz."

Biz göreve her zaman çift olarak gideriz, genellikle bir cadı ve bir şekil değiştiren ya da vampir. Eğer devriyelerin seviyesi yükseltilirse, o zaman partner olarak sıradan ajanlar yerine erkek büyücüleri ya da bazı genç büyücüleri verirler. Ama bu tarz olaylar çok sık yaşanmaz...

"Lenoşka, Vykhino ve Lyublino bölgeleri senin..."

Bilgisayarında gizlice pasiyans oyununu açmış olan Lena Kireyeva irkildi ve karşı çıkmak için hazırlandı. Onu anlıyordum. İki büyük alan ve birbirine çok uzak iki nokta. Ama tabii ki itirazın bir faydası olmazdı. Anna Lemeşeva her zaman kendi istediğinde ısrarcı olur, Kireyeva da öfkesine engel olamazdı.

Ama tam o sırada Lemeşeva'nın masasının üzerinde duran telefon çaldı. Birbirimize baktık, Lena'nın bakışları bile ciddileşmişti. Bu hat direkt olarak nöbetçi operasyon ajanlarına bağlanıyordu, önemsiz bir şey için çalmazdı.

"Evet," dedi Lemeşeva. "Evet. Tabii ki. Anlıyorum. Detayları kabul ediyorum."

Lemeşeva'nın bakışları kısa bir an bulanıklaştı – görevli büyücü, ona durumla ilgili telepatik talimatları gönderiyordu.

Bu da durumun ciddi olduğu anlamına geliyordu. Demek ki yapılması gerekenler vardı.

"Herkes süpürgesine..." dedi Lena, fısıldayarak. Çizgi filmlerde kullanılan bu kısa cümle bizim aramızda geleneksel bir söz haline gelmişti. "Kimi göndereceklerini merak ediyorum..."

Anna Lemeşeva telefonu kapatırken, yüz ifadesi oldukça sert ve hoşgörüsüzdü.

"Otobüse, kızlar. Herkes. Acele edin!"

Bu da gerçekten ciddi bir durum olduğu anlamına geliyordu. Bir savaş.

BÖLÜM 2

Minibüsü Deniska kullanıyordu. Genç Kara Büyücü o kadar tembeldi ki garajda vampirlerin ve diğer küçük ayak takımının arasında çalışmayı tercih etmişti. Ama tembelliği iyi araba kullanmasına engel olmuyordu ve işi için gerekli olan birkaç büyüyü çok iyi biliyordu. Hiç abartısız, sadece başkan kortejinin hayal edebileceği bir hızla şehir merkezine doğru uçuyorduk. Deniska gerçeklik sınırını kontrol ettiğinde, askerlerin başka yöne bakmasını sağladığında ya da yoldaki diğer sürücüleri, araçlarını kenara çekmeye zorladığında, dalgalanmaları hissediyordum. Deniska'nın yanında oturan kişi ise Edgar'dı. Tombul, esmer, siyah saçlı, ikinci sınıf Kara Büyücü. Estonyalı'ydı ama hiç Baltık ülkelerinden gelmiş biri gibi görünmüyordu.

Araçta bizden dokuz kişi vardı. Anna Lemeşeva'nın daha önce Nöbet binasından hiç ayrılıp ayrılmadığını hatırlamıyordum ama şimdi kapının hemen yanında duran koltukta oturuyor ve ses tonunu hiç değiştirmeden bize bilgileri aktarıyordu:

"Darya Leonidovna Romaşova, altmış üç yaşında ama oldukça genç görünüyor, muhtemelen Güç'le besleniyor. Büyük ihtimalle bir cadı ama Kara Büyücü olma ihtimali de var. Dönüştürülmemiş bir Diğer olarak son dört yıldır gözlem altında."

O sırada Lemeşeva keşif departmanı üyelerini hedef alarak kısa ve edepsiz küfürler etmeye başladı. "Belli ki bütün iletişim taleplerini reddediyor! Dinî inançlarından bahsederek gizemli konular hakkında

konuşmaktan kaçıyor! Bir Diğer'in yeteneklerinin inancıyla ne alakası var? Onların Tanrı'sının kim olduğu da başka bir soru..."

"Anna Tihonovna Lemeşeva, din hakkında kötü konuşmayın," dedi Lena, sessiz ama ısrarlı bir ifadeyle. "Ben de Yüce Tanrı'ya inanıyorum..."

"Affedersin, Lena," dedi Lemeşeva, kafasını sallayarak. "Seni kırmak istemedim. Devam edelim... Romaşova muhtemelen ek iş olarak küçük büyüler yapıyor. Aşk iksirleri, nefret iksirleri, nazar, lanet silme..."

"En yaygın şarlatan takımı," dedim, araya girerek. "Ciddi bir kontrolden geçmediği kesin."

"Peki ya sonuçlarını inceledikten sonra insanlara gerçekten yardım ettiğini görürsek?" diye sordu, Lemeşeva. "Hayır, rapor yazacağım. Eğer Zavulon bunun iyi bir iş olduğunu düşünürse, o zaman beni kovsun. Benim için emeklilik vakti gelmiş demektir!"

Olga öksürüyormuş gibi yaparak Anna'yı uyardı.

"Bunları onun yüzüne söylemek için hazırlık yapıyorum!" Lemeşeva gerçekten öfkelenmişti. "Peki, size soruyorum, dört yıldır bir kadının cadı olduğundan şüpheleniyorlar ama onu doğru dürüst kontrol etme zahmetine bile girmiyorlar! Bu son derece standart bir prosedür – bir ajan gönderirsin ve Güç boşalımını gözlemlersin... Ama tabii bu arada Aydınlık Varlıklar bu prosedürü uyguluyor!"

İşte bu kadar. Şimdi her şeyi anlamıştım. Bu, sadece yapmaması gereken şeyleri yapmış olan bir cadıyla yaşanacak sıradan bir mücadele değildi. Bu, Gece Nöbeti'yle yaşanacak bir savaştı.

Karşımdaki koltukta oturan Vitaly sessizce homurdanıyordu, bunu cesaretini artırmak için değil daha çok, yaşanacak savaştan memnuniyet duyduğu için yapıyordu. Nöbet tutmaktan tembelleşmişti... Cesur fare avcısı. Ona kindar bir ifadeyle gülümsedim, kurtadam da

homurdandı ve hafifçe dişlerini gösterdi. Çoktan büyümeye başlamışlardı, alt çenesi ise öne doğru geriliyordu.

"Vitaly, bizi bu kurtadama dönüşüm manzarasından azat etsen" dedi Lemeşeva, sert bir ifadeyle. "Bu sıcakta, köpek kokusu dayanılmaz olacak!"

Arka koltukta oturan üç vampir aynı anda gülmeye başladılar. Onları gayet iyi tanıyordum, bir mücadelede test edilmişlerdi. Genellikle onları pek antipatik bulmuyordum – diğer çoğu vampire hissettiğimin tam aksine. Sıradan bir ailede bir yıl arayla dünyaya gelen, güçlü, yapılı üç erkek kardeş. İlk önce en büyükleri, paraşütçü asker birliğinde çalıştığı sırada vampire dönüşmüş. Ve bunu ideolojik düşüncelerle değil tam aksine bilerek yapmış. Vampir olan birlik komutanı bu genç adama da vampir olmasını önermiş. O sırada birlikleri güneyde bir yerlerde savaştaymış ve işler yolunda gitmiyormuş, genç adam da bu yüzden komutanının bu teklifini kabul etmiş. Tabii ki o dakikadan sonra da birlikleri savaşta inanılmaz etkili olmuş. Bir gecede düzinelerce düşman öldürmek, gizlice düşman hattına girmek, nöbetçi askerlere görünmeden yanlarından geçip gitmek, deneyimsiz bir vampir için bile çocuk oyuncağıdır. Sonra da bu genç vampir, sivil hayata geri döndüğünde küçük kardeşlerine her şeyi anlatmış ve onlar da ağabeylerine ısırması için kendi boğazlarını sunmuşlar.

"Anna Tihonovna, orada kaç kişi var?" diye sordu, Olya. "Aydınlık Varlıklar?"

"Birkaç kişi. Dört... belki beş. Ama –Lemeşeva sert bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi– rahatlamak yok, kızlar. Çünkü en az bir tane ikinci sınıf büyücü var."

Vampir kardeşlerin en büyüğü ıslık sesi çıkardı. Bir büyücüyle savaşmak –özellikle de güçlü bir büyücüyle– vampir yeteneklerinin çok daha ötesinde bir şeydi. Hele bir de iki büyücü varsa...

"Şekil değiştiren kız da orada," dedi Lemeşeva, bana bakarak.

Dişlerimi sıktım. Demek, Yavrı Kaplan da oradaydı. Şekil değiştiren, savaşçı büyücü... Aydınlık Varlıklar böyle denmesini tercih ediyorlardı. Eski arkadaşım... yakın arkadaşım. Tam o anda bir zamanlar yerinden çıkardığı sol kolumun ağrıdığını hissettim. Sonra da yüzümdeki yaraları hatırladım – onun pençelerinin sebep olduğu dört çizgi.

Ama sonra Zavulon bana yardım etmişti. Beni tamamen iyileştirmiş, görünüşümde ya da sağlığımda herhangi bir hasar kalmasına engel olmuştu. Ben de onun onaylayıcı bakışlarını ve ölçülü, sabırlı gülümsemesini hissederek oldukça mutlu ve cesur bir şekilde savaşa girmiştim.

Bitti. Artık her şey geride kaldı, Aliska. O artık gitti. Unut ve kendine eziyet etme. Eğer onlar senin yüzünü yırtarlarsa, sürekli paranja takmak zorunda kalırsın, büyüyle iyileştirilme sıran gelene kadar. Bu da yaklaşık altı ay sürer. Ve tabii ki senin estetik büyüsünü kapsayan bir iyileştirmeye değer olduğuna karar verilirse...

"Herkes ekipmanlarını kontrol etsin," dedi Anna Lemeşeva.

Kızlar büyük bir telaşla hareket etmeye başladılar. Ben de ceplerime vurarak paketleri, küçük şişeleri ve tılsımları kontrol ettim. Bir cadı, Güç'ünü sadece Alacakaranlık'm enerjisinden almaz. Biz aynı zamanda yedek yöntemler de kullanırız. Bu da bizi, kadın büyücülerden ayıran en önemli özelliktir.

"Alisa?"

Lemeşeva'ya baktım.

"Herhangi bir önerin var mı?"

Bu daha iyiydi. Geçmişi değil geleceği düşünmek zorundaydım.

"Ajanlar, Yavru Kaplan'ı etkisiz hale getirebilirler. Dördü birlikte."

"Yardıma ihtiyacımız yok, Aliska," dedi, vampir kardeşlerin en büyüğü, içten bir ses tonuyla. "Başaracağız."

Lemeşeva bir an düşündü ve kafasını salladı:

"Tamam, siz üçünüz birlikte çalışın. Vitaly sen benimlesin, benim korumam."

Kurtadam oldukça mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Ne kadar da aptaldı! Anna Lemeşeva, onu tıpkı bir tahta parçası gibi ateşe atacaktı. Hem de en sıcak noktasına.

"Biz de dördümüz..." dedim.

"Beşimiz," diye düzeltti, Lemeşeva.

Oo, bu yaşlı kadın da mı bizimle çalışmaya karar vermişti?

"Biz, beşimiz Güç Çemberi oluşturalım," diye önerdim. "Bununla da Edgar'ı besleyelim. Daniska da yönetim merkeziyle bağlantıyı sürdürsün."

Tam o sırada minibüs birkaç çukurun üzerinden geçerek sarsıldı. Artık avluda ilerlemeye başlamıştık.

"Evet, en iyi yol bu," dedi Lemeşeva. "Herkes dikkatli olsun! İzleyeceğimiz yol bu!"

Yaptığım planın kabul edilmesi beni biraz heyecanlandırmıştı. Ne de olsa ben hâlâ gerçek bir savaş cadısıydım. Tüm kişisel problemlerime rağmen. Bu yüzden, deneyimli bir cadının grubun nasıl çalışması gerektiğiyle ilgili kararına çekinmeden müdahalede bulunmaya devam ettim:

"Ama ben şimdiden yardım çağrısı öneririm," dedim. "Eğer orada ikinci sınıf büyücüler varsa..."

"Mümkün olan bütün yardım çağrıldı," diye cevap verdi, Lemeşeva hemen. "Ayrıca yedekte bir kozumuz da var."

Vitaly büyük bir şaşkınlıkla yaşlı cadıya baktı, sonra da kurt dişlerini göstererek gururla sırıtmaya başladı. Yine bir aptallık. Lemeşeva aslında onu kastetmemişti. O, as değil oldukça sıradan, değersiz bir karttı... ve kesinlikle bir koz değildi.

"Tamam, kızlar. Haydi, başlayalım!"

Minibüs durdu. Anna Lemeşeva hızlı bir şekilde aşağıya indi ve sol elini salladı. O anda ince, karanlık bir toz bulutu parmağının etrafında döndü. Bu hareketiyle, içinde bulunduğumuz avluyu özensiz bir büyü kaplamıştı. Artık ne yaparsak yapalım sıradan insanlar olanları asla fark etmeyecekti.

Sonra biz de minibüsten indik.

Güney Butovo'da bulunan oldukça sıradan bir avluydu. Oo, nasıl da bomboş. Yasal olarak kayıtlı bir Moskovalı olup bu berbat yerde yaşamak yerine Mytishchi ya da Lytkarino'da gibi bir yerde yaşamayı tercih ederdim. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu: evler, sıkışık yer kürede büyümeye çalışan küçük bodur ağaçlar ve apartmanların girişlerinde duran zavallı, küçük arabalar ama...

"Acele edin!"

Lemeşeva'nın attığı tekmeyle minibüsün yaklaşık üç metre ilerisine fırladım. Az kalsın beş yaşlarındaki küçük bir kız ile bir çocuğun gizemli kum kalelerini tartıştıkları kum havuzunun içine düşüyordum.

Ama Diğerleri'nin varlığı konusunda her zaman daha hassas olan bu küçük çocuklar bile beni fark etmemişlerdi.

Tam o anda vampir kardeşler tıpkı üç gölge gibi yanımdan geçip gittiler. Sonra da minibüsün etrafını kuşattılar, hâlâ dönüşüm süreci içerisindelerdi: Azı dişleri giderek sivrileşiyor, tenleri ise solgun, çirkin bir renge bürünüyordu. Vampirlerin tipik görüntüsü...

"Çember!" diye bağırdı, Lemeşeva. Tıpkı bir mermi gibi minibüse doğru fırladım ve Olga ile Lena'yı ellerinden yakaladım. Oh, yaşlı büyücü çok güçlüydü!

Ama evin girişinde sadece bizim –Diğerleri– görebildiğimiz biri duruyordu: kısa boylu, şişman bir adam... Kesinlikle bir adamdı, onu başka türlü adlandırmak mümkün değildi. Üzerinde Türk yapımı bir pantolon ve sentetik bir tişört, kafasında ise tuhaf bir şapka vardı.

İşte bu kötüydü.

Bu Semyon'du. Olağanüstü güçlere sahip büyücü. Her ne kadar bunları kullanmakta çok hızlı olmasa da... Daha korkutucu olan ise saha operasyonları konusunda inanılmaz deneyime sahip olmasıydı...

Semyon'un yoğun ve esnek bakışlarının üzerimde gezdiğini hissettim, tıpkı bir ameliyat aleti gibi... Sonra da arkasını döndü ve apartmandan içeriye girdi.

Bu gerçekten çok kötüydü!

O anda Janna, Olga'yı elinden yakaladı; sonra da Anna Lemeşeva, Çember'i tamamladı. Hissettiğim bütün duygular bir anda yok olmuştu. Aynı anda hem Alacakaranlık'ta hem de insanların algı seviyesinde sakin ve yumuşak adımlarla apartmanın girişine doğru yürüyen Edgar'a bağlı, canlı bir akümülatöre dönüşmüştük.

Edgar tıpkı rakibinin yaptığı gibi merdivenlerden yukarıya çıktı. Ama tabii ki ona yetişememişti. Dördüncü kattaki dairenin kapısına ulaştığında ise rakipleri çoktan onu bekliyordu. Güç Çemberi birleşiminden dolayı şu anda hepimiz dünyayı onun duyu organlarıyla algılıyorduk.

Evin kapısı sıradan insan dünyasında açıktı. Alacakaranlık'ta ise sert bir duvarla kapatılmıştı.

Merdiven boşluğunda iki büyücü duruyordu: Semyon ve Garik. Şu anda hiçbir duygu hissedemiyordum ama düşüncelerim hâlâ yerinde duruyordu. Soğuk, sakin ve telaşsız. İşte bu sondu. Edgar'la aynı güçlere sahip olan –hattabelki de ondan daha güçlü– iki büyücü.

"Giriş kapatıldı," dedi Semyon. "Burada, bir Gece Nöbeti operasyonu gerçekleşiyor."

Edgar kibarca kafasını salladı. "Anlıyorum. Ama aynı zamanda bir Gündüz Nöbeti operasyonu da gerçekleşiyor."

"Ne istiyorsun?" diye sordu, Semyon, yavaşça kenara çekilerek. Onun hemen arkasındaki dar koridorda ise dişi bir kaplan duruyordu.

Parıltılı kürkü olan büyük bir hayvan. Kendini beğenmiş gülümsemesi dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Lemeşeva neye güveniyordu? Biz bunun üstesinden gelemeyiz! İmkânı yok!

"Bize ait olan kişiyi almaya geldik," dedi Edgar, omuzlarını silkerek. "Hepsi bu."

"Cadı suçüstü yakalandı ve tutuklandı. Suçları, üçüncü derece büyü müdahalesi, cinayet, lisanssız kara büyü denemesi ve sahip olduğu Diğerleri'ne özgü yetenekleri gizlemek."

"Siz, onu bunları yapması için kışkırttınız," dedi Edgar, oldukça sakin bir tavırla. "Gündüz Nöbeti bu soruşturma vakalarını kendisi yürütecek."

"Hayır," dedi, Semyon duvara yaslanarak. O anda mavi yosun, büyücüden mümkün olduğunda uzağa kaçabilmek için sarsılarak duvar boyunca ilerlemeye başladı. "Karar verildi."

Garik hiçbir şey söylemedi. Küp şeklindeki bir zarı andıran tılsımı parmaklarının arasında hızla çeviriyor; tılsımın enerji parıltıları ise havayı delip geçiyordu. Bu, büyük ihtimalle sıradan, büyülü bir akümülatördü...

"Ben içeriye girip bize ait olanı alacağım," dedi Edgar.

İnanılmaz derecede sakindi. Acaba benim bilmediğim bir şeyler mi biliyordu?

Aydınlık Büyücüler hiçbir şey söylemediler. Ama Edgar'ın yaptığı bu aptalca hamle karşısında kendilerini savunmaya almak zorunda kalmış gibi görünüyorlardı. Cadının kaderi, şimdi bu soruşturmayı kimin yürüteceğine bağlıydı. Eğer onu biz alırsak, onu savunabilir ve kendimizden biri yapabilirdik. Ama eğer Aydınlık Varlıklar alırsa, cadının hayatı burada son bulurdu.

Aslında o, hepimizden daha iyi durumdaydı! İkinci sınıf iki büyücü, bir şekil değiştiren ve evin içindeki iki ya da üç Diğer! Bizi ezerlerdi!

"İçeriye giriyorum," dedi Edgar sakin bir ses tonuyla, sonra da ileriye doğru bir adım attı. Etrafındaki Alacakaranlık, Güç'le dolarken bir yandan da uğulduyordu. Büyücü koruyucu bir kalkan oluşturmuştu.

Bundan sonra hatırladığım tek şey savaştı.

Edgar adım atar atmaz Aydınlık Varlıklar ona vurdular. Bu, ölümcül bir büyü değildi ama onu, merdivenden uzak tutmaya zorlayan sıradan bir "baskı" büyüsüydü. Edgar bir anda, sanki rüzgârda yürümeye çalışıyormuş gibi savruldu ve onu koruyan Güç girdabının hatları bir anda belirginleşti. Savaş, katıksız bir enerji seviyesinde yaşanıyordu. Bu oldukça basitti, olağanüstü bir durum yoktu. Ah! Keşke şimdi Edgar yerine Zavulon burada olsaydı! Aydınlık Varlıklar'ı bütün enerjilerini harcamaya zorlar ve bu sonradan görmeleri kenara fırlatıp onların bütün yeteneklerini tüketirdi!

Ama Edgar da iyi savaşıyordu. Yaklaşık beş saniyede kendi gücünü kullanarak ilerlemiş, hatta baskıyı evin kapısına kadar itmeyi başarmıştı. O anda parmak uçlarımda bir soğukluk hissettim.

Büyücü bizim Güç'ümüzü çekmeye başlamıştı.

Tam o anda Aydınlık Varlıklar'ın Edgar ile aramızdaki enerji kanalını fark ettiklerini hissettim. Bunu engellemeye çalışmadılar – ani bir girişim, Edgar'ın onların enerjilerini de çekmesine sebep olabilirdi. Bu yüzden üstünlüklerine güvenerek sadece yaptıkları baskıyı artırdılar. Belli ki evin içine gizlenmiş olan büyücüler de onları Güç'le beslemeye başlamıştı.

Birkaç dakika her şey dengede kaldı. Sonra bizim Güç birleşimiz birdenbire Edgar'ın yaptığı baskıyı artırmaya başladı ama tabii ki Aydınlık Varlıklar'ın da stokları vardı. Garik'in elinde duran küçük küp birden parçalandı ve altın tozu halinde zemine dağıldı. Yaptıkları bu karşı atak Edgar'ı yaklaşık bir metre geriye itmişti. Olga ise tam yanımda inliyordu - ana enerji stoğu tükenmişti, bu yüzden Güç

bileşenlerini pompalamaya çalışıyordu ama derindeki stoğu tekrar doldurmak hiç de kolay değildi. Bugün pek formunda görünmüyordu.

Lemeşeva ne bekliyordu?

Kapıda duran Aydınlık Varlıklar'ın arkasından bir ses geliyordu. Aa... Vampir kardeşler... İçeriye balkondan girmiş olmalılardı.

Ama büyücüler bu olanları fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Bunu hisseden bir tek dişi kaplandı. Yoluna çıkan küçük mobilyayı kenara fırlatarak ve zemindeki muşambayı pençeleriyle yırtarak içeriye doğru koşmaya başladı. Ve sadece bir dakika sonra vampir kardeşlerden birinin acı dolu iniltisi duyuldu.

Evet, üç vampir, bir şekil değiştirenle baş edebilecek güce sahip değildi.

"Vitaly!" diye bağırdı, Lemeşeva. Zihinsel bir emir Alacakaranlık'ta hızla kaydı ve bizim kurtadam evin girişine doğru fırladı. Gelirken bir yandan kıyafetlerini çıkarıyor, bir yandan da kurda dönüşüyordu. Bu arada biz de Edgar'ı enerjiyle beslemeye devam ediyorduk; tekrar ilerlemeye başlamış, hatta Garik'i evin içine itmeyi başarmıştı. O sırada Edgar'm tam arkasında büyük bir kurtadam belirdi ve büyücülere hiç aldırmadan ileriye doğru atıldı.

İyi fikirdi. Ama kurtadam evin içerisine girdiği anda bir alev yığınıyla karşılaştı. Yedekte tutulan Aydınlık Varlıklar'dan biri bu savaşa dâhil olmuş ve hemen ne kadar ciddi olduğunu göstermişti.

Kurtadamın kalm, kahverengi kürkü alevler içinde kalmıştı. Havaya doğru zıplıyor, kendi etrafında dönüyor ve patileriyle vurarak üzerindeki alevleri söndürmeye çalışıyordu. Eğer saldırıya devam etseydi, büyücü ikinci bir alev topu hazırlamadan önce onu alt etmek için küçük bir şansı olabilirdi...

Ama belli ki Vitaly çok uzun zamandan beri güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu.

Vitaly hâlâ üzerindeki alevleri söndürmeye çalışıyor ama bir yandan da karanlığın içinden ona yeni darbeler atılıyordu. İki, üç, dört... Kanlar fışkırıyor ve yanan et parçaları havada uçuşuyordu. Sonra kurtadam uludu ve birden sustu – şimdi sadece arka bacakları kıpırdıyor, kuyruğu ise onların arasında hareketsiz bir şekilde öylece duruyordu, tıpkı ışıltılı bir havai fişek gibi... Aslında çok güzel bir görüntüsü vardı.

Göğsümde asılı duran tılsım – içinde kırmızı, sıvı damlaları olan küçük, kristal şişe – çatırdadı ve küçük parçalara ayrıldı. İşte bu kötüydü. Güç'ümün tükendiğini ve son yedek stoğumun da kullanıldığını gösteriyordu. Karanlık bir Diğer'i doğururken ölmüş bir kadının kanı çok güçlü bir enerji kaynağıdır, ama bu bile çok uzun sürmez.

"Lena!" diye bağırdı, Lemeşeva.

Tekrar zihinsel bir emir hissetmiştim. Lena tıpkı bir uyurgezer gibi yavaş adımlarla Çember'den ayrıldı. Sağ elim boş kalmıştı, trans halim ise Anna Lemeşeva uzanıp elimi tutana kadar birkaç saniyeliğine etkisizleşmişti. Ama bu süre, Çember'in ortasında duran bir şey olduğunu görebilmem için yeterli olmuştu – üzerinde çelikten yapılmış ince bir lülüç bulunan siyah, küçük, katlanan bir masa. Lena ise o sırada kum havuzunun yanında durmuş, sanki aralarından seçim yapıyormuş gibi donmuş bir şekilde çocuklara bakıyordu.

"Kız!" diye bağırdı, Lemeşeva. "Bir tane kız, bir düzine erkekten daha çok işe yarar."

İşte şimdi her şeyi anlamıştım. Bir şey hariç... Anna Lemeşeva, insan öldürme hakkını nasıl elde etmişti ve sıradan bir cadı için neden bu kadar Güç harcıyordu?

Ama sonra Anna Lemeşeva elimi yakaladı ve ben tekrar Güç Çemberi'nin şuursuz bir parçası haline geldim.

Edgar merdiven boşluğunun köşesine sıkışmıştı. Artık onu dışarıya itmiyorlar, duvara vurmaya çalışıyorlardı. O anda elini havaya kaldırdı ve bağırdı:

"Durun!"

Korkunç bir acı...

Çember, enerjimi son damlasına kadar emiyordu. Olga ise artık hiç Güç veremiyordu, Tamamen kurumuştu. Bizimle birlikte öylece duruyor ve sanki çıplak bir elektrik kablosunu tutuyormuş gibi titriyordu. Janna ise sessizce inliyor, kafası yavaş yavaş göğsüne doğru düşüyordu.

"Kurban etme hakkımız var," dedi Edgar, büyük bir soğukkanlılıkla. "Eğer gitmesine izin vermezseniz..."

Aydınlık Varlıklar âdeta donakalmışlardı. Birbirlerine nasıl baktıklarını ve Garik'in kafasını nasıl salladığını görüyordum.

Ama Semyon buna hemen inanmış gibi görünüyordu.

Bir kurban çok büyük bir enerji sağlar; özellikle de kurban edilen kişi bir çocuksa, bu olay Güç Çember'i içerisinde gerçekleşirse ve tabii ki deneyimli bir cadı tarafından yapılırsa...

Lena Kireyeva elinde bıçakla Çember'in tam ortasında duruyordu, küçük kız çocuğu ise siyah masanın üzerinde uzanmıştı.

Eğer biz ortaya çıkan enerjiyi Edgar'a aktarırsak, Aydınlık Varlıklar bunun karşısında duramazlardı. Tabii ki onların da kendilerine özgü, uç metotları vardı ama o metotları kullanma yetkileri var mıydı?

O anda şekil değiştiren kaplan koridora doğru koştu. Belli ki balkonda vampir kardeşleri pataklamakla meşguldü. Ve birden bizim neye hazırlandığımızı fark etmişti.

"Bize karşı koyamazsınız," dedi Edgar, umursamaz bir ses tonuyla. "Her ne olursa olsun bize ait olan kişiyi alacağız ve bu küçük kız çocuğu ölecek. Ve bunun suçlusu siz olacaksınız."

Aydınlık Varlıklar serseme dönmüşlerdi. Bu hiç şaşırtıcı değildi: Bu çelişkinin arkasında yatan durum çok da önemli gözükmüyordu. Devletler, eğer ajanları casusluktan tutuklanırsa, birbirlerini nükleer hava saldırısıyla tehdit etmezler. Aynı şekilde, Diğerleri de operasyon ajanları arasında yaşanan küçük anlaşmazlık durumunda, birbirlerini birinci derece büyü kullanmakla korkutmazlar.

Ama Aydınlık Varlıklar, bizim büyücümüzün üzerindeki baskıyı hâlâ sürdürüyorlardı. Bunu eylemsizlikle yapıyorlardı ama "baskı" hâlâ devam ediyordu. Ve bizim, Edgar'la paylaşacak daha fazla gücümüz kalmamıştı. Olga kaskatı kesilmiş, bilinci ise tamamen kaybolmuştu. Şimdi de Çember'de tıpkı tahta bir kukla gibi duruyordu. Janna da dizlerine kadar eğilmişti ama hâlâ kahramanca el ele tutuşmaya devam ediyor ve geriye kalan son enerji kırıntılarını da aktarıyordu. Lena'nın yüzünde ise acı dolu bir ifade vardı. Elinde tuttuğu bıçağı masanın üzerinde yatan küçük çocuğa doğru kaldırmıştı. Küçük kızın bilinci yerindeydi, aksi takdirde enerji akışı yavaşlardı ama sessizlik büyüsüyle sakinleştirilmişti.

Bense birdenbire bedenimin pamuk kadar yumuşak olduğunu hissettim ve sallanmaya başladım. *Çabuk olun... Daha fazla dayanamayacağım...*

"Dur!" diye bağırdı Semyon. "Cadıyı teslim edeceğiz!"

Kal... Çember'de kal... Etrafı kuşatılan alanın, ölümle korkutulan küçük kızın, yakından geçen insanların enerjisini içime çekmeye ve sabırla burada yaşananlara aldırmamaya çalıştım.

Faydasızdı. Tamamen tükenmiştim. Lemeşeva... Şüphesiz hepimizden daha güçlüydü, alçak... Bu işe yaramaz, yaşlı cadı uğruna hepimiz burada ölecektik. Ve bu değersiz yaratık hayatta kalacaktı.

Ama Aydınlık Varlıklar pis bir sabahlık ve yırtık terlikler giymiş olan bu şişman, iğrenç kadını çoktan Edgar'ın kollarına doğru

atmışlardı. Kadın hiçbir şey anlamamıştı. Öylece etrafına bakınıyor ve kendini vaftiz etmeye çalışıyordu.

"Bunu ödeyeceksiniz," dedi Semyon, son olarak.

Edgar ani ve sert bir hareketle cadının kollarını arkasına bağladı. Ne açıklama yapacak zamanı ne de büyü için yeterli gücü kalmıştı. Sonra da kadını merdivene doğru sürükledi.

Çember'de kal...

Birini kurban etmek... Böyle bir Güç'ü yedekte tutmak şu anda en iyi seçenekti. Bunu kullanma hakkı yirmi ya da otuz yıl önce kurnaz entrikacılar ve hilekârlar yardımıyla kazanılmış olabilirdi. Bu yüzden Deniska hiç değişmeyen bir ses tonuyla büyülü kelimeleri tekrarlarken Kireyeva da taş kesilmiş bir yüz ifadesiyle küçük kızın kalbini tek bir hamlede çıkarmak için elinde parlak bir bıçakla başında bekliyordu. Her an çok güçlü bir enerji akışı elde edebilirdik... ama bunu yapmamak daha iyiydi.

Çember'de kal...

Beni kurtaran tek şey öfkemdi. Başarısız geçen bütün bir güne, hatalar yaptığım geçen yıla ve aslında söylediklerinden çok daha fazla şey bilen Lemeşeva'ya duyduğum öfke.

Bu son Güç kırıntılarını nereden bulduğumu bilmiyorum ama buldum! Sonra da onları Olga ve Janna'nın tükenmek üzere olan bedenlerine yönlendirdim, böylece Lemeşeva da bu zayıf Güç akışını Edgar'a aktarabilmişti...

Minibüse ilk adım atanlar vampir kardeşlerdi... Bu kahrolası, işe yaramaz saha ajanları... Lena ise küçük kızın gitmesine izin vermiş, kız da ağlayarak kaçmıştı. Deniska büyülü kelimeleri tekrarlamayı bırakmış, masayı toplayıp minibüsün arkasına fırlatmıştı. Lemeşeva ise ancak o zaman Çember'i bozmuştu.

Her şey gözlerimin önünde dalgalanıyordu. Elimi, Olga'nın sertleşmiş parmaklarından ayırmaya çalışırken her nedense öksürmeye başlamıştım.

"Minibüse!" diye bağırdı, Anna Lemeşeva. "Çabuk olun!"

O sırada Edgar belirdi – oldukça keyifli görünüyordu. Yaşlı cadıyı minibüse fırlattı ve Deniska'nın yanındaki koltuğa oturdu. Anna Lemeşeva ise Olga'yı minibüse doğru sürükledi, ben de binebilmesi için Janna'ya yardım ettim. Gerçekten çok kötü durumdaydı ama bilinci hâlâ yerindeydi.

"Kimsiniz siz? Kimsiniz?" diye bağırdı yaşlı cadı. Lemeşeva var gücüyle kadının suratına vurdu ve cadı birden sustu.

"Deniska, sür!" dedim. Sanki bunu söylememe gerek varmış gibi...

Kulağı tırmalayan bir lastik sesiyle avludan dışarıya çıktık. Edgar elleriyle, kafasını tutuyor, bir yandan da gerçeklik sınırlarını kontrol ederek yolumuzu temizliyordu.

"Kendini kötü mü hissediyorsun?" diye sordu Lena, içten bir endişeyle. Dişlerimi gıcırdattım ve kafamı salladım. "Tamamen tükendim. Biraz izin almak zorunda kalacağım."

Yaşlı cadı, benim nefret dolu bakışlarımla karşılaşıncaya kadar sessizce inildedi. Sonra bir anda sessizleşti ve benden uzaklaşmaya başladı ama vampirler hâlâ orada oturuyorlardı. Hırpalanmış, kanlar içinde ve sinirli. Şekil değiştirenden uzak durmaya çalıştıkları belliydi ama yine de her biri onun pençelerinden birkaç darbe almıştı.

"Vitalik'i küle çevirdiler," dedi Lena, üzgün bir ifadeyle. "O bir aptaldı ama tabii ki bizim aptalımızdı... Anna Tihonovna, bu yaşlı cadının tüm bu zahmete değer olduğundan emin misiniz?"

"Bu emir Zavulon'dan geldi," dedi Lemeşeva. "En iyisini o bilir."

"Öyleyse o da bize yardım edebilirdi." Düşüncemi söylemeden duramamıştım. "Bu iş onun güçlerine göreydi, bizim değil."

Anna Lemeşeva bana tuhaf bir bakış attı:

"Öyle düşünmüyorum. Sen çok iyi iş çıkardın, kızım. Harikaydın. Senin bu kadar Güç sağlayabileceğini ummuyordum."

Kendimi tıpkı bir çocuk gibi ağlamamak için zor tutuyordum. Gözyaşlarını gizlemek için Olga'ya baktım. Hâlâ baygındı. En azından bu beni teselli edebilirdi – o, benden çok daha kötü durumdaydı... Güçlükle doğruldum ve Olga'nın yanaklarını tokatladım. Tepki yok. Çimdikledim. Hiç kımıldamadı.

Herkes meraklı gözlerle bana bakıyordu. Sessizce küfreden vampirler bile bir anda yaralarını yalamayı bırakmışlardı.

"Anna Tihonovna, ona yardım edemez misiniz?" diye sordum. "Görev başındayken yaralandı ve kurallara göre..."

"Alisa, tatlım, ona nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Lemeşeva, sevgi dolu bir ses tonuyla. "Öldü o. Yaklaşık beş dakika önce. Güç hesabım yanlış yaptı ve kendini tamamen tüketti."

Elimi çektim. Olga'mn kaskatı bedeni sarsıldı ve çenesi göğsüne doğru düştü.

"Hissetmedin mi?" dedi Janna, fısıldayarak. "Aliska, senin neyin var?"

Yaşayan biri ile ölüyü birbirinden ayırt etmek için büyüye gerek yoktur. Bu çok basit Güç işidir. Ruh diye adlandırılan bu gizli varlık hemen hissedilir. Tabii eğer oradaysa...

"Sen çok fazla Güç verdin!" dedi Lena. "Oo, Alisa şimdi tamamen tükendin! Beş yıl boyunca bomboş olacaksın. Tıpkı iki yıl önce, bir operasyonda kendini tamamen tüketen Yulia Bryantseva gibi. O günden beri Alacakaranlık'a bile giremiyor!"

"Çok umutlanma," dedim, yüzümdeki sakin ifadeyi korumaya çalışarak. "Kurallara göre, kendimi onarmam için bana yardım etmek zorundalar."

Kulağa çok acıklı geliyordu.

"Bryantseva'ya yardım ettiler mi?" diye sordu, Lena.

O sırada Anna Lemeşeva derin bir nefes aldı ve şöyle dedi:

"Alisa, keşke bir yıl önce de, Zavulon sana âşıkken de her şey kurallara göre olsaydı."

Ben daha vereceğim cevabı bile düşünemeden yaşlı cadı deli gibi bağırmaya başladı: "Beni nereye götürüyorsunuz? Nereye?"

İşte o anda kendimi kaybetmiştim. Yerimden fırladım ve bu kimsesiz cadının yüzünde mümkün olan en derin yaraları açmak için vurmaya başladım. Yaşlı cadı öylesine korkmuştu ki karşı koymaya bile çalışmıyordu. Yaklaşık üç dakika boyunca, vampir kardeşlerin davranışımı onaylayan çığlıkları, Lemeşeva'nın suçlamaları ve Lena ile Janna'nın cesaretlendirmesi eşliğinde onu dövdüm. Hiçbir şey söylemeyen tek kişi ise minibüsteki kalabalığın arasında durmadan çarptığım, ölü Olga'ydı. Ama eminim, o da beni desteklerdi.

Sonra biraz soluklanabilmek için oturdum. Yaşlı cadı yüzünün kana bulandığını hissediyor ve hıçkırarak ağlıyordu. Keşke Aydınlık Varlıklar bizi takip etselerdi! Onların boğazlarını tıpkı bir vampir kadar güçlü ısırırdım! Hiçbir büyü kullanmadan onları ortadan kaldırırdım!

Ama bizi takip eden hiç kimse yoktu.

Hiç kimse bizim dönüşümüzü zafer olarak adlandıramazdı.

Vampir kardeşler Olga'nın bedenini aldılar ve sanki durumun trajedisini anlıyorlarmış gibi tek bir kelime bile etmeden yönetim merkezine doğru gittiler. Peki, ama neden anlamasınlardı ki? Onlar yaşamlarını cansız bir yaşamla değiş tokuş etmişlerdi ama hâlâ düşünebiliyor ve hissedebiliyorlardı. Ve teorik olarak, varlıklarını ebediyete kadar sürdürebilirlerdi. Ama Olga artık sonsuza kadar yoktu.

Deniska minibüsü otoparka doğru sürdü. Edgar ise yaşlı cadıyı kolundan sıkıca tuttu ve Nöbet binasına doğru yönlendirdi. Kadın direnmedi. Biz de kafilenin arkasından ilerlemeye başladık.

Moskova merkezindeki kalabalık bir caddede, Kremlin'in duvarlarının yakınında bir beden taşımak dünyanın en huzurlu işlerinden biri değildi. Lemeşeva'nın tekrar telaffuz ettiği özensiz büyüyle bile... İnsanlar bize bakmıyorlardı, sadece adımlarını daha hızlı atıyorlar ve bizim kafilenin etrafından dolaşarak yürüyorlardı. Ama Alacakaranlık tedirgin olmuştu.

Varlığın kumaşı burada çok incedir. Çok fazla kan, çok fazla duygu vardır. Geçmişin izleri çok belirgindir. Sıradan insan dünyası ile Alacakaranlık'ın neredeyse fark edilmez olduğu sınırda böyle yerler vardır. Ve Moskova'nın merkezi de bunlardan biridir.

Eğer şu anda formumda olsaydım, farklı gerçekliklerin derinliklerinden çıkan Güç dalgalanmalarını görebilirdim. Muhtemelen, Zavulon bile onların arkasında ne olduğunu tam olarak açıklayamazdı. Bizim bütün yapabileceğimiz, büyü savaşında ölen bir cadıyı hisseden Alacakaranlık'm açgözlü nefesini görmezden gelmekti.

"Daha hızlı!" dedi Lemeşeva. Ve vampirler adımlarını daha hızlı atmaya başladılar. Alacakaranlık gerçekten endişelenmiş olmalıydı.

Ama ben artık hissedemiyordum.

Tam o sırada, sıradan insanların göremediği kapıdan içeriye girdik. Lena, bana ve Janna'ya yardım etmek zorunda kalmıştı. Arkadaşlarımız da bize doğru koşuyorlardı. Tekrar bağırmaya başlayan yaşlı cadı ise onuncu kattaki sorgu odasına sürüklendi. Olga da hemen iyileştirme departmanındaki büyücülere teslim edildi (yardım edebileceklerine dair küçücük bir umut bile yoktu ama ölülerin kayıda alınması gerekiyordu). Görev başındaki iyileştiricilerden biri de bizi son derece dikkatli bir şekilde inceledi. Janna'nm durumunu değerlendirirken işlerin yolunda olmadığını belirtircesine kafasını sallıyordu. Hırpalanmış olan vampirlere baktığı anda ise kaşları çatılmıştı. Ama dikkatini bana verdiğinde, yüzü âdeta donakalmıştı:

"Gerçekten bu kadar kötü mü?" diye sordum.

"Hiç abartı yok," dedi, gereksiz duygusallık göstermeden. "Alisa, Güç'ünü tüketirken, ne düşünüyordun?"

"Verilen talimatları yerine getirdim," dedim, gözyaşlarımın tekrar akmak üzere olduğunu hissederek. "Edgar öldürülebilirdi, iki tane ikinci sınıf büyücüyle karşı karşıya kaldı!"

İyileştirici kafasını salladı. "Takdire değer bir gayret, Alisa. Ama bedeli de ağır."

Edgar çoktan aceleyle asansöre doğru yürümeye başlamıştı ama tam o sırada durdu ve sevgi dolu gözlerle bana baktı. Sonra da yanıma geldi ve avcumu öptü. Bu Baltıklar kendilerini her zaman Viktoryan centilmenler gibi gösterirler.

"Alisa, en içten şükranlarımla! Sahip olduğun her şeyi verdiğini hissedebiliyordum. Senin de Olga gibi olmandan çok korktum."

Sonra iyileştiriciye döndü ve şöyle dedi: "Karl Lvoviç, bu cesur kadın için ne yapabiliriz?"

"Korkarım, yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi iyileştirici, omuzlarını silkerek. "Alisa kendi ruhundaki Güç'ü kullanmış. Bir çeşit beslenme yetersizliği, biliyor musun? Vücut yeterli besin alamadığı zaman, kendi kendini sindirmeye başlar. Bu da karaciğeri, kasları ve mideyi harap eder – beyni ayakta tutabilmek için gereken her şeyi son damlasına kadar kullanır. Benzer bir durum bizim kızlarda da var. Janna tam zamanında bilincini kaybetmiş ve kalan son stoğunu kullanmayı bırakmış. Alisa ve Olga sonuna kadar direnmişler ama Olga'nın içsel kaynakları çok iyi değilmiş, bu yüzden ölmüş. Alisa hayatta kalmayı başarmış ama onun da ruhsal stokları tamamen tükenmiş."

Edgar anladığını belirterek kafasını salladı. Herkes büyük bir ilgiyle iyileştiricinin söylediklerini dinliyordu. O da hararetli bir şekilde anlatmaya devam etti: "Bir Diğer'in özel yetenekleri, bazı yönlerden diğer enerji reaksiyonlarıyla benzerlik gösterir, örneğin

nükleer reaksiyon. Biz yeteneklerimizi, etrafımızı saran dünyadan, insanlardan ve daha az karmaşık olan diğer nesnelerden Güç emerek devam ettiririz. Fakat Güç'ü almaya başlamak için öncelikle kendimizden de biraz ortaya koymamız gerekir – bu doğanın acımasız bir kanunu. Ve Alisa'nın bedeninde bu başlangıç Güç'ünden neredeyse hiç kalmamış. Böyle durumlarda Güç'ü sadece pompalamak bir fayda sağlamaz; tuzlu bir parça domuz eti ya da çok pişmiş, çıtır çıtır bir parça et açlıktan ölmek üzere olan birinin hayatını kurtarmaz. Vücut böyle gıdaları hazmedemez – daha doğrusu, iyileştirmez, tam aksine öldürür. Alisa'nın durumu da böyle. Biz ona enerji pompalayabiliriz ama o bunun sonucunda boğularak ölür."

"Lütfen, benden üçüncü bir şahısmışım gibi bahsetme! Ve bu ses tonuyla konuşma!" dedim.

"Üzgünüm, Alisa," dedi Karl Lvoviç, derin bir nefes alarak. "Ama gerçekleri söylüyorum."

Edgar elimi kibarca bıraktı ve şöyle dedi: "Alisa, endişelenme. Belki liderimiz bir şeyler düşünür. Ve bu arada, etlerden bahsetmişken... Kurt gibi açım."

Lemeşeva kafasını salladı:

"Haydi, bir şeyler yemeğe gidelim."

"Beni bekleyin, tamam mı?" dedi Janna. "Bir duş alacağım. Ter içinde kaldım..."

Öylesine güçsüzdüm ki korktuğumu bile hissedemiyordum. Sadece bir aptal gibi öylece duruyor ve Diğer seviyesinde bir şeyler algılamaya çalışarak konuşmaları dinliyordum. Gerçek gölgemi görmek, Alacakaranlık'ı çağırmak ve duygularımı hissetmek için...

Hiçbir şey yoktu.

Ve etrafımdakiler beni şimdiden unutmuş gibi görünüyorlardı.

Eğer Janna ya da Lena benim yerimde olsaydı, ben de kesinlikle aynı şekilde davranırdım. Nihayetinde başkasının yaptığı bir

ihmalkârlık için kendimi asmanın bir anlamı yok, öyle değil mi? Biri bana her şeyimi son damlasına kadar kullanmam gerektiğini söyledi mi? Hayır, kahraman olmaya çalışmak tamamen benim hatamdı!

Bunların hepsi Semyon ve Yavru Kaplan yüzünden olmuştu. Kiminle karşı karşıya kaldığımızı anladığımda intikamımı almaya karar vermiştim. Bir şeyler kanıtlamaya... Birilerine... Her nedense...

Peki, şimdi ne yapacağım? Kanıtladım. Ve sakat kaldım. Hem de Yavru Kaplan'la yaptığım savaşta olduğundan çok daha kötü...

"Çabuk ol, Janna," dedi Lemeşeva. "Alisa, sen bizimle gelecek misin?"

Ona doğru döndüm ama ben daha cevap veremeden, arkamdan bir ses konuşmaya başladı: "Hiç kimse bir yere gitmiyor."

Lemeşeva'nın gözleri kocaman açılmıştı. Bense, sesi tanıdığım anda ürpermiştim.

Zavulon asansörün hemen yanında duruyordu.

İnsan formundaydı: zayıf, mutsuz ve biraz da dalgın. Aramızdaki birçok kişi onun sadece bu halini biliyordu – sakin ve telaşsız, hatta biraz da sıkıcı. Ama ben diğer Zavulon'u da biliyordum. Gündüz Nöbeti'nin soğukkanlı patronunu değil, kötü ruhlu, güçlü savaşçıyı değil, sınıflandırmanın ötesindeki Kara Büyücü'yü de değil... Neşeli, yorulmak bilmeyen, yaratıcı Diğeri. Sıradan bir Diğer, aramızdaki uçurumun hiçbir izi olmadan, sanki hiç yaş, deneyim ve Güç farkı yokmuş gibi...

Daha önce olduğu gibi... Eskiden...

"Herkes benim ofisime gelsin," dedi Zavulon. "Hemen."

Sonra da gözden kayboldu. Muhtemelen, Alacakaranlık'a girmişti. Ama bunu yapmadan önce bakışları, çok kısa bir an benim üzerimde kalmıştı. Gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ne alay ne sempati ne de şefkat...

Ama bana bakmıştı, kalbim âdeta duracak gibiydi. Zavulon, geçen yıldan beri, talihsiz Alisa Donnikova'nın varlığının bile farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Yemeğimizi yedik, duşumuzu aldık," dedi Lemeşeva, asık suratlı bir ifadeyle. "Haydi, kızlar."

Diğerleri'nden ayrı bir köşeye oturmam tamamen bir tesadüftü.

Ayaklarım beni kendiliğinden şöminenin yanındaki koltuğa götürmüştü – eskiden, yarı oturur yarı yatar vaziyette kıvrılarak Zavulon'u izlediğim, şöminedeki dumansız alevlere ve duvarlarda asılı olan resimlere baktığım deri koltuk...

Duvarın kenarındaki divanda oturan diğer kişilerden, istemsizce ayrı bir yere oturduğumu fark ettiğimde ise artık bir şeyleri değiştirebilmek için çok geçti. Bu çok aptalca görünüyor olmalıydı.

Sonra sandaletlerimi çıkardım, ayaklarımı yukarıya çektim ve rahat bir şekilde koltuğa yerleştim.

Lemeşeva raporunu anlatmaya başlamadan önce şaşkınlıkla bana bakıyordu. Diğerleri ise benimle hiç ilgilenmiyorlardı, bakışları sadece patrona kilitlenmişti. Dalkavuklar!

Kocaman masasının arkasında duran sandalyesine yaslanmış olan Zavulon da bana hiçbir bir tepki vermiyordu. En azından görünüşte...

Peki, ilgilenme öyleyse...

Lemeşeva'nın yumuşak sesini dinledim –raporunu, kısaca, gereksiz ayrıntılara girmeden ama önemli olan hiçbir şeyi de atlamadan oldukça güzel bir şekilde aktarmıştı– sonra da masanın üzerinde asılı duran fotoğrafa baktım. Çok, çok eski bir fotoğraftı, yüz kırk yıl önce kolloid[5] metodu kullanılarak çekilmişti. Zavulon bir keresinde

5 Temiz bir cam plakanın bromid ya da iyodid ile kaplanıp daha sonra gümüş nitrat banyosuna yatırılmasıyla yapılan bir fotoğraf tekniğidir 1851 yılında Frederick Scott Archer tarafından bulunmuştur. (ç. n.)

bana bu metodun "kuru" ve "ıslak" teknikleri arasındaki farkları anlatmıştı. Fotoğrafta, Zavulon eski moda kıyafetler giymiş bir öğrenciydi ve Oxford'daki Christ Church Kolej'in önünde duruyordu. Bu, Lewis Carroll tarafından çekilmiş gerçek bir fotoğraftı. Zavulon bir keresinde "soğuk ve asil ruhlu bu şairi" küçük bir kız çocuğu yerine, kendi öğrencileriyle ilgilenmesi için güçlükle ikna ettiğinden bahsetmişti. Ama fotoğraf gerçekten çok başarılıydı, Carroll gerçek bir usta olmalıydı. Zavulon fotoğrafta çok ciddi görünüyordu ama gözlerinde gizli bir alay vardı. Ve bu da onu çok daha genç gösteriyordu... Yüz elli yaşında olmasına rağmen...

"Donnikova?"

Lemeşeva'ya baktım ve kafamı salladım. "Tamamen katılıyorum. Eğer bizim görevimizin temel amacı tutukluları özgür bırakmaksa, Güç Çemberi oluşturmak ve birini kurban etmekle korkutmak en iyi çözümdür." Bir an durdum ve sonra tekrar şüpheli bir ses tonuyla konuşmaya devam ettim: "Tabii ki eğer bu aptal budala, tüm bu çabalara değiyorsa.."

"Alisa!" Lemeşeva'nın sesinde metalik bir tını vardı. "Hangi cüretle patronunun emirlerini tartışmaya kalkışıyorsun? Patron, Alisa adına özür dilerim. Çok yoruldu ve... Gerçekten hiç iyi değil."

"Bu çok normal," dedi, Zavulon. "Alisa, oldukça etkili bir şekilde bu operasyonun başarılı olmasını sağladı. Bütün Güç'ünü kullandı. Bu yüzden soru sormak istemesi de hiç şaşırtıcı değil."

Kafamı hemen yukarıya kaldırdım. Zavulon gerçekten ciddiydi. Yüzünde bir alay ya da dalga geçme ifadesi yoktu.

"Ama..." diye başladı, Lemeşeva.

"Bu, patronun üstün olma meselesi de nereden çıktı?" dedi. Zavulon, Lemeşeva'nın konuşmasını yarıda keserek. "Kes."

Lemeşeva sustu.

Zavulon masanın arkasından ayağa kalktı ve ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Ben de bakışlarımı ona diktim ama ayağa kalkmadım.

"O aptal budala." dedi Zavulon, "tüm bu çabalara değmiyor, tabii ki. Ama Gece Nöbeti'ne karşı yapılan gerçek bir operasyon son derece önemli. Ve bu da senin bu savaşta aldığın hasarlara oldukça iyi bir gerekçe."

O anda sanki sırtıma bir hançer batırılmış gibi hissettim.

"Teşekkürler, Zavulon," dedim. "Gösterdiğim çabaların boş yere olmadığını bilmek, tüm bu yılları yaşamamı kolaylaştıracak."

"Hangi yılları, Alisa?" diye sordu, Zavulon.

Tuhaftı... Neredeyse bir yıldır hiç konuşmamıştık... Hatta ben, ondan kişisel olarak hiçbir emir almamıştım... Ama şimdi tekrar konuşuyordu... ve benim göğsümde yine o soğuk, dikenli yumru vardı.

"İyileştirici, Güçlerimi onarmanın uzun zaman alacağını söyledi."

Zavulon güldü. Sonra aniden elini bana doğru uzattı! Ve yanağımı okşadı... Şefkatle... Eskiden olduğu gibi...

"İyileştiricinin söylediğini önemseme," dedi Zavulon, sakin bir ses tonuyla. "Bu onun düşüncesi ama benim de bir düşüncem var."

Sonra elini çekti ama ben, onun elinin arkasından gitmek isteyen yanağımı güçlükle durdurabildim...

"Sanırım herkes, Alisa Donnikova'nın bugünkü operasyonun başarısında büyük bir paya sahip olduğu fikrine katılıyor, öyle değil mi?"

Aha... Buna itiraz edecek bir kişi görmek istiyordum! Yalnızca Lemeşeva tedbirli bir şekilde düşüncesini belirtti: "Hepimiz çok fazla çaba harcadık..."

"Senin tarafından bakıldığında kimin, ne tür bir çaba harcadığını görmek zor değil."

Zavulon masasına geri döndü ama oturmadı. Bana doğru bakarak masaya doğru eğildi. Muhtemelen, Alacakaranlık'ın içinden dikkatli bir şekilde beni inceliyordu.

Ama ben bunu hissedemiyordum...

"Herkes, Gündüz Nöbeti'nin, Alisa'ya yardım etmesi gerektiği fikrine katılıyor mu?" dedi, Zavulon.

Lemeşeva'nın gözlerinden öfke kıvılcımları saçılıyordu. Bu yaşlı cadı bir zamanlar Zavulon'un sevgilisiydi. Bu yüzden, Zavulon benim tarafımda olduğu zaman benden nefret ediyordu... Ve bu yüzden patron bana sırtını döndüğünde beni çok sevmeye başlıyordu.

"Eğer konu yardımsa," diye başladı, Lemeşeva, "Karl Lvoviç, bize güzel bir karşılaştırma yaptı. Biz Güç'ümüzü Alisa'yla paylaşmaya hazırız. Ama bu, ölmek üzere olan birine hafif bir et suyu yerine bir parça yağlı domuz eti vermek gibi olur. Yine de ben denemeye hazırım..."

Zavulon ona doğru baktı ve Lemeşeva birden sustu.

"Eğer gereken şey hafif bir et suyuysa, o zaman biz de et suyu vereceğiz," dedi Zavulon, oldukça alçak bir ses tonuyla. "Şimdi hepiniz gidebilirsiniz."

İlk ayağa kalkanlar vampir kardeşlerdi, sonra da cadılar harekete geçmişti. Ben de sandaletlerime bakarak ayaklarımı sürümeye başlamıştım.

"Alisa, eğer zor olmayacaksa, sen kal," dedi Zavulon.

O anda Lemeşeva'nın gözlerindeki alev kıvılcımları tekrar alevlendi. Sonra da birden yok oldu. Benim inanmaktan hâlâ korktuğum şeyi fark etmişti.

Birkaç dakika sonra Zavulon'la baş başa kalmıştık ve hiç konuşmadan birbirimize bakıyorduk. Boğazım kurumuştu, dilim de bana boyun eğmeyi reddediyordu. Hayır, bu doğru olamazdı... Kendimi kandırmaya bile çalışmamalıydım...

"Kendini nasıl hissediyorsun, Alya?" diye sordu, Zavulon.

Sadece annem beni Alya diye çağırırdı. Ve bir de eskiden Zavulon...

"Sıkılmış bir limon gibi," dedim. "Söylesene, ben gerçekten aptal mıyım? Kendimi, hiç kimseye faydası olmayacak bir iş için mi bu hale getirdim?"

"Sen çok iyi bir iş çıkardın, Alya," dedi Zavulon.

Ve gülümsedi.

Eskiden güldüğü gibi. Tıpkı aynı şekilde...

"Ama, şimdi ben..." sustum, çünkü Zavulon, bana doğru bir adım atmıştı ve artık kelimelere gerek yoktu. Koltuktan ayağa bile kalkamadım, ellerimi, bacaklarına doladım ve ona sarıldım. Sonra da kendimi ona doğru bastırdım ve bir anda gözyaşlarına boğuldum.

"Sen bugün bizim en iyi operasyonlarımızdan birinin temelini attın," dedi Zavulon. Eliyle saçlarımı okşuyordu ama sanki şu anda uzak, çok uzak bir yerlerdeymiş gibi görünüyordu. Tabii ki onun gibi bir Büyük Büyücü asla rahatlayamazdı: Moskova Gündüz Nöbeti'nin ve kendi sakin, huzurlu hayatlarında yaşayan, sıradan Karanlık Varlıklar'ın kaderlerinin sorumluluğunu taşıyordu. Aydınlık Varlıklar'ın entrikalarıyla mücadele etmek ve aynı zamanda insanların ihtiyaçlarıyla da ilgilenmek zorundaydı.

"Alisa, Güç Prizması'yla yaptığın o aptalca hileden sonra senin benim gösterdiğim ilgiye layık olmadığına karar vermiştim."

"Zavulon, ben kendini bilmez bir aptaldım..." diye fısıldadım, gözyaşlarımı yutarken. "Affet beni. Seni hayal kırıklığına uğrattım..."

"Bugün her şeyi telafi ettin."

Zavulon tek bir hamleyle beni koltuktan kaldırdı. Parmak uçlarının üzerinde durdum, aksi takdirde onun kollarında asılı kalabilirdim; zayıf bedeninin sahip olduğu inanılmaz gücün daha önce beni nasıl şaşırttığım hatırlıyordum. İnsan formundayken bile...

"Alisa, seninle gurur duyuyorum," dedi ve gülümsedi. "Güç'ünün tükenmiş olmasına üzülme. Bizim yedek stoklarımız var."

"Birini kurban etme hakkına sahip olmak gibi mi?" diye sordum, gülümsemeye çalışarak.

"Evet," dedi Zavulon, kafasını sallayarak. "Bugünden itibaren izne ayrılıyorsun. Sonra da her zamankinden daha güçlü döneceksin."

Dudaklarım haince titremeye başlamıştı. Bana neler oluyordu? Tıpkı histeriden muzdarip bir çocuk gibi inliyordum. Gözümdeki maskara bütün yüzüme dağılmış olmalıydı, zaten tek bir gram gücüm bile kalmamıştı...

"Ben seni istiyorum," dedim, fısıldayarak. "Zavulon, öyle yalnızım ki.."

Kollarımı nazikçe kendinden uzaklaştırdı. "Sonra, Alya. Sen geri döndüğünde. Aksi takdirde, bu..." dedi Zavulon, gülümseyerek. "Yetkilerimi kişisel çıkarlarım için kullanmak olur."

"Kimse sana bunu söylemeye cesaret edemez!"

Zavulon uzun bir süre gözlerime baktı. "Bunu söylemeye cesaret edebilecek olanlar var, Alya. Geçen yıl, Nöbet için çok zor bir süreç oldu. Ve benim küçük düştüğümü görmek isteyen çok fazla kişi var."

"Öyleyse, bunu yapma," dedim, hemen. "Risk alma. Ben kendi Güç'ümle yavaş yavaş toparlanırım..."

"Hayır, yapılması gereken bu. Endişelenme, küçük kız."

Onun ses tonu beni alt üst ediyordu. Bu sakin, güven veren Güç.

"Neden benim için böyle bir risk alıyorsun?" diye fısıldadım, bir cevap beklemeyerek. Ama Zavulon cevap verdi:

"Çünkü aşk da bir güçtür. Gerçek bir Güç... ve küçümsenmemesi gerekir."

BÖLÜM 3

Hayat çok tuhaf bir şey.

Bir gün önce genç, sağlıklı, Güç'le dolu ama mutsuz bir cadı olarak evimden çıkmıştım.

Neredeyse on iki saat önce ise sakat, geleceğe dair hiçbir umudu ve inancı olmayan bir cadı olarak Nöbet ofisinde öylece duruyordum.

Her şey nasıl da değişmişti!

"Biraz daha şarap ister misin, Alisa?" diye sordu, Pavel. Refakatçim kendini sevdirmeye çalışan gözlerle bana bakıyordu.

"Çok az," dedim, gözlerimi camdan hiç ayırmadan.

Uçak, Simferopol Havaalanı'na inmeye başlamıştı. Eski Tupolev jeti yavaşça yana doğru yatarken gıcırdıyor, yolcuların yüzünde endişeli ve gergin bir ifade beliriyordu. Sakin bir şekilde yerinde oturan tek yolcular bizdik, çünkü Zavulon uçuşun güvenli olup olmadığını bizzat kendisi kontrol etmişti.

O sırada Pavel bana kristal bir şarap kadehi uzattı. Tabii ki bu kadeh ne kabin ekibine aitti ne de içerisinde Güney Afrika şarabı vardı. Genç şekil değiştiren işini gerçekten ciddiye almış gibi görünüyordu. Tam arkadaşlarıyla güneye tatile gitmek üzereyken son dakikada Herson uçağından inmek zorunda kalmıştı, çünkü benimle Simferopol'a gelmek üzere görevlendirmişti. Zavulon'la olan ilişkimizin tekrar yoluna girdiği söylentileri de ona çoktan ulaşmıştı.

"Haydi patrona kadeh kaldıralım, Alisa" dedi, Pavel, büyük bir ısrarla benim gözüme girmeye çalışıyordu ama bu da benim sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Pekâlâ," dedim. Kadehlerimizi tokuşturduk ve şaraplarımızı içtik. Hostes son kez emniyet kemerlerinin takılı olup olmadığını kontrol ediyordu ama bize bakmamıştı. Pavel'in yaptığı "ihmal" büyüsü işe yaramıştı. Bu zavallı şekil değiştiren bile şu anda benden çok daha güçlüydü...

"İtiraf etmelisin ki," dedi Pavel, şarabından bir yudum aldıktan sonra, "patronun, personeline olan tavrı gerçekten çok güzel!"

Kafamı salladım.

"Ve Aydınlık Varlıklar..." dedi. Duyduğu bütün bir nefreti, bu iki kelimenin içine sığdırmıştı... "onlar bizden çok daha benciller."

"Abartma," dedim. "Bu doğru değil."

"Haydi, ama Alisa!" Şarabın etkisiyle konuşmaya başlamıştı. "Bir yıl önce güvenlik kordonunda nasıl durduğumuzu hatırlanuyor musun? Kasırgadan önce?"

Galiba, onu daha önce gördüğüm tek yer o kordondu. Şekil değiştirenler genellikle basit işleri yaparlar ve bu yüzden bizim onlarla pek yolumuz kesişmez. Sadece bütün Nöbet personelinin bir araya toplandığı savaş operasyonlarında karşılaşırız.

"Hatırlıyorum."

"Öyleyse... O Gorodetski. Aydmlık'm iğrenç hizmetçisi!"

"O güçlü bir büyücü," diye karşı çıktım. "Çok güçlü."

"Oo! Tabii ki! Sıradan insanların sahip olduğu Güç'ü son damlasına kadar topluyor, peki ya sonra? Onu ne için kullandı?"

"Kendine ahlak kazandırma büyüsü yapmak için."

Nasıl olduğunu hatırlamak için gözlerimi kapattım.

Gökyüzünde bir ışık huzmesi yükselmişti. Anton'un sıradan insanlardan topladığı Güç'ün akıntıları. Her şeyi riske atmıştı, bunu

da ödünç aldığı güçle yapmıştı. Ve kısa bir an Zavulon ile Gesar'ın gücüne denk, hatta belki de onlarınkini gölgede bırakacak bir güce sahip olmuştu.

Ve tüm bu büyük Güç'ü sadece kendisi için kullanmıştı.

Ahlak kazandırma. Ahlaki olarak en iyi çözümü bulabilmek için. Aydınlık Varlıklar'm en büyük problemi, herhangi bir felakete sebep olmaktan ve sıradan insanlara kötülük getirecek bir adım atmaktan nasıl uzak duracaklarıdır.

"Bu hareketi de onun inanılmaz bir bencil olduğunu gösterir!" dedi Pavel, söylediğinden büyük bir memnuniyet duyarak. "Kız arkadaşını koruyabilirdi, öyle değil mi? Ya da bizimle savaşabilirdi. Böylesi bir Güç'le! Ama o ne yaptı? Hepsini kendisi için kullandı. Kasırgayı bile durdurmaya çalışmadı... ama bunu yapabilirdi, yapabilirdi!"

"Bunun başka nelere yol açabileceğini kim bilebilir?"

"Ama tıpkı bizden biri gibi davrandı! Gerçek bir Karanlık Varlık gibi!"

"Eğer bu söylediğin doğru olsaydı, Gorodetski Gündüz Nöbeti'nde olurdu."

"Olacak," dedi, Pavel kendinden emin bir şekilde. "Başka nereye gidebilir ki? Bütün bu Güç'ü başka bir şey için harcamaya kıyamadı, bu yüzden hepsini kendisi için kullandı. Sonra da özür diledi ve bütün bunları doğru karar verebilmek için yaptığım söyledi... Kararı neydi? Müdahale etmemek! Hepsi bu! Müdahale etmemek! Bu tıpkı bizim davranış şeklimiz, Karanlık Varlıklar'm."

"Ben seninle tartışmayacağım, Pavluşka," dedim.

İniş takımları açılırken uçak titremeye başlamıştı.

Şekil değiştiren ilk bakışta haklı görünüyordu. Ama kasırgadan sonraki günlerde Zavulon'un yüzünün ne halde olduğunu hatırlıyordum. Bakışları çok üzgündü. Ben de onun bakışları arasındaki

farklılığı anlamayı öğrenmiştim. Sanki kandırıldığım fark etmiş ama artık çok geç olmuştu.

Pavel iki Nöbet arasındaki anlaşmazlıkları, farklı yaklaşımları ve uzun vadeli operasyon planlarını tartışmaya devam ediyordu. Ne strateji ama... Bu şekil değiştiren sokaklarda dolaşıyor olamazdı, kesinlikle yönetim merkezinde oturuyor olmalıydı.

O anda birden, bu iki saatlik uçuşta beni ne kadar yorduğunun farkına vardım. Aslında ilk bakışta iyi bir izlenim bırakmıştı.

"Pavluşka, sen neye dönüşüyorsun?" diye sordum.

Şekil değiştiren derin bir nefes aldı ve isteksiz bir şekilde cevap verdi:

"Kertenkeleye."

"Oo!" Ona daha ilgili bir şekilde tekrar baktım. Böyle şekil değiştirenler gerçekten çok nadir görülüyordu: O, Vitaly gibi, sıradan bir kurtadam değildi. "Ciddi misin? Ama neden seni operasyonlarda çok sık görmüyorum?"

"Ben..." Duraksadı ve kaşlarını çattı. Sonra cebinden bir mendil çıkardı ve terlemiş olan alnını sildi. "Sorun şu ki..."

İnanılmaz bir mahcubiyet içerisindeydi, tıpkı jinekoloğu ziyaret eden liseli bir kız gibi.

"Ben otobur bir kertenkeleye dönüşüyorum," dedi, birden. "Maalesef savaşta çok işe yarar bir tür değil. Çenesi güçlü ama dişleri öğütmek için çok düz. Ayrıca çok yavaş hareket ediyorum. Ama bacak ya da kol kırabiliyorum... ya da parmak parçalayabiliyorum."

Gülüşüme engel olamadım. Sonra da sempatik bir ifadeyle şöyle dedim: "Boş ver, höyle çalışanlara da ihtiyacımız var! Senin için önemli olan şey etkileyici görünmen ve karşı tarafta korku, şaşkınlık gibi duygular uyandırabilmen."

"Etkileyici görünüyorum da..." dedi Pavel, şüpheli gözlerle bana bakarak. Ama pulları çok renkli, tıpkı boyalı bir Khokhloma[6] oyuncağı gibi. Kendimi gizleyebilmem çok zor."

Yüzümdeki tepkisiz ifadeyi koruyabilmiştim.

"Olsun, bence oldukça ilginç. İnsanları korkutmak zorunda kaldığında, özellikle de çocukları, renkli pullar oldukça etkili olur."

"Çoğunlukla yaptığım da bu..." dedi Pavel.

Uçak yere inerken hissettiğimiz ani bir sarsıntı konuşmamızı yarıda kesmişti. Yolcular her nedense hepsi birden, zamanından önce alkışlamaya başlamışlardı. Birkaç dakika boyunca meraklı gözlerle camdan dışarıya bakındım. Yeşilliklere, terminallere, kalkış yapmak için piste giden bir uçağa...

Buna inanamıyordum...

Havasız, bunaltıcı Moskova'dan kaçıp çok uzun zamandır beklediğim bu tatile nihayet kavuşmuştum... ve özel haklarıma. Geri döndüğümde Zavulon orada yine beni bekliyor olacaktı.

Pavel beni tramvay durağına kadar getirmişti. Bildiğim en eğlenceli tramvay güzergâhlarından biriydi: bir şehirden diğerine, Simferopol'den Yalta'ya. Ama ilginç bir şekilde bununla yolculuk etmek çok rahattı.

Burada her şey farklıydı, çok farklı. Hava sıcak görünüyordu ama Moskova'nın beton-asfalt sıcağı gibi değildi. Deniz çok uzakta olmasına rağmen, kokusu hissedilebiliyordu. Ayrıca yeşilliklerin ve büyük tatil yerlerinin atmosferi de...

Güzeldi... Kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Hemen bir duş almak, uyumak ve kendime gelmek istiyordum...

"Yalta'ya gitmiyorsun, değil mi?" diye sordu Pavel, anlayışlı bir şekilde.

---

6 Rus tarzı ahşap boyama sanatı. Khokhloma'da yaygın olarak siyah zemin üzerine kırmızı ve altın rengi kullanılır (yay. n.)

"Tam olarak Yalta değil," dedim. Sonra da karamsar bir şekilde bekleyen kalabalığa doğru baktım. Çocuklar bile tramvayda boş yer kapabilmek için endişeli bir şekilde bekliyorlardı. Yanıma hiçbir şey almamıştım. Sadece cüzdanım ve omuzlarımda asılı duran spor çantam vardı. Bu yüzden kolaylıkla ayakta yolculuk edebilirdim. Tabii eğer biletim olmadan binmeyi başarabilirsem...

Ama ayakta durmak da istemiyordum.

Nihayetinde seyahat, tatil ve sağlık harcamalarım için yanımda bir tomar para vardı. Zavulon bana neredeyse iki bin dolar vermişti. İki hafta için oldukça iyi bir paraydı. Özellikle de Ukrayna'da.

"Tamam, Pavluşka," dedim ve yanağından öptüm. Şekil değiştirenin yüzü kızarmıştı. "Artık ben gidebilirim, uğurlamana gerek yok."

"Emin misin?" diye sordu. "Ben sana her türlü yardımı sağlamak için görevlendirildim."

Oo... Benim küçük koruyucum. Otobur kertenkele, pullu inek...

"Eminim. Senin de dinlenmeye ihtiyacın var."

"Ben arkadaşlarımla bisiklet turuna gideceğim," dedi, bir sebepten ötürü beni bilgilendirmek istercesine. "Çok iyi çocuklardır, Ukraynalı kurtadamlar ve hatta bir de genç bir vampir. Belki seni görmeye de geliriz."

"Çok sevinirim."

Şekil değiştiren başka bir uçağa binme niyetiyle tekrar havaalanına doğru yürüdü. Ben de taksilerin yolcu beklediği yere doğru ilerlemeye başladım. Hava kararıyordu ve sadece birkaç taksi kalmıştı.

"Güzel bayan, nereye gidiyorsunuz?" diye sordu, bıyıklı, şişman bir adam. Küçük Jiguli'sinin önünde durmuş sigara içiyordu. Kafamı salladım. Daha önce hiç Lada'yla şehirlerarası yolculuk yapmamıştım. Aynı şekilde, Volga'yı ve ufak Oka'yı da reddettim – sürücülerinin bu arabalardan ne umut ettiğini gerçekten hiç anlamamıştım.

Ama Nissan Patrol marka bu yeni araba bana çok uygundu.

Açık olan camından içeriye doğru eğildim. Arabada siyah saçlı, iki genç adam vardı. Biri sürücü koltuğunda oturmuş sigara içiyor, diğeri ise elinde bir bira şişesi tutuyordu.

"Boş musunuz?"

İki çift göz bana doğru bakıyor ve beni baştan aşağı süzüyordu. Çok güvenilir biri gibi görünmüyordum, bu benim dikkat çekınemem için gerekliydi...

"Olabilir," dedi şoför. "Fiyatta anlaşırsak."

"Anlaşırız," dedim. "Artek'e[7] elli kâğıt."

"Sen Genç Öncü müsün?" dedi, şoför gülerek. "Elliye sadece şehrin etrafında bir tur dolaştırırım."

Esprili biri. O kadar genç ki Genç Öncüler'in ne olduğunu hatırlaması mümkün değil. Ayrıca çok hırslı... Elli ruble neredeyse on dolar eder.

"En önemli şeyi sormadın," dedim. "Elli ne?"

"Elli ne?" diye tekrarladı, şoförün arkadaşı nazik bir şekilde.

"Dolar."

Genç adamların yiiz ifadesi birden değişmişti.

"Elli dolar, hızlı gidersin, başka yolcu almazsın, müziğin sesini çok açmazsın," diye ekledim. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi, şoför. Sonra da etrafına bakınmaya başladı. "Peki ya eşyaların?"

"Hepsi burada." Arka koltuğa oturdum ve sırt çantamı yanıma koydum. "Gidelim."

Ses tonum işe yaramış gibi görünüyordu. Sadece bir dakika sonra yolda ilerlemeye başlamıştık bile. Rahatladım ve arkama yaslanarak koltuğa iyice yerleştim. İşte buydu. Tatil. Dinlenmeye ihtiyacım vardı... Şeftali yemeğe... Gücümü toplamaya.

---

7 Ukrayna'da çocuklar için kurulmuş olan bir tatil kampı (ç. n.)

Sonra da Moskova ve Zavulon beni bekliyor olacaktı...

Tam o sırada çantamın içinde duran cep telefonum çalmaya başladı. Gözlerimi hiç açmadan telefonu çantamdan çıkardım ve cevapladım:

"Alisa, uçuş nasıldı?"

Göğsümde bir sıcaklık hissetmiştim. Birbiri ardına gelen sürprizler... Zavulon'la en iyi zamanlarımızda bile böyle küçük detaylara önem gösterme gereği hissetmemişti. Yoksa bunu sadece hasta ve keyifsiz olduğum için mi yapıyordu?

"Harikaydı, teşekkürler. Havayla ilgili bazı sorunlar olduğunu söylüyorlar ama..."

"Biliyorum. Simferopol Gündüz Nöbeti'ndeki çocuklar hava koşullarına el attılar. Benim söylemek istediğim bu değil, Alisa. Sen şu anda arabada mısın?"

"Evet."

"Öngörüler yolculuğunun iyi geçmeyeceğini söylüyor, Alisa."

Kulak kesilmiştim.

"Sorun yol mu?"

"Hayır. Şoför."

Önümde oturan genç adamların tıraşlı kafaları tıpkı birer taş gibiydi. Bir anlığına onlara baktım, şu an içinde bulunduğum güçsüzlük beni çok öfkelendiriyordu. Duygularını hissedemiyor, düşüncelerini okuyamıyordum...

"Ben hallederim."

"Refakatçinin gitmesine izin mi verdin?"

"Evet, endişelenme, tatlım. Ben hallederim."

"Emin misin, Alisa?" Zavulon'un sesinde gerçek bir endişe vardı. Ve bu da benim üzerimde tıpkı dopingin bir atlete yaptığı etkiyi yaratıyordu.

"Tabii ki. Daha da ilerisini görmeye çalış!"

Zavulon kısa bir an sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Evet, sonra yoluna giriyor... Ama bağlantıda olalım. Eğer gerekirse, oraya gelirim."

"Eğer bana bir şey yaparlarsa onları çiğ çiğ ye, tatlım," dedim. Şoförün yanında oturan genç adam arkasına döndü ve bana baktı.

"Daha fazlasını yaparın ve onlara kendilerini yediririm," dedi Zavulon. Tabii ki bu sıradan bir tehdit değil tam aksine gerçekten verilmiş bir sözdü. "İyi tatiller, tatlım."

Telefonu kapattım ve hafifçe uyuklamaya başladım. Nissan marka araba hiç sarsılmadan ilerliyordu ve ana yola çıkmamıza çok az kalmıştı. Genç adamlar ara sıra sigara yakıyorlardı, bu yüzden arabanın içine tütün kokusu hâkimdi ama neyse ki kalitesiz bir tütün değildi. Sonra birden arabanın motorunun sesi daha güçlü çıkmaya başladı – dağa tırmanıyorduk. Gözlerimi açtım ve yıldızlarla dolu olan gökyüzüne baktım. Kırım'daki yıldızlar ne kadar büyüktü! Ne kadar da yakın!

Sonra gerçekten uykuya daldım. Hatta rüya bile görüyordum – tatlı, yorucu bir rüya. Geceleyin denizde yüzüyordum ve yanımda birisi vardı, karanlıkta ara sıra yüz hatlarını ayırt edebiliyor ve elinin yavaşça dokunuşunu hissedebiliyordum...

Bu dokunuşun gerçek olduğunu fark ettiğim anda ise hemen ayıldım ve gözlerimi açtım.

Motor sessizdi, araba ana yolun hemen kenarında durmuştu. Sanırın burası freni bozulan zavallıların durduğu emniyet şeridiydi.

Ve bu genç adamların frenleri de kesinlikle bozulmuştu. Bunu onların gözlerinde görebiliyordum.

Gözümü açtığım anda şoförün yanında oturan genç adam elini yüzümden çekti ve alaylı bir şekilde gülümseyerek şöyle dedi:

"Geldik, genç bayan."

"Burası pek Artek'e benzemiyor," dedim.

"Angarskyi Geçidi. Motor hararet yaptı," dedi şoför, dudaklarını yalayarak. "Beklemek zorundayız. Temiz hava almak için dışarıya çıkabilirsin."

Saçma sapan bahanelere bile başvurmaya başlamıştı. Arkadaşından daha endişeli görünüyordu. Diğeri ise sinirli bir ifadeyle şöyle dedi: "Çişini yapabilirsin..."

"Teşekkürler, gerek yok." Meraklı bakışlarla onları izleyerek arabada oturmaya devam ettim. Gerçekten merak ediyordum, ne yapacaklardı? Beni arabadan çıkarmaya mı çalışacaklardı? Yoksa olduğum yerde bana tecavüz mü edeceklerdi? Peki ya sonra?

Sonra beni serbest bırakmaları tehlikeli olabilirdi. Muhtemelen beni uçurumdan aşağıya atarlardı. Ya da belki denize – bütün katillerin uzun yıllardır en yakın arkadaşı olan yere. Karalar, kanıtları çok uzun zaman muhafaza ederler ama denizlerin hafızası zayıftır.

"Biz gerçekten merak etmeye başlıyoruz," dedi şoför, "Eğer çok paran varsa... Genç Öncü."

"Sizi kiraladığıma göre," dedim, "kiralama" kelimesini vurgu yaparak, "demek ki var."

"Öyleyse, göster bize," dedi şoför.

Oo, ne kadar aptalsınız... Siz küçük insanlar...

Cüzdanımdan bir tomar para çıkardım, elli doları ayırdım ve adama uzattım, sanki paralara yiyecekmiş gibi bakan açgözlü bakışları hiç fark etmemişim gibi... İşte şimdi mahvolmuştum.

Ama hâlâ bir bahaneye ihtiyaçları varmış gibi görünüyorlardı. En azından kendileri için.

"Bunlar sahte!" diye bağırdı, şoför, elindeki elli doları dikkatlice cebine atarken. "Seni kaltak, sen bizi kandırmaya..."

Yaptığı bu iğrenç kelime tercihini dinlerken oldukça sakin bir şekilde onları izliyordum. O anda birden içimde bir şeylerin gerildiğini

hissettim ama yine de bu iki bücürü, uysal birer kuklaya dönüştürebilecek bir Diğer gücüne sahip değildim.

"Arkadaşının yardım edeceğini umuyorsun, öyle değil mi?" diye sordu, şoförün yanında oturan genç adam. "Demek öyle? Bizi çiğ çiğ yiyecek? Asıl biz onu yiyeceğiz, seni kaltak!"

Zavulon'un bu iki köpek yavrusuna yapacağı bir milyon eğlenceli şeyi hayal ettiğim anda gülümsemiştim.

Tam o anda şoför beni kolumdan yakaladı. Aslında yakışıklı biriydi – böyle genç ve çekici bir adamla tatil aşkı yaşamanın bence bir sakıncası yoktu ama şu anda yüzüne öfke, korku ve şehvet duyguları hâkimdi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, kaltak!"

"Ah, bedelini. Her şeyimle birlikte eğimli bir yamaçtan aşağıya kısa bir yolculuk..."

Hayır, Karadeniz'in ılık sularıyla böyle tanışmak istemiyordum. O anda şoförün yanında oturan genç adam da bana doğru uzanmaya başladı, belli ki bluzumu yırtmaya niyetlenmişti. Piç kuruları! Ben ona iki yüz elli dolar ödedim! Elleriyle bana tam dokunmak üzereyken tabancamın namlusunu onun kafasına dayadım.

Kısa bir sessizlik.

"Siz ne kadar sert çocuklarsınız," dedim, mırıldanarak. "Haydi bakalım, ellerinizi indirin ve arabadan dışarıya çıkın."

Tabanca onları tam anlamıyla şaşkına çevirmişti. Belki. daha yeni havaalanından çıktığım için üzerimde bir tabanca olabileceğini ummuyorlardı. Ya da belki de bu köpek yavrularının içgüdüleri. benim, onların beyinlerini patlatmaktan ne kadar zevk alacağımı onlara söylüyordu.

Hemen arabadan dışarıya çıktılar, ben de arkalarından onları takip ettim. Birkaç saniye tereddüt ettiler, sonra da kaçmaya çalıştılar. Ama bu hareket şu anda bana hiç uygun değildi.

İlk kurşunu şoförün arkadaşının ayak bileğine sıktım. Ayaklar çok önemli değildi – nasılsa pedal çevirmesi gerekmiyordu. Sadece küçük bir sıyrıktı –kurşun yarasından çok cilt yanığına benziyordu– ama yeterliydi. Genç adam inleyerek yere düştü, şoför ise ellerini havaya kaldırarak olduğu yerde öylece kaldı. Benim kim olduğumu düşünüyorlardı, bunu gerçekten merak ediyordum. Tatile çıkmış bir Federal Güvenlik Servisi ajanı mı?

"Sizin açgözlülüğünüzü çok iyi anlıyorum," dedim. "Ekonomi bozuldu, insanlar paralarını alamıyorlar... Tabii bir de şehvet duygusu var. Nihayetinde içinizde hâlâ kaynayıp duran bir gençlik ateşi var. Tabii benim de öyle!"

Ayak bileğinden vurulmuş olan genç adam bile bağırmayı kesmişti. İkisi de tek bir kelime bile söylemeden beni dinliyorlardı. Akşam olduğundan ana yol bomboştu, sadece uzaktan bize doğru yaklaşan bir çift araba farı görünüyordu. Çok etkileyici bir manzaraydı: yıldızlarla kaplı bir gökyüzü, ılık bir Kırım gecesi ve uçurumun hemen aşağısında uğuldayan bir deniz.

"Siz ikiniz de yakışıklı çocuklarsınız," dedim. "Tek sorun, ben şu anda seks modunda değilim. Ve bana yeterince iyi davranmadınız. Ama!"

Bir parmağımı yukarıya kaldırdım, sanki hipnotize olmuş gibi hiç kıpırdanmadan ona bakıyorlardı. "Bir çözüm bulabiliriz!"

Yüz ifadelerine bakılırsa, benden güzel bir şey duymayı pek umnuyorlardı. Ama böyle düşünmelerine gerek yoktu. Nihayetinde ben bir katil değildim.

"Burada sadece ikiniz varsınız ve belli ki iyi arkadaşsınız," dedim, "birbirinizi tatmin etmeniz bir sorun yaratmaz. Sonra da daha fazla macera yaşamadan, sakince Artek'e gideriz."

"Sen varsın!" dedi şoför, bana doğru bir adım atarak, ama kasıklarını hedef alan tabanca namlusu istenilen etkiyi yaratmıştı.

"Başka bir olasılık daha var," dedim. "Ben sizi vücudunuzun gereksiz kısımlarından kurtarabilirim. Ve bunu ilk atışta yapacağıma bire üç iddiaya girerim."

"Sen..." dedi fısıldayarak, yaralı olan genç adam. "Bizim için..."

"Sizin için tek bir kapik bile vermezler," dedim. "Haydi, pantolonlarınızı indirin ve çalışmaya başlayın."

Bir Diğer'in sıradan bir insanı yönlendirmek için ihtiyaç duyduğu güce sahip değildim ama sesim büyük ihtimalle hâlâ eski inandırıcılığını taşıyordu.

Dediğimi yaptılar. Ya da yapmaya çalıştılar.

Biz bazen departmanda eşcinsel pornoları izleriz – çok eğlenceli olur. Bazen de vampirler ve büyücüler görevli odasında lezbiyen filmleri gösterirler. Filmlerdeki aktörler her zaman ateşli bir ustalıkla işe başlarlar ama bu iki salak tam aksine olayların ani gelişiminden dolayı oldukça üzgün görünüyorlardı, ayrıca gerekli deneyime de sahip değillerdi. Bu yüzden, aslında denizin gece görüntüsü daha çok hoşuma gitmesine rağmen işten kaytarmadıklarından emin olmak için de gözlerimi onların üzerinden ayırmıyordum.

"Aldırmayın," dedim teselli ederek, yeterince küçük düştüklerine karar verince. "Hep söylendiği gibi, ilk seferin kusuruna bakılmaz. Boş zamanınızda biraz daha çalışın. Haydi, şimdi arabaya!"

"Neden?" diye sordu, şoför, tükürmeyi bitirdikten sonra. Muhtemelen, onları bu gösterişli arabalarının içinde vurup sonra da uçurumun kenarından denize atmak istediğimi düşünüyordu.

"Beni Artek'e bırakmaya söz vermiştiniz, öyle değil mi?" diye sordum, şaşırmış bir ses tonuyla. "Ayrıca parasını da çoktan aldınız."

Kalan yolu herhangi bir macera yaşamadan gittik. Sadece yarı yolda şoför artık kendinden nefret ettiği ve yaşama dair bir umudu kalmadığı için direksiyonu kırıp arabayı uçuruma doğru sürecekti.

"Devam et, devam et!" dedim. "Kafanın arkasında duran bir tabancayla uçurumdan düştüğünü hissetmezsin bile!"

Susmuştu.

Artek'in kapısına gelene kadar tabancayı elimde tuttum.

Arabanın kapısını açtıktan sonra, arkama yaslandım ve şöyle dedim:

"Aa, bir şey daha var, çocuklar..."

Nefret dolu gözlerle bana baktılar. Keşke iyi durumda olsaydım da bütün bu Güç'ü içime çekebilseydim!

"Beni tekrar bulmaya çalışmamanız sizin için daha iyi olur. Aksi takdirde bu geceyi bir cennet gibi anımsarsınız. Anladınız mı?"

Cevap yok.

"Sessizliğiniz anlaştık anlamına geliyor," dedim, kararlı bir ses tonuyla, küçük Astra'yı[8] çantama koyarken. Zayıf bir kadın için en uygun silahtır... Her ne kadar gümrükten geçerken Pavel taşımak zorunda kalmış olsa da...

Sonra Artek'in kapısına doğru yürüdüm. Nissan marka araba da büyük bir uğultuyla biraz önce geldiğimiz yola doğru ilerlemeye başladı. O anda, umarım bu başarısız ırz düşmanları ve hırsızlar herhangi bir intikam girişiminde bulunmaya yeltenmeyecek kadar akıllılardır, diye düşündüm...

Ama birkaç güne kalmaz bu şehir eşkıyalarıyla ilgili endişe duymayı bırakırdım.

Sağlığımı geri kazanmak için geldiğim Artek'e ancak sabahın ikisinde varabilmiştim. "Et suyu içmek için," demişti, Karl Lvoviç, gerekli izinleri imzalarken.

Her örnek Sovyet Genç Öncüsü üç şeyi yapmak zorundadır: Lenin'in mozolesini ziyaret etmek, Artek'te dinlenmek ve küçük bir

8 1920'li yılların başlarında, İspanyalı bir şirket tarafından üretilen bir tür silah. (ç. n.)

Oktobrist[9] kravatı takmak. Ancak bunlardan sonra gelişimin ikinci aşamasına devam edebilir, yani Konsomol'a[10].

Genç Öncü olarak sürdürdüğüm kısa çocukluk kariyerim boyunca, sadece birinci maddeyi yerine getirmeyi başarabilmiştim. Bu tatil benim için daha önce kaçırdıklarımı telafi etme fırsatıydı.

Sovyet zamanlarında nasıldı bilmiyorum ama şimdi bu örnek çocuk kampı oldukça ciddi bir görünüme sahipti. Arazinin etrafındaki çitler son derece muntazam bir şekilde dizilmişlerdi. Ayrıca giriş kapısında da güvenlik görevlileri duruyordu. Ellerinde silah görememiştim. Tabii ilk bakışta... Ama üzerinde asker kıyafetleri bulunan bu güçlü, genç adamlar silahları olmadan da oldukça ciddi görünüyorlardı. Onların hemen yanında ise on dört ya da on beş yaşlarında bir çocuğun durması ortaya tuhaf bir görüntü çıkarıyordu. Borazanların çalındığı, trampetlerin vurulduğu ve muntazam Öncü gruplarının su terapisi yapmak için deniz kenarına yürüdüğü eski günlerden kalma bir yansıma olabilir miydi?

Dürüst olmak gerekirse, bir sürü bürokratik işlemle karşılaşacağımı düşünüyordum. Ya da en azından, önemli bir sürprizle. Ama anlaşılan, sabahın ikisinde yabancı bir arabayla Artek'e gelen ilk Genç Öncü lideri (her ne kadar şimdilerde görevime kısaca öğretmen denilse de) ben değildim. Güvenlik görevlilerinden biri evraklarıma hızlıca göz attı –hepsi gerçekti, gerekli ofisler tarafından kontrol edilip onaylanmış, imza ve mühürle tasdiklenmişti– sonra da o küçük çocuğu çağırdı.

"Makar, Alisa'yı görevli kamp liderinin yanına götür."

---

9 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin (1917) gerçekleştiği yılda doğan çocuklara verilen isimdir. Bu çocuklar dokuz yaşından sonra genellikle Genç Öncü kamplarına katılmaktadırlar. (ç. n.)

10 Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin gençlik kolu. (ç. n.)

"Hı hı." diye mırıldandı, küçük çocuk, ilgili bir şekilde bana bakarak. İyi bir çocuktu, kompleksleri yoktu. Genç ve güzel bir kadın gördüğünde ilgisini belli etmekten korkmuyordu. Geleceği parlaktı...

Güvenlik görevlilerinin kulübesinden ayrıldıktan sonra, üzerlerinde günlük aktivitelerin, çeşitli etkinlik ilanlarının ve çocuk duvar gazetelerinin asılı olduğu bir sürü standın yanından geçtik. Duvar gazetelerini görmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu! Sonra çok zayıf aydınlatılmış olan bir patika boyunca yürüdük. Bir anda kendimi, erkek borazancıların ve kürek çeken kızların geleneksel alçı heykellerini ararken bulmuştum, ama bir tane bile yoktu...

"Siz yeni lider misiniz?" diye sordu, çocuk.

"Evet."

"Makar." Son derece efendi bir tavırla elini bana doğru uzattı.

"Alisa." Gülümsememi güçlükle dizginleyerek, elini sıktım.

Aramızda yaklaşık on yaş fark vardı ya da belki yirmi. Ama isimler bile geçen bu zaman içerisinde bir şeylerin nasıl değiştiğini gayet iyi gösteriyordu. Lewis Carroll'm ve Kir Buliçev'in Alice'leri nereye gitmişti? Onlar da alçı heykellerin, Genç Öncü bayraklarının, yitirilmiş illüzyonların ve yerine getirilmemiş hayallerin gittiği yoldan gitmişlerdi. Geriye sadece kışkırtıcı bir şarkıyla keyiflenen çok küçük bir kısım kalmıştı. Bir zamanlar *Alice Harikalar Diyarında* filminde oynayan ve ülkedeki bütün erkekleri kendine âşık eden kız şimdilerde biyolog olarak çalışıyor ve gülümseyerek eski günleri anımsıyordu.

Artık başka isimler vardı. Makar, Ivan, Egor, Maşa... Bu, doğanın değişmez bir kanunuydu – ülkeye kötü şeyler girmeye başladıkça biraz daha çamura batılıyor ve eski köklere dönme arzusu giderek daha da güçleniyordu. Eski isimlere, eski âdetlere, eski ritüellere. Hayır, bu Makarlar ve İvanlar kötü değillerdi. Tam aksine daha iyilerdi. Daha ciddi ve daha azimli. Ayrıca herhangi bir ideolojiye ya da gösterişli

bir birliğe bağlı kalmıyorlardı. Aslında bize –Karanlık Varlıklar'a– Alisalardan, Slavalardan, Seryozhalardan daha yakınlardı...

Ama yine de kendimi biraz önemsiz hissediyordum. Belki biz böyle olmadığımız için ya da belki de tam olarak böyle olduğumuz için.

"Geçici olarak mı buradasınız?" diye sordu çocuk, tüm ciddiyetiyle.

"Evet. Arkadaşım rahatsızlanmış. Onun yerine geçeceğim. Ama seneye tekrar gelmeye çalışacağım."

Makar kafasını salladı:

"Evet, gelin. Burası güzel bir yer. Seneye ben de tekrar geleceğim. O zaman on beş yaşında olacağım."

Belki bana öyle gelmişti ama sanki bu afacan çocuğun gözlerinde küçük bir parıltı görmüştüm.

"Peki, on beş yaşından sonra?"

Kafasını salladı ve büyük bir üzüntüyle cevap verdi:

"On altı yaşına kadar buraya gelebiliyorsunuz. Ama zaten ben de on altı yaşında eğitim için Cambridge'e gideceğim."

Çok şaşırmıştım.

"Bu oldukça pahalı bir şey, Makar."

"Biliyorum. Bu beş yıl önce planlandı, endişelenmeyin." Büyük ihtimalle yeni zengin ailelerden birinin oğluydu. Her şeyi önceden planlamışlardı.

"Kusursuz bir plan. Orada mı kalacaksın?"

"Hayır, neden? İyi bir eğitim alıp Rusya'ya döneceğim."

Çok ciddi bir çocuk. Ama şüphesiz insanların arasında bazen eğlenceli karakterlerle de karşılarız. Şu anda bu çocuğun Diğer yeteneklerini test edemeyecek olmam gerçekten çok üzücüydü. Böyle çocuklar bizim işimize yarayabilirdi...

Küçük rehberimi takip ederek kare taşlarla kaplı daracık patikaya saptım.

"Burası kestirme," dedi küçük çocuk. "Endişelenmeyin, buraları gayet iyi biliyorum..."

Sessizce onu takip ettim – etraf çok karanlıktı ve şu anda sadece sıradan insan yeteneklerime güvenmek zorundaydım ama çocuğun üzerindeki beyaz tişört de benim için oldukça güvenilir bir işaretti.

"İşte, şu ışığı görüyor musunuz?" diye sordu, Makar, bana doğru dönerek. "Dümdüz oraya doğru yürüyün. Ben artık gidiyorum..."

Sanırım bu küçük çocuk benimle oyun oynamaya karar vermişti... Gösterdiği ışığın bulunduğu yere ulaşmak için ağaçlarla kaplı park boyunca yaklaşık üç yüz metre yürümem gerekiyordu. Muhtemelen arkadaşlarına, yeni öğretmeni çalılıkların arasına sürükleyip sonra da orada nasıl bıraktığını anlatarak övünecekti.

Ama Makar kenara doğru adım atar atmaz ayağını bir şeye çarptı ve ağlayarak birdenbire yere düştü. Bu halinden şeytanca bir zevk bile duymamıştım – sadece çok komikti.

"Sen buraları çok iyi bildiğini söylememiş miydin?" diye sordum. Kendime engel olamamıştım.

Cevap bile vermedi. Sadece burnundan soluyarak yaralanmış olan dizini ovuşturuyordu. Yanına çömeldim ve gözlerine baktım:

"Benimle oyun oynamak istedin, öyle değil mi?"

Çocuk bana baktı, sonra da hızlıca gözlerini kaçırdı ve mırıldanarak şöyle dedi:

"Özür dilerim..."

"Herkese böyle oyunlar oynar mısın?" diye sordum.

"Hayır."

"Öyleyse beni neden bu onura layık gördün?"

Cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Siz... Kendinizden çok emin görünüyordunuz."

"Elbette," dedim. "Yolda başıma bir sürü olay geldi. Neredeyse ölüyordum, yemin ederim! Ama üstesinden geldim. Şimdi söylesene, nasıl görünmem gerek?"

"Özür dilerim..."

Bütün ciddiyetini ve kendine duyduğu güveni bir anda kaybetmişti. Yanıma oturdum ve şöyle dedim:

"Dizini göster."

Elini bacağından çekti.

Güç. Bunun ne olduğunu biliyordum. Hatta çocuğun vücudundan boşalan Güç'ü neredeyse hissedebiliyordum; acı, kızgınlık ve utanç duygularının ortaya çıkardığı bu katıksız Güç'ü... Neredeyse içime çekiyordum, tıpkı sıradan insan güçsüzlüğüne sahip bir Karanlık Diğer gibi...

Neredeyse.

Ama aslında ihtiyacım olan bu değildi. Makar hiç ses çıkarmadan, sadece dişlerini sıkarak öylece oturuyordu. Dayanıyordu ve Güç'ü içinde tutuyordu. Bu şu anda benim için çok fazlaydı...

Çantamdan tıpkı bir kalem kadar ince bir el feneri çıkardım ve yaktım.

"Önemli değil. Yara bandı yapıştırmamı ister misin?"

"Hayır, istemem. Böyle daha iyi."

"Nasıl istersen." Ayağa kalktım ve el feneriyle etrafa bakındım. Evet, ışıklı pencerenin olduğu yere ulaşmam çok zor olacaktı... "Peki ya şimdi Makar? Gidiyor musun? Yoksa bana yolu gösterecek misin?"

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve yürümeye başladı, ben de arkasından onu takip ettim. Aslında karşıdan göründüğü kadar küçük olmayan binanın –iki katlı, kolonları olan bir köşk– önüne geldiğimizde ise, Makar şöyle dedi:

"Görevli öğretmene anlatacak mısınız?"

"Neyi?" dedim, gülerek. "Bir şey olmadı ki, oldu mu? Sadece patika boyunca sessizce yürüdük."

Makar sadece kısa bir an yüksek sesle burnunu çekerek öylece durdu, sonra da tekrar özür diledi. Ama bu kez çok daha içten bir şekilde:

"Özür dilerim. Çok aptalca bir şey yaptım."

"Dizine dikkat et," dedim. "Yıkamayı ve tentürdiyot sürmeyi unutma."

BÖLÜM 4

Duvarın diğer tarafından gelen su sesini duyabiliyordum. Görevli kamp lideri uyandıktan sonra benden izin isteyerek duş almaya gitmişti. Çünkü içeri girdiğimde, onu, Çin yapımı işe yaramaz CD çalarını dinleyerek huzurlu bir şekilde uyurken bulmuştum. Hiç anlamıyordum, Vısotskiy şarkıları dinleyerek nasıl uyunabilirdi? Ama galiba bu hurda yığını başka bir şey çalmaya uygun değildi.

Şiirler ve matematik olacak,
Onurlar, borçlar, adaletsiz savaş...
Bugün bütün oyuncak askerler
Burada, eski harita üzerinde sıraya dizildi.
Onları kışlada tutmak daha iyi olurdu,
Ama bu bir savaş, diğer her savaş gibi,
Ve iki ordunun askerleri de öldüler.
İki tarafta da eşit sayıda.

"Affedersin," dedi görevli lider, küçücük banyodan dışarıya çıkarken. İnce, pamuklu bir havluyla hâlâ yüzünü kuruluyordu. "Çok yorgundum."

Anlayışlı bir şekilde kafamı salladım. CD çalar, Vısotskiy'nin sesini daha da boğuklaştırarak çalmaya devam ediyordu:

Belki eğitimde bazı boşluklar olabilir,
Ya da eğitimin zayıf tarafları
Ama bu mücadeleyi her iki taraf da kazanamayacak.
Tüm bu uğursuz vicdan sorunlarıyla,
Sizin gözlerinizin önünde günah işlememek mümkün mü?
Her tarafta oyuncak askerler,
Kimin kazanması gerektiğine nasıl karar verilir?

Görevli lider kaşlarını çattı ve CD çaların sesini kıstı. Ses o kadar azalmıştı ki artık kelimeleri hiç anlayamıyordum. Sonra da elini uzattı.

"Pyotr."

"Alisa."

Elimi öylesine sert sıkmıştı ki sanki bir erkekle tokalaşıyormuş gibiydi. Bu hareketi bana, arada bir mesafe olduğunu hissettirmişti: "Sadece iş ilişkisi..."

Tamam, güzel. Zaten bu kısa boylu, zayıf ve çocuksu görünümlü adama karşı özel bir şeyler hissetmemiştim. Evet, tatilim süresince bir sevgili edinme niyetim vardı ama tercihim biraz daha genç, yakışıklı ve bana daha uygun birinden yana olurdu. Pyotr en az otuz beş yaşlarındaydı, üstelik Diğerleri'nin yeteneklerine de sahip değildi, onu tıpkı açık bir kitap gibi okuyabiliyordum. Örnek bir aile babasıydı, yani karısını neredeyse hiç aldatmamış, alkol ya da sigara içmemiş, zamanının büyük bir kısmını çocuklarına adayan – ya da çocuğuna– biri. İşini seven, sümüklü çocuklarına ya da ergen holiganlarına tereddütsüz güvenen, sorumluluk sahibi bir adam. Çocuklarının sümüklerini siliyor, holiganlarıyla içten konuşmalar yapıyor, onları votka şişesinden uzak tutuyor ve sigaranın zararları, okuma alışkanlığı, iş sorumluluğu, dinlenme gereksinimleri ve ahlak kuralları hakkında öğütler veriyordu.

Diğer bir değişle, Aydınlık Varlıklar'ın hayallerini süsleyen mükemmel bir örnekti – bu adam yaşayan bir insan olamazdı.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Uzun zamandır Artek'te çalışmanın hayalini kuruyorum. Bu koşullar altında olması gerçekten çok üzücü..."

Pyotr derin bir nefes aldı. "Evet, üzücü bir durum. Nastenka için hepimiz çok üzüldük... Siz onun arkadaşı mısınız?"

"Hayır," dedim, kafamı sallayarak. Ben onun iki dönem altıydım. Dürüst olmak gerekirse, yüzünü bile tam hatırlayamıyorum..."

Pyotr kafasını salladı ve belgelerime göz gezdirmeye başladı. Nastya'yla yapacağım görüşme beni endişelendirmiyordu. Büyük ihtimalle, yüzümü hatırlardı – Zavulon detaylar konusunda her zaman çok titizdi. Eğer Artek'te bir yerlerde tek bir Diğer bile yoksa o zaman Nastya'nın yanına Yalta'dan ya da Simferopol'den birileri gelirdi... Ve beni hatırlardı.

"Daha önce Genç Öncü lideri olarak çalıştınız mı?"

"Evet, ama... Tabii ki Artek'te değil."

"Sorun değil," dedi Pyotr, omuzlarını silkerek. "Burada iki bin üç yüz tane çalışan var, aradaki tek fark bu."

Bu kelimeleri telaffuz ederken kullandığı ses tonu, onların gerçek anlamlarıyla tamamen çelişiyordu. Artek'le gurur duyuyordu; sanki bu kampı kendisi kurmuş gibi, sanki ellerinde makineli silahlar bulunan faşistlerle kendisi savaşmış, sonra da tüm bu binaları inşa edip ağaçları dikmiş gibi...

"Buna inanmıyorum ama nezaketsiz bir şey söylemeyeceğim," dedim gülümseyerek.

"Nastya 'Gök Mavisi' bölümünde çalışıyor," dedi Pyotr. "Seni oraya götüreceğim – zaten Nastya'nın uyanma vakti de çoktan geldi. Otobüs saat beşte, Simferopol'e gidiyor... Sen buraya nasıl geldin, Alisa?"

"Bir sorun olmadı," dedim. "Arabayla geldim."

Pyotr kaşlarını çattı. "Seni kazıkladılar, öyle değil mi?"

"Hayır, bir sorun olmadı," dedim, yalan söyleyerek.

"Ne olursa olsun, bu çok tehlikeli," dedi Pyotr. "Genç ve güzel bir kadın, geceleyin bir yabancıyla arabada..."

"İki kişilerdi," dedim. "Birbirleriyle ateşli bir sohbet içerisindeydiler."

Pyotr anlamamıştı. Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Ben sana nasıl davranman gerektiğini söyleyemem, Alisa. Sen aklı başında olan yetişkin birisin. Ama her şey olabilir, bunu unutma! Artek, çocukluğun, aşkın, arkadaşlığın ve adaletin ülkesidir. Korumayı başarabildiğimiz tek şeydir. Ama bu kampın dışında... Çok farklı insanlar vardır."

"Evet, tabii ki var," dedim, pişmanlık duyarak. Bütün bu kelimeleri nasıl da coşku dolu bir ifadeyle telaffuz etmişti! Onların taşıdığı anlamlara gerçekten nasıl da inanıyordu!

"Pekâlâ, tamam." Pyotr ayağa kalktı ve basit bir hamleyle benim sırt çantamı aldı. "Gidelim, Alisa."

"Ben kendim halledebilirim, sadece yolu göstermen yeterli..."

"Alisa!" dedi sitemli bir şekilde kafasını sallayarak. "Kaybolursun! Burası iki bin elli sekiz hektarlık bir arazi! Haydi, gidelim."

"Evet, Makar bile küçük bir kaybolma macerası yaşadı," dedim.

Pyotr çoktan kapının önüne çıkmıştı ama o anda birden arkasına döndü: "Makar? On beş yaşındaki çocuk mu? O yine kapıda mıydı?"

Kafamı salladım. Biraz şaşırmıştım.

"Anladım," dedi Pyotr, soğuk bir ifadeyle.

Ilık yaz akşamına doğru yürüdük. Gün ağarmaya başlamıştı. Pyotr cebinden bir el feneri çıkardı ama yakmadı. Sonra da deniz kıyısına giden yol boyunca yürümeye başladık.

"Bu Makar, gerçek bir sorun," dedi Pyotr.

"Neden?"

"Çok fazla uykuya ihtiyacı yok... Sorun bu," dedi Pyotr, kasvetli bir şekilde gülümseyerek. "Sürekli kapıdaki güvenlik görevlilerinin yanına, denize, hatta buranın dışında bir yerlere kaçıyor."

"Ben, onun kapıda bir görevi olduğunu düşünmüştüm... Postacı Genç Öncü..." dedim.

"Alisa!"

Pyotr itiraz etme konusunda gerçekten çok başarılıydı, karşısındaki kişinin sadece ismini telaffuz ederek aklından geçen her şeyi ifade edebiliyordu.

"Çocukların gece uyumaları gerekir! Güvenlik görevlisi olarak çalışmaları değil... Kamp kapısında, ölümsüz ateşin başında ya da başka bir yerde... Ve normal çocuklar geceleri uyurlar! Bütün bir gün boyunca oradan oraya koşuştururlar ama geceleri uyurlar..."

Taşla döşenmiş patikaya saptığımız anda, çakıl taşları Pyotr'ın ayaklarının altında gıcırdamaya başlamıştı. Ben de sandaletlerimi çıkardım ve yalın ayak yürümeye başladım. Çok güzel bir histi – ayaklarımın altında sert, pürüzsüz küçük taşlar...

"İstesem, güvenlik görevlilerini azarlayabilirim," dedi Pyotr, yüksek sesle düşünerek. "Çocuğu oradan uzak tutmaları için. Ama ya sonra? Onu bütün bir gece yatağına bağlayamam ki. Bu yüzden yetişkinlerle birlikte göz önünde olması, gece tek başına denize gitmesinden iyidir..."

"Peki, ama bunu neden yapıyor?"

"Söylediğine göre, günde üç saat uyku ona yetiyormuş," dedi Pyotr, üzüntü ve acıma hissiyle karışık bir ses tonuyla. Bu genç adam şüphesiz, telefonda ya da karanlıkta konuştuğumuzda daha etkileyici bulduğumuz insanlardan biriydi. Yüzünde fazla bir ifade yoktu, hatta biraz da sıkıcıydı ama o ses tonu yok mu! "Bütün bir gün boyunca etrafta dolaştığını düşünecek olursak, bu doğru olmalı. Ama asıl sorun bu değil..."

"Peki, sorun ne?" dedim, soru sormamı beklediğini fark ederek.

"Bu yazın, Artek'in ve çocukluğunun tek bir anını bile kaçırmak istemiyor," dedi Pyotr. Ses tonu düşünceliydi. "Bu, onun Artek'teki ilk ve son yazı. Hayat ona başka ne verebilir ki?"

"İlk ve son yazı mı? Ama o bana..."

"Yetiştirme yurdundan geldi," dedi Pyotr. "Ve yaşı yeterince büyük. Buraya tekrar gelebileceğini pek sanmıyorum. Şimdilerde tabii ki bir çocuk Artek'e istediği kadar gelebilir ama sadece para ve yardım toplantıları için... "

Yürürken Pyotr'ın gerisinde kalmıştım:

"Yetiştirme yurdundan mı? Ama öyle inandırıcıydı ki..."

"Bunların hepsi öyle," dedi Pyotr, oldukça sakin bir ses tonuyla. "Muhtemelen, sana etkileyici bir şeyler de anlatmıştır, öyle değil mi? Anne ve babasının çalıştığını, yılda üç kez Artek'e geldiğini ve bu sonbaharda Hawaii'ye gideceğini... Bunlara inanmak istiyorlar, hayal ediyorlar. Küçük çocuklar bunu hep yapıyorlar, büyükler biraz daha az. Ama sanırım senden hoşlanmış."

"Ben pek öyle düşünmüyorum."

"O yaşlarda henüz bir kişiye karşı hissettikleri beğeniyi ifade edemiyorlar," dedi Pyotr, ciddi bir şekilde. "Aşk ve nefret kolayca kafa karıştırır, bu küçük bir çocuk bile olsa... Ve biliyorsun Alisa... Ufak bir uyarı..."

"Evet?"

"Sen çok güzel bir kızsın ama nihayetinde burası birçok yetişkin erkeğin de bulunduğu bir çocuk kampı. Senden makyaj yapmamanı falan istemiyorum ama... Bu mini eteği giymemeye çalış. Bu gerçekten çok kısa."

"Bu etek kısa değil," dedim, masum bir ifadeyle. "Benim bacaklarım çok uzun."

Pyotr göz ucuyla bana baktı ve sitemli bir tavırla kafasını salladı.

"Affedersin, şaka yapıyorum," dedim hemen. "Tabii ki giymeyeceğim. Pantolonlarım, şortlarım, hatta uzun bir eteğim bile var. Ayrıca mayom da son derece mütevazı."

Sessizce yürümeye devam ettik.

Pyotr'ın ne düşündüğünü bilmiyordum. Belki benim eğitim vermek için uygun kişi olup olmadığımı merak ediyordu. Belki vesayeti altında bulunan çocuk için üzülüyordu. Belki de dünyanın eksiklikleri üzerine kafa yoruyordu. Bu da Pyotr gibi bir adama gerçekten yakışan bir hareket olurdu.

Ama ben, o akıllı çocuğun beni nasıl kandırdığını düşünerek gülümsüyordum.

Makar kesinlikle bizim gelecekteki silah arkadaşımız olmalıydı.

Geleceğin Karanlık Varlık'ı.

O bir Diğer olmasa da ya da sıkıcı insan hayatını yaşamaya mahkum edilmiş bile olsa, onun gibi insanlar hâlâ bizim dayanağımızı oluşturuyorlardı.

Böyle düşünmeme sebep olan şey, tabii ki onun yaptığı oyun değildi. Aydınlık Varlıklar da şaka yapmayı severler. Böyle düşünmeme sebep olan asıl şey onu bu tür oyunlar yapmaya sevk eden içgüdüleriydi – bir yabancıyı karanlık bir parkın ortasına götürüp sonra da orada tek başına bırakmak, cılız göğsünü kabartarak, sanki varlıklı bir ailenin problemsiz çocuğuymuş gibi etrafta dolanmak... Bunların tümü bize ait.

Yalnızlık, üzüntü, etrafınızdaki insanların sizi aşağılanmaları ya da küçümsemeleri – bunlar çok kötü duygulardır. Ama diğer taraftan da gerçek bir Karanlık Varlık'ı meydana getiren temel unsurlardır. İnsanlar ya da Diğerleri ise –onları birbirinden ayıran şey itibarlarıdır– gurura ve özgürlük arzusuna doğuştan sahiptirler.

Zengin bir ailesi olan, her yaz tatilini deniz kenarında geçiren, iyi okullarda okuyan, geleceği hakkında ciddi planlar yapan ve tüm

görgü kurallarını öğrenen bir çocuk nasıl bir insan olur? Düşünülenin tam aksine bize yakın biri olmaz. Ama Aydınlık Varlıklar'ın tarafına geçme ihtiyacı da hissetmez. Tıpkı kanalizasyon borusundaki bir bok gibi tüm hayatı boyunca bir ileri bir geri gidip gelir – küçük oyunlar ve ufak iyilikler yapan, sevdiği bir eşi ve metresi olan, patronunun yerine geçip sonra da arkadaşlarından birini terfi ettiren bir adam olur... Bize düşman olmaz ama bizim dostumuz da olmaz. İtiraf etmem gerekir ki gerçek bir Aydınlık Varlık bende büyük bir saygı hissi uyandırır. Bize karşı çıkabilir; hedefleri erişilmez, yöntemleri de saçma olabilir ama o çok önemli bir düşmandır. Tıpkı Gece Nöbeti'ndeki Semyon ve Anton gibi..."

İşte bu yüzden "sözde iyi" olan insanlar bize de Aydınlık Varlıklar'a da aynı uzaklıktadırlar.

Ama Makar gibi yalnız yaşayan yavru kurtlar bizim dayanağımızı oluştururlar.

Çünkü Makar savaşmak zorunda olduğunu bilerek büyür. Herkese karşı tek başına olduğunu, başkalarından sevgi ya da yardım beklemenin faydasız olduğunu ve aynı şekilde kendi enerjisini de acıma ve şefkat duygularına harcamanın gereksiz olduğunu bilerek... Bütün dünyaya iyilik yapmaya çalışmaz ama diğer insanlara kötü, küçük oyunlar da oynamaz. Yalnızca kendi iradesini ve kişiliğini geliştirir. Yok olmaz. Eğer bir Diğer'in doğal yeteneklerine ve bizi sıradan insanlardan ayıran nadir ve önceden tahmin edilemeyen Alacakaranlık'a girme yeteneğine sahipse, bizim yanımızda olur. Ama eğer sıradan bir insan olarak kalırsa, farkında bile olmadan Gündüz Nöbeti'ne yardım eder. Birçok Diğer gibi...

"Bu taraftan, Alisa..."

Küçük bir binaya doğru yürüdük. Bir teras ve açık pencereler – içlerinden birinde yanan zayıf bir ışık...

"Burası bir yaz evi," dedi Pyotr. "Gök Mavisi bölümünün dört tane kır evi, sekiz tane de yaz evi var. Ama sanırım, yazın burada olmak çok daha eğlenceli."

Pyotr, sanki vesayetim altında bulunan çocuklarla birlikte yaz evinde yaşayacağım için benden özür diliyormuş gibiydi. Bu yüzden sormadan edememiştim:

"Peki ya kışın?"

"Kışın burada kimse yaşamaz," dedi Pyotr, sert bir ifadeyle. "Bizim kışlarımız çok ılık da geçse, koşullar çocukların burada kalması için pek uygun değil."

Bir anda resmî, bürokratik bir dille konuşmaya başlamıştı. Sanki endişeli bir anneye ders veriyormuş gibiydi: "Sıcaklık iyi, yaşam koşulları rahat, yemekler güzel."

Sonra terasa doğru yürüdük. O anda hafif bir heyecan hissettim.

Galiba... Galiba hissedebiliyordum...

Nastya kısa boylu ve esmer tenliydi. Yüz hatları tıpkı bir Tatar'ı andırıyordu. Güzel bir kızdı ama biraz üzgün ve gergin bir yüzü vardı.

"Merhaba, Alya..." Sanki çok eskiden beri arkadaşmışız gibi kafasını salladı. Aslında bir bakıma öyleydik, belli ki bizim çocuklar onun aklına sahte anılar yerleştirmişlerdi. "Bak, neler oldu..."

O anda etrafıma bakınmayı bıraktım – zaten pek özel bir şey de yoktu. Küçük, sıradan bir kamp lideri odasıydı: yatak, dolap, masa ve sandalye. Küçük Morozko buzdolabı ve ucuz, siyah beyaz televizyon, burada sanki lüks eşyalarmış gibi duruyorlardı.

Aslında ben mütevazı biriyimdir...

"Nastya, her şey yoluna girecek," dedim, sahte bir sempatiyle. Genç kız yorgun bir ifadeyle kafasını salladı, muhtemelen bütün bir gün boyunca ayını hareketi yapmıştı.

"Bu kadar hızlı gelebilmen gerçekten çok iyi oldu," dedi, çoktan hazırlanmış olan çantasını alırken, ama Pyotr onu hemen Nastya'nın elinden aldı. "Daha önce hiç Artek'te çalıştın mı?"

"Hayır."

Nastya'nın kaşları çatılmıştı. Muhtemelen, aklına yerleştirilen sahte hatıralar kısa süreli bir karışıklık yaşıyordu. Ama şimdi bununla ilgilenecek zamanı yoktu.

"Sabah uçağına yetişmek için hâlâ zamanım var," dedi. "Pyotr, otobüs Simferopol'e gidiyor mu?"

"Bir saat içinde," dedi Pyotr, kafasını sallayarak.

Eski kamp lideri dikkatini tekrar bana vermişti: "Bütün kızlarla vedalaştım. Bu yüzden hiç kimse şaşırmayacak. Onları çok sevdiğimi söyledim ve tabii ki... Geri geleceğimi."

Bir anda gözleri dolmuştu. Belli ki çabuk dönmesini sağlayacak sebeplerden biri aklına gelmişti.

"Nastya," dedim, elimi omuzlarına koyarak. "Her şey yoluna girecek. Annen daha iyi olacak..."

Nastya'nın küçük yüzünü acı dolu bir ifade kaplamıştı. "Bugüne kadar hiç hasta olmadı!" Kelimeleri âdeta haykırıyordu. "Hiç!"

Pyotr usulca boğazını temizledi. Nastya ise bakışlarını aşağıya doğru indirdi ve sustu.

Tabii ki, çalışmak için Artek'e gönderilmemin birçok farklı yolu vardı ama Zavulon her zaman en kolay yöntemleri tercih ederdi. Nastya'nın annesi aniden büyük bir kalp krizi geçirmişti, bu yüzden Nastya'nın şimdi Moskova'ya dönmesi gerekiyordu. Bu sürede onun yerine bakması için de üniversiteden başka bir öğrenci gönderilmişti. Bu çok basit bir büyüydü.

Büyük ihtimalle, Nastya'nın annesi kalp krizi geçirmeye daha devam edecekti: belki bir yıl, belki de beş yıl. Zavulon, Güç dengesini her zaman çok iyi hesaplardı. Son derece sağlıklı olan birinin kalp

krizi geçirmesini sağlamak dördüncü derece bir müdahaleydi, bu da Aydınlık Varlıklar'a otomatikman aynı Güç seviyesine sahip bir büyü yapma hakkını veriyordu.

Nastya'nın annesi büyük olasılıkla yaşayacaktı. Zavulon anlamsız bir zalimlik yapmamıştı. Gerekli olan etkiyi ciddi bir hastalıkla elde edilebiliyorken, neden kadını öldürme ihtiyacı hissetsin ki?

Aslında Nastya'ya bu konuda güvence verebilirdim ama sonrasında ona çok fazla şey anlatmak zorunda kalırdım.

"Buraya bazı notlar aldım," dedi Nastya, ince bir okul defterini bana uzatarak. Defterin renkli kapağının üzerinde, sahnede aptalca gülümseyen bir şarkıcı fotoğrafı vardı. "Bazı küçük detaylar ama işine yarayabilir. Birkaç kız öğrencinin özel ilgiye ihtiyacı var..."

Kafamı salladım. Sonra Nastya aniden elini havaya kaldırdı ve şöyle dedi: "Aslında sana bunları anlatmama gerek yok. Sen zaten en iyi şekilde halledersin."

Ama yine de son on beş dakikasını bana, kamp rejiminin bazı ufak detaylarını anlatarak geçirmişti. Ayrıca çok küçük yaşta erkeklerle flört eden bazı kızlara da özellikle dikkat etmemi rica ediyordu. Gece yatarken ışıklar söndükten sonra ise sessiz olmalarını istemememi öneriyordu: "Zaten on beş dakika sonra uyuyorlar, en fazla yarın saat..."

Nastya konuşmasını ancak Pyotr saati işaret ettiği zaman bitirmişti. Beni yanaklarımdan öptü, sonra da eline küçük bir çanta ve karton bir kutu aldı. Acaba hasta annesine meyve mi götürüyordu?

"Bol şans, Alisa."

Nihayet yalnız kalmıştım.

Yatağın üzerinde bir yığın temiz çarşaf duruyordu. Tavandaki lamba, cam ahizesinin altından cılız bir ışıkla parıldıyordu. Pyotr ile Nastya'nın ayak sesleri ve konuşmaları ise yavaş yavaş kayboluyordu.

Yalnızdım.

Ama tamamen yalnız da sayılmazdım. Bu iki ince duvarın diğer tarafında, koridorun sadece beş adım ilerisinde, on ya da on bir yaşlarında on sekiz küçük kız uyuyordu.

O anda birdenbire titremeye başladım – hızlı, sinirli bir titreme, tıpkı öğrencilik günlerimde ilk kez birinin Güç'ünü çekerken hissettiğim titreme gibi. Belki de Nabokov'un karakteri Humbert Humbert bile burada bir zamanlar benim gibi titremişti.

Ama benim şimdi benim yapacaklarımla karşılaştıracak olursak, onun çekici bir genç kıza duyduğu arzular, çocuksu bir yaramazlıktan başka bir şey değildi.

Işıkları kapattım ve parmak uçlarımda koridora doğru yürüdüm. Diğer güçlerimi nasıl da özledim!

Ama sıradan insan güçlerimden geriye kalanları kullanmak zorundayım...

Koridor çok uzundu, tahta zemin ise gıcırdıyordu. Yerdeki eski püskü yolluğun hiçbir yardımı olmuyordu. Adımlarım kolaylıkla duyulabiliyordu. Şu anda tek umudum, bu erken saatte kızların uyuyor hatta rüya görüyor olmalarıydı.

Basit, anlaşılır, karmaşık olmayan çocuk rüyaları...

Kapıyı açtım ve yatakhaneye girdim. Her nedense, içeride yetiştirme yurdu ile hastane arası bir resmiyet olmasını umuyordum – demir karyolalar, kör bir gece lambası, iç karartıcı perdeler ve sanki "hazır ol"da bekliyormuş gibi uyuyan çocuklar...

Ama tam aksine her şey çok güzeldi. İçerideki tek ışık, sokak lambasından gelen yansımaydı. Gölgeler yavaşça titreşiyor, açık olan pencerelerden de içeriye ferah bir deniz esintisi giriyordu. Kır çiçeklerinin kokusunu duyabiliyordum. Kapalı olan televizyonun ekranı ise köşede donuk bir parlaklıkla ışıldıyordu. Duvarlar renkli kalemlerle ve suluboyayla yapılmış resimlerle kaplıydı, yarı aydınlıkta bile oldukça parlak ve eğlenceli görünüyorlardı.

Küçük kızların bazıları yataklarına yayılmış bir halde uyuyorlardı. Bazıları ise battaniyelerini kafalarına kadar çekmişlerdi. Eşyaları ya son derece düzgün bir şekilde komodinlere yerleştirilmişti ya da dağınık bir halde yatak başlarında veya sandalyelerin üzerlerinde duruyordu – hâlâ ıslak olan mayolar, etekler, çoraplar ve pantolonlar. İyi bir psikolog geceleri bu yatakhanede dolaşarak buradaki tüm kızların karakter analizlerini yapabilirdi.

Ama buna ihtiyacım yoktu.

Sıyrılmış battaniyeleri, yukarıya kalkmış kolları ve aşağıya düşmek üzere olan ayakları düzelterek yavaşça yatakların arasında yürüdüm. Küçük kızlar mışıl mışıl uyuyorlardı. Mışıl mışıl ve hiç rüya görmeden...

Yedinci kızda şansım yaver gitmişti. Yaklaşık on bir yaşındaydı, tombul ve sarı saçlıydı. Bu sıradan, küçük kız uykusunda sessizce ağlıyordu. Çünkü kötü bir rüya görüyordu...

Yatağının önünde dizlerimin üstüne çöktüm, elimi uzattım ve alnına dokundum. Yavaşça, sadece parmak uçlarımla...

Güç'ü hissettim.

Şu anki halimle –Diğerleri'ne ait yeteneklerden yoksun– sıradan bir rüyayı bile okuyamıyordum. Ama insanın kendini besleme fırsatını yakaladığını hissetmesi başka bir şeydir. Bu hayvansal bir içgüdüdür, tıpkı bir bebeğin annesini emme refleksi gibi.

Ve gördüm...

Kötü bir rüyaydı. Küçük kız eve dönüyordu –sömestr daha bitmemişti ama onu götürüyorlardı, çünkü annesi hastalanmıştı ve üzgün, asık suratlı babası onu otobüse doğru sürüklüyordu. Arkadaşlarıyla vedalaşacak zamanı olmamıştı, hatta denize son bir kez dalıp değerli taşlar bile çıkaramamıştı... Debeleniyor ve babasından biraz daha beklemesini istiyordu ama adam giderek daha da sinirleniyordu... ve onun yaşındaki kızları dövmenin yanlış olduğunu, ama eğer böyle

davranmaya devam ederse onu bir daha kemerle dövmeyeceğine dair verdiği sözü unutması gerektiğini söylüyordu...

Gerçekten kötü bir rüyaydı. Nastya'nın gidişi bu küçük kızı çok etkilemişti...

Ve şu anda herhangi biri bu küçük çocuğa yardım etmeyi deneyebilirdi.

Sıradan insanlar saçını okşar ve yumuşak bir ses tonuyla sevgi dolu sözcükleri söylerlerdi. Ya da belki de bir ninni mırıldanırlardı. Bu kâbusu yarıda kesecek herhangi bir şey...

Bir Aydınlık Diğer de bu rüyayı tersine çevirmek için güçlerini kullanırdı. Böylece baba gülümser, küçük kızın annesinin yine iyi olacağını söyler ve onunla birlikte koşarak denize giderdi... Acımasız ama gerçek olan bu rüyayı, tatlı bir yalana dönüştürürdü.

Ama ben bir Karanlık Diğer'im.

Ve yapabileceğim şeyi yaptım. Küçük kızın Güç'ünü içtim. İçime çektim – üzgün bir baba, hasta bir anne, sonsuza kadar kaybedilen küçük arkadaşlar, geride kalan deniz taşları ve utanç verici bir dayak...

Küçük kız tiz bir ses çıkardı, tıpkı ağır bir eşyanın altında kalan bir fare gibi. Sonra da sakin ve düzenli bir şekilde nefes almaya başladı. Çocukların rüyalarında çok fazla Güç olmaz. Bizim, Aydınlık Varlıklar'ı tehdit ettiğimiz ölüm ayini gibi değildir, onun gibi büyük bir Güç boşalımı sağlamaz. Bunlar rüyadır, sadece birer rüya...

Hasta bir cadı için besleyici bir et suyudur...

Dizlerimin üzerinden ayağa kalktım, biraz başım dönüyordu. Hayır, kaybettiğim güçlerimi henüz tam anlamıyla geri kazanmamıştım. O büyük boşluğu doldurabilmem için bunun gibi bir düzine rüyaya daha ihtiyacım vardı.

Ama böyle rüyalar olacak. Onları tetiklemek için elimden geleni yapacağım.

Diğer kızların hiçbiri rüya görmüyordu. Aslında, biri görüyordu ama o benim işime yaramazdı. Çilli bir çocuğun, bu küçük kıza şu aptal "delikli taşlardan" verdiği saçma bir çocuk rüyasıydı. Evet, "delikli taşlar..."

Bu kızın yatağının yanında durdum – muhtemelen aralarında fiziksel olarak en gelişmiş olanıydı. Göğüsleri bile büyümeye başlamıştı. Bir şeyler bulmaya çalışarak birkaç kez alnına dokundum ama hiçbir şey yoktu. Deniz, güneş, kum, su sıçratma ve şu çilli çocuk. Tek bir damla bile öfke, kızgınlık ya da üzüntü yoktu. Bir Aydınlık Büyücü bu küçük kızın rüyalarım içerek büyük bir Güç sağlayabilir, sonra da mutlu bir şekilde buradan ayrılırdı. Ama bu benim için tam bir zaman kaybıydı.

Neyse. Başka bir akşam ya da başka bir gece olurdu. Ve benim tombul donörümün kâbusları geri gelirdi – evet, onun bütün korkularını içime çekmiştim ama korkularının sebepleri hâlâ duruyordu. Kâbusları tekrar geri gelirdi ve ben de ona tekrar yardım ederdim. Önemli olan bunu çok abartmamamdı, bu küçük kızı gerçek bir sinir bozukluğunun içine sürüklememem. Buna hakkım yoktu. Bu ciddi bir büyü müdahalesi olurdu. Ve eğer Aydınlık Varlıklar'ın kampta tek bir gözcüsü bile bulunuyorsa ya da –Karanlık'm oynayacağı oyunları kim bilebilir – Engizisyon'da çalışan herhangi bir Diğer buradaysa, işte o zaman başım büyük belaya girerdi.

Ve Zavulon'u bir daha hayal kırıklığına uğratamazdım.

Asla!

Geçen yaz olanlardan sonra beni affetmiş olması zaten yeterince şaşırtıcıydı. Ama ikinci bir hatamı asla affetmezdi!

Sabahleyin saat onda kızlarla birlikte kahvaltıya gittim.

Nastya haklıydı – en iyi şekilde halletmiştim.

Kızlar sabah uyandıklarında ilk önce biraz temkinliydiler. Nasıl olmasınlar ki? Çok sevdikleri liderleri gecenin bir yarısı hasta annesini görmeye gitmiş ve onun yerine yatakhaneye başka bir kadın gelmişti – bir yabancı, Nastya'nın tam tersi bir kadın! Bir anda üzerimde soğuk, tedbirli on sekiz çift bakış hissetmiştim. Hepsi bir aradaydı, bense dışlanmıştım.

Bu durumu kurtaran şey benim güzelliğim ve kızların hâlâ küçük birer çocuk olması gerçeğiydi.

Eğer onların yerinde erkek çocuklar olsaydı, benim görünüşüm en ufak bir fark yaratmazdı. On yaşındaki erkek çocuklar güzel bir kadından çok çirkin köpek yavrularıyla ilgilenirler. Ya da eğer bu kızlar iki ya da üç yaş daha büyük olsalardı, görünüşüm tam aksine onları sinirlendirirdi. Ama on yaşındaki kız çocukları için güzel bir kadın sadece beğeni uyandıran bir objedir. Flört etme ve birinden hoşlanma istekleri çoktan gelişmeye başlanuştır ama henüz herkesin büyüyüp güzel olacağını anlayamazlar. Biliyorum, ben de aynıydım. Öğretmenime –cadı İrina Aleksandrovna– büyük bir hayranlıkla bakardım.

Bu yüzden kızlarla çabucak iletişim kurabilmiştim.

Oleçka'nın yatağına oturdum, çünkü defterdeki notlar onun, içlerindeki en sessiz ve en çekingen öğrenci olduğunu söylüyordu. Sonra onlarla Nastya hakkında konuştum. Annesinin hasta olduğunu ve ona asla kırılmamaları gerektiğini söyledim... Çünkü Nastya gerçekten onlarla kalmak istemişti. Ama annelerimiz hayatımızdaki en değerli varlıklardı!

Ben konuşmayı bitirince, Oleçka bana sarıldı ve ağlamaya başladı. Diğer herkesin gözleri de ağlamaklı ve ıslak görünüyordu.

Sonra da babamı ve yaşadığı kalp krizini anlattım. Ve artık günümüzdeki doktorların kalp rahatsızlıklarını nasıl iyileştireceklerini çok iyi bildiklerini ve Nastya'nın annesinin de tıpkı babam iyi olacağını

söyledim. Fsmer tenli, Kazak kızı Gulnara'ya saçını örmesinde yardımcı oldum – şahane saçları vardı ama Nastya'nın da not aldığı gibi biraz yavaştı. Petersburglu Tanya'yla Artek'e gelmenin en eğlenceli yolunun ne olduğuyla ilgili bir tartışma yaptım – uçak mı yoksa tren mi. Ama tabii ki sonunda onun haklı olduğunu itiraf ettim – tren çok daha eğlenceliydi. Rostovlu Anya'ya akşama kadar yüzmeyi öğrenmiş olacağına ve artık denizin sığ yerlerinde çırpınmayacağına dair söz verdim. Sonra da hep birlikte üç gün içinde yaşanması beklenen güneş tutulması hakkında konuştuk ve Kırım'da tam bir tutulma yaşanmayacağı için üzüldük.

Kahvaltıya birbirine kaynaşmış, mutlu bir grup olarak gittik. Sadece Olga –Oleçka değil– ve arkadaşı Ludmila'nın yüzü hâlâ biraz asıktı. Ama onların Nastya'nın en sevdiği öğrencileri olduğu düşünülünce, bu pek de şaşırtıcı bir durum değildi.

Her neyse... Üç gün içerisinde onlar da beni severlerdi.

Etraf gerçekten çok güzeldi. Ağustos ayım Kırım'da yaşamak tam anlamıyla harikaydı. Yamacın hemen aşağısındaki deniz ışıl ışıl parıldıyordu. Havaya tuzlu su ve çiçek kokuları hâkimdi. Kızlar ise bağrışıyor ve birbirlerine çarparak etrafta koşuşturuyorlardı. Eski Öncü kamplarında söylenen uyaklı marşlar belli ki oldukça iyi bir amaç için icat edilmişlerdi, çünkü eğer dudaklarınız şarkı söylemekle meşgulse, çığlık atmanız pek de mümkün değildir.

Ama ben hiç marş bilmiyorum. Zaten tek sıra halinde nasıl marş söylenir onu da bilmiyorum.

Ben bir Karanlık Varlık'ım.

Yemek salonunda kendimi tamamen kızlara teslim etmiştim – onlar nereye oturmamız gerektiğini gayet iyi biliyorlardı. Etrafınız büyük bir gürültü çıkaran beş yüz çocukla çevriliydi ve her nasılsa hepsi de aynı anda yemek yemeyi başarabiliyorlardı. Ben de durum

değerlendirmesi yapmaya çalışarak sessizce küçük kızlarımın yanına oturdum. Nihayetinde bir ayımı burada geçirmek zorundaydım.

Ekibiyle birlikte kahvaltıya gelen yirmi beş tane lider vardı. Bana verilen bir görevi yönetmedeki yeteneğime duyduğum gurur bir anda buhar olup gitmişti. Bu genç adamlar ve kadınlar, bu küçük çocukların daha çok abi ve ablaları gibi görünüyorlardı. Bazen oldukça serttiler, bazense sevgi dolu. Söyledikleri kelimeler âdeta birer kuraldı, ama aynı zamanda da çocuklar onları çok seviyorlardı.

Böyle insanları nereden bulmuşlardı?

Moralim bozulmaya başlamıştı. Kahvaltıda, esmer buğday ve kakaoyla birlikte verilen "ciğerli krepimle" oynarken, bir yandan da yabancı topraklarda pek de hoş karşılanmayan bir ajan olmakla ilgili karamsar düşüncelere dalmıştım. Etrafım sevinçli, gülümseyen yüzler ve masum, küçük şakalarla çevriliydi. Burası, Aydınlık Varlıklar'm kendi öğrencilerini eğiteceği ya da sıradan insanların, çocuklarını sevgi ve iyilik içerisinde yetiştireceği bir yerdi, benim gibi bir Karanlık Varlık'ın besleneceği bir yer değil.

Tamamen yanlıştı. Parlatılıp yaldızla kaplanmış bir demir kadar yanlış!

Tabii ki kendimi avutuyordum. Eğer etrafa bir Diğer'in gözleriyle bakabilseydim, birçok şey değişebilirdi. Ve tüm bu iyi insanların arasında, kötü, sapık, sinirli ya da duygusuz birilerini bulabilirdim...

Ama bu kesin değildi. Bunların hiçbirini bulamayabilirdim de. Bu insanlar gerçekten samimi olabilirlerdi -- bu mümkündü. Çocukları, kampı ve birbirlerini gerçek bir aşkla seviyor olabilirlerdi. Burası gerçekten, aptallar için ayrılmış bir bölge ya da Aydınlık Varlıklar'm bütün bir dünyayı dönüştürmek istedikleri yerin bir örneği olabilirdi.

Ama bu da Aydınlık Varlıklar'ın davranışlarının en azından bir temele dayandığı anlamına geliyordu.

"Merhaba..."

Yanımdan geçen çocuğa baktım. Aa! Eski arkadaşım... Daha doğrusu, Artek'teki ilk tanıdığım...

"Günaydın, Makar." Derisi soyulmuş olan dizine baktım. "Ee, tentürdiyot nerede?"

"Önemli bir şey değil. Kendi kendine geçer," dedi küçük çocuk. Sonra bana doğru tedirgin bir bakış attı. Belli ki onun hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Acele etsen iyi olur, yoksa kahvaltı yapmak için zamanın kalmayacak," dedim, gülümseyerek. "Üç saat uyku senin için yeterli olabilir ama yemek yemek farklı bir konu. Gerçi bunlar yemekhane yemeği ama gayet lezzetli."

Hızlı adımlarla masaya doğru yürüdü. İşte şimdi, yaptığı gece gezintilerini ve gerçek sosyal statüsünü öğrendiğimi anlamıştı. Eğer şu anda daha iyi bir durumda olsaydım, çok büyük bir Güç'ü içime çekebilirdim...

"Alisa, sen onu nereden tanıyorsun?" diye sordu Oleçka, yüksek sesle.

Gizemli bir ruh haline büründüm ve şöyle dedim:

"Ben herkesin her şeyini bilirim..."

"Neden?" diye sordu, Oleçka, meraklı bir şekilde.

"Çünkü ben bir cadıyım!" dedim gizemli bir ses tonuyla.

Küçük kız gülümsedi.

Ah, evet, çok komik... Özellikle de gerçek olduğu için... Saçlarım okşadım ve gözlerimle, hâlâ dolu olan tabağını işaret ettim.

Şimdi olayın resmiyet kısmına da dayanmak zorundaydım: "Gök Mavisi" bölümünün liderleriyle tanışacaktım. Sonra da cıvıldayan küçük kızlarımla birlikte deniz ve güneş...

Ve dürüst olmak gerekirse bunu en az gecenin gelmesi kadar çok istediğimi fark etmiştim. Ben Karanlık bir Varlık olabilirim, ama

bilinen genel yargının tam aksine vampirler bile denizi ve güneş ışığını çok severler.

Geçen yıl, yaz sonu Jürmala'ya kaçmıştım. Oraya niye gittiğimi bilmiyorum, belli ki rahatsız bir yerde olmak istemiştim. Eğer öyleyse, çok şanslıydım: Ağustos ayı yağmurlu, soğuk ve berbattı. Letonyalı garsonlar ödemem gereken ücreti hesaplarken, birdenbire Rusça konuşmaya başlıyorlardı. Otel dört yıldızlı olmasına rağmen servisi Sovyet tarzındaydı ve oldukça ilkeldi. Tatilim süresince Jürmala'da dolaşmış, Majori'deki bir biracıda saatlerce oturmuş, ıssız sahillerin ıslak kumlarında yürümüş, geceleri de Riga'ya kaçmıştım. İki soygun, bir de tecavüz teşebbüsüyle karşı karşıya kalmıştım. Ama yine de elimden geldiği kadar eğlenmeye çalışmıştım... O zamanlar tüm Diğer güçlerime sahiptim ve dünyadaki sıradan insanların hiçbiri bana zarar vermeyi başaramazdı. Kalbim yorgun ve bomboştu ama ihtiyacım olan Güç'e –hatta daha fazlasına– sahiptim.

Sonra sıkıldığımın farkına vardım. Birdenbire, tek bir gün içerisinde... Belki de bu, Dzintari'de beni saatlerce alıkoyan iki Gece Nöbeti ajanı yüzündendi. Beni üçüncü derece müdahale içeren bir cinayetle suçlamaya çalışmışlardı. İnanılmaz derecede kibar ama aynı anda da çok hoşgörüsüzlerdi. Muhtemelen, önce Letonyalı askerler, sonra da Orman Kardeşler[11] gibi davranmışlardı. Letonyalılar oldukça dikkatli ve istikrarlı insanlardır: bir işin sorumluluğunu üzerlerine alırlarsa, o işi sonuna kadar götürürler...

Suçlamaların yanlış olduğunu kanıtladım, zaten hiçbir dayanakları da yoktu. Ama bir sonraki sabah uçakla Moskova'ya döndüm. Bütün bir yaz boyunca bir kez bile denize girmeden...

Ama şimdi benim için intikam zamanıydı...

---

11 İkinci Dünya Savaşı'nda ve sonrasında Sovyet rejimine karşı direnen gerilla savaşçıları. (ç. n.)

Her şey yolundaydı, her şey iyi gidiyordu. Gök Mavisi bölümünde çalışan bir kadınla tanışmıştım. Çok sevimli, işten anlayan, kısa ve öz konuşan biriydi. Birbirimizden gerçekten hoşlandığımızı hissetmiştim.

Acaba bunun sebebi bugün mini eteğim yerine yazlık, ince pantolonumu giymiş olmam mıydı?

En sonunda denize girebilmiş ve biraz da olsa güneşlenebilmiştim. Artek'teki sahiller gerçekten harikaydı, tabii ki çocukların çıkardığı uğultular hariç... Ama bu, âdeta kaçışı olmayan bir bela gibiydi. Küçük kızlar bronzlaşabilmek için güneşin altında oldukça deneyimli bir şekilde dönüp duruyorlardı. Neredeyse yarısının güneş kremi ve güneş sonrası kremi vardı. Ve birbirleriyle cömertçe paylaşıyorlardı. Bu yüzden geceleyin omuz ya da sırt yanması gibi sorunlar olmayacaktı.

Keşke şu anda bu kızlara göz kulak olmak zorunda olmasaydım... Kendimi, bir ya da iki, hatta belki de üç kilometre uzağa yüzerken ya da kollarımı açarak suyun üzerinde yatarken hayal ediyordum... Yumuşak dalgaların üzerinde uzanıp saydam gökyüzüne baktığımı... Hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey duymadan...

Ama hayır. Onlarla ilgilenmem gerekiyordu. Anya'ya yüzme öğretmek, Veroçka'nın ise –birinci derece yüzücü diploması olan– açıkta yüzmeye çalışmasını engellemek zorundaydım. Kızları gölgede toplamam gerekiyordu. Güneş kremleri olabilirdi ama kurallar hâlâ kuraldı... Yani aslında bana, bu muhteşem denizle birlikte on sekiz tane havai, gürültülü, kıpır kıpır, küçük hediye verilmişti. Şu anda beni gülümseten tek şey, tüm bunların arkasından akşamın gelecek olmasıydı. İşte o zaman sinirimi en çok bozanlarla hesaplaşacaktım. Zaten bunların kim olduğuna da şimdiden karar vermiştim: Veroçka. Olga ve Ludmila! Bu gece rastgele Güç kırıntısı toplamayacaktım, onların rüyalarında filizlenecek olan tohumları ekecektim.

Tam o anda İgor'u gördüm.

Hayır, o zamanlar adının ne olduğunu bilmiyordum. Ilık kumlarda uzanmış, etrafıma bakınırken bir anda, benimle aynı yaşta olan, yapılı, genç bir adam görmüştüm. Küçük çetesiyle –on ya da on bir yaşındaki çocuklardan oluşan– denizin içinde oynuyordu. Onları suya atıyor, omuzlarını sıçrama tahtası olarak sunuyor ve gerçekten güzel vakit geçiriyordu. Hiç bronzlaşmamıştı ama her nedense bu ona yakışmış gibi görünüyordu. Yanık tenli çocuk kalabalığının ortasında, tıpkı... esmer tenli bir Hint grubuna doğru yürüyen beyaz bir fil gibi duruyordu...

Yakışıklı genç bir adam.

Karnımda tatlı bir ağrı hissettim. Aslında biz de insanlardan çok da farklı değildik. Sıradan insanlar ile Diğerler arasında büyük bir uçurum olduğunu, bu genç adamın benim dengim olmadığını ve istikrarlı bir ilişkimizin olamayacağını biliyordum, ama yine de...

Ben böyle adamlardan hoşlanıyorum: güçlü kasları olan, açık kahverengi saçlı ve zeki görünüşlü. Yapacak bir şey yok.

Aslında bir şey yapmaya da gerek var mıydı? Kendime sadece bir yaz arkadaşı edinmeye çalışıyordum...

"Oleçka, şu kamp liderinin adını biliyor musun?" diye sordum, küçük kızı kucağıma doğru çekerek. Oleçka belli ki o anda bana büyük bir sempati duymuştu, çünkü onu kalabalığın arasından biraz da olsa ayırmıştım. Ve şimdi o da, bu başarısını güvence altına almak için bana daha yakın duruyordu. İnsanlar gerçekten komik, özellikle de çocuklar. Hepsi ilgi ve alaka istiyorlar.

Oleçka baktı ve kafasını salladı. "Bu dört numaralı grup, ama onların daha önce başka bir lideri vardı."

Küçük kızın gözlerinde tedirgin bir ifade belirmişti, sanki sorduğunu sorunun cevabını bilmediği için beni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyormuş gibiydi. Muhtemelen gerçekten korkmuştu...

"Öğrenmemi ister misin" diye sordu, Oleçka. "Gruptaki çocuklardan bazılarım tanıyorum..."

"Olur," dedim, kafamı sallayarak.

Küçük kız etrafındaki kumları savurarak fırladı ve denize doğru koşmaya başladı. Ben de gülümsememi gizleyerek arkamı döndüm.

İşte bu kadar. İlk muhbirimi bulmuştum bile. Zayıf, heyecanlı, küçük kız hevesli bir şekilde benim ilgimi çekmeye çalışıyordu.

"Onun adı İgor," dedi, Nataşa, birdenbire. Yanımda oturuyordu. Dün gece rüyasında o küçük çocuğu gören kızın ta kendisiydi. O da güneşlenmiyordu; ayaklarını uzatmış, ellerini de başının arkasında birleştirmiş, kumun üzerinde oturuyordu. Bu pozu televizyonda ya da magazin dergilerinde görmüş olmalıydı. Ya da bu pozisyonda oturduğu zaman, yeni büyümeye başlayan, küçük göğüslerinin daha belirgin göründüğünü farkına varmıştı. Önünde uzun bir yol vardı...

"Teşekkürler, Nataşa, dedim. "Daha önce bir yerde gördüğümü düşündüm."

Küçük kız gülümseyerek bana baktı ve şöyle dedi: "Yakışıklı biri..."

Şimdiki gençler ne kadar farklı!

"Ama biraz yaşlı, öyle değil mi?" dedim, şakayla karışık takılmaya çalışarak.

"Hayır, hâlâ çok kötü sayılmaz," dedi, Nataşa. Sonra da beni şu söylediğiyle âdeta şaşkına çevirdi: "Güvenilir biri, öyle değil mi?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Nataşa bir an düşündü ve şöyle dedi: "Bilmiyorum. Öyle hissettim. Annem, bir erkekteki en önemli şeyin güvenilirlik olduğunu söyler. Yakışıklı ya da zeki olmak zorunda değillerdir."

"Bu, aklındakinin ne olduğuna göre değişir..." On bir yaşındaki bir ukalaya yenilmeye niyetim yoktu.

"Evet," dedi Nataşa, hemen. "Eminim yakışıklı olanlar da vardır. Ama ben böyle saçmalıklardan bahsetmiyorum."

Ne hoş! Eğer bu kız bir Diğer'e dönüşürse, ben, onu kesinlikle yanıma çırak olarak alabilirim diye düşündüm. Çok fazla şansım yoktu tabii ki ama belki...

Birkaç dakika sonra, Nataşa, büyümüş de küçülmüş tavırlarını üzerinden atarak ona su sıçratan çocukların peşinden koşmaya başladı. Bu güvenirlilik fikri plajda birbirini suya batırmayı da kapsıyor mu gerçekten merak ediyordum.

Genç adama tekrar baktım. Denizde oynamayı bırakmıştı ve öğrencilerini kumsala getiriyordu. Nasıl da harika bir vücut! Ayrıca kafatasının şekli de çok düzgün. Belki size komik gelecek ama bir erkekte güzel bir vücut yapısının yanı sıra hoşlandığım iki şey daha var: kafasının şekli ve bakımlı ayak parmakları. Acaba bu bir çeşit fetişizm miydi?

Tabii ki ayak parmaklarını göremiyordum. Ama şimdiye kadar gördüğüm her şey hoşuma gitmişti.

Küçük ajanım rapor vermek için geri gelmişti. Islak, heyecanlı ve mutluydu. Yanıma oturdu ve parmağını saçma dolayarak endişeli bir şekilde şöyle dedi:

"Adı İgor Dmitriyeviç. Eğlenceli biri. Ve daha dün gelmiş. Gitarıyla şarkılar çalıyor ve ilginç hikayeler anlatıyor. Dördüncü grubun lideri gitmiş, çünkü küçük bir oğlu olmuş. Doğumuna daha bir ay olduğunu düşünüyormuş ama erken doğmuş."

"Şansa bak," dedim, daha çok kendi çıkarlarımı düşünerek. O anda hiçbir gücümün olmadığını ve bu genç adamı kendime âşık edemeyeceğimi hatırladım. Böyle bir rastlantının hiçbir faydası yoktu. Daha yeni gelmişti ve romantik bir ilişki yaşama fırsatı olmamıştı... Bütün bir yazı, eğitici yeteneklerini tecrübe ederek geçirmeyi planlamıyordu, öyle değil mi? Âdeta onu elde etmem için bekliyordu...

Oleçka sessizce kıkırdadı ve fısıldayarak şöyle dedi: "Ayrıca evli de değilmiş."

Bunlarla ne yapılır ki?

"Teşekkürler, Oleçka," dedim gülümseyerek. "Yüzmeye gidelim mi?"

"Hı hı."

Sevinçle cıvıldayan küçük kızı aldım ve denize koştum. Büyük ihtimalle, akşamın favori konusu yeni gelen kamp lideri ve benim ona duyduğum ilgi olacaktı.

Ama sorun değildi.

Birkaç gün içerisinde istediğim her şeyi unutmalarını sağlayabilirdim.

Günüm, tıpkı hızlı çekimde ilerleyen bir film gibi akıp geçmişti.

Bu benzetme çok yerinde olmuştu, çünkü Artek'e –geleneksel olarak düzenlenen– çocuk film festivalinin yapıldığı altıncı dönemde gelmiştim. İki gün sonra açılış olacaktı ve kampların bazılarında çoktan film yönetmenleri ve oyuncular konuşulmaya başlanmıştı. Eski ya da yeni çocuk filmlerinden herhangi birini izleme konusunda en ufak bir isteğim bile yoktu ama bu festival liderlik görevim için iyi bir mola olacaktı. Aslında kendimi çoktan molaya almış gibi hissediyordum. Âdeta bütün gün Moskova sokaklarında görevdeymişim gibi yorulmuştum.

Öğleden sonraki atıştırma saatinde, romantik "Gök Mavisi" ismini taşıyan sandviçleri yiyip elma suyunu da içtikten sonra daha fazla dayanamadım ve Zavulon'u aradım. Onun uydu telefonu dünyanın her yerinde çalışıyordu ama cevap vermemişti. Bunun da sadece bir anlamı vardı: Patron dünyada değildi, Alacakaranlık'taydı.

Ee, sonuçta çok yoğun bir adamdı.

Ve bazen de işi çok zevkli olmuyordu. Alacakaranlık'ın en alt katmanlarında –sıradan insan dünyasıyla olan benzerliğin tamamen kaybolduğu yerde– yolculuk etmek gerçek bir işkenceydi. Ben bugüne kadar hiç o kadar aşağıya inmemiştim, bu gerçekten çok büyük bir

Güç gerektiriyordu. Tabii ki yasadışı bir şekilde insanlardan enerji toplamaya çalıştığım o aptalca numara hariç...

Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. Zavulon beni bilinçsiz bir hale getirmişti. Böylece hem yaptığım hata yüzünden beni cezalandırmış hem de Alacakaranlık'ın derinliklerine karşı korumaya almıştı. Ama... bazen bir şeyler anımsıyorum. Sanki bilinçsiz bir griliğin içindeki bilinçli tek bir an gibi.

Bu bir rüya ya da delice bir hayal. Yoksa ben mi deliyim? Şeytan formundaki Zavulon beni omuzlarında taşıyor. Pullu eli bacaklarımı ve gökkuşağı rengindeki, parlak kumun üzerinde sallanan kafamı sımsıkı tutuyor. Yukarıya bakıyorum ve ışıl ışıl bir gökyüzü görüyorum. Göz kamaştırıcı ışıklarla kaplı bir gökyüzü. Her yerine büyük, siyah yıldızlar dağılmış... Ve gökyüzüyle benim aramda çok yükseğe uzanan iki kavis. Soluk gri, sanki sisten yapılmışlar gibi... Korkutucu değiller ama her nedense ben dehşete kapılıyorum. Ve bir hışırtı –sanki kum taneleri titriyor ve birbirine sürtünüyormuş gibi ya da sanki benim görüş alanım dışında bir yerlerde bir böcek sürüsü geziniyormuş gibi, her tarafta duyulan kuru, tehditkâr bir hışırtı...

Muhtemelen benim deli olan.

Acaba şimdi aramızdaki sorunlar ortadan kalktığına göre, Zavulon'a Alacakaranlık'ın derinliklerinde neler olduğunu sorabilir miydim?

Ve işte gün bitti ve hızla gece yaklaşıyor. Ludmila ve Olga arasındaki küslüğü bitirmeyi başardım. Sonra da tekrar denize gittik ve Anya ilk kez hiç yardım almadan birkaç metre yüzdü. Gözleri çılgınca bakıyordu, avuçlarını ise suyun yüzeyine çarpıyordu ama en azından yüzüyordu...

Bu tatil değil tam aksine çok ağır bir işti! Bu, tam Aydınlık Varlıklar'a göreydi, sadece onlar bütün zamanlarını eğitim işlerine harcamaktan mutlu olurlardı. Benim tek tesellim ise yaklaşmakta olan

geceydi. Güneş çoktan batmaya başlamış, hatta yerinde duramayan çocuklar bile yorgun düşmüşlerdi.

Akşam yemeğindeki balık, krep ve patatesten sonra –bunları bir araya nasıl getirdiklerini merak ediyorum– aksiyon için hazırdım. Şimdi onları ikinci akşam yemeğine kadar (gelen çocukların çok iyi beslenememiş olduğunu düşünebilirsiniz) iki saat daha eğlendirmek zorundaydım. Sonra da yatma zamanıydı.

Belki de bu benim yüzümden okunuyordu.

O sırada Galina –yedinci grubun lideri– yanıma geldi. Onunla bu öğleden sonra tanışmıştım ama bunu yapmamın sebebi ilgimi çekmesi değil, sadece rolümü başarıyla sürdürmek istememdi. O sıradan bir insan, Aydınlık Varlıklar'ın can sıkıcı ahlakının standart bir ürünüydü: kibar, sakin ve mantıklı. Onun işi benden daha zordu, grubu on iki ve on üç yaşındaki kızlardan oluşuyordu. Ve bu da onların sık sık âşık olduğu, krizlere girdiği ve yastıklarında ağladığı anlamına geliyordu. Ama Galina yine de bana yardım etme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

"Yoruldun mu?" diye sordu yavaşça, benim küçük kızlarıma bakarak.

Sadece kafamı salladım.

"İlk dönem hep böyle oluyor," dedi Galina. "Ben geçen yıl burada bir ay çalıştım ve bir daha gelmeyeceğime yemin ettim. Ama sonra fark ettim ki Artek olmadan yaşayamıyorum."

"Uyuşturucu gibi," dedim hemen.

"Evet," dedi Galina, benim ince alayımın farkına bile varmadan. "Burada her şey renkli. Anlıyorsun, değil mi? Ve renkler çok sade, canlı. Sen henüz böyle hissetmiyor musun?"

Zoraki bir tebessümle gülümsedim.

Galina elimi tuttu ve gizemli bir şekilde kızlara bakarak şöyle dedi: "Biliyor musun? Dördüncü grup şimdi bir şenlik ateşi yakacak.

Ve bizi de davet ettiler. Ben de seni davet ediyorum! Böylece iki saat dinlenebilirsin. Kızların da özgürlüklerinin tadını çıkarırlar."

"Bu uygun olur mu?" diye sordum, hemen, aslında bu teklifi hiç reddetmek istemiyordum. Bunu sadece iki saat işten kurtulacağım için değil aynı zamanda yakışıklı kamp lideri İgor'u göreceğim için de istiyordum...

"Tabii ki!" dedi Galina, şaşkınlıkla bana bakarak. "İgor, Artek'e her yıl gelir. En iyi liderlerden biridir. Onunla sen de tanışmalısın. Hoş bir adam, öyle değil mi?"

Sesinde bir sıcaklık vardı. Ama aslında bu hiç şaşırtıcı değildi. Sıkı kaslar ile zeki bir yüzün bir araya gelmesinden hoşlanan tek kişi ben değildim.

"Kesinlikle gidiyoruz," dedim. "Hemen."

BÖLÜM 5

Kendimi bir anda alışık olmadığım bir telaşla üstümü değiştirirken buldum.

Bu kadar acele nereye gidiyordum? Ne için? Yakışıklı ve şişkin kasları olan genç bir adamla tanışmak için mi? Evet, sadece iki ya da üç gün için de bütün erkekler benim olabilirdi ama eğlence istemiyordum! Ben şeytan değilim, ben sıradan bir cadıyım. Ama çocukken bile birini kendime âşık edebilmiş ve zar zor bu Güç'ümü kontrol etmeyi öğrenmiştim. Sadece biraz daha beklemem gerekiyordu, sonra da...

Ama hayır, bekleyemezdim!

En güzel iç çamaşırlarımı giydim, sanırım bunlar bir Genç Öncü lideri için fazla iyiydi. Âdeta podyumda yürüyecekmişim gibi görünüyordum. Boynuma ise ucunda pırlanta bulunan, ince, gümüş bir zincir taktım ama hiç kimse bunun gerçek pırlanta olduğunu anlamıyordu... Sonra da Climat marka parfümümü, bir kez kulaklarımın arkasına, bir kez bileğime, bir kez de kasık kemiklerime sıktım... Bugün gerçekten onu baştan çıkarmaya karar vermiş miydim?

Evet, karar vermiştim. Çok emindim!

Ayrıca bunun nedenini de gayet iyi biliyordum.

Diğerleri'ne özgü yeteneklerime güveniyordum, bunu yapmak için uygun durumda olsunlar ya da olmasınlar... Hatta sıradan bir konuşma yapmak ya da bir şeyler sormak istediğimde bile onlara başvuruyordum. Zaten bunun alışkanlık haline gelmemesi tuhaf

olurdu. Ama olağanüstü güçlerimden geçici olarak mahrum kaldığıma göre, neden onlar olmadan başarmayı denemiyordum?

Büyü olmadan bir şeyler yapabilir miydim?

Bir adamı baştan çıkarmak kadar kolay bir şeyi bile?

Nihayetinde ben genç, güzel ve yetenekli biriyim... Bunun yanı sıra deniz ve yaz akşamında yakılmış bir kamp ateşi var... Sinir bozucu çocuklar da uyudular... Neden büyü kullanmadan başarılı olmayayım ki?

Eğer bunu beceremezsem, o zaman ben ne işe yararım?

Mini etek giymeyeceğime söz vermiştim ama çantamdan çıkardığım şortlar bile çok kışkırtıcıydı. Aynanın karşısında dönüp durarak kendimi inceledim. Çok kötü değildi. Dekolteli bir bluz daha iyi olurdu ama bela aramanın bir anlamı yoktu. Burası Genç Öncü kampıydı, normal bir tatil köyü değil.

Hazırlanma işine öyle yoğunlaşmıştım ki kapının çaldığını bile fark etmemiştim. Oleçka kapıyı tıklatıp odama girdiği anda hemen ona doğru döndüm. "Alisa, biz hazırız... Oo!" Hayranlıkla bana bakıyordu. Öylesine büyük bir hayranlıktı ki odama izin istemeden girdiği için ona kızamamıştım bile. "Alisa ne kadar güzel olmuşsun!"

Gururla gülümsedim. Aslında önemli bir şey değildi. Cılız, küçük kollarını aptal boncuklarla süsleyen, ince boynunda ise ucuna delikli bir taş geçirilmiş ipten bir kolye olan, küçük, pasaklı bir kızın sıradan bir övgü cümlesiydi. Ama yine de bunu duymak çok hoştu... Yine mi bu delikli taşlar... Bunlardan gerçekten çok sıkıldım!

"Ne dersin?" dedim. "Birileri bana âşık olur mu?"

Oleçka'nın yüzü bir anda sevinçle parıldadı. Sonra bana doğru koştu, kollarını bacaklarıma doladı ve yüzünü karnıma dayayarak şöyle dedi:

"Sana kesinlikle âşık olacak. Görür görmez!"

"Bu bizim küçük sırrımız olacak," dedim, sessizce. "Tamam mı?"

Oleçka hızlı bir şekilde kafasını salladı.

"Şimdi kızların yanına git, ben de hemen geliyorum," dedim. Oleçka son bir kez daha hayranlıkla bana baktı ve odadan çıktı.

Tamam. Şimdi de biraz makyaj. Acele ettiğiniz zaman, her şey ters gider ama...

Dudaklarıma hızlıca en yumuşak ve en mat olan rujumu sürdüm, sonra da kirpiklerime suya dayanaklı bir rimel. Her nedense suya dayanıklı olması gerektiğini düşünüyordum. İşte bu kadar. Bu kadar yeterliydi!

Nihayetinde konsere gitmiyordum. Sadece küçük bir kamp ateşi etkinliğiydi.

Yaz evlerinin hepsinde kamp ateşi yerleri vardı. Belli ki bu, Artek geleneklerinden biriydi. Ama kamp ateşi için hazırlanan odunların fazla "resmî" olması, bu görüntüyü biraz bozuyordu; çok muntazam bir şekilde kesilmişlerdi. O anda, kamp liderlerinin tedarik ofisine giderek istekte bulunduklarını düşündüm: "Şenlik ateşini iki saat idare edecek kadar odun..."

Aslında komik değildi. Belki de ben bu tarz bir şeyler organize etmeliydim. İstekte bulun, odunları getir. Yoksa odunları işçiler mi getirir? Her neyse, sonra öğrenirim...

Her şey hazırdı: Odunlar yığılmış, dördüncü gruptaki çocuklar ve yedinci gruptaki kızlar etrafına oturmuşlardı. Ama son derece saygılı bir şekilde benim kızlarım için de bir yer ayrılmıştı. Ne kadar da düşünceli bir hareket...

İgor etrafına toplanmış olan çocuklarla birlikte büyük kamp ateşinin yanında oturuyor ve yavaşça gitarının tellerini tıngırdatıyordu. Çaldığı şarkıların –bu tarz etkinliklerin vazgeçilmez unsuru– Rus

bardlarından[12] biri olduğunu fark ettiğimde ise neredeyse çığlık atıyordum. Bu gitar ne kadar da talihsiz bir enstrümandı! Asaletin enstrümanı, müziğin gerçek kralı, sesi ve kulağı olmayan insanlar tarafından sürekli olarak kullanılan, altı telli, zavallı bir tahta parçasına dönüştürülmüştü.

Ama buna katlanmak zorundaydım.

Böyle çekici bir insan modelinin, sesi ve yeteneği olmayan bir şarkıcı haline gelmesi gerçekten çok acıklıydı.

Ah! Peki ya kendi şarkılarını söylerse?

İşte bu gerçek bir kâbustur. Kötü söz yazan biri üç tane akort öğrendikten sonra, iki eksinin çarpımının bir artıya dönüştüğüne karar verir ve "şarkıcı ve söz yazarı" olur. Bunlardan bir sürü gördüm. Şarkı söylemeye başladıklarında gözleri bulanır, sesleri ise bir anda gizem, romantizm ve inanılmaz bir cesaretle dolar. Artık onları durdurmak imkânsızdır. Çiftleşme dönemindeki bir orman horozu! Geriye kalan tek seçenek, ellerinden gelenin en iyisini yapmalarına rağmen, yanlış yorumlanmış olan popüler şarkılardır. Victor Tsoi (Kino Grubu) ya da Grup Alisa'nın parçaları gibi... Ya da bugünkü gençler ne seviyorlarsa...

Her ne olursa olsun, hoşlanmıyorum.

İgor geldiğimizi görünce bizi karşılamak için ayağa kalktı. Önsezilerim bir anda buhar olup gitmişti. Evet, gerçekten yakışıklı bir adamdı.

"Merhaba." Ses tonu, sanki önceden tanışıyormuşuz gibiydi. "Henüz başlamadık. Sizi bekliyorduk."

"Teşekkürler." Kontrolü kaybetmeye başladığımı hissediyordum. Küçük kızlarım, çocukları kenara doğru iterek –büyük kızlara karşı biraz daha temkinliydiler– çoktan yerlerine oturmuşlardı. Bense

12 Genellikle tatil yörelerinde söylenen turist şarkıları. (ç. n.)

kurnaz bakışları üzerime çekerek tıpkı bir aptal gibi öylece ayakta duruyordum.

"Oldukça iyi bir yüzücüsün," dedi İgor, gülümseyerek.

Aha!

Demek ki plajda etrafına bakınabilecek zamanı olmuştu.

"Teşekkürler," dedim tekrar. Bana neler oluyordu? Tıpkı tecrübesiz, toy bir kız gibi sersemlemiştim. Numara yapmama bile gerek yoktu. O anda öfkem bana birdenbire güç verdi ve çimlere, Nataşa ile Oleçka'nın arasına oturdum. Benim küçük muhafızım, ajanım, danışmanım... Ama benimle hiç ilgilenmiyorlardı. Şu anda onları heyecanlandıran tek şey, bekledikleri kamp ateşiydi.

"Tamam, Alyoşka, başlayabilirsin!" dedi İgor, neşeli bir ses tonuyla. Sonra da bir kutu kibriti, tombul, sarı saçlı çocuğa doğru fırlattı. Çocuk, kutuyu becerikli bir şekilde yakaladı ve dizleriyle ellerinin üzerinde kamp ateşine doğru sürünerek ilerlemeye başladı. Sonra da bağdaş kurarak yere oturdu. Tıpkı kutsal bir ayine hazırlanıyormuş gibiydi. Son derece dikkatli bir şekilde kutudan bir kibrit çıkardı ve ellerini tıpkı bir sigara tiryakisi gibi kürek şeklinde katlayarak kibriti çaktı. Odunların yığıldığı yere doğru eğildi. Ateşi tutuşturmak için kâğıt yoktu. Sadece çam iğneleri ve küçük odun parçacıkları vardı. Herkes nefesini tutmuştu.

Çok saçma bir gösteriydi. Ama yine de bu küçük piromanın[13] tek bir kibritle bu ateşi yakıp yakamayacağını merak ediyordum.

Yakmıştı. Ateşin ilk kıvılcımı, karanlık kalabalığın arasında titriyordu. Büyük bir uğultu ve bağırış sesleriyle karşılanmıştı, sanki ateşin etrafı soğuktan donmuş olan ilkel insanlarla çevriliymiş gibi...

"Bravo!" İgor uzandı ve çocuğun elini sıktı, sonra da gülümseyerek saçlarını okşadı. "Sen bizim kamp gözcümüz olacaksın!"

Alyoşka'nın yüzünü büyük bir gurur kaplamıştı.

13 İstekli ve kasıtlı olarak yangın çıkarma hastalığı (ç.n.)

Beş dakika sonra, kamp ateşi tamamen yanmaya başlamış, çocuklar da biraz daha sakinleşmişlerdi. Konuşuyorlar, gülüyorlar ve fısıldaşıyorlardı. Önce ateşten biraz uzaklaşıyorlar, sonra da tekrar gelip üzerine küçük dallar ve çam kozalakları atıyorlardı. Bu arada şişlere geçirilmiş olan sosis parçalarını da kızartmaya çalışıyorlardı. Eğlence tüm hızıyla devam ediyordu. İgor da çocukların ortasında oturuyor ve onların konuşmalarını, herkesin gülmesine sebep olacak cümlelerle bölüyordu. Bazen de yanmış yemeklerin tadına bakıyor ya da ateşe yaklaşan çocuklara sesleniyordu. Hayat ve ruh...

Galina'nın etrafı da kızları tarafından kuşatılmıştı. Bu neşeli kalabalığın arasında tıpkı bir aptal gibi oturan, çocukların sorularına ilgisiz cevaplar veren, yaptıklarına gecikerek gülümseyen bir tek bendim. Ve İgor benim olduğum tarafa baktığı zaman bakışlarımı hemen başka bir yöne çeviriyordum.

Aptal! Ne kadar da aptalım! Şu an ihtiyacnn olan son şey sıradan bir insana âşık olmak!

İgor bana tekrar baktığında ise bakışlarımı kaçıracak zamanım olmadı. O da bana gülümsedi ve çimlerin üzerinde duran gitarını eline aldı. Etrafı bir anda sessizlik kaplamıştı. Çocuklar birbirlerini dürterek susturmuşlar ve yapmacık bir dikkatle onu dinlemeye hazır hale gelmişlerdi. Ben de umutsuzca onun saçma sapan bir şeyler çalmasını dilemiştim. Ateşte pişirilen patatesler, deniz, öncü kampları, sıkı dostluklar, çocukların eğlenme ve çalışma isteklerinden bahiseden, eski Genç Öncü şarkılarından birini. Bu aptalca büyüyü dağıtacak, beni tüm bu saçmalıklardan ve bu yakışıklının olumlu yanlarından uzaklaştıracak herhangi bir şey...

İgor çalmaya başladığında ise artık mahvolduğumun farkına varmıştım. Gitarı gerçekten çalabiliyordu. Melodi karmaşık değildi ama çok güzeldi. Ve kesinlikle yanlış bir notaya basmıyordu.

Sonra da şarkıyı söylemeye başladı:

İki çocuk cennetlik bir melek gördüler.
Onların çatı katma doğru uçan.
Ve hiç kimseye bir şey söylemeden,
Yangın merdivenlerinden yukarıya koştular...
İki çocuk pencereden tırmandılar.
Tozlu, ıssız ve karanlıktı,
Ama yerde, köşeden sadece dört adım ileride,
Bir çift beyaz kanat uzanıyordu...
Evet, çocuklar, evet!
Melekler ebedî değildir,
Ama çalmak suçtur,
Herkese yetecek kadar kanat yoktur...
Onlar göklerde uçmak isterler,
Ve bunun için sadece kanatlarını takmaları gerekir...
Ama buna cüret etmezler; çok iyi eğitilmişlerdir.
Onlar neyin yanlış, neyin doğru olduğunu bilirler.

Bu bir çocuk şarkısı değildi. Tabii ki büyük bir dikkatle dinlemişlerdi ama şu anda onlara matematik kitabından alınmış bir şey de çalsanız mutlaka beğenirlerdi. En sevdikleri kamp liderinin gitarı eşliğinde geçirilen bir akşam ve kamp ateşi... Böyle bir durumda çocuklar her şeyden hoşlanırlardı.

Ama ben, İgor'un bu şarkıyı benim için çaldığını anlamıştım. Şarkıyı söylerken gözlerini ateşten hiç ayırmasa da, bu bir aşk şarkısı olmasa da, birbirimizle iki kelimeden fazla konuşmamış olsak da... Sanki benim düşüncelerimi hissetmiş ve onların yanlış olduğunu kanıtlamaya karar vermiş gibiydi. Belki de gerçekten böyleydi. Birçok insan güçlü sezgilere sahiptir, Diğerleri'nden olmasalar bile...

Bu çocuklar büyüdüler ve hayatta farklı yollara gittiler.
Biri haydut oldu, diğeri de polis.
Ve her ikisi de seçimlerinden pişman oldular...
Evet, çocuklar, evet!
Melekler ebedî değillerdir,
Ama çalmak suçtur,
Ve herkese yetecek kadar kanat yoktur...

Bana baktı ve gülümsedi. Sonra da parmakları gitarın tellerine tekrar dokundu ve sessizce tekrarladı:

Herkese yetecek kadar kanat yoktur...

Çocuklar tekrar gürültü çıkarmaya başlamışlardı.

Bu şarkıdan ne anladıklarını hiç hayal edemiyordum ama yine de hoşlanmış gibi görünüyorlardı. Belki onları eğlendiren sadece "doğru" ve "yanlış" kelimeleriydi ya da belki küçük akıllarında gerçek bir macera hayal etmişlerdi. Meleğin uçtuğu bir çatı katına tırmanmak... Ama ben bu şarkının Diğerleri'ne çok iyi uyduğunu düşünüyordum. Aydınlık ve Karanlık Varlıklar'a...

Güzel bir şarkıydı. Sadece ufak bir yanlış vardı. İleride bizim tarafımıza katılan çocuk da kanat takardı. Ya da en azından bunu yapmayı denerdi. Çünkü bizim görüşümüze göre "doğru" ya da "yanlış" diye bir şey yoktur.

"Güzel bir şarkı. Ama çok ciddi," dedi Galina. "Sen mi yazdın?

İgor gülümsedi ve kafasını salladı:

"Hayır. Bu, Yuli Burkin'in bir parçası. Ne yazık ki çok tanınmış bir şarkıcı değildir."

"İgor... Bizim şarkılarımızdan birini de çalabilir misin?" Galina, onunla açıkça flört ediyordu. Aptal budala!

"Tabii ki!" dedi İgor.

Gitarın tellerine vurarak eğlenceli bir melodi çaldı ve dünyadaki en iyi kamp şarkıları ve kamp arkadaşlarıyla ilgili son derece basit şarkılar söylemeye başladı.

İşte onların istediği buydu! İkinci mısradan itibaren herkes eşlik etmeye başlamıştı, çünkü bir sonraki kelimenin ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Deniz hakkında şarkılar söylemeye başladıklarında ise –denize kamp lideri gözetiminde gitmek zorunda olduklarından– hepsi daha büyük bir coşkuyla bağırmaya başlıyorlardı. Çünkü İgor da denizde su sıçratmayı ve kumu en az onlar kadar seviyordu. Herkes çok mutluydu. Galina ve onun kızları bile. Bir ara da İgor deniz kenarında bulunan "ortasında delik olan taşlarla" ilgili bir şarkı söylemişti... Sanki dışında delik olan bir taş olabilirmiş gibi... O anda birçok çocuğun boyunlarında asılı olan taşlara uzandığını fark ettim.

İşte bu! Delikli taşların sadık kulları. Acaba Artek'te birinin özel bir görevi mi vardı? Ortasında delik bulunan taş üretmek gibi? Ya da hiç tıraş olmamış sarhoşlar atölyelerde oturup bütün bir gün boyunca taşların ortasına delik açıyor sonra da onları çocukları sevindirmek için geceleri sahillere mi atıyorlardı?

Eğer öyle değilse, gerçekten bir sorun var demekti.

İgor da en az çocuklar kadar eğleniyormuş gibi görünüyordu. Şarkıyı büyük bir hevesle söylüyordu. Fakat... Tüm bu heves sadece çocuklar içindi. İgor onları eğlendiriyordu ama kendisi şarkı için iyi ya da kötü bir şey hissetmiyordu.

Rahatlamıştım.

En azından benim bakışlarımdan hoşlanmıştı.

Üstelik ben de onun bakışlarından hoşlanmıştım.

İgor birkaç şarkı daha söyledi. Sonra gitarı Galina aldı ve zavallı müzik aletini âdeta tutsak etti. Enstrüman normal sesler çıkarmaya çalışarak elinden geldiğince direndi, ama Galina hâlâ "arkadaşlar, herkes el ele tutuşsun" şarkısını söylüyordu. Gitarın tellerine güçlükle basan –dördüncü gruptaki– çocuk bile ondan çok daha güzel çalmıştı.

Sonra İgor ellerini birbirine vurdu ve şöyle dedi: "Tamam! Haydi, şimdi ateşi söndürelim ve akşam yemeğine gidelim!"

Bir yerlerden iki kova su getirip kızgın korların üzerine dökmeye başladılar.

Ben de İgor'un, öğrencilerinin titiz davranışlarını takip ederek bir süre öylece durdum. İgor âdeta bütün hayatını kamp ateşi söndürerek geçirmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen her şeyi böyle yapıyordu –gitar çalmak, ateş söndürmek, bilgisayarda çalışmak, kadınları sevmek– kusursuz, özenli ve güvenilir... Memnuniyet garantili.

Beyaz buhar dalgaları kızgın korların üzerinden buram buram yükseliyordu. Çocuklar etrafa dağılmışlardı. İgor da ateşi söndürmeye devam ediyordu, tam o sırada birden şöyle dedi:

"Geceleri yüzmeyi sever misin, Alisa?"

Ürpermiştim. "Evet."

"Ben de. Saat bire kadar çocukların hepsi uyumuş oluyor. Sonra ben de bugünkü yere gidip yüzeceğim. İstersen sen de gel."

Bir an kafam karışmıştı. Âdeta her şeyi unutmuş gibiydim! Ben ona değil o bana asılıyordu!

İgor kalan suyu da kamp ateşinin üzerine döktü ve bana baktı. Sonra da gülümseyerek şöyle dedi:

"Gelirsen, gerçekten çok sevinirim... Ama lütfen beni yanlış anlama."

"Doğru anladığımı düşünüyorum," dedim.

"Yani gelecek misin?"

Hayır demek istiyordum. Sadece onu kışkırtmak için. Ama biraz dalga geçeceğim diye kendi zevklerimden vazgeçmek aptallık olurdu.

"Sanırım, " dedim.

"Bekleyeceğim," dedi, sakin bir ses tonuyla. "Gidelim mi? Yatmadan önce bir bardak *ryazhenka*[14] içmek, yorgun bir kamp liderine çok iyi gelir. Deliksiz, sağlıklı bir uyku garanti eder." Gülüşü gerçekten çok güzeldi.

Artek'te ışıklar her akşam on buçukta söner.

Bu gece de yine her zamanki gibi, hoparlörlerden borazan sesi duyuluyor ve yumuşak sesli bir kadın herkese iyi geceler diliyordu.

Ben de o sırada aynadaki yansımama bakıyor ve bana neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Âşık mı olmuştum?

Hayır, bu imkânsızdı! Ben Zavulon'u seviyordum. Moskova'nın en büyük Karanlık Varlık'mı! Dünyanın kaderini kontrol eden kişilerden birini. Onunla kıyaslayınca sıradan bir insanın ne gibi bir özelliği vardı ki? Kaslı bir vücudu olsa bile! Yaptığı her hareketten aptalca bir güven yayılsa bile! O sadece, basit, küçük düşüncelere sahip olan insan ırkının sıradan bir örneği. Yaz aşkı yaşamak için çok uygun ama bundan fazlası değil. Ona asla âşık olamam!

Tam bunları düşünürken, çantamda duran cep telefonum çaldı. İrkilmiştim. Annem miydi? Hayır, o para konusunda korkunç derecede dikkatliydi, asla beni cep telefonumdan aramazdı.

Telefonu çantamdan çıkardım ve aramayı cevapladım:

"Merhaba, Alisa."

Zavulon'un sesi yorgun geliyordu. Sevgi dolu ve yorgun. Sanki beni arayacak gücü kendinde zar zor bulmuş ama yine de araması gerektiğini hissetmişti.

"Merhaba," dedim.

14 Ruslara özgü, sütün kısık ateşte uzun süre kaynatılmasıyla elde edilen bir içecek. (ç. n.)

"Sanırım endişelisin. Bunu hissedebiliyorum. Ne oldu, küçük kız?"

Zavulon'dan bir şey saklamak imkânsızdı. O her şeyi bilirdi... En azından bilmek istediği her şeyi...

"Burada zaman geçirebilmek için kendime bir erkek arkadaş bulmayı düşünüyorum," dedim, telefona doğru derin bir nefes alarak.

"O da nereden çıktı?" Zavulon âdeta afallamıştı. "Alisa, senin köpeğini kıskanmam, ayrıca seni eğlendiren sıradan bir adamı da kıskanmam."

"Benim bir köpeğim yok," dedim, mutsuz bir şekilde.

Zavulon güldü. Aptalca düşüncelerim birden uçup gitmişti.

"Pekâlâ! Köpeğin olup olmaması beni rahatsız etmiyor! İnsan ırkından bir sevgilin olması da beni rahatsız etmiyor. Sakin ol, küçük kız. Rahatla. Gücünü geri kazan. Kendini istediğin gibi eğlendir. Bütün Artek'i ayart. Genç Öncüler'i, hatta istersen yaşlı su tesisatçısını bile. Küçük aptalım..."

"Tıpkı sıradan insanlar gibi davranıyorum, öyle değil mi?" Birden mahcup olmuştum.

"Üzülmene gerek yok. Bu uzun sürmeyecek, Alisa. Gücünü artır... Sadece..." Zavulon duraksamıştı. "Her neyse, bir şey yok."

"Hayır, söyle!" dedim, tekrar gerilmiştim.

"Senin önsezilerine güveniyorum," dedi Zavulon ve duraksadı. "Alisa, çok kapılma, tamam mı? Tatilin, Nöbetler arasındaki anlaşmanın kurallarıyla sıkı bir şekilde kontrol ediliyor. Çok fazla Güç alma hakkın yok. Sadece kırıntılar. İlkel vampirlere dönüşme. Sadece tatildesin, avda değil. Eğer çizgiyi aşarsan, bu tatili sonsuza kadar kaybederiz."

"Anladım," dedim.

Güç Prizması'yla yaptığım o hata ne zamana kadar peşimden gelmeye devam edecekti?

Sözler vermedim. Ya da Karanlık'a ve sahip olduğum güçlere küfretmeye başlamadım. Söz vermenin hiçbir anlamı yoktu. Karan-

lık küçük ayrıntılarla canını sıkmazdı, zaten şu anda hiçbir gücü de sahip değildim. Sadece kendime, belirlenmiş olan sınırları hiçbir şey için geçmeyeceğime dair söz verdim. Zavulon'u ve Gündüz Nöbeti'ni ikinci kez hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Öyleyse, iyi tatiller, küçük kız." Zavulon'un sesinde sanki üzgün bir ifadenin izleri vardı. "İyi tatiller."

"Buraya gelemez misin? Kısa bir süreliğine?" diye sordum, umutsuzca.

"Hayır. Çok yoğunum, Alisa. Ve korkarım, önümüzdeki üç ya da dört gün konuşamayacağız. Ama üzülme. Tatil yapan genç bir cadı için, evrensel sorunlarla uğraşan, can sıkıcı, yaşlı bir zalimin ne önemi var ki?"

Güldü.

Biz genellikle telefonda böyle konuşmalar yapmamaya çalışırdık, özellikle de cep telefonunda. Çünkü hepimizi dinliyorlar ve konuşmalarımızı kaydediyorlardı. Bunlar kulağa çok ciddiyetsiz geliyordu. Ama ya sıradan bir insan, bir ipucu yakalayıp onu takip etmeye başlarsa? O zaman biz boşu boşuna hem zaman hem de enerji harcamak zorunda kalırdık.

"Seni seviyorum," dedim, fısıldayarak. "Teşekkürler."

"Bol şans, küçük kız," dedi Zavulon, sevgi dolu bir ses tonuyla. "Öpüyorum seni."

Telefonu kapattım ve kendi kendime gülümsedim.

Evet, her şey yolundaydı. Öyleyse, hissettiğim o aptalca tedirginlik duygusu nereden çıkmıştı? Ya da İgor'a âşık olduğum düşüncesine nereden kapılmıştım? Aşk farklı bir şeydi. Aşk saf bir sevinç, bir duygu seli, şehvet dolu bir haz ve birlikte güzel vakit geçirmek demekti. Ama benim hissettim şey –bu tuhaf, ürkek tedirginlik– sadece hastalığımın sebep olduğu bir sonuçtu. Nasıl kontrol edeceğini bilmediğim bir

adama karşı duyduğum tuhaf bir his. Onu, arabadaki yarın akıllı haydutlar gibi bir silahla korkutmam mümkün değildi.

"Alisa?" Oleçka endişeli dolu bir yüz ifadesiyle bir anda kapıda belirmişti. "Biraz yanınıza gelebilir misin?"

Küçük kız yalın ayaktı, üzerinde sadece bir külot ve tişört vardı. Aslında çoktan yatağına girmişti ama biraz sabırsızdı.

"Hemen geliyorum," dedim. "Sana hikâye anlatayım mı?"

Oleçka'nın gözleri ışıldamıştı:

"Hı hı!"

"Mutlu bir hikâye mi yoksa korkunç bir hikâye mi?"

Küçük kız alnını buruşturdu. Ama tabii ki merakı galip gelmişti:

"Korkunç."

Bütün çocuklar korkunç hikâyeleri sever.

"Şimdi yatağına git," dedim. "Ben de hemen geliyorum."

Sadece on dakika sonra Oleçka'nın yatağında oturmuş, sessizce kızlara hikâye anlatıyordum:

"Ve küçük kız sabah uyanıp aynaya bakmış. Bütün dişleri kıpkırmızıymış. Önce diş macunuyla temizlemeye çalışmış, sonra da sabunla yıkamış ama çıkmamış. Dişlerinin kırmızı olduğunu fark ederler diye, anne ve babasıyla tek bir kelime bile konuşmamış. Neyse ki küçük kardeşi hasta olduğundan, onlar da küçük kızın bu durumunu fark etmemişler. Zaten her zaman böyledir, herkes küçük kardeşle ilgilenir ve hiç kimse size bakmaz. Dişleriniz kıpkırmızı olsa bile..."

Korkunç çocuk hikâyeleri gerçekten mükemmeldir! Özellikle de bunları geceleyin, pencereden gelen gizemli loş ışık eşliğinde, bir grup aptal kız çocuğuna anlatırsanız...

"Ben bunun sonunu tahmin ediyorum," dedi, Nataşa, sıkılmış bir ses tonuyla. O kadar ciddi bir kızdı ki onu korkunç çocuk hikâyeleriyle etkilemek imkânsızdı. Ama diğerleri kızgınlıklarını belli ederek onu susturmuşlardı. Ben de bana doğru yaslanmış olan Oleçka'nın kalp

atışlarını hissederek anlatmaya devam ediyordum. Burası benim için çok iyi bir hasattı...

"Üçüncü gece ise küçük kız, sağ taraftaki saç örgüsünü bir parça iple yatağa bağlamış," diye devam ettim, gizemli bir fısıltıyla. "Ve gece yarısı uyanmış, çünkü ip çok gerilmiş ve kızın saçını çekerek canının yanmasına sebep oluyormuş. O anda kız, küçük kardeşinin yatağının üzerinde durduğunu fark etmiş ve dişleri takırdamaya başlamış. Takırdıyormuş!"

Larisa sessiz bir çığlık attı. Ama korktuğu için değil yapması gereken bu olduğu için. Tabii ki diğer kızlar da hep birlikte eğlenerek dişlerini takırdatmaya başlamışlardı.

"Sonra küçük kız mutfağa gitmiş, babasının dolaba sakladığı çekiçle kerpeteni almış ve sabah olmadan bütün dişlerini çekmiş. Çok canı yanmış ama yine de başarmış. Çünkü o cesur bir kızmış, ayrıca elleri de çok güçlüymüş. Bir sonraki sabah ise küçük kardeşi biraz daha iyileşmiş, kızın ise dişleri her zamankinden daha güzel çıkmaya başlamış. Çünkü daha öncekiler onun süt dişleriymiş!"

Sonra da sesimi alçalttım ve ciddi bir ses tonuyla şöyle dedim: "Ama onlar da pembeymiş!"

Mutlu son bekleyen kızlardan birinin, korkudan âdeta nefesi kesilmişti. Bu arada ben de aynı ciddi ses tonuyla hikâyeyi sonlandırıyordum: "Ayrıca anne ve babası da küçük kardeşini hâlâ ondan daha çok seviyorlarmış. Çünkü kardeşi her zaman hastaymış, onlar da küçük çocuk için çok endişeleniyorlarmış."

İşte bu kadar. Bu kızlardan kaçının, erkek kardeşi olduğunu gerçekten merak ediyordum. Rusya'da doğum oranı düşüktü, ama eğer ilk çocuk kız olursa insanlar genellikle ikinciyi deniyorlardı.

Benim annem de otuz yaşını geçtikten sonra bunu yapmak istemişti. Ne kadar aptalca... Ama ben o zamanlar çoktan bir Diğer'dim ve iki yaşında olmama rağmen ve beklenmedik sorunlarla uğraşıyor-

dum. Hâlbuki onlara hiç kafamı takmamam gerekiyormuş. Bir erkek kardeşim olsaydı, bunda ne gibi bir sorun olurdu ki? Üvey kardeşim olsa bile... Ve bu gerçeği bilen tek kişi ben olsam bile... (Annemin bile şüpheleri olabilirdi) Bir Diğer'e dönüşebilirdi... Sadece kardeşim değil dostum da olurdu. Ama artık olan oldu...

"Artık herkes uyuyor!" dedim, keyifli bir şekilde.

Tabii ki benden başka hikâyeler de anlatmamı istediler ama ben reddettim. Saat çoktan on bir buçuk olmuştu ve benim sahile gitmem gerekiyordu... Zaten çocukların sesleri de artık uykuluydu. Ben kapıdan çıkarken, Gulnara hâlâ kendi korkunç hikâyelerini anlatmaya çalışıyordu, ama sesindeki duraksamalardan uyumak üzere olduğu anlaşılıyordu.

Odama döndüm, yatağıma uzandım ve beklemeye başladım.

İgor'un şu anda ne yaptığını merak ediyordum.

O da çocukları mı eğlendiriyordu?

Ya da diğer kamp liderleriyle birlikte votka mı içiyordu?

Ya da onlardan birini mi beceriyordu?

Ya da bu gece yüzmeye gideceğini unutup yatağında mışıl mışıl uyuyor muydu?

Kafamı salladım. Son seçenek dışında herhangi biri.

O güvenilir biriydi... Yani öyle görünüyordu. Tıpkı Zavulon gibi... Ne kadar saçma bir kıyaslamaydı: Karanlık Varlıklar'ın arasında bile Zavulon'u "güvenilir" olarak adlandırılan kişi sayısı çok azdı. Ama ben bunu biliyordum. Çünkü bunun için mükemmel bir sebebim vardı. Aşk büyük ve çok tuhaf bir güçtür...

Peki ya İgor potansiyel bir Diğer'e dönüşürse?

Aynı anda tatlı bir umut ve panik duygusu hissederek gözlerimi kapattım. O zaman ne yapardım? İşte o zaman bu durum, Zavulon'un eğlenmeme izin verdiği sıradan bir erkek vakasından çıkıp gerçek bir aşk üçgenine dönüşürdü.

Neyim vardı benim!

Aşk üçgeni falan olamazdı! İgor dönüştürülmemiş bir Diğer haline gelse bile... Zaten İgor da kuyruğunu kıstırıp kaçar, sonra da Zavulon'un sevgilisiyle romantik bir şeyler yaşadığını bile unuturdu.

Ve ben de onu unuturdum.

Zaman inanılmaz yavaş akıyordu. Saatimin üzerindeki akrep ve yelkovan sanki zamanın geçtiğinden bile emin değilmiş gibi tereddütle hareket ediyordu. Yarın saat beklemeyi planlamıştım, ama yirmi dakika sonra pes ettim. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı...

Ayağa kalktım ve usulca kızların yatakhanesine doğru yürüdüm...

Sessizdi. Büyük bir çocuk yatakhanesinin sakin, hoş sessizliği... İçeride sadece nefes ve dudak şapırtısı sesleri vardı.

"Kızlar," dedim, yavaşça.

Cevap yok.

Omuzlarına, kollarına ve saçlarına yavaşça dokunarak yatakların arasında yürüdüm. Yok... Yok... Yok...

Var.

Bu Oleçka'ydı. Yatağının yanına diz çöktüm ve elimle terli alnına dokundum. Küçük kızın rüyasını duyabiliyor, Güç'ün akışını hissedebiliyordum. Rüyası biraz karışık ve anlaşılmazdı; yatarken dinlediği hikâyeyle bir alakası yoktu. Oleçka rüyasında, bir kulenin tepesine tırmandığını görüyordu. Aralarında büyük boşluklar bulunan kırık dökük, taş tırabzanları olan hafif eğik, eski bir kule. Kulenin ayaklarının altında ise ya Orta Çağ'a ait bir kasaba ya da tarihi bir manastır vardı. En tuhaf olansa, kule yarı karanlığın içinde olmasına rağmen aşağıda ışıl ışıl bir güneşin parıldamasıydı. Eskimiş binaların arasında ise insanlar dolaşıyorlardı – ellerinde kameralar ya da magazin dergileri taşıyan, yazlık kıyafetler giymiş, mutlu, neşeli insanlar. Öyle güzel vakit geçiriyorlardı ki gökyüzüne doğru bakıp tırabzanların

boşluklarına doğru yürüyen –sanki bir büyünün etkisi altındaymış gibi– küçük kızı görmeleri neredeyse imkânsızdı...

Birazcık daha dayanmam lazımdı. Oleçka'mn, rüyasının yönlendirdiği yere düşmesini beklemem gerekiyordu. O anda ne olduğunu bilmiyorum ama birden gücümü topladım ve küçük kızın rüyasını içime çektim. Bütün kırıntıları süpürdüm.

Mutlu kalabalığın üzerindeki karanlık kule, tırabzanlardaki büyük boşluklar, soğuk umursamazlık, dehşet ve büyüleyici yükseklik. Bunların hepsi bana Güç verebiliyordu.

Oleçka bir an nefesini tuttu. Komaya girdiği korkusuna kapılmıştım. Bu çok nadir olurdu ama eğer insanların gücünü içimize çok ani çekersek, bazen böyle durumlar yaşanabiliyordu.

Fakat tekrar nefes almaya başladı.

Dizlerimin üzerinden kalktım. Ben bile ter içinde kalmıştım. Büyük bir enerji yığınının Güç'ümün boş kalan aralıklarına doğru aktığını hissedebiliyordum. Hayır, henüz tam olarak dolmamıştı, daha önümde uzun bir yol vardı. Ve her nedense acele ediyordum...

Ama iyileşiyordum.

Tekrar, şefkatli dokunuşlar, yumuşak saçlar, uykuda birbirinden ayrılan dudaklar ve rahatlamış parmaklar.

Yok... Yok... Var...

Bu Nataşa'ydı.

Ve rüyasına ben sebep olmuştum.

Nataşa çıplak ve sabunlu bir halde banyoda duruyordu. Ve beş ya da altı yaşındaki bir çocuğun kafasını fayans duvarına vurarak şu cümleleri tekrarlıyordu: "Bir daha dikizleyecek misin? Hı? Dikizleyecek misin?"

Çocuk tıpkı bir bez bebek gibi kollarını sarkıtıyordu. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı ama hiçbir şey söylemiyordu. Kız kardeşi

tarafından incitilmiş gibi değil daha çok anne ve babası tarafından cezalandırılmış gibi görünüyordu.

Ama Nataşa da kendini iyi hissetmiyordu. Ruhu, tahammül edemediği kardeşine duyduğu öfke, küçük çocuğun kafasını duvara vurduğu için hissettiği korku, çok yakın bir zamana kadar birlikte banyo yapmalarının verdiği utanç ve suçluluk duygularıyla kaplanmıştı... Kardeşinin onu dikizlemeye çalışacağını tahmin ederek kapıyı kilitlememişti, çünkü çocukların doğal dürtülerinin onları tüm kuralları ihlal etmeye sevk etiğini biliyordu.

Aman Tanrım! Daha on iki yaşına bile girmemiş olan bu çocukta nasıl bir ihtiras var!

Nataşa derin bir nefes aldı ve rüyasında, kardeşinin kafasını öyle sert bir şekilde duvara vurdu ki küçük çocuğun kafası kanamaya başladı. Kanın nereden geldiğini göremiyordum ama kafasının her yeri bir anda kanla kaplanmıştı.

Kızın rüyasını içime çektim.

Hepsini. Öfke, korku, utanç, suçluluk ve filizlenen şehvet duygusu. Ama rüya daha bitmemişti!

Nataşa sımsıkı olan yumruğunu açtı ve küçük kardeşini bu kez de omuzlarından yakaladı. Sonra da tıpkı bir cellâdın sahip olduğu soğukkanlılıkla, çocuğun kafasını küvetteki pembeye dönüşmüş olan suyun içine soktu. Suyun yüzeyinde duran köpükler bile pembeleşmişti. Çocuk, kafasını suyun içinden çıkarmak için çaresizce savaşıyordu.

Âdeta şaşkına dönmüştüm. Rüyada işlenen bir cinayet, en az gerçeği kadar Güç boşalımı sağlıyordu. İşte şimdi tek bir hamleyle ruhumdaki boşlukları doldurabilirdim!

Yapmam gereken tek şey Nataşa'nın yeniden alevlenmiş olan korkusunu içime çekmekti. Ve...

Ama hiçbir şey yapmadım. Yatağa yaslanarak öylece durdum ve diğer kızların rüyalarını izledim, televizyonda yayınlanan bir çizgi film gibi değil, tıpkı bir korku filmi gibi...

Nataşa aniden kardeşinin kafasını sudan çıkardı. Çocuk var gücüyle nefes almaya çalışıyordu. Artık kafasında hiç kan yoktu, sadece gözünün altında küçük bir yara oluşmuştu.

Rüyaların kendilerine ait kuralları vardır...

"Onlara, küvete düşüp kafanı çarptığını söyleyeceksin, tamam mı?" dedi Nataşa. Küçük çocuk büyük bir korkuyla kafasını salladı. Sonra Nataşa aceleyle çocuğu banyodan dışarı itti, kapıyı kapattı ve yavaşça köpüklü suyun içine girdi. Yumuşak, pembe suyun içine... Sonra ben de birkaç dakika daha bekledim ve küçük kızın rüyasının kırıntılarını içime çektim. Zafer, heyecan, huzur.

Ruhumdaki açık yara biraz olsun kapanmıştı.

Nataşa'nın, kardeşini öldürmesine izin vermeliydim. Yapmam gereken tek şey küçük kızın korkularını almaktı. İşte o zaman, kardeşini tıpkı bir kedi yavrusu gibi boğabilirdi.

Ter içinde kalmıştım. Ellerim titriyordu. Bu kadar mantıklı ve akıllı bir kızdan kim böyle bir rüya beklerdi ki?

Tamam. Yarış yavaş ve istikrarlı bir çalışmayla kazanılır.

Yoluma devam edeceğim.

Gece yarısına kadar üç rüya daha içime çekmiştim. Çok ihtişamlı ziyafetler değildi ama oldukça etkili Güç dalgalanmaları sağlamıştı. Eğer kızlar bu kadar çok enerji toplarlarsa, burası tatil için gerçekten iyi bir yer olurdu.

Kaybettiğim Güç'ü neredeyse tamamen toplamıştım. Tabii ki aslan payı Nataşa'dan gelmişti. Sanki bir rüyayı daha içime çekersem, gücümü tamamen toplayacak ve normal bir Diğer olacakmışım gibi hissediyordum. Ama başka hiç kimse benim işime yarayacak bir rüya

görmüyordu. Hatta aralarından biri beni çok rahatsız etmişti: Gulnara, rüyasında yaşlı dedesine baktığını görüyordu. Mutfağa koşuyor, çay dolduruyor ve ona sürekli olarak endişeli sorular soruyordu. Of! Bu Doğu kültüründen nasıl da nefret ediyorum... Arsenik katılmış lokum!

Eğer İgor olmasaydı...

Yarım ya da bir saat daha beklerdim. Nasıl olsa, on sekiz donörümden biri mutlaka kötü bir rüya görürdü.

Ama...

Çok kısa bir süre tereddüt ettim.

İhtiyacım olan Güç'ün tamamını yarın gece de toplayabilirdim. Ama şimdi rahatlamalı ve sıradan bir kadın rolü oynamaya çalışmalıydım.

Kapıyı sıkıca kapattım ve ılık yaz gecesine doğru yürümeye başladım. Bütün kamp uyuyordu. Patikalar seyrek ışıklarla aydınlatılmıştı, gökyüzünde ise dolunay vardı.

Böyle geceler kurtadamlar için en iyi zamanlardır: Güçlerinin doruğuna ulaşıp istedikleri anda kolayca dönüşebilirler. Keyifle, hayata olan susuzluklarıyla, avlanma dürtüleriyle, yaşayan etleri parçalama ve sinsice avlanma istekleriyle dolu olurlar. Vampirler ve şekil değiştirenler tabii ki Karanlık Varlıklar'ın en alt sınıfıdır. Ayrıca birçoğu da çok aptal ve ilkeldir. Ama... Böyle gecelerde onları biraz kıskanırım. Tabiatlarının hayvani derinliklerinden gelen o ilkel gücü kıskanırım. Bir canavara dönüşme yeteneklerini. Ve tüm aptal insani duygulardan kurtulmalarını...

Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım, kollarımı açtım ve gülümseyerek patika boyunca yürümeye başladım. Henüz normal bir Diğer'in güçlerine sahip olmayabilirdim ama kanım taze bir Güç'le dolup taşıyordu. Ve seçtiğim bu yolda tek bir an bile tereddüt etmeyecektim. Tıpkı benim dönüşmemden kısa bir süre önce, "annemin eski arkadaşı" İrina Aleksandrova'nın beklenmedik bir şekilde bizim eve gelmesi gibi. Annemle babamın garip davrandığını hissedebiliyordum.

Ayrıca İrina Aleksandrova'nın da beni ara sıra tuhaf bakışlarla süzdüğünü fark ediyordum. Sanki bana bir değer biçmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sonra annem ve babam, bütün bir gece beni "eski" arkadaşlarıyla yalnız bırakarak aniden bir yerlere gitmeye karar verdiler. Ve gelecekteki yol göstericim bana her şeyi anlattı. Bana, annem ile babamı bu akşam ilk kez gördüğünü ve benimle konuşabilmek için onlara büyü yaptığını söyledi. Bana, Diğerleri'nden ve onlara mucizevi bir güç veren Alacakaranlık'tan bahsetti. Söylediğine göre, benim Karanlık ya da Aydınlık bir varlık olacağımı Alacakaranlık'a ilk girdiğim an belirliyordu... Ama ona göre ben bir Karanlık Varlık olacaktım. Beni keşfeden kişi "güçlü, çok güçlü" bir büyücüydü. Sonraları, onun Zavulon olup olmadığını merak etmeye başladım ama sormaya hiç cesaret edemedim.

O zamanlar uzun bir süre tereddüt ettim... Küçük bir aptaldım. "Karanlık Varlıklar" tanımından hoşlanmıyordum. Masallarda ya da filmlerde Karanlık Varlıklar hep kötülerdi. Onların bütün bir dünya üzerinde, ülkeleri ve orduları yönetmede çok büyük bir gücü vardı ama aynı zamanda da bütün iğrenç şeyleri yiyorlar, korkunç, itici bir ses tonuyla konuşuyorlar ve ellerine geçen her fırsatta insanlara ihanet ediyorlardı. Ve sonunda hep kaybediyorlardı.

İrina Aleksandrova'ya bunları söylediğim zaman bana çok güldü. Ve tüm bu masalların Aydınlık Varlıklar tarafından yaratıldığını anlattı. Karanlık Varlıklar'ın böyle saçmalıklarla canını sıkmadığını, onların güç peşinde koşmak ya da kendi aptalca isteklerini başkalarına kabul ettirmek gibi bir düşünceleri olmadığını, tam aksine onların istediği tek şeyin özgürlük olduğunu söyledi. Sonra da bana sahip olduğu yeteneklerden bazılarını gösterdi. Böylece annemin çok uzun zamandan beri babamı aldattığını, babamın aslında benim düşündüğüm kadar cesur olmadığını ve en yakın arkadaşım Vika'nın insanlara benim hakkımda bir sürü saçmalık anlattığını öğrendim...

Daha on yaşındayken annemin gerçek yüzünü gördüm. Ve Vitya amcamla birlikte olduğunu düşünmemeye çalıştım. Ayrıca babam için de çok üzüldüm. Vika'nın hakkımda konuştuklarını öğrendiğimde ise çok sinirlendim ve bunun intikamını ondan almaya karar verdim. Bu bana şu anda çok komik geliyor ama on yaşındayken en büyük sırrımın –ikinci sınıfa gidene kadar yatağımı ıslattığım– sınıf arkadaşını Romka'ya anlatıldığını öğrenmek gerçekten çok korkunçtu! Çünkü ben, ona 23 Şubat Sovyetler Birliği Ordu Günü'nde bir kart ve renkli kalemler verirken onun neden iğrenç bir ifadeyle sırıttığım bilmiyordum.

Alacakaranlık'a ilk girişime İrina yardım etti. Ve oradayken hangi tarafta yer alacağıma kendi kendime karar vereceğimi söyledi. Alacakaranlık benim ruhuma bakıp en uygun seçimi yapacaktı.

Bu olaydan sonra, arkadaşını Vika sürekli kötü notlar almaya ve öğretmenlere –müdüre bile– küfretmeye başladı. Sonra da okuldan atıldı. İlerleyen zamanlarda, onun bir çocuk psikiyatri hastanesinde *tourette* sendromu [15] tedavisi gördüğünü öğrendim. Yakışıklı Romka ise Rusça dikte dersinin ortasında pantolonuna işedi ve iki yıl boyunca "çişli" lakabıyla yaşamak zorunda kaldı. Ta ki ailesiyle birlikte başka bir şehre taşınana kadar...

Vitya amcam ise kır evinin yakmlarındaki sığ gölde yüzerken boğuldu ama bu olay üç yıl sonra gerçekleşmişti. Nihayetinde bu bir çocuk için oldukça zor bir görevdi. Şimdilerde bile saçım yakaladığım anı hatırladığımda kendimi çok kötü hissediyorum.

Ama seçimimden en ufak bir pişmanlık duymuyorum.

Karanlık Varlıklar'm kötü olduğunu düşünen insanlar var. Ama bu kesinlikle doğru değil. Biz sadece adaletliyiz. Gururlu, özgür ve tarafsız.

---

15 Tekrar tekrar meydana gelen istemsiz, hızlı, anı hareketler veya sesler içeren tiklerle karakterize edilen nörolojik bir rahatsızlıktır (ç. n.)

Ve her şeye kendiniz karar verirsiz.

Sahil geceleyin hüzünlü bir büyüyle kaplıydı. Tıpkı sonbahardaki bir park gibi. Ya da galadan sonra boş kalan bir konser salonu gibi. Yorgun kalabalık yeni çılgınlıklar yapabilmek için kısa bir süreliğine uzaklara gitmişti; deniz yaralarını yalıyor, karpuz kabuklarını, ıslanmış çikolata paketlerini, mısır koçanlarını ve diğer pislikleri kıyıya atıyordu. Serin, ıslak kum ise kargaların ve martıların ayak izleriyle kaplıydı.

Sahile doğru yaklaşırken önce gitarın sonra da İgor'un sesini duydum.

O şarkı söylerken, ben de bu gece özel bir şeyler olmayacağının farkına varmıştım. Kumun üzerinde bir grup insan oturuyordu, ellerinde ise içki şişeleri ve akşam yemeğinden çalınmış olan poğaçalar vardı. Ne kadar aptaldım! Bütün bir gece onun odasında misafir olacağımı düşünmüştüm...

Ama yine de sese doğru yürüdüm. Sadece emin olmak için.

Aşk diye bir şey olmadığını söylüyorsun,
Sadece havuç ve çöp var diyorsun.
Ama ben çiçekler açıyor diyorum,
Çünkü onlar ölüme inanmıyorlar.
Bana hiç kimsenin kölesi olmak istemediğini söylüyorsun,
Ben de sana asıl kölenin,
Senin yanındaki kişiler olduğunu söylüyorum...

Bu şarkıyı hiç sevmiyorum. Zaten Nautilus Pompilius grubunu da sevmem. Şarkıları kulağa sanki bize hitap ediyormuş gibi gelir ama aslında arada çok ince bir fark vardır. Aydınlık Varlıklar'ın onlara bayıldığına eminim...

Ama ben özellikle bu şarkıyı sevmiyorum.

İgor'un sahilde tek başına oturduğunu fark ettiğimde, onun sadece birkaç adım uzağındaydım. O da benim geldiğimi fark etti ve gülümseyerek başını yukarıya kaldırdı. Hâlâ şarkı söylemeye devam ediyordu:

Belki ben yanılıyorum,
Belki de sen haklısın.
Ama kendi gözlerimle gördüm,
Çimenler gökyüzüne ulaşıyordu.
Neden bütün bir gece boyunca tartışmak,
Ve sabaha kadar uykusuz kalmak zorundayız?
Belki ben yanılıyorum,
Belki sen haklısın.
Bu tartışmanın ne anlamı var?
Sabah olunca kendin göreceksin,
Gökyüzünün bir sonu olup olmadığını
Ve çimenlerin neden gökyüzüne ulaştığını...

Onun yanma, kumun üzerine serilmiş olan yumuşak, büyük havlunun üzerine oturdum ve sabırla şarkının bitmesini bekledim. İgor gitarını nihayet yere bıraktığında ise şöyle dedim:

"Dalgalar ve kum için mi?"

"Yıldızlar ve rüzgâr için," dedi, beni düzelterek. "Karanlıkta beni bulmanın zor olacağını düşündüm. CD çalar getirme fikrinden de hoşlanmadım."

"Neden?"

Omuzlarını silkti:

"Hissetmiyor musun? Şimdi yaşayan seslerin vakti."

İgor haklıydı. Belki şarkı seçiminden hoşlanmamıştım ama yaşayan sesler konusunda ona kesinlikle katılıyordum...

Hiçbir şey söylemeden ona baktım. Daha doğrusu karanlıkta bakmaya çalıştım. Yalınayaktı, üzerinde sadece şortu vardı. Saçları ise ıslaklığın etkisiyle parıldıyordu, çoktan denize girmiş olmalıydı. O anda bana birini anımsatmıştı... Eski masal kahramanlarından birini, ya neşeli bir müzisyen ya da müzisyen gibi giyinmiş bir prens.

"Su ılık, dedi İgor. "Girelim mi?"

İşte tam o anda plaja ne kadar acele geldiğimi fark etmiştim.

"İgor... Bana güleceksin... ama ben denize giremem. Mayomu unuttum."

Bir an düşündü ve sonra da oldukça sakin bir şekilde şöyle dedi: "Çekiniyor musun? Yoksa bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünmemden mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum ama böyle düşünmeni de istemem."

"Öyleyse düşünmem," dedi İgor. Sonra da ayağa kalktı. "Ben denize giriyorum, sen de bana katıl."

Denizin tam kenarında şortunu çıkardı ve koşmaya başladı. Sonra da hemen daldı. Ben de çok fazla tereddüt etmedim. İgor'u böyle basit bir yolla baştan çıkarmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Mayomu gerçekten odada unutmuştum. Ama utangaç davranmanın da bir anlamı yoktu, hele ki sıradan bir insanın yanında.

Su ılıktı, dalgalar da tıpkı bir sevgilinin dokunuşu gibi yumuşacıktı. İgor'un arkasından yüzdüm. Sahil şeridi giderek uzaklaşmış ve bulanıklaşmıştı. Sadece, karanlığın içinde Artek'in yerini belirleyen ışıklar kalmıştı. Kıyıdan, dubalara kadar –yaklaşık bir kilometre– yüzdük. Sonunda İgor'a yetişmiştim. Ama tek bir kelime bile konuşmadan, sessizce yan yana yüzüyorduk. Birbirimizle yarışmadan, aynı ritimle.

O anda İgor durdu, bana baktı ve şöyle dedi: "Bu kadar yeter."

"Yoruldun mu?" dedim, biraz şaşırmıştım. Sanki onun hiç durmadan, sonsuza kadar yüzebileceğini düşünmüştüm... Ve ben de şu anda Karadeniz'i aşıp Türkiye'ye kadar gidebilirdim.

"Hayır, yorulmadım. Ama gece aldatıcı, Alisa. Eğer bir şey olursa, seni kıyıya götürebileceğim maksimum uzaklık bu."

O anda Nataşa'nın, İgor hakkında "güvenilir" dediğini anımsadım. Yüzüne bakınca, bunun bir gösteriş ya da şaka olmadığını fark etmiştim. Kontrolü hiç elden bırakmıyordu. Ve beni kurtarmaya da hazırdı.

Seni komik, küçük insan. Sabahleyin ya da yarın akşam biraz daha güç toplayacağım, sonra da seninle canım ne isterse onu yapacağım. Ve eğer bir şey olursa, sen beni kurtarmayacaksın. Ben seni kurtaracağım – seni büyük, güçlü, kendinden emin, güvenilir adam... Ama şimdi sen, kendinden, koruma ve kurtarma yeteneklerinden eminsin, tıpkı karanlık bir caddede annesiyle birlikte yürüyen küçük bir çocuk gibi: "Korkma, anne. Ben buradayım."

Bu hareketi tıpkı Aydınlık Varlıklar'ın tarzına benziyordu. Ama her nedense hoşuma gitmişti.

Yavaşça İgor'a doğru yüzdüm. Tam yanına doğru. Sonra ona sarıldım ve yavaşça şöyle dedim:

"Kurtar beni."

Su sıcaktı ama onun vücudu sudan çok daha sıcaktı. Ayrıca o da benim gibi çırılçıplaktı. Öpüşmeye başladık, bazen suyun altına dalıyor, bazen de yüzeye çıkıp nefes aldıktan sonra tekrar birbirimizin dudaklarını bulmaya çalışıyorduk.

"Sahile dönmek istiyorum," dedim, fısıldayarak. Yüzmeye başladık. bazen birbirimize dokunarak bazen de durup uzun uzun öpüşerek. Dudaklarımda onun dudaklarının ve tuzlu suyun tadı vardı, bedenim âdeta yanıyor, kanım ise şakaklarıma vuruyordu. Böyle boğulabilirdim... Heyecandan, sabırsızlıktan ve yakın olma arzusundan.

İgor, beni sahilden yaklaşık beş metre uzakta, suyun sığlaşmaya başladığı yerde, sanki bir kuş kadar hafifmişim gibi, tek bir hamlede kollarına aldı ve kıyafetlerimizin olduğu yere getirdi. Sırtımda duran havluyu hissedebiliyordum. Ve tabii ki gökyüzünde süzülen yıldızları da.

"Gel..." diye fısıldadım, bacaklarımı açarken. Tıpkı ahlaksız, küçük bir kız gibi, tıpkı deneyimli bir fahişe gibi... İşte bu bendim, Gündüz Nöbeti'nin cadısı, Zavulon'un sevgilisi...

Ama bu, şu anda beni hiç rahatsız etmiyordu. Sadece gece, yıldızlar ve İgor vardı.

Bana doğru eğildi, sağ eliyle sırtımı okşuyordu. Sonra elleri kürek kemiklerimin arasında kaldı, sol eli ise memelerimin üzerinde geziniyordu. Tam o anda durdu ve gözlerime baktı, sanki tereddüt ediyormuş gibi, sanki benim hissettiğim o çılgınca sevişme arzusunu hissetmiyormuş gibi... İstemsizce onun bedenine doğru eğildim, tahrik olmuş organını, kalçalarımda hissedebiliyordum. Sarsılmıştım. İşte o anda artık içimdeydi...

Onu nasıl da arzulamıştım...

Dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu. Sevişirken daima şeytan görünümüne bürünen Zavulon'la birlikte olmak gibi değildi. Onunla hep vahşi, acı dolu bir zevk yaşamıştım ama bu zevkin içinde her zaman bir aşağılanma hissi olmuştu, aslında bu tatlı, tahrik edici bir hisli ama içinde hep bir aşağılama vardı. Sıradan adamlarla sevişmek gibi değildi, ne deneyimsiz, güçlü, iri yarı gençlerle ne de deneyimli kadın avcılarıyla yaşadığım sevişmelere benziyordu. Onların hepsini çok iyi tanıyordum, kendi çapında eğlenceli olan her erkekle güzel bir gece geçirebilirdim.

Ama bu farklıydı.

Sanki gerçekten tek bir vücut olmuşuz gibi, sanki benim arzularım hemen ona, onunkiler de bana geçmiş gibiydi. İçime giren cinsel organının titrediğini hissedebiliyordum. Birazdan doruk noktasına

ulaşacaktı ama bunu mümkün olduğunca geciktirmeye çalışıyor, bu arada beni de bu acı veren, zamansız zevk sınırında tutuyordu.

Sanki çok uzun yıllardır beni tanıyormuş gibiydi. Hatta âdeta açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. Bedenimin arzularına, daha ben bile onları anlayamadan cevap veriyordu. Parmakları nerede nazik, nerede kaba olması gerektiğini çok iyi biliyor, dudakları ise tek bir an bile durmadan yüzüme dokunuyordu. Hamleleri giderek daha da güçleniyor ve beni zevk salıncağıyla karanlık gökyüzüne doğru yükseltiyordu. Ne söylediğimi bile bilmeden bir şeyler fısıldıyordum...

İşte tam o anda tüm dünya durdu ve ben bağırmaya başladım. Tırnaklarımı, onun omuzlarına batırıyor ve gitmesine izin vermemek için ona daha da yaklaşıyordum. Bu zevk tıpkı bir şimşek çakması kadar kısaydı. Ve en az onun kadar göz kamaştırıcı. Ama İgor durmuyordu, ben de bu tatlı zevk dalgasını dengede tutarak tekrar yükseliyordum. Ve İgor'un bedeninin kaskatı kesilip gözlerinin kocaman açıldığı o muhteşem anda ben de tekrar orgazma ulaşmıştım. Ama bu kez daha farklıydı, hissettiğim zevk keskin değil tam aksine uzun ve titreşimliydi – sanki vücudumun üzerine fışkıran spermlerin ritmini takip ediyormuş gibi...

Artık bağıramıyordum bile. Yan yana uzandık –ben havlunun üzerindeydim, İgor da kumun– ve birbirimizi okşadık, sanki ellerimizin kendilerine ait ruhları varmış gibi... Sonra yanağımı onun göğsüne yasladım; tenindeki, terle karışmış tuzlu deniz kokusunu duyabiliyordum. Elimin altında duran bedeni ise âdeta titriyordu. Onu öperken vücudundan yavaşça aşağıya doğru indiğimi, yüzümü sert kılların arasına gömüp dudaklarım ve dilimle onu okşadığımı ve sonunda tekrar zevkin doruklarına çıkardığımı kendim bile fark etmemiştim. İgor sadece elleriyle omzuma dokunarak hiç kıpırdamadan öylece uzanıyordu. Evet, doğruydu, yapması gereken buydu, çünkü şimdi ben ona zevk yaşatmak istiyordum. Ve sessiz bir çığlık eşliğinde, zevkin dorığuna tekrar ulaştığında, kendini tutabilmesi

neredeyse imkânsızdı. Ben de kendimi, sanki o beni okşuyormuş gibi mutlu hissediyordum.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

Her şey daha önce hiç olmadığı gibiydi.

Hiçbir seks partisi –en çılgın olanı bile– bana böyle bir zevk yaşatmamıştı. Daha önce hiç bir erkekle –hatta iki ya da üç erkekle– böyle bir mutluluk, böyle bir his yaşamamıştım. Bu his... Bir bütün olma hissi miydi? Evet, oydu. Bir bütün olma hissi! Başka hiç kimseye ihtiyacım yoktu.

"Seni seviyorum," dedim, fısıldayarak. "İgor... Seni seviyorum."

O da şimdi bana, beni sevdiğini söyleyip her şeyi mahvedebilirdi. Yani neredeyse her şeyi... Ama sadece şöyle dedi: "Biliyorum."

İgor ayağa kalkıp kumun üzerinde duran kıyafet yığınının altından bir şey çıkardığında, gözlerime inanamamıştım.

Bir şişe ve bir kristal kadeh. Sadece bir tane.

"Sen bir büyücüsün," dedim, sadece.

İgor gülümsedi, şişenin tıpasını havaya fırlattı ve sonra da köpüklü şampanyayı bardağa doldurdu. Bir yudum içtim. Yoğun ve soğuk.

"Peki, iyi miyim yoksa kötü mü?" diye sordu.

"Kötü," dedim, bardağı ona uzatırken. "Böyle bir hazineyi gizlediğin için!"

İgor gülümsedi ve şaraptan bir yudum içti. Sonra da düşünceli bir ifadeyle şöyle dedi:

"Biliyor musun, belki de tekrar..."

O anda birden irkildi, konuşmayı kesti ve olduğu yerde doğruldu. Ben de hemen yerimden fırladım, tam o anda plaj şemsiyesinin arkasından karanlığa doğru belli belirsiz bir gölge kaydı.

"Bu iyi olmadı," dedi İgor.

"Kimdi o?" dedim. Birinin bizi izlediğini fark etmek, beni her zamanki kadar heyecanlandırmamıştı. Bütün olma. Tam bir bütün olma. Şampanyanın bir yudumu bile güzeldi ama bu duruma çok da gerekli bir ek değildi. Ve şu anda kesinlikle üçüncü şahıslara gerek yoktu.

"Bilmiyorum... Sanırım çocuklardan biriydi." İgor gerçekten çok üzülmüştü. "Çok kötü oldu... Ne kadar aptalım!"

"Bu bir felaket değil," dedim, ellerimi onun omzuna dolayarak. Küçükler çoktan uyudu, büyükler için de bu iyi bir şey... Eğitimin bir parçası."

Gülümsedi ama gerçekten endişeli görünüyordu. İşte insanlar böyle... Önemsiz şeyleri hep büyük sorunlar haline getirirler...

"Haydi, senin odana gidelim," dedim.

"Tamam," dedi, İgor, kafasını sallayarak. "Ama unutma bu gece sana hiç uyku yok."

"Ben de tam sana bunu söyleyecektim," dedim. Ve bu söylediğim gerçekten doğruydu.

BÖLÜM 6

Tamamen sağlıklı bir Diğer'ken, beş ya da altı gün boyunca hiç uyumadan durabiliyordum. Şimdi ise hiç uyumak istemiyordum. Hatta tam aksine kanımın, enerjiyle dolup taştığım hissediyordum. Sıradan bir insan enerjisiyle...

Uyandırma zili çalmadan yarım saat önce yaz evine gelip kızlara baktım. Bir kısmı yatakta yuvarlanıyor ve uyanmaya çalışıyordu, ama her şey yolundaydı. Hiçbiri denizde boğulınamış, hiçbiri kötü teröristler tarafından kaçırılmamış ya da hiçbiri gecenin bir yarısı kamp liderinin yanma gitmeye kalkışmamıştı.

Yüzümde aptalca bir memnuniyet ifadesiyle odama gittim. Aynanın önüne geçerek son derece yavaş bir şekilde kıyafetlerimi çıkardım. Sonra da ellerimi, kalçalarımm üzerinde gezdirerek tıpkı karnı doymuş bir kedi gerildim.

Çılgın bir gece. Büyülü bir gece. Bir adama âşık olan bir kadının yapabileceği tüm delilikleri yapmıştım. Hatta daha önce hoşuma gitmeyen şeyler bile, dün gece çok tahrik edici gelmeye başlamıştı.

Gerçekten âşık mı olmuştum?

Hayır, bu imkânsızdı...

Sıradan bir insana âşık olmak? O, beni bu dünyada anlayan en iyi kişi bile olsa...

Bu gerçekten imkânsızdı.

"Karanlık, onun bir Diğer olmasına izin ver," diye fısıldadım. "Büyük Karanlık, sana yalvarıyorum."

Bu ilkel Güç'ü, böylesine önemsiz isteklerle rahatsız etmek gerçekten çok tehlikeli bir oyundu. Gerçi... Karanlık'ın, sıradan bir cadıyı duyabildiğini de pek sanmıyordum. Ama sanırım Zavulon, ona sesini duyurabiliyordu...

Zavulon...

Yatağa oturdum ve ellerimle yüzümü kapattım.

Bundan sadece iki gün önce hiçbir şey beni onun aşkından daha fazla mutlu edemezdi. Peki ya şimdi?

Tabii ki eğlenmem gerektiğini kendisi söylemişti. Ve tabii ki o, basit insani dogmaları –özellikle de Aydınlık Varlıklar tarafından uydurulanları– umursamazdı. İhanetin onun için hiçbir anlamı yoktu. Ve tabii kıskançlığın da... Hiçbir şey söylemezdi, eğer biz İgor'la...

Yeter! Ne diyorum ben?

"Alisa, sen aklını kaçırdın..." dedim, kendi kendime.

Ben hâlâ sıradan bir insan gibi mi davranıyordum? Gerçekten –bunu söylemek ne kadar korkunç– evlenmeyi mi düşünüyordum? Sıradan bir insanla? Gerçekten ona, borş çorbası pişirmeyi, onun çoraplarını yıkamayı ve çocuklarını dünyaya getirip büyütmeyi mi düşünüyordum?

Tıpkı şu eski deyişin söylediği gibi: Gündüz nöbette, gece kötülükte...

Ama evet, yapabilirdim...

Diğer kızların ne tepki vereceklerini gözümde canlandırarak kafamı salladım. Hayır, aslında bu çok da sıra dışı bir durum değildi. Cadıların birçoğu evliydi; genellikle de sıradan insanlarla. Ama...

Güçlü ve etkileyici bir adama, bir oligarşi yöneticisine, hatta bir Duma vekiline ya da gerçek Moskova haydutlarına büyü yapmak anlaşılabilir bir durumdu. Peki, ama bunu sıradan, genç bir adama ya da parasız, kimsesiz bir öğrenciye yapmak? Bana ne tür şakalar

yapılacağını tahmin edebiliyordum... Ve tabii ki haklı olarak. Zaten en kötüsü buydu, haklı olmaları!

Ama beni çılgına çeviren şey seks değildi.

Öyleyse ne olmuştu bana?

Sanki bir karabasan tarafından büyülenmiş gibiydim...

Bir anda korkunç düşüncelere kapılmıştım. Ya İgor sıradan bir karabasansa? Benim iş arkadaşlarımdan biri? Ya da Karanlık Varlıklar'm ilkel türlerinden biri?

Hayır. Bu imkânsızdı.

Bir Karabasan, benim bir Diğer olduğumu hissederdi. Bir Karanlık Diğer. Geçici olarak güçlerimden yoksun kalmış olsam bile... Ve sonunda ödemek zorunda kalacağı bedeli gayet iyi bildiğinden, güçlerini asla bir cadının üzerinde kullanmazdı. Çünkü eğer ben güçlerimi geri kazanır ve bana bir aşk büyüsü yaptığını anlarsam onu toza çevirirdim...

Aşk? Öyleyse bu bir aşk mı? "Ah, Alisa..." diye fısıldadım, kendi kendime. "Sen ne kadar aptalsın..."

Evet, aptalım!

Çantamdan temiz bir iç çamaşırı çıkardım ve duşa girdim.

Akşama kadar deli gibi etrafta koşuşturmuştum. Her şey çok anlamsız ilerliyordu ama bu bana en ufak bir rahatsızlık bile vermiyordu. Hatta film festivalinde kızlarım için iyi bir yer bulmaya çalışırken kamp yöneticiyle ufak bir tartışma bile yaşamıştım. Ama sonunda onu yenmeyi başarmış ve sanırım bu hareketimle, onun gözündeki itibarımı arttırmıştım!

Daha sonra ise yarınki güneş tutulmasını izlemek için Nikolaev'den getirilen siyah cam parçaları dağıtılmıştı. Her gruba beş tane veriliyordu ama ben altı tane almayı başarmıştım. Bu cam parçalarının kesinlikle Ukrayna'da üretilmiş olabileceğini düşünmüyordum ama...

İşte şimdi plaja gelmiştik ama erkek grupları bugün saçma sapan gezilerden birine gitmişlerdi. Bu yüzden deniz bile beni mutlu etmiyordu. Ama Nataşa'ya baktığım anda onun üzgün bakışlarını yakalamış ve durumun komikliğini farkına varmıştım. Tek aptal ben değildim. İki kişiydik: Sevgilisini özleyen, onu öpme hayalleri kuran bu küçük kız ve bir gece önce –Gorbuşya Market'te satılan– porno videolarında bile bulunmayan fantezileri kuran ben. Uç noktaların buluşması.

"Onu özlüyor musun?" diye sordum, sessizce. Nataşa çok kısa bir an sinirli bir ifadeyle bana baktı ama sonra derin bir nefes alarak şöyle dedi:

"Hı hı. Ya sen?"

Hiçbir şey söylemeden kafamı salladım. Küçük kız bir an durakladı, sonra da şöyle dedi:

"Sabaha kadar onunla mı birlikteydin?"

Ona yalan söylemedim. Özellikle de gece orada bizden başka kimse olmadığı için. "Beni takip mi ettin?"

"Gece korktum," dedi, küçük kız sessizce. "Uyandım. Kötü rüyalar görüyordum... Senin yanma geldim ama odanda değildin."

"Sabaha kadar onunla birlikteydim," diye itiraf ettim. "Ondan çok hoşlandım, Nataşa."

"Seviştiniz mi?" diye sordu, Nataşa, ciddi bir ses tonuyla.

Parmağımı salladım. "Nataşa!"

Hiç mahcup olmamıştı. Tam aksine, sanki çok yakın arkadaşmışız gibi sesini biraz daha alçaltarak şöyle dedi:

"Biz bir ilerleme kaydedemedik. Ben ona, eğer beni öpmeye çalışırsa, onun gözünü yumruklayacağımı söyledim. Ve o da bana 'sanki ben istiyormuşum gibi!' dedi. Bu erkekler neden bu kadar aptal?"

"Seni mutlaka öpecek," dedim. Sonra da kendi kendime: *Bunun için elimden gelenin en iyisini yapacağım,* diye düşündüm.

Bundan daha kolay ne olabilirdi ki? Nihayetinde ben, sadece bir gün sonra tüm gücümü geri kazanacaktım. Böylece, kızıl saçları olan bu çilli çocuk da Nataşa'ya aşk dolu gözlerle bakarak onun peşinde dolaşmaya başlayacaktı. En iyi donörüme birazcık mutluluk vermenin ne sakıncası olabilirdi ki?

"Dün gece rüyanda ne görüyordun?"

"Kötü şeyler," dedi küçük kız, kısaca. "Açıkçası tam olarak hatırlayamıyorum. Ama gerçekten korkunç, çok korkunç şeylerdi!"

"Küçük kardeşinle ilgili bir şeyler mi?"

Nataşa alnını buruşturdu, sonra da şöyle dedi: "Hatırlamıyorum... Sen benim kardeşim olduğunu nereden biliyorsun?"

Gizemli bir ifadeyle gülümsedim ve kuma uzandım. Her şey yolundaydı. Küçük kızın rüyasını tamamen içime çekmeyi başarmıştım.

O gece artık daha fazla dayanamadığımı fark ettim. Galina'yı buldum ve ondan kızlara birkaç saat göz kulak olmasını istedim. Bakışlarında tuhaf bir ifade vardı. Hayır, incinmemişti. Her şeyi anlamış olmasına rağmen... Ve aslında onun da İgor'la ilgili planları olmasına rağmen... Gözlerindeki ifade kızgınlık değildi. Daha çok haksız yere cezalandırılan bir köpeğin duyduğu üzüntüye benziyordu.

"Tabii ki Alisa," dedi.

İşte "iyi" olarak adlandırılan insanların sorunu budur. Suratlarına tükürürüz, isteklerine engel oluruz, üzerlerine basarız ama onlar tüm bunlara katlanırlar.

Fakat diğer bir taraftan da çok kullanışlılardır.

Dördüncü grubun küçük yazlık evine doğru yürümeye başladım. Yolda giderken ağaçların arasında duran iki küçük çocuğu korkuttum. Plastik bardakları yakarak oluşturdukları ateşin üzerinde kırık cam parçalarını isliyorlardı. Aslında onları korkuttuğumu söylemiş

olmam çok da doğru bir ifade değildi. Evet, bana sinirlenmişlerdi ama yapmakta oldukları işi bırakmaya da hiç niyetleri yoktu.

"Yarın, herkese özel cam parçaları verilecek," dedim, dostça bir ifadeyle. "Ama siz o elinizdekilerle kendinizi keseceksiniz."

"Onlardan herkese yetecek kadar yok," dedi, çocuklardan biri. "Biz de kendimiz için biraz isleyeceğiz. Bu plastik bardaklar çok iyi is yapıyor."

"Kenarlarına da bant yapıştıracağız," dedi, diğeri. "Gayet güzel olacaklar."

Gülümsedim, kafamı salladım ve yürümeye devam ettim. Bu çocukların davranış biçimleri hoşuma gitmişti. Gururlu ve özgür. Doğru davranış biçimi.

Artık yaz evine yaklaşmıştım. Gitar seslerini duyabiliyordum. O sırada Makar'ı gördüm. Bir ağacın yanında duruyordu, saklanmaya çalışıyormuş gibi bir hali yoktu ama bulunduğu noktadan da yaz evindekilerin onu görebilmesi imkânsızdı. Orada öylece durmuş, çocukların ortasında oturan İgor'a bakıyordu. Benim ayak seslerimi duyunca birden arkasına döndü... İrkildi ve bakışlarını aşağıya doğru indirdi. İşte şimdi her şeyi anlamıştım...

"İnsanları gözetlemek doğru bir şey değildir, Makar."

Dudaklarını ısırarak öylece duruyordu. Ne yapmayı planladığını gerçekten merak ediyordum. İgor'a oyun oynamaya mı çalışıyordu? Yoksa onu düelloya mı çağıracaktı? Ya da onun hoşlandığı kadınla seks yapan bu adama çaresiz bir öfkeyle bakarak yumruğunu mu sıkıyordu? Seni aptal çocuk... Uzun bacaklı, yetişkin, büyüleyici cadılarla değil kendi yaşıtın olan kızlarla ilgilenmelisin!

"Sen de bir gün hepsine sahip olacaksın, Makar," dedim, şefkatli bir ses tonuyla.

"Kızlar, deniz kenarında geçen bir gece ve..."

Kafasını kaldırdı ve alaycı, hatta küçümseyen bir yüz ifadesiyle bana baktı. *Hayır, olmayacağım.* Bakışları bunu söylüyordu. *Deniz olmayacak, köpüklü denizin kenarında duran çıplak, güzel bir kadın olmayacak. Tam aksine, her şey çok farklı olacak. Pis bir pansiyon odasında ucuz bir rom, ikinci kadehini içtikten sonra herkesle birlikte olan bir kadın, genç yaşta buruşmuş, terli bir vücut ve sigaradan boğuklaşmış bir ses: "Beni nerede becermeyi düşünüyorsun, seni küçük çaylak!"*

Ben, iyiliğe inanmayan, deneyimli bir cadı olarak bunu biliyordum. O da çok iyi biliyordu, Artek'e gelen bu tesadüfi misafir, "aşk ve arkadaşlık bölgesindeki" bu kısa süreli konuk... Bu yüzden birbirimizi kandırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Üzgünüm, Makar," dedim ve sevgiyle yanağım okşadım. "Ama ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. Sen çok güçlü ve zeki bir çocuk olacaksın. Sen de her şeye..."

Arkasını döndü ve koşmaya başladı. Bu kısa, mutlu yaz tatilinin tek bir anını bile kaçırmak istemeyen bir yetişkin; geceleri uyumayan ve kendine, farklı, mutlu bir hayat yaratmış olan küçük bir çocuk.

Peki, ama ben ne yapabilirdim? Gündüz Nöbeti'nin insan hizmetçilere ihtiyacı yoktu. Zaten yeterince kurtadam ve vampir vardı. Makar'ı tabii ki kontrol edecektim. Belki büyük bir Karanlık Varlık'a bile dönüştürebilirdi. Ama bu çocuğun Diğer yeteneklerine sahip olması, küçük, çok küçük bir ihtimaldi...

Muhtemelen benim kızlarım da son derece sıradan insanlardı.

Ayrıca İgor'un, Diğerleri'ne özgü yeteneklere sahip olması da çok küçük bir ihtimaldi.

Belki de en iyisi buydu. Eğer sıradan bir insansa onunla birlikte olabilirdik. Zavulon, sevgilisinin, normal bir insanla evli olması gibi önemsiz bir şeyi kesinlikle umursamazdı. Ama Diğerleri'ne özgü özelliklere sahip bir eşe asla göz yummazdı...

Küçük yaz evine doğru yürürken düşünceli bir şekilde ayaklarıma bakıyordum. Sonra İgor'u gördüm. Terasta oturmuş gitarını akort ediyordu. Yanında sadece iki çocuk vardı: "kamp gözcüsü" Alyoşka ve kamp ateşinde görmediğim, tombul, hasta görünüşlü bir çocuk.

İgor bana baktı ve gülümsedi. O sırada çocuklar ona bir şeyler anlatıyorlardı. Selamlaştık ama hiç konuşmadık. Birbirimizin gözlerinden her şeyi okuyabiliyorduk. O geceye ait anıları, buluşmak için sözleştiğimiz bir sonraki geceyi... ve ondan sonrakini...

Ama İgor'un gözlerinde de şaşkınlıkla karışık bir keder vardı. Sanki onu üzen bir şeyler vardı. Sevgilim... Keşke benim üzüntümün de ne kadar büyük olduğunu bilsen... Ve gülümsemenin benim için ne kadar zor olduğunu...

Diğerleri'ne özgü yeteneklere sahip olup olmaman umurumda değil, İgor. İş arkadaşlarımın bana gülmeleri umurumda değil. Ve hiçbir zaman Zavulon hakkında bir şeyler öğrenmeyeceksin. Tabii ki Nöbet hakkında da. Ve hayattaki başarılarına, kariyerinin nasıl ilerlediğine, ne kadar sağlıklı bir insan olduğuna şaşıracaksın. Sana tüm bunları vereceğim!

İgor gitarının tellerini tıngırdattı, çocuklara sevecen bir bakış attı ve şarkı söylemeye başladı:

Bebeklerden korkuyorum, ölmekten korkuyorum,
Yüzümü, parmaklarımla dokunarak hissediyorum.
İçimde soğuk bir korku var,
Ben de gerçekten diğer insanlar gibi miyim?
Benim üstümde yaşayan insanlar,
Benim altımda yaşayan insanlar,
Duvarın diğer tarafında horlayan insanlar,
Yerin altında yaşayan insanlar...
Bana bir çift kanat verilmedi,

Bana üçüncü bir göz verilmedi,
Ya da on dört parmağı olan bir el!
Nefes almak için başka bir gaza ihtiyacım var!
Onların gözyaşları tuzlu, gülüşleri sert.
Hiçbir zaman, hiçbir şeye sahip değiller,
Birbirlerinin yüzlerini gazetede görmeyi seviyorlar,
Ama kâğıtlar ertesi gün tuvaletlere atılıyor.
Çocuk doğuran insanlar,
Acı çeken insanlar,
İnsanları öldüren insanlar,
Ama yemeklerini tuzsuz yiyemeyen insanlar.
Onlara bir çift kanat verilmedi,
Onlara üçüncü bir göz verilmedi,
Ya da on dört parmağı olan bir el!
Nefes almak için başka bir gaza ihtiyaçları var.

İçimde soğuk, yapışkan bir şey kıpırdıyordu. Korkunç, kasvetli, umutsuz bir his...

Bu bizim şarkımızdı. Bizim şarkımıza çok benziyordu... Diğerleri'nin şarkısına.

İgor'un yanında oturan çocukların duygularını hissedebiliyordum. Artık neredeyse normal bir Diğer haline gelmiştim. Ve sanki her an Alacakaranlık'ı çağırabilecekmişim gibi hissediyordum. Bu, tıpkı dün akşam yaşadığımız sekse benziyordu: Salıncağın üzerinde acı dolu bir sallanma hali, bıçağın ağzında bir denge, pusuda bekleyen bir patlama ve ayaklarımın altındaki uçurum... Her tarafta güç akıntıları hissediyordum. Ama bunlar benim için hâlâ çok fazlaydı, çocukların kâbuslarından aldığım hafif et suyu gibi değildi. Tombul yanaklı çocuğun içinde bulunduğu depresyonun izleriydi, çünkü anne ve babasını özlemişti. Ayrıca kalbiyle ilgili bir sağlık problemi olduğundan

diğer çocuklarla oynayamıyordu. Bu yüzden tıpkı Oleçka'nm benim peşimde dolaştığı gibi o da İgor'un peşinde dolaşıyordu.

Bu bir et suyu değildi.

Ama yine de ihtiyacım olan tam olarak buydu...

Artık daha fazla bekleyemezdim!

Eğildim, ileriye doğru uzandım, çocuğun omzunu tuttum ve solgun üzüntüsünü içime çektim. O anda birden bedenime şiddetli bir Güç dalgası hücum etti. Sonra bütün dünya soğuk, gri bir örtüye büründü ve gölgem tıpkı siyah bir boşluk gibi terasın eski, tahta zemininin üzerine düştü. Ben de onun içine girdim, Alacakaranlık'a. Ve tam o sırada...

Tam o sırada, İgor'un, ona doğru yaslanmış olan Alyoşka'nm gücünü içine çektiğini fark ettim. İnce, leylak rengi bir Güç buketi: Yaramazlık ve macera beklentileri, sevinçler ve keşifler, mutluluklar ve korkular. Bu buketin tamamım, kendinden ve etrafındaki dünyadan memnun olan, mutlu, sağlıklı bir çocuğun hisleri oluşturuyordu...

Aydınlık bir buket...

Aydınlık Güç.

Karanlık Varlıklar karanlıkta.

Aydınlık Varlıklar aydınlıkta.

Öylece durdum –yarı sıradan insan dünyasında, yarı Alacakaranlık'ta– sevdiğim adamla yüz yüze gelmek için, Moskova Gece Nöbeti'nin Aydınlık Büyücüsü'yle yüzleşmek için...

Düşmanımla yüzleşmek için...

Tam o anda onun bağrışlarını duydum:

"Hayır!"

Sonra da ben bağırdım:

"Bu olamaz!"

Aklıma ilk gelen düşünce doğru değildi. Hayır, İgor bana karşı Gece Nöbeti'nin sinsi oyunlarından birini oynamıyordu. O da tıpkı benim gibi güçlerini kaybetmiş, bu yüzden de benim auramı görememişti. Bir cadıya baktığım bile fark etmemişti.

Üstelik bana âşık olmuştu. Kapalı olan gözleriyle. Tıpkı benim gibi.

Dünya gri ve kasvetliydi. Bizi Güç açlığına sürükleyen, Alacakaranlık'ın soğuk dünyasıydı ama bu Güç'ü bulmamıza da yine o yardım ediyordu. Sesler yoktu. Renkler yoktu. Yapraklar ağaçların üzerinde donakalmıştı, çocukların bedenleri ve gitar ise havada asılı duruyordu – İgor, Alacakaranlık'a girerken onu bırakmıştı. Binlerce küçük, buzlu iğne tenime batıyor ve daha yeni topladığım enerjiyi emerek beni sonsuza kadar Alacakaranlık'ın içine çekiyordu... Ama ben artık yeniden sağlıklı bir Diğer olmuştum. Ve etrafımdaki dünyadan enerji çekebiliyordum. O anda ileriye doğru uzandım ve tombul çocuğun içindeki karanlığı son damlasına kadar kazıdım. Artık Güç'ü emmekle ilgili bir sorunum yoktu. Artık ne yaptığıma ve nasıl yaptığıma odaklanmak zorunda değildim. Her şey çok kolay ve çok tanıdıktı...

İgor da Alyoşka'ya aynı şeyi yapmıştı. Ama belki biraz daha beceriksizce. Aydınlık Varlıklar çok nadiren insanlardan Güç toplarlar. Çünkü onlar kendilerini hep aptalca kısıtlamalarıyla engellerler. Ama İgor çocuğun tüm mutluluğunu içine çekmişti, ben de o anda sevgilim, düşmanım ve Güç toplayan bir Aydınlık Varlık için yapay bir mutluluk hissetiniştim.

"Alisa..."

"İgor..."

Acı çekiyordu. Bu onun için çok daha zordu. Aydınlık Varlıklar tüm hayatlarını, yanılsamaları takip ederek geçirirler. Onlar sahte umutlarla doludurlar. Ve ağır bir darbeyle nasıl başa çıkılacağını bilmezler... Ama İgor bunu başarmıştı... Tabii ki ben de... Ben de başarmıştım...

"Ne kadar saçma," diye fısıldadı, kafasını sallayarak. Bu kasvetli sisin içinde, Alacakaranlık'ta, tuhaf bir hareket. "Sen... Sen bir cadısın..."

O anda aklıma dokunduğunu hissedebiliyordum. Ama çok derinine değil, sadece yüzeyine, hissettiği şeyden emin olmak için... Ya da küçücük bir umutla bunun yanlış olduğunu kanıtlamak için... Karşı çıkmaya çalışmadım... Ve ben de onun aklına dokundum.

Sonra güldüm – dayanılmaz bir acıyla.

Güney Butovo.

Edgar Aydınlık Büyücüler'e karşı savaşıyor.

Biz Edgar'ı Güç'le besliyoruz, Aydınlık Varlıklar da ikinci sınıf büyücüleri tarafından besleniyorlar.

İgor da dâhil...

Onun Güç profilini hatırladığım anda, aurasını da tanımıştım. Asla unutmadığım şeyler gibi.

Ve o da beni tanımıştı.

Tabii ki onu daha önce şahsen tanımıyordum. Adını da hiç duymamıştım. Sıradan bir nöbet cadısı, Moskova Gece Nöbeti'nin binlerce ajanını nasıl bilebilirdi ki? Tüm bu büyücüleri, erkek cadıları, şekil değiştirenleri... Bize sadece özel görevler verildiğinde, onları şahsen tanıma gereği hissederiz. Tıpkı Anton Gorodetski'de olduğu gibi... Bir buçuk yıl önce, Zavulon'un gizli talimatlarıyla onu takip etmiş ve yasa dışı bir müdahale yaparken yakalamayı başarmıştık... Tabii unutamadığım birkaç kişi daha vardı, mesela Yavru Kaplan.

Ama İgor'u hiç tanımıyordum. Üçüncü sınıf Aydınlık Büyücü. Muhtemelen benden biraz daha güçlüydü, gerçi doğuştan bir büyücü ile cadıyı kıyaslamak da oldukça zordu. Sevgilim, aşkım, düşmanım...

Benim kaderim.

"Bunu ne için yaptın?" diye sordu, İgor. "Alisa... Neden yaptın?"

"Nasıl ne için?" dedim, neredeyse bağırıyordum ama kendimi tuttum, çünkü bana inanmadığını anlamıştım. Tüm bu olanların ender rastlanan bir tesadüf olduğuna –aptal ve trajik bir tesadüf– kesin-

Jikle düşmanca bir amaç gütmediğine, birbirimizi tanıyamadığımız, düşmanımızı bile hissedemediğimiz bu güçsüz zamanımızda bizi bir araya getiren şeyin sadece kaderin acımasız bir oyunu olduğuna asla inanmazdı. O anda yapabileceğimiz ve yapmak istediğimiz tek şeyin âşık olmak olduğuna...

Bu dünyada olan her şeyin sebebini açıklayabilmemiz mümkün mü? Mesela ben neden Karanlık Varlık'ım? Ya da İgor neden bir Aydınlık Varlık? Nihayetinde, eskiden hep birlikte yaşıyormuşuz...

İgor benim iş arkadaşım ya da dostum olabilirdi. Bir Karanlık Varlık...

Ya da ben... Belki bir Aydınlık Varlık olabilirdim. Ve akıllı bir cadı tarafından değil de akıllı bir büyücü tarafından eğitilirdim... Düşmanlarımdan intikam almaz, onları sadece duygusal bir şekilde "doğru yola" sevk ederdim. Kötülüğü reddederdim... Ve Aydınlık Varlıklar'm tüm aptalca saçmalıklarının en görkemli olanlarından bile zevk alırdım.

İçinde bulunduğum dünya etrafımda dönmeye başladığı anda ağladığımı fark ettim. Alacakaranlık'ta asla ağlanmaz, bunu herkes bilir. Duygularımızı ne kadar çok gösterirsek Alacakaranlık da bizim Güç'ümüzü o kadar çok emer. Ve Alacakaranlık'ta Güç'ümüzün tamamını kaybetmek sonsuza kadar orada kalacağımız anlamına gelir.

Donörümden –tombul çocuk– güç almaya çalıştım ama o çoktan tükenmişti. Sonra Alyoşka'ya uzandım, fakat o da tamamen nötr durumdaydı; İgor tarafından âdeta kurutulmuştu. İgor'dan da enerji alamıyordum, zaten bunu istemiyordum da... Diğer herkes çok uzaktaydı ve etrafımdaki dünya hızla dönüyordu... Ne kadar aptalca...

Dizlerim yere çarpıyordu. Ve ben o anda, saçma bir şekilde eteğimin kirleneceğini düşünüyordum. Hâlbuki Alacakaranlık'ta oluşan hiçbir kir izi bizimle sıradan insan dünyasına gelmezdi.

Çok kısa bir süre sonra İgor üzerime bir enerji topu fırlattı.

Hayır beni yok etmek için değil. Kurtarmak için.

Bu bana çok yabancıydı, Aydınlık bir Güç. Ama İgor'un içinden geçip bana gelmişti.

Ve Güç her zaman Güç'tü.

Ayağa kalktım, güçlükle nefes alıyordum. Tıpkı mantıksız, imkânsız aşkımızı yaşadığımız geceki kadar yorgun düşmüştüm. İgor, Alacakaranlık'ta kalmama yardım etmişti ama bana elini uzatmamıştı.

Şimdi ise ağlıyordu. O da tıpkı benim kadar kötü bir haldeydi.

"Bunu nasıl yaparsın?" dedi, fısıldayarak.

"Bu tamamen bir tesadüf, İgor!" Ona doğru bir adım attım ve sanki bir şeyler umut ediyormuş gibi ellerimi uzattım. "İgor, bu sadece bir tesadüf!"

Alacakaranlık'ta çalışmaya alışkın bir büyücünün nazik ve yumuşak hareketleriyle benden uzaklaştı, sanki bir cüzzam hastasıymışım gibi...

Alacakaranlık'ta savaşarak. Alacakaranlık'ta öldürerek.

"Tesadüfler böyle olmaz, Alisa," dedi, kelimelerin üzerine basarak. "Sen... Kötü birisin... Sen bir cadısın... Sen..."

Bana attığı büyünün geriye kalan kırıntılarını içine çekerken bir anda durdu ve şöyle dedi:

"Sen çocuklardan Güç alıyorsun!"

Cevap vermeden duramamıştım. "Peki ya sen, sen burada ne yapıyorsun, Aydınlık Varlık?" Dilim, bana boyun eğmeyi âdeta reddediyordu. Ona böyle hitap etmem imkânsızdı ama maalesef o gerçek bir Aydınlık Varlık'tı. Ve buna lanet etmek çok yetersiz kalırdı. "Sen bu küçük çocuklardan Güç almıyor musun?"

"Aydınlık yok edilemez," dedi, kafasını sallayarak. "Alman Güç'ün yüz katı geri gelir. Sen Karanlık'ı alıyorsun, böylece Karanlık daha da büyüyor. Ben Aydınlık'ı alıyorum ama o sonra fazlasıyla geri geliyor."

"Öyleyse bunu bütün bir gece boyunca mutsuz olacak Alyoşka'ya anlat!" dedim, bağırıyordum. "Mutluluğunun geri geleceğini söyleyerek onu sevindir!"

"Yapmam gereken başka şeyler var, cadı! Senin Karanlık'a sürüklediğin çocukları kurtaracağım!"

"Teselli et onları," dedim, umursamazca. Etrafımdaki dünyada bulunan her şey buz tabakasıyla kaplanmış gibi görünüyordu. "Senin işin bu... Sevgilim."

Ben ne yapıyorum?

İgor benim her şeyi önceden planladığıma inanıyordu. Bunun, Gündüz Nöbeti'nin kurnaz bir oyunu olduğunu, onunla acımasızca alay edildiğini ve aramızda geçenlerin haince bir numara olduğunu düşünüyordu...

"Cadı..." dedi, küçümser bir ifadeyle. "Buradan gideceksin. Anlıyor musun?"

Neredeyse ona, "Memnuniyetle!" diyecektim. Nihayetinde, bu yazdan, bu denizden ve Güç bolluğundan geriye ne kalmıştı ki? Artık kendimi yavaş yavaş onarabilirdim, zaten büyük bir kısmını da çoktan halletmiştim.

"Sen gidebilirsin," dedim. "Benim tatil yapmak ve insanların güçlerini kullanmak için iznim var. Bunu kendi Nöbeti'ne de sorabilirsin... Peki ama senin bunu yapmak için iznin var mı... Sevgilim?"

Ne yapıyorsun, seni aptal? Ne yapıyorsun, sevgilim? Ya da ben ne yapıyorum?

Ne yapıyorum? Ben bir Karanlık Varlık'ım. Ben bir cadıyım. İnsan ahlakının çok uzağındayım. Ayrıca "insan" olarak adlandırılan bu ilkel organizmalarla küçük oyunlar oynamaya da hiç niyetim yok. Ben buraya sadece dinlenmek için geldim. Öyle de yapıyorum! Peki ya sen ne yapıyorsun? Eğer beni gerçekten seviyorsan... Ki sevdiğini biliyorum! Ben artık bunu görebiliyorum, zaten sen de görebiliyorsun. Eğer istiyorsan...

Çünkü aşk, Karanlık ve Aydınlık'tan üstündür.

Çünkü aşk sadece seks yapmak ya da aynı inanca sahip olmak değildir. Sadece aynı evde yaşayıp çocuk büyütmek değildir...

Çünkü aşk da bir Güç'tür.

Karanlık ve Aydınlık, insanlar ve Diğerleri, ahlak ve kanun, On Emir ve Büyük Antlaşma.

Ben seni yine de seviyorum, seni piç kurusu, alçak, Aydınlık orospu çocuğu, iyi kalpli aptal, güvenilir ahmak! Her şeye rağmen seviyorum! Bundan sadece üç gün önce, birbirimize karşı savaşıp tek bir şey hayal ediyor olsak bile: "Düşmanı yok etmek." Aramızda hiç kimsenin aşamayacağı bir uçurum olsa bile, seviyorum!

Anlamıyor musun, seni seviyorum!

Ve söylediğim her şey sadece kendimi korumak için. Benim sözcüklerim, gözyaşlarım. Ama sen onları görmüyorsun, görmek istemiyorsun...

Haydi, bana gel, nerede olduğu hiç önemli değil. Bizi hiç kimsenin göremeyeceği Alacakaranlık'ta ya da bu şaşkın çocukların gözünün önünde... Beni kollarına al, birlikte ağlayalım. Sözcüklere hiç gerek kalmasın. Sonra da ben, Zavulon'a ve kendini beğenmiş Lemeşeva'nın vesayetinin altına geri döneyim... Ya da belki sen Gündüz Nöbeti'nden ayrılmamı istersin? İster misin? Karanlık bir varlık olmamı engelleyemem. Bu güce sahip değilim, zaten bunu engellemek de istemiyorum. Ama Aydınlık ve Karanlık arasındaki bitmek bilmeyen savaştan çekilirim. Normal bir hayat yaşarım, sıradan, küçük insanlardan hiçbir şey almadan, sen benimle birlikte olmak istemesen bile! Senden bunu istemem bile, beni aşkımızın hatıralarıyla bırak yeter!

Sadece bana gel.

Hayır, söylediklerime cevap verme!

Ben bir Karanlık Varlık'ım!

Değişemem!

Bu dünyada sadece kendimi severim!

Ama şimdi sen de benim bir parçamsın. Büyük bir parçam. En önemli parçam. Ve eğer bu parçamı öldürmek zorunda kalırsam, ben de ölürüm demektir.

Ama bunu yapma!

Sen bir Aydınlık Varlık'sın!

Sen bütün hayatını feda ediyorsun, insanları koruyor, bize karşı savaşıyorsun... Haydi, ama sadece bana bakmaya çalış, ben bir cadı olsam bile, senin düşmanın olsam bile! Sen de biliyorsun, bazen anlamak mümkündür. Tıpkı Anton Gorodetski'nin anladığı gibi... O gün çok büyük bir Güç toplamıştı ama asla bundan faydalanmaya çalışmadı. Anton'a sadece imrenebilirim, o benim değerli bir düşmanım. Ama seni seviyorum, seni seviyorum! Ah, neden benim söylediklerimi anlayıp bana doğru bir adım atmıyorsun? Alçak sevgilim, hainim, düşmanım, canım aptalım!

"Aptal!" diye bağırdım.

Ve İgor, yüzünü öylesine büyük bir acıyla buruşturdu ki o anda her şeyi anladım.

Aydınlık ve Karanlık.

İyilik ve Kötülük.

Bunlar sadece birer kelime.

Ama farklı diller konuştuğumuzdan birbirimizi anlayamıyoruz. Aynı şeyi söylemeye çalışsak bile...

"Git, yoksa seni öldürürüm."

Ve işte bu kelimeleri söyledikten sonra Alacakaranlık'tan çıktı. Bedeni bulanıklaşarak gözden kayboldu, sonra da hemen Artek'te tatil yapan bu iki küçük çocuğun yanı başında belirdi. Ben de gölgemden dışarı fırladım ve onun hemen arkasından Alacakaranlık'tan çıktım. Keşke, kendimden, sahip olduğum yaradılıştan ve kaderimden kaçmam da bu kadar kolay olsaydı!

İgor'un, Alacakaranlık'tan çıktıktan sonra ne yaptığını görecek zamanım olmuştu: Yere düşmek üzere olan gitarını eline aldı, büyük

bir acıyla buruşturduğu yüzüne bir paranja taktı –Aydınlık Varlıklar'ın buna ne isim verdiklerini bilmiyorum– sonra da çocukları içinde bulundukları trans halinden çıkardı. Muhtemelen, Alacakaranlık'a girmeden önce onları bilinçsiz bir hale getirmişti, bu yüzden kamp liderlerinin aniden ortadan kaybolması, onları korkutmamıştı...

Sen ne demiştin, küçük Nataşa?

Güvenilir mi?

Evet, o güvenilir biri.

"Artık gitmelisin, Alisa," dedi İgor. "Ne diyorız çocuklar?"

Keşke şu anda onun gerçek yüzünü görebilseydim. Acıdan başka hiçbir şey olmayan yüzünü.

"Güle güle," dedi, tombul çocuk.

"Hoşçakal," dedi Alyoşka.

Bacaklarım tıpkı bir pamuk gibiydi. Terasın parmaklıklarından güçlükle uzaklaştım ve ileriye doğru bir adım attım.

"Hoşçakal," dedi İgor.

Karanlıktı.

Karanlık olması iyiydi.

Paranja için enerji harcamak zorunda kalmıyordum. Mutlu görünmeye çalışmak zorunda değildim. Sadece ses tonuma dikkat etmem gerekiyordu. Pencereden yansıyan cılız ışık da önemli değildi.

"Ve sonra Aydınlık Varlıklar ile Karanlık Varlıklar'ı ayırdılar," dedim. "Aydınlık Varlıklar diğer insanlar için kendi hayatlarını feda etmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Onlara göre en önemli şey insanlara bir şeyler verebilmekti. Karşılarındaki kişi buna layık olmasa bile... Ama Karanlık Varlıklar sadece yaşamak istiyorlardı. Onlara göre, her birey sadece başardıklarının karşılığını alırdı, daha fazlasını değil."

Hiçbir şey söylemediler, benim aptal, küçük kızlarım... Sıradan insanlar. Onların arasında hiç Diğer –Aydınlık ya da Karanlık– bulamamıştım. Ne büyücü bir kadın ne bir cadı ne de bir vampir...

"İyi geceler, kızlar," dedim. "Tatlı rüyalar. Ya da daha da iyisi rüyasız geceler."

"İyi geceler, Alisa..."

Ne kadar çok ses vardı. Şaşırmıştım. Bu bir masal bile değildi, sadece her Diğer'in –Karanlık ya da Aydınlık– bildiği kısa bir hikâyeydi. Ama uyumamışlardı... Beni sonuna kadar dinlemişlerdi.

Tam kapıya gelmek üzereyken, Nataşa'nın sesini duydum: "Güneş tutulması korkunç mu olur?"

"Hayır," dedim. "Hiç korkunç olmaz. Sadece biraz üzücüdür."

Odama gidince cep telefonumu elime aldım ve tekrar Zavulon'u aradım.

"Aradığınız numara geçici olarak servis dışıdır..."

Neredesin, Zavulon? Eğer bu meşhur İridium'un[16] benim aramalarımı kabul etmiyorsa, neredesin sen, nerede?

Seni sevmiyorum, Zavulon. Ve muhtemelen seni hiç sevmedim. Sanırım aşkın ne olduğunu daha yeni anladım. Ama sen beni seviyorsun! Birlikteyiz ve mutluyuz. Sen bana bütün bir dünyayı verdin, bir de... Lütfen cevap ver! Patronum, öğretmenim, sevgilim, söyle bana, şimdi ne yapmalıyım? Düşmanımla yüz yüze gelince... Ve aşkımla. Kaçmalı mıyım? Savaşmalı mıyım? Yoksa ölmeli miyim? Ne yapmalıyım, Zavulon?

Alacakaranlık'a girdim.

Çocukların rüyalarının gölgeleri etrafımda titreşiyordu. Bir şölen... Enerji akımı. Aydınlık ve Karanlık. Korkular ve üzüntüler. Mutsuzluk ve kızgınlık. Bütün Gök Mavisi Bölümü'nü görebiliyordum. Küçük Dimka incinmişti, çünkü arkadaşları onu limonata içmeye

16 Uydu telefonlarının ve çağrı cihazlarının birbirleriyle olan bilgi ve ses akışını sağlamak için dünyanın yörüngesine oturtulmuş uydulardır. (ç. n.)

çağırmamışlardı. Yorulmak bilmeyen İroçka ise –takma adı Enerji İçeceği olan– mızırdanıyordu, çünkü birileri onun şişme simidini çalmıştı... Benim sadık donörüm Nataşa da rüyasının tuhaf, karanlık girintilerinde küçük kardeşini kaybetmişti. Şimdi de koşuşturuyor ve ağlayarak onu bulmaya çalışıyordu...

Güç emmek istemiyorum. Savaşa hazırlanmak istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum.

"Zavulon!" parıltılı, gri kasvete doğru bağırdım. "Seni çağırıyorum! Zavulon..."

Cevap yok.

Polly Teyze'nin, reçel şişesini çalan Tom Sawyer'dan cevap alabilmesi bile bundan daha kolaydı...

"Zavulon!" dedim tekrar.

Bu geceyi hiç böyle hayal etmemiştim. Hem de hiç...

İgor... İgor...

Şu anda ne yapıyorsun? Güç mü topluyorsun? Akıllı Gesar'a mı danışıyorsun? Yoksa oturmuş, sadece aptal gibi aynaya mı bakıyorsun... Tıpkı benim gibi...

Ayna, ayna... Bana kaderimi söyleyebilir misin?

Fal konusunda başarılı değilimdir ama bazen geleceği görmeyi başarırım...

Hayır.

İstemiyorum.

Orada iyi şeyler olmadığını biliyorum.

Onlar plaja geldiğinde güneş tutulması çoktan başlamıştı.

Kızlarım kendi aralarında bağrışıyorlar ve birbirlerinin ellerinden isli camları almaya çalışıyorlardı. Tabii, benim neden bu camlardan istemediğimi de anlayamıyorlardı. Ah, kızlar! Solgun güneş ışınla-

rının benim için ne anlamı var ki? Ben zaten güneşe çıplak gözle bakabiliyorum.

Dördüncü gruptaki çocuklar ise İgor'un etrafında dolaşıyor ve ona acele ettirmeye çalışıyorlardı. Çok sevdikleri kamp liderinin bugün neden yavaş hareket ettiğini ve onları plaja neden uzun, dolambaçlı yollardan getirdiğini anlayamıyorlardı.

Ama ben anlıyordum.

Alacakaranlık'tan bakınca, toplanan gücün solgun ışıltılarını görebiliyordum.

Ne yapıyorsun, İgor... Benim sevgili düşmanım.

Her adımda, çocukların yüzlerindeki gülümsemeler biraz daha siliniyordu. On yaşındaki yerinde duramayan baş belası, artık arkadaşlarıyla birlikte olduğu için kendini mutlu hissetmiyordu. On bir yaşındaki yaramaz çocuk da kıyıda bulduğu siyah deniz kabuğunu çoktan unutmuştu. On beş yaşındaki ciddi görünümlü çocuk ise artık bu akşamki randevusunu düşünmüyordu.

İgor, Artek'te, tıpkı Anton Gorodetski'nin bir zamanlar Moskova sokaklarında yürüdüğü gibi yürüyordu.

Ve ben, onun baş düşmanı âdeta bağırmak istiyordum: "Ne yapıyorsun sen?"

Anton'un, Zavulon'u yenme sebebi çok fazla Güç toplamış olması değildi, Zavulon o anda bile daha güçlüydü.

Anton bu Güç'ü nasıl kullanacağını biliyordu...

Peki ya sen?

Senin kazanmanı istemiyorum. Ben sadece kendimi seviyorum. Ama ya sen benim büyük bir parçam haline gelirsen, o zaman ben ne yaparım? Tıpkı bir yıldırım gibi benim hayatımı delip geçersen?

İgor her şeyi biriktiriyordu. Etrafındaki Aydınlık enerjinin son damlasına kadar. Bütün kuralları ve anlaşmaları çiğneyerek, her şeyi tehlikeye atıyordu – kendi hayatını bile. Ve bunu yapmasının sebebi, bu küçük çocukları, kötü bir cadıdan korumak istemesi değildi.

O da yaşamak istemiyordu. Ama o, benim düşüncemin tam aksine başkaları için yaşamaya hazırdı. Olması gerektiği gibi.

En son Güç'ü de Makar'dan almıştı.

Bu küçük çocuğun uzun bir süredir bana baktığını hissediyordum. Yetişkin bir kadına âşık olmuş bir çocuğun zavallı bakışlarıyla. Keder ve üzüntü dolu bir vedayla...

Bu, Karanlık Varlıklar'ın işine yarayacak bir üzüntü değildi. Bu tertemiz bir üzüntüydü.

İgor hepsini içine çekti.

Bütün sınırları aşmıştı. Ama ben, ona aynı yolla karşılık veremezdim. Zavulon'a verdiğim sözü tutmak zorındaydım. Eski hatalarımı asla tekrar edemezdim.

İçimdeki çılgınca umut, onun doğru olanı yaptığını söylüyordu. Düşmanım zafer kazanacaktı ama ben de kaybetmeyecektim.

Güneşin parlak dairesi yavaş yavaş solmaya başlamıştı. Çocuklar da artık isli cam parçalarıyla gökyüzüne bakmaktan yorulmuşlar ve Alacakaranlık plajındaki iki Diğer'i anımsatan tuhaf, tayf ışınlarının altındaki denizde debelenmeye başlamışlardı.

Tam o anda İgor'a baktım. Göz göze geldik.

"Buradan git," dedi, sessizce. "Git, yoksa seni öldüreceğim."

"Öldür beni," dedim.

Ben bir Karanlık Varlık'ım.

Gitmeyeceğim.

Peki, düşmanım şimdi ne yapacaktı? Bana saldıracak mıydı? Yasal olarak burada bulunma hakkım olmasına rağmen. Gece Nöbeti'nin Yalta'daki çalışanlarını mı çağıracaktı? Onlara danışmış olmalıydı... Ve muhtemelen bana bir suçlama yapamayacağını da biliyordu.

İgor bana doğru bir adım attı.

"Aydınlık ve Karanlık adına, sana meydan okuyorum," dedi, fısıldayarak.

Ürperdim.

Bunu gerçekten beklemiyordum. Beklediğim bu değildi.

"Aydınlık'm ve Karanlık'm ötesinde, sen ve ben, teke tek, sonuna kadar."

Beni düelloya davet ediyordu.

Bu, Aydınlık Varlıklar ile Karanlık Varlıklar'm arasındaki Büyük Antlaşma'dan doğan eski bir gelenekti. Çok nadir gerçekleştirilen bir gelenek. Çünkü kazanan kişi Engizisyon'a açıklama yapmak zorundaydı. Çünkü bir düello sadece, savaşmak için haklı sebepler olmadığında,. Nöbetler yasa dışı müdahalede bulunduğunda ve duygular akıldan üstün geldiğinde gerçekleşirdi.

"Ve Aydınlık da benim şahidim olsun."

İgor'un avcunda bir anda alevlenen beyaz ateşin küçük taç yapraklarını hiç kimse görememişti. Zaten kendisi de bunu fark ettiği anda ürpermişti. Yüksek güçler, sıradan Nöbet ajanlarının isteklerine çok nadiren cevap verirlerdi...

"İgor, ben seni seviyorum..."

Yüzü, sanki ona yumruk atmışım gibi bir anda titremeye başlamıştı. Bana inanmıyordu. İnanmazdı.

"Teklifimi kabul ediyor musun, cadı?"

Evet, reddedebilirdim. Düello teklifini geri çeviren küçük düşmüş, onuru zedelenmiş bir cadı olarak Moskova'ya geri dönebilirdim... Bütün iğrenç kurtadamlar yanımdan geçerken bana tükürürlerdi...

Ya da ona karşı koyabilecek kadar çok Güç toplar ve onu öldürmeye çalışırdım...

"Karanlık benim şahidim olsun..." dedim, elimi açarak. Ve o anda Karanlık'ın küçük bir parçası avcumda titremeye başladı.

"Seç," dedi, İgor.

Kafamı salladım. Yeri, zamanı ya da düellonun şeklini seçmeyecektim.

Beni anlamalısın, anlamalısın!

"O zaman seçim hakkı benim. Şimdi. Denizde. Baskı büyüsü."

İgor'un gözleri karanlıktı. Güneş tutulması korkunç değildi, sadece bir şeylerin ışığı kesmesinden ibaretti.

Deniz garip bir şekilde sıcaktı. Belki de bunun sebebi, sanki çoktan akşam olmuş gibi havanın soğumaya başlamasıydı. Güneşten geriye kalan sadece incecik bir hilâldi. Artık sıradan insanlar bile ona çıplak gözle bakabiliyorlardı.

Arkamda kalan sahile hiç bakmadan ılık sular boyunca yüzmeye başladım. Hiç kimse, iki kamp liderinin önlerinden geçen denizanalarına aldırmadan yüzdüğünün farkında değildi.

O anda denize ilk girdiğim günü hatırladım. Çok küçüktüm. Ve insan ırkına ait olmadığımı, kaderin benim bir Diğer olmam gerektiğine karar verdiğini hâlâ bilmiyordum. Babamla birlikte Aluşta'da kalıyordum. Bana yüzmeyi öğretiyordu. Suyun bana ilk boyun eğdiği anda hissettiğim o sevinci çok iyi hatırlıyordum. Ve tabii ki denizdeki dalgaların ne kadar güçlü olduğunu da... Çok güçlüydü. Ya da o zamanlar bütün dalgalar bana büyük mü geliyordu? Babam beni kollarıyla tutup havaya kaldırıyor, sonra da dalgaların üzerine indirerek güldürüyordu. Çok eğlenceliydi... Ben de bir taraftan bağırıyor ve denizin karşı tarafına kadar yüzebileceğimi söylüyordum. Babam da, tabii ki yüzebilirsin, diye cevap veriyordu.

Çok üzüleceksin, baba.

Aslında annem için de çok kolay olmayacak.

Sahil, keyifli çocuklar ve mutlu yetişkinler artık çok uzakta kalmışlardı. Baskının başladığım bile hissetmemiştim. Sadece yüzmek giderek daha da zorlaşıyor ve su beni durdurmaya çalışıyordu. Omuzlarımda bir ağırlık hissetmeye başlamıştım.

Çok basit bir büyüydü. Özel hiçbir şey yoktu. Güç'e karşı Güç.

Baba, ben denizin karşı tarafına yüzebileceğime gerçekten inanıyordum...

Üzerime koruyucu bir perde açtım. Böylece, omuzlarımdaki görünmez yükü kaldırmayı başarmıştım. Sonra bir kez daha fısıldadım: "Zavulon, sana yalvarıyorum..."

Toplamayı başardığım Güç hızlı bir şekilde yok oluyordu. İgor tekrar tekrar vuruyor, yaptığım savunmayı acımazsızca yıpratıyordu.

"Evet, Alisa."

Sonunda cevap vermişti! Bana cevap vermişti! Her zamanki gibi tam zamanında.

"Zavulon, çok zor durumdayım!"

"Biliyorum. Ama çok üzgünüm."

İlk anda "biliyorum" kelimesinin ne anlama geldiğini bile algılayamamıştım. Tabii ki bu şahsiyetsiz ses tonunu ve Güç yardımı alamayacağım hissini de... Zavulon bugüne kadar Güç'ünü hep benimle paylamıştı... Bu kadar çok ihtiyaç duymadığım zamanlarda bile...

"Zavulon, ölecek miyim?"

"Üzgünüm."

Üzerimdeki koruyucu perde yok oluyordu. Ama ben hâlâ neler olduğunu anlayamamıştım. Zavulon buna müdahale edebilirdi! Uzakta bile olsa! Güç'ünün çok küçük bir kısmı, benim bu baskıya karşı koymama ve bu düelloyu berabere bitirmeme yardımcı olabilirdi.

"Zavulon, sen aşkın büyük bir Güç olduğunu söylemiştin!"

"Buna ikna olmadın mı? Hoşçakal, küçük kız."

İşte şimdi her şeyi anlamıştım.

Gücüm giderek azalıyordu. Omuzlarımdaki görünmez baskıyı da tekrar hissetmeye başlamıştım. Beni, ılık, karanlık derinliklere doğru itiyordu.

"İgor!" diye bağırdım ama suyun hışırtısı, benim sesimi bastırıyordu.

İgor yaklaşık elli metre ileride yüzüyor ve benim olduğum tarafa bile bakmıyordu. Ağlıyordu ama denizde gözyaşlarına yer yoktur.

Ve işte batıyordum, karanlık derinliklere doğru batıyordum...

Bu nasıl olabilirdi... Nasıl?

Sahilden güç toplamaya çalıştım. Ama neredeyse hiç Karanlık yoktu. Bu tatlı sevinç ve mutluluk gözyaşları benim hiçbir işime yaramazdı.

Sadece yüz metre arkamızda, bana umutsuz bir şekilde âşık olan o genç çocuk, dalgaların üzerinde durmak için uğraşıyor ve krampla bükülen bacağını iyileştirmeye çalışıyordu. Her nasılsa, bizim denize girdiğimizi fark edip hemen arkamızdan yüzmüş olmalıydı. Bu gururlu çocuk tabii ki Makar'dı. Ve şu anda artık kıyıya dönemeyeceğinin farkına varmıştı.

Aşk büyük bir Güç'tür... Siz erkekler âşık olunca ne kadar da aptallaşıyorsunuz...

Makar yaşadığı panik her dakika büyürken, boşu boşuna çabalamaya devam ediyordu... Onun korkularını alabilir ve içinde bulunduğum bu ıstırabı birkaç dakika daha sürdürebilirdim...

İgor ise hiçbir şey görmeden, hiçbir şey duymadan, etrafındaki hiçbir şeyi hissetmeden ve onun aşkını öldürdüğüm gerçeğinden başka hiçbir şey düşünmeden denizde yüzüyordu. Bu aptal Aydınlık Büyücü düellolarda hiçbir zaman kazananın olmadığını bilmiyordu, özellikle de bu düello itinalı bir şekilde Zavulon tarafından hazırlanmışsa...

"İgor..." diye fısıldadım. Beni aşağıya, denizin karanlık dibine iten gücü hissederek batıyordum.

Affet beni, baba... Denizin karşı tarafına yüzemiyorum...

İKİNCİ HİKÂYE

DİĞERLERİ'NİN ARASINDA BİR YABANCI

ÖNSÖZ

İstasyonun uzakta parıldayan ışıklarını fark edebiliyordu ama Zarya Fabrikası'nın yanındaki kasvetli, bakımsız parka hâkim olan karanlık, her zamanki soğuk ve yoğun haliyle öylece duruyordu. Karın üzerini kaplamış olan buz tabakası ayaklarının altında çatırdıyordu, muhtemelen öğleden önce erimeye başlardı. Lokomotiflerin uzaktan gelen ıslık sesleri, radyoların anlaşılmayan anonsları ve ayaklarının altında ezilen buzun çatırtısı... Gecenin bu saatinde parkta gezinen birinin duyabileceği sesler sadece bunlardı.

Ama uzun zamandan beri hiç kimse geceleri buraya gelmiyordu. Tabii ki akşamları da. Hatta kocaman dişli köpeklerini gezdiren insanlar bile buraya uğramıyorlardı. Çünkü o köpekler bile gecenin bu karanlığında, yaklaşık kırk yıldır büyüyen bu meşe ağaçlarının arasında karşılarına çıkabilecek olan şeylerden onları koruyamazdı.

Omuzlarında kocaman bir çanta taşıyan bu yalnız yolcu ise belli ki trene yetişmek için acele ediyordu. Bu yüzden kestirmeden gitmeye karar vermişti. Ayaklarıyla, bazen karın üzerindeki buz tabakasını bazen de, çakıl taşlarını ezerek parkın içinde ilerliyordu. Yıldızlar da büyük bir şaşkınlıkla bu korkusuz yiğide bakıyorlardı. Ayın yuvarlak dairesinin ışıkları – Advocaat Likörü[17] kadar sarı olan – çıplak dalların arasından parıldıyordu. Karanlık düzlüğünün bu muhteşem hali ise tıpkı insanların korkularının bir gölgesi gibiydi.

17 Brendi ve yumurta sarısıyla yapılan bir Hollanda likörü. (ç. n.)

Korkusuz yolcu son ağaçlara ulaşmasına otuz metre kala, bir çift gözün parlak yansımasını fark etti. Yolun her iki tarafını da kaplayan ve yılın bu zamanlarında tıpkı bir iskelet görünümünde olan çalıların arasından izleniyordu. Orada, karanlık, belli belirsiz bir şeyler vardı; hatta belki de bir şey değildi, bir insandı. Çünkü bu karanlık demeti canlıydı ya da en azından hareket edebiliyordu.

Boğuk bir homurdanma –kükremeden çok sessiz bir çığlığı andıran– korkusuz yolcunun başına gelen hızlı saldırıya eşlik eden tek şeydi. Keskin dişleri olan kocaman bir ağız, ay ışığının altında parıldıyordu.

Ay kendini taze kana hazırlamıştı. Taze kurban kanma.

Ama saldırgan birdenbire durdu, sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi... Bir an durdu ve sonra da komik bir çığlıkla yere yığıldı.

Korkusuz yolcu bir an duraksadı. Sonra da saldırgana bağırmaya başladı:

"Ne yapıyorsun, sen kalın kafalı? Gece Nöbeti'ni çağırmamı mı istiyorsun?"

Yolcunun ayaklarındaki karanlık demeti büyük bir öfkeyle homurdanıyordu.

"Trene yetişmek zorunda olduğum için şanslısın..." dedi yolcu, omuzlarında asılı olan çantayı düzelterek. "Bu nasıl bir saçmalık, Diğerleri, Diğerleri'ne saldırıyor." Sonra da parkın son birkaç metresini hızlı adımlarla yürüyerek arkasına bile bakmadan istasyona doğru ilerledi.

Saldırgan yerde, ağaçların altında sürünüyordu. Sonra birden yirmili yaşlarda, çırılçıplak, genç bir adama dönüştü. Uzun boyluydu, geniş omuzları vardı. Karın üzerindeki buz tabakası çıplak ayaklarının altında çatırdıyordu ama o soğuğu hissediyormuş gibi görünmüyordu.

"Kahretsin!" dedi, fısıldayarak, öfkeli bir ifadeyle. Bir anda ürpermişti. "Bu lanet olası da kim?"

Hâlâ açtı, içindeki o vahşi his de yok olmamıştı ama onu çırılçıplak bırakarak kaçan bu tuhaf kurban avlanma isteğini tamamen yok etmişti. Korkmuştu, hâlbuki bundan sadece birkaç dakika önce, herkesin ondan korkacağından son derece emindi – avlanmaya çıkmış bir kurtadam. Taze kan için yapılan şiddetli, sarhoş edici bir av. Lisanssız bir av! Bu da onun risk alma ve cesaretli olma hissini daha da arttırıyordu.

Özellikle iki şey saldırganın hevesini kırmıştı. Birincisi "Gece Nöbeti" kelimeleriydi. Nihayetinde bu işi lisanssız yapıyordu. İkincisi de kurbanının, bir Diğer olduğunu fark etmemesiydi. Tıpkı onun gibi bir Diğer olduğunu...

Hâlbuki tanıdığı kurtadam ve Diğerleri bunun imkânsız olduğunu söylemişlerdi.

Hâlâ çıplak bir insan formunda olan kurtadam, kıyafetlerini bıraktığı çalılıkların arasına doğru koştu. Artık geceleri parkta dolaşarak kendine kurban arayamazdı. Uzun, çok uzun bir süre saklanmak zorundaydı. Bir yere gizlenip Gece Nöbeti'nden gelecek cezayı beklemek zorundaydı, hatta belki de bu ceza kendi tarafından gelirdi.

Tek umudu ise, gecenin karanlığında parkın içinden geçmekten korkmayan bu yalnız yolcunun, bu tuhaf Diğer'in –ya da Diğer numarası yapan varlığın– trene yetişmeye çalışmasıydı. Belki bu şehirden giderdi ve böylece Gece Nöbeti'yle bağlantı da kuramazdı...

Diğerleri de umut etmeyi bilirlerdi...

BÖLÜM 1

Tekerleklerin ritmik, uyumlu seslerini dinlerken nihayet sakinleşmiştim. Ama hâlâ tam olarak kendime gelememiştim. Nasıl gelebilirdim ki! Neyse ki en azından mantıklı düşünebilme yeteneğim geri gelmişti.

Parktaki çalılıkların arasından fırlayıp üzerime atlayan o tuhaf yaratık, beni korkutmamıştı. Hiç korkutmamıştı. Ama şimdi, ona söylediğim doğru kelimeleri nasıl bulduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sonrasında ise park halindeki taksilerin yanından geçip istasyonun karşısındaki meydanda yalpalayarak yürürken birçok insanı şaşkınlığa uğratmış olmalıydım. Dizleriniz titrerken düzgün adımlarla yürüyebilmeniz çok kolay bir şey değildir!

Tüm bu olanlar neyin nesiydi! Gece Nöbeti... Bununla ne demek istemiştim? Ne demiştim de kocaman dişleri olan o yaratık birdenbire çalılıkların üzerinde sürünerek inlemeye başlanıştı?

Biradan bir yudum daha aldım ve tüm bu olanları mantıklı bir şekilde tekrar düşünmeye çalıştım.

Önce evden çıktım...

Dur.

Bira şişesini küçük masanın üzerine koydum, kafam karışmıştı. Şu anda çok aptal görünüyor olmalıydım ama neyse ki bana bakan hiç kimse yoktu. Kompartımandaki tek kişi bendim.

Dur.

O anda birden evimi de hatırlamadığımı fark ettim.

Geçmiş hayatım hakkında tek bir şey bile hatırlamıyordum. Anılarım orada başlıyordu; o soğuk, karanlık parkta, saldırıdan sadece birkaç dakika öncesinde. Ondan önce yaşadığım her şey gizemli bir karanlığa gizlenmişti. Daha doğrusu, karanlık bile değildi; tuhaf, gri bir örtüydü. Yapışkan, nüfuz edilemez bir örtü. Koyu, gri ve girdaplı bir Alacakaranlık.

Hiçbir şey anlamıyordum.

Kompartımana şaşkın, korku dolu bir bakış attım. Son derece sıradan bir kompartımandı: küçük bir masa, dört ranza, kahverengi plastik ve kestane rengi imitasyon deriler. Pencereye yansıyan seyrek gece lambaları. Ranzalardan birinin üzerinde duran çantam.

Çantam!

O anda çantamın içinde ne bulunduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Muhtemelen bana ait bir şeylerdi. Ve eşyalar genellikle çok şey anlatırdı. Ya da hatırlatırdı. Mesela bana neden Moskova'ya gittiğimi anımsatabilirdi. Her nedense eşyaların, yitirdiğim anıları tekrar canlandıracağından emindim. Bunu bir yerlerden duymuş ya da bir yerlerde okumuş olmalıydım.

Tam o anda aklıma daha iyi bir fikir geldi. Hemen elimi, kazağımın altına soktum. Çünkü pasaportumun, gömleğimin sol cebinde durduğunu fark etmiştim. Belki adımı öğrenerek başlarsam, diğer her şeyi de hatırlayabilirdim.

Üzerinde koyu renk, süslü desenler bulunan sarı sayfaya bakarken, duygularım tamamen birbirine karışmıştı. Fotoğrafa baktım, şimdiye kadar –yaklaşık otuz yıldır– "ben" dediğim yüze... Yoksa bu ilk bakışım mıydı?

Gördüğüm yüz, en ince ayrıntısına kadar tanıdıktı, elmacık kemiğinin üzerindeki yaradan zamanından önce kırlaşan beyaz saçlara kadar. Ama yüzü umursamıyordum. Şu anda ilgilendiğim şey o değildi.

İsim: Vitaly Sergeyeviç Rogoza.

Doğum tarihi: 28 Eylül 1965.

Doğum yeri: Mıkolayiv.

Sayfayı çevirdim ve aynı bilgilerin bir de Ukraynacasını okudum. Ve cinsiyetimin "erkek" olduğunu öğrendim. Pasaport son derece saçma bir kısaltması olan bir kurum tarafından verilmişti: UİB MBM – Ukrayna İçişleri Bakanlığı Mıkolayiv Bölge Müdürlüğü. "Medeni durum" kısmı ise bomboştu. O anda derin bir nefes aldım ama bunun sebebi rahatlamam değil tam aksine hayal kırıklığı yaşamamdı.

Sıradaki kısım ise her eski Sovyet vatandaşının ebedî yükü ve lanetiydi: oturma izni ve adresi. 28 Çaykovski Caddesi, Numara 28, Mıkolayiv.

Aa! Tekrar 28. Art arda iki tane.

Aklımda bir şeyler çağrışmaya başlamıştı. O anda evimin, Çaykovski ve Molodogvardeskaya caddelerinin köşesinde, 28 numaralı okulun hemen yanında olduğunu hatırladın (yine 28 numara!). Her şeyi çok net ve belirgin bir şekilde hatırlıyordum, penceremin hemen altındaki kömüre dönüşmüş olan kavak ağacına kadar. Alt katımdaki genç çocuk tarafından yapılan kimyasal deneylerin kurbanı. Bütün gereksiz atıkları pencereden bu çilekeş ağacın üzerine atıyordu.

Beş yıl önce yan apartmanda yapılan bir partide nasıl içtiğimizi hatırlıyordum. Alt kattaki bayan komşu –doçent– gürültüden rahatsız olduğunu söylemek için geldiğinde partidekilerden biri ona küfür etmişti. Sonra da bu kadının Ermeni olduğu ortaya çıkmış –çevredeki zengin iş adamlarından birinin karısıydı– ve aniden bir grup esmer Ermeni içeriye dalıp bizi yumruklamaya başlamışlardı. Ben de en sondaki odanın küçük penceresine tırmanıp –ana pencere açılmıyordu– oluk borusuna tutunarak aşağıya inmek zorunda kalmıştım. Ermeniler, bu talihsiz sarhoşlardan birinin ablukaya

alınmış olan apartmandan kaçtığını fark ettiklerinde ise yumruk atmayı bırakmışlar ve nihayet bir anlaşma yapmaya razı olmuşlardı. Mahalledeki büfelerde birlikte bira içtiğim arkadaşlarımdan yardım istediğimde hiçbirinin yanımda olmadığını hatırlıyordum. Ve tabii ki o anda yaşadığım hayal kırıklığını da...

Kendimi bu beklenmedik, canlı hatıralardan uzaklaştırdım.

Öyleyse bir geçmişim var mıydı? Yoksa bu hatırladığım anılar gerçek değil miydi?

Bunu anlamak zorundaydım.

Daha sonra gözüm, pasaportun gereksiz bilgilerle dolu olan kısmına kaydı: "Ücretsiz sahip olunabilecek yaşam alanı hacmi (bir hacim belirtilmemişti) standart 24.3 metrekare."

Hepsi bu kadar.

Pasaportu düşünceli bir şekilde tekrar cebime koydum –aynı cebe, sol taraftakine– sonra da sert bir ifadeyle çantama baktım. Bana nasıl yardım edeceksin, kabarık kısmında FUJİ ibaresi bulunan siyah-yeşil, yol arkadaşım?

Belki bana bir şeyler hatırlatırsın...

Fermuar sessiz bir vızıltıyla açıldı. Sonra da eşyaların üzerini örten kapağı kaldırdım ve çantanın içine baktım. En üstteki plastik poşetin içinde diş fırçası, Blend-a- Med marka diş macunu, bir çift tek kullanımlık, ucuz tıraş bıçağı ve muhtemelen içinde parfüm bulunan siyah, küçük, güzel kokulu bir şişe.

Bunları ranzanın üzerine koydum.

Bir sonraki plastik poşette ise el örgüsü, sıcak, yün bir kazak vardı. Onu da bir kenara koydum.

Birkaç dakika boyunca da diğer poşetleri karıştırdım: temiz iç çamaşırları, tişörtler, çoraplar, ekoseli bir gömlek...

Aa! Burada kıyafetlerden farklı bir şey var.

Deri bir kabın içinde duran antenli, küçük bir cep telefonu. Anıların hemen harekete geçmişti: *Moskova'ya gidince, bunun için bir kart almam gerek...*

Şarj aleti de buradaydı.

Ve en altta bir plastik poşet daha vardı. İçi, kalıba benzeyen bir şeylerle doluydu. Poşeti açtığım anda ise âdeta afallamıştım. Yazıları silindiği için tanınmaz halde olan bu sıradan, plastik poşette iki yığın halinde istiflenmiş tomar tomar para vardı. Amerikan doları. On deste yüzlük banknot. Yüz bin dolar.

O anda elim istemsizce kapıya doğru uzandı ve kilide dokundu.

Tanrım, ben bunları nereden bulmuştum? Ve bu kadar parayla sınırı nasıl geçecektim? Aslında her gümrük memurunun eline bir yüz dolar sıkıştırarak beni kolayca geçirmelerini sağlayabilirdim.

Yaptığım bu keşif, bende neredeyse hiçbir çağrışım uyandırmamıştı. Moskova'daki otellerin çok pahalı olduğu düşüncesi dışında...

Hâlâ şok içindeydim. Her şeyi tekrar çantanın içine koydum, fermuarı kapattım ve çantayı ranzanın altına ittim. İçmeye başladığım biramın hemen yanında, açılmamış bir şişe bira daha olduğunu görünce sevinmiştim.

İçinde bulunduğum bu durum gerçekten içmeye değerdi.

Nedenini bilmiyordum ama sakinleştirici madde bende uyku ilacı etkisi yaratmıştı. Hâlbuki ben tekerleklerin gürültüsünü dinleyerek uzun bir süre öylece uzanacağını, aniden içeriye giren ışığa gözlerimi kısıp beynime acıyla işkence edeceğimi umuyordum.

Ama öyle olmadı. Daha ikinci şişeyi bile bitirmeden kendimi ranzaya attım –kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi– ve battaniyenin üzerinde uyuyakaldım.

Acaba anılarımdaki yasaklı şeylere çok mu yaklaşmıştım?

Bilmiyordum.

Cama vuran soğuk kış güneşiyle uyandım. Tren durmuştu. Koridordan can sıkıcı memurların sesleri duyuluyordu: "Günaydın, Rus gümrüğü. Üzerinizde silah, uyuşturucu madde veya para var mı?" Sorulara verilen cevaplar sıkıcı değildi ama birçoğu anlaşılmıyordu.

O anda bulunduğum kompartımanın kapısı çalındı. Uzandım ve kapıyı açtım.

Gümrük memuru iri yarı, kırmızı yüzlü bir adamdı. Gözleri şiş görünüyordu. Her nedense, benimle konuşurken alışılagelmiş cümleleri bıraktı ve hiçbir resmiyet ifadesi kullanmadan sadece şöyle dedi:

"Üzerinizde ne var? Çantanızı çıkarın..."

Kompartımanı dikkatlice inceledi, merdivenin üzerine çıktı ve tavanın hemen altında duran valiz raflarına baktı. Sonra da bakışlarını, alt ranzanın ortasında tek başına duran valize dikti.

Ben de hiçbir şey söylemeden diğer ranzaya oturdum.

"Çantanızı açm, lütfen," dedi gümrük memuru.

"Paranın kokusunu mu aldılar acaba?" diye düşündüm. Sonra da uysal bir şekilde çantanın fermuarını açtım.

Plastik poşetler birer birer ranzanın üzerine çıkıyordu. Gümrük memuru paranın bulunduğu poşete ulaşınca fark edilir bir şekilde keyiflenmişti. Sonra da ani bir refleksle kompartımanın kapısını kapattı.

"Eveeet..."

Kendimi izinlerle ilgili nasihatler dinlemeye, hatta bir kitaptan paragraf okumaya bile hazırlamıştım. Tabii ki okuyacağım bu paragraf –tüm yazılı kanunlarda olduğu gibi– anlaşılır kelimelerin yan yana getirilmesiyle oluşturulmuş ama sonunda hiçbir anlam ifade etmeyen bir kanun olurdu. Kendimi dinlemeye, okumaya, sonrasında da ümitsizce sormaya çoktan hazırlamıştım "Ne kadar istiyorsun?"

Ama bunun yerine elimi, gümrük memurunun kafasına doğru uzattım, aklına dokundum ve şöyle dedim: "Gidebilirsin... Burada her şey yolunda."

Memurun bakışları bir anda saçma ve anlamsız bir hal almıştı, tıpkı gümrük yasaları gibi... "Evet... İyi yolculuklar..."

Sert bir hareketle arkasına döndü, kapının kilidini açtı ve tek bir kelime bile söylemeden koridora çıktı. Tıpkı bir kukla gibiydi. İpleri becerikli bir usta tarafından çekilen uysal bir kukla.

Peki, ama ben ne zamandan beri becerikli bir kukla ustasıydım?

Tren yaklaşık on dakika sonra hareket etmişti, ben de bu süre boyunca bana neler olduğunu anlamaya çalışmıştım. Ne yaptığımı bilmiyordum ama kesinlikle ihtiyacım olan şeyi yapıyordum. Önce fabrikanın yanındaki parkta karşılaştığım o yaratık. Şimdi de aklı bir anda karmakarışık olan bu gümrük memuru...

Ve ben neden bu cehennem olası Moskova'ya gidiyordum? Trenden inince ne yapacaktım? Nereye gidecektim? Her nedense, her şeyin doğru zamanda açıklığa kavuşacağını hissetmeye başlamıştım. Ama sadece doğru zamanda, daha önce değil.

Fakat maalesef bundan hâlâ yüzde yüz emin değildim.

Neredeyse bütün bir gün boyunca uyumuştum. Belki de bu, vücudumun tüm beklenmedik cevaplara ve yeni yeteneklere gösterdiği bir reaksiyondu. Gümrük memurunu göndermeyi nasıl başarmıştım? Ona uzanarak doların yeşil ışıltısıyla kaplı, sıkıcı, kıpkırmızı aurasını hissetmiş, sonra da onun arzularıyla oynamıştım.

İnsanların bunu yapabildiğini düşünmüyordum. Peki, eğer ben sıradan bir insan değilsem, öyleyse neydim?

Ah, evet. Ben bir Diğer'dim. Bunu parktaki kurtadama söylemiştim. Ama bana saldırmaya çalışan o yaratığın bir kurtadam olduğunun ancak şimdi farkına varmıştım. Onun parlak sarı aurasında asılı olan "Açlık" ve "İstek" bayraklarını hatırlıyordum. Sanırım yavaş yavaş karanlığın merdivenlerini tırmanmaya başlamıştım. Boşlukları dolduruyordum. Kurtadam birinci basamağımdı. Güvenlik görevlisi

de ikinci... Gerçekten merak ediyordum, bu merdivenin yüksekliği ne kadardı? Ve orada, en tepede ne bulacaktım?

Sorular, cevaplardan kesinlikle daha fazlaydı.

Uyandığımda Tula'yı çoktan geçmiştik. Kompartıman hâlâ bomboştu ama şimdi farkına varmıştım ki galiba benim istediğim de buydu. Ve sanırım hayatta istediğim her şeye de sahiptim.

Kursk İstasyonu'nun platformu, trenin camının önünden yavaşça akıp gidiyordu. Ben de kompartımanın içinde ayakta dikiliyor ve trenin durmasını bekliyordum, çoktan giyinmiş, eşyalarımı da toparlamıştım. Anons yapan kadının boğuk sesi, altmış iki numaralı trenin, platformların birinde duracağını bildiriyordu. Sonunda Moskova'ya gelmiştim, ama hâlâ ne yaptığımı anlayamıyordum.

Bazı sabırsız yolcular her zaman olduğu gibi çıkış kapısını tıkamayı başarmışlardı. Ama ben bekleyebilirdim, acelem yoktu. Zaten her halükârda bekleyecektim, ağır ağır canlanan anıların beni harekete geçirene kadar. Ya da dürtene kadar, tıpkı inatçı, tembel bir katırı güden bir çoban gibi...

Tren son bir kez sarsıldı ve durdu. Tam o anda vagonun girişinde metalik bir çınlama sesi duyuldu. Sıra halinde bekleyen insanlar birden irkilerek kendilerine geldiler ve yavaş yavaş dışarıya çıkmaya başladılar. Her zaman olduğu gibi, etraftan endişeli bağrışlar yükseliyor, sevinçli karşılaşmalar yaşanıyordu. Yolcuların bazıları ise ilk seferde taşıyamadıkları eşyalarını almak için vagonlarına geri dönmeye çalışıyorlardı.

Ama vagonun etrafındaki bu telaşlı koşuşturma kısa bir süre sonra bitmişti. Yolcuların hepsi dışarıya çıkmış ve onları bekleyen insanlara sarılarak paylarına düşen öpücükleri almışlardı. Ama tabii bazılarını da karşılayan hiç kimse yoktu. Geriye sadece birkaç kişi kalmıştı, onlar da kafalarını dondurucu Moskova rüzgârına doğru

uzatarak platforma bakınıyorlardı. Artık vagonda yalnızca, rutin gönderilen paketleri almaya gelen insanlar vardı.

Ben de çantamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm, yakın gelecekte ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum.

Sanırım biraz para bozdurmam gerekiyordu. Tek bir Rus kapiğim bile yoktu, cebimde sadece bizim "bağımsız" Ukrayna parasından vardı, o da maalesef burada geçmiyordu. Moskova'ya varınadan kısa bir süre önce, plastik poşetteki destelerden birini açmış, sonra da paraları ceplerime dağıtmıştım. Cüzdan kullanmaktan her zaman nefret etmişimdir...

Peki, ama ben bunu nereden biliyordum? Her zaman... Benim "her zaman" kavramım daha dün başlamıştı.

Soğuk havanın beni kucaklamasıyla birlikte bir anda ürperdim. Sonra da perondan tünele doğru yürümeye başladım. Herhalde istasyonda para bozabilecek bir yerler vardır.

Çok güvenilir olmayan anılarımı kurcalayarak iki şeyi anlamaya çalıştım: Moskova'ya en son ne zaman geldiğimi hatırlamıyordum ama istasyonun içinin görüntüsü hakkında bir fikrim vardı; döviz bürosunu nerede bulacağım ya da metroya nereden bineceğime çok yabancı değildim.

Tünel, alt kattaki bekleme salonu, yürüyen merdiven, bilet gişesi. Benim öncelikli hedefim ikinci kattaydı, diğer yürüyen merdivenin yanında.

Ama bu döviz bürosu çok uzun zamandır kapalı gibi görünüyordu. Hiç ışık ya da para yoktu, hatta döviz kurlarını gösteren bir pano bile bulunmuyordu. Pekâlâ. Öyleyse buradan çıkıp sola dönmeli, sonra da Chkalovskaya İstasyonu'na giden rampaya doğru yürümeliydim... İhtiyacım olan yer oradaydı.

Beyaz bir alışveriş merkezi, ikinci kata çıkan bir merdiven, ışıklandırılmış, küçük, boş mağazalar ve bir dönemeç. Güvenlik

görevlisi beni hızlıca süzdü. Şehre yeni gelmiş biri olduğumu fark edince rahatlamıştı.

"Buyurun lütfen, içeride kimse yok," dedi kibar bir ses tonuyla.

Çantamı da alarak bu küçük dükkânın içine girdim, içerideki tek mobilya köşede duran çöp kutusuydu, tabii bir de açılır kapanır panjuru olan küçük bir cam vardı. Bu cam bana her zaman, aç olan bir ağızı anımsatıyordu.

"Hey..." dedim kendime. "Her zaman" kavramının senin için ne kadar yeni olduğunu unutma.

Ama otuz beş yıldır yaşadığımı düşününce, bunu söylememin mutlaka bir sebebi vardır.

Pekâlâ. Sonra anlarız.

Kocaman, aç ağız beş yüz doları ve pasaportumu bir anda yutmuştu. Boş bölmenin arkasında kimin gizlendiğini göremiyordum ama zaten çok da merak etmiyordum. Görebildiğim tek şey inci rengi oje sürülmüş tırnaklardı, bu da onun bir kadın olduğunu gösteriyordu. O sırada ağız isteksiz bir şekilde açıldı, sonra da bir yığın yüz ruble ve birkaç küçük banknottan oluşan bir tomar para çıkardı. Hatta birkaç tane de demir para. Parayı hiç saymadan kazağımın altındaki cebe koydum. Küçük banknotları ve demir paraları da pantolonumun cebine attım. Pasaportumu ise kazağımın altındaki diğer cebe yerleştirdim. Sonra da bana verilen makbuzu –küçük, dikdörtgen, yeşil kâğıt parçası– çöp kutusuna attım.

Evet, işte şimdi normal bir insandım. Bu gezegen üzerindeki en pahalı şehirde bile olsam... Ama hayır... Bu doğru değildi. Moskova bu şüpheli unvandan kurtulalı neredeyse bir yıl oluyordu.

Dışarıya çıkınca soğuk kış mevsimi beni yine buz gibi nefesiyle karşılamıştı. Rüzgâr irmik tanelerini andıran, ince, sert zerrecikler taşıyordu. Henüz olgunlaşmamış dolu taneleri...

Metro soldaydı ama ben o tarafta değildim. Ben diğer çıkış tarafındaydım.

Tekrar istasyonun önünden geçtim, sonra da gitmek istediğim yere ulaştım –Çember Hat'a.

Nereye gitmem gerektiğini hatırlamaya başladığını hissediyordum. Belirsizlik durumundan çok fazla hoşlanmasam da ilerleme kaydettiğimi görmek beni sevindiriyordu. Beni Moskova'ya getiren şeyin gerçekten iyi bir şey olduğunu düşünüyordum, çünkü her nedense Kötülük'e hizmet edecek bir Güç'e sahipmişim gibi hissetmiyordum.

Sadece yerli Moskovalılar tren istasyonundan evlerine giderken taksiye binerler. Tabii ki maddi durumları buna elverişliyse... Taşralılar ise –benim kadar paraları da olsa– metroyu kullanırlar. Labirente benzer bağlantıları olan bu tünel sisteminde, trenlerin hızla ilerlerken çıkardıkları gürültünün ve bu olay esnasında yok olan hava akımının bir süre sonra tekrar yükselmesinin uyuşturucu bir etkisi vardır. Daimi hareketten kaynaklanan bir etki. Orada, salonların büyük kemerlerinin altında harcanmamış bir enerji kaynar – benim kullanabileceğimden çok daha fazla bir enerji.

Ve bir koruma vardır. Ben bunun, başımızın üzerindeki dünyanın kalın tabakasıyla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Ya da bu yeryüzüne gömülü, geçmiş yıllarla... Hatta yüz yıllarla.

Trenin kapısı açıldı ve bindim. O anda hoparlörlerden rahatsız edici, ısrarlı bir uğultu duyuldu, sonra da ince sesli bir adam anons etmeye başladı: "Kapılar kapandı. Bir sonraki istasyon Komsomolskaya."

Çember Hat'ta ilerliyordum. Saatin aksi yönüne doğru. Ve büyük ihtimalle Komsomolskaya'da inmeyecektim. Ama sonra... Komsomolskaya'dan sonra inerdim. Mira Caddesi'nde. Tabii, Komsomolskaya'ya gelince kapıya doğru ilerlemem iyi olabilirdi. Böylece bağlantı yapacağım çıkışa daha yakın olurdum.

Bu da turuncu hatta geçeceğim anlamına geliyordu. Ve muhtemelen kuzeye gidiyordum. Çünkü aksi halde Çember Hat'm diğer kısmında dolaşır, sonra da Oktyabrskaya'ya geçerdim.

Vagon sallanarak ilerlerken ben de –yapacak daha iyi bir şey olmadığından– metronun içindeki reklam afişlerini okuyordum. Afişlerden birinde, parmak uçlarında çömelerek kadın çorabı tanıtan uzun saçlı bir adam vardı, birileri de bu adamın resminin üzerine keçeli kalemle, etkileyici boyutlara sahip, kıllı bir penis resmi çizmişti. Bir sonraki afiş ise şehirde renkli bir cipi takip etmem gerektiğini söylüyordu, ama ben bu takibin amacını çok anlayamamıştım. Belki de sonunda bir ödül falan veriliyordu. Daha bir sürü afiş vardı: Neredeyse her hastalığa iyi gelen mucizevi ilaçlar (hepsi tek bir şişenin içinde), emlak ofisleri, yoğurtlar, üzerinde koyun resmi bulunan, gerçek Borzhomi suyu... Ve işte Komsomolskaya'ya geldik...

Reklam afişlerine bakmaktan sıkılmıştım, bu yüzden çantamı kapının yanına bıraktım ve metronun haritasını incelemeye gittim. Sebebini bilmiyordum ama ilk bakışta dikkatimi kırmızı hat üzerindeki WDNch[18] harfleri çekmişti.

İşte ben oraya gidiyordum. Hiç şüphesiz. At nalı şeklindeki büyük binaya – Cosmos Otel'e.

Amacınızın ne olduğunu bildiğiniz zaman hayat çok daha kolaydır, hiç kimse bunun aksini iddia edemez.

Derin bir nefes aldım ve çantamın olduğu yere geri döndüm. Sonra da kapının camına yansıyan aptal görüntüme gülümsedim. Kapının üzeri, şehrin hiperaktif maymunlarının izleriyle doluydu. "Lütfen kapılara yaslanmayın," ibaresinin bazı harfleri karalanmış ve ortaya "ben fil değilim"[19] cümlesi çıkmıştı.

18 Ostankino Bölgesi'nde bulunan bir Moskova metrosu istasyonudur. (yay. n.)

19 Rusça'da "НЕ ПРИСАОНЯТЬСЯ" cümlesi "yaslanmayınız" anlamına gelmektedir. Bu cümledeki bazı harflerin silinmesiyle ortaya çıkan "НЕ СЛОН Я" cümlesi ise "ben fil değilim" anlamına gelmektedir. (ç. n.)

Zaten bunu yapan kişiye fil bile denemezdi, evet kesinlikle bir hayvandı ama fil değildi. Çünkü bana göre filler, barışın ve bilgeliğin simgesidir. Ama bu bilinmeyen yazar muhtemelen bir maymundu – terbiyesiz, aptal bir maymun. Ve insana çok benziyordu, zaten tam da bu yüzden terbiyesiz ve aptaldı...

İyi ki sıradan bir insan değildim. Bir Diğer olduğum için çok mutluydum.

Ve işte Mira Caddesi'ne geldik; merdivenlerden çık, sağa dön, asansöre bin ve işte tren geliyor. Rizhskaya, Alekseyevskaya sonra da WDNch. Vagondan in, sağa dön – bunu her zaman biliyorum.

Uzun, çok uzun bir yürüyen merdiven. Ve her nedense şu anda hiçbir şey düşünmüyorum. Yine bu sinir bozucu reklam afişleri. Bir yaya alt geçidi. Ve bir otel. Fransız mimarisinin at nalı şeklindeki ucube binası. Biraz değişmiş ama çok göze çarpıcı bir fark yok. Işıklı reklam panoları ve parlak ışıklar takılmış; bir kumarhane ve sütunların altında sergilenen yabancı arabalar. Dondurucu soğuğa rağmen kapının önünde sigara içen kızlar. İçeride ise, yüz rubleleri anında cebe indiren bir kapı görevlisi.

Bu kapı görevlisi, içeriye girdiğim anda çantamı aldı ve eşya taşıdığı araca koydu.

Saat daha çok geç değildi, bu yüzden lobi hâlâ kalabalıktı. İçeridekilerden biri, ağzından çıkan Arapça kelimeleri herkesin duyabileceği bir ses tonuyla telefonda konuşuyordu. Ayrıca aynı anda birkaç yerden de müzik sesi geliyordu.

"Tek kişilik lüks bir süit," dedim. "Ve lütfen arayıp kız gönderme teklifinde bulunmayın. İş için geldim."

Para harika bir şey. İstediğim süiti hemen buldular. Sonra da akşam yemeği servisini odama yapacaklarım söylediler. Ayrıca her ne kadar inanmasam da, hiç kimsenin beni rahatsız etmeyeceğine dair söz verdiler. Ama Ukrayna pasaportum olduğu için kaydımın

hemen yapılması gerektiğini belirttiler. Ben de yaptırdım. Ama sonra sessizce asansöre doğru yürümek yerine, lobinin en boş ve en karanlık köşesindeki küçük, dikkat çekmeyen kapıya doğru yürümeye başladım.

Bu kapının üzerinde hiçbir tabela yoktu.

Resepsiyon görevlisi büyük bir hayranlıkla benim gidişimi izliyordu. Sanırım artık hiç kimse beni fark etmemeye başlamıştı.

Kapının arkasında küçük, pis bir ofis vardı; otelde Avrupai görüntü verilmemiş olan tek yer muhtemelen burasıydı. Âdeta yetmişli Sovyet yıllarından çıkmış gibi görünüyordu.

Sıradan bir masa –çok eski püskü değildi ama belli ki çok kullanılmıştı– sıradan bir sandalye ve masanın ortasında duran Aster marka, antika bir Polonya telefonu. Sandalyede astsubay üniforması giymiş, cılız, küçük bir adam oturuyordu. Ve meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Bu astsubay Diğerleri'ndendi. Bir Aydınlık Diğer – bunu hemen anlamıştım.

Aydınlık bir varlık... Hımın... Peki, ben neydim? Aydınlık Varlık olduğumu düşünmüyordum. Hayır, kesinlikle Aydınlık Varlık değildim.

Öyleyse bu soru ortadan kalktı.

"Merhaba," dedim. "Moskova'ya kayıt yaptırmak istiyorum."

Asker öfkeyle karışık bir şaşkınlıkla şöyle dedi:

"Kayıtlarla resepsiyon görevlisi ilgileniyor... Giriş yaparken. Kaydolmak için giriş yaptırmanız gerekiyor."

O anda, ben gelmeden önce, elindeki kalemle incelediği gazeteyi hışırdattı. Sanırım çok uzun bir listeden ilgisini çeken ilanları işaretliyordu.

"Sıradan kayıt işlemini çoktan yaptırdım," dedim. "Ben Diğer kaydı yaptırmak istiyorum. Bu arada size kendimi tanıtmadım: Diğerleri'nden, Vitaly Rogoza."

Asker bir anda doğruldu. Artık bana daha farklı bakıyordu, kafası karışmıştı. Benim bir Diğer olduğumu anlamamış gibi görünüyordu. Bu yüzden ben de ona yardım ettim.

"Karanlık," dedi, kısa bir duraksamadan sonra. Rahatlamış görünüyordu ya da bana öyle geliyordu. Sonra o da kendini tanıttı: "Diğerleri'nden, Zahar Zelinskiy. Gece Nöbeti çalışanı. İşlemlere başlayalım."

Ses tonundan, "tüm yabancılar Moskova'ya akın ediyor" düşüncesine sahip olduğunu anlayabiliyordum. Diğerleri de hiç farkında olmadan sıradan insanların ilişkilerine ve basmakalıp davranışlarına doğru sürükleniyorlardı. Bu Aydınlık Varlık belli ki diğer bölgelerden Moskova'ya gelinmesine sinirleniyordu. Ya da koçının üstünden kalkıp gözlerini gazetesinden ayırmak zorunda kalacağı, sonra da bilgisayara geçip kayıt işlemleriyle uğraşacağı için rahatsızlık duyuyordu...

Duvarın tam ortasında başka bir kapı daha vardı, sıradan insanların asla göremeyeceği bir kapı. Ama bunu açmamıza gerek yoktu. Duvarın ve bir anda etrafımızı saran gri Alacakaranlık'ın içinden geçtik. Hareketlerimiz giderek yavaşlıyordu, hatta tavandaki lambanın kırpışması bile bir anda görünür bir hal almıştı.

İkinci oda, birinciden çok daha düzgün görünüyordu.

Asker hemen, üzerinde bilgisayar bulunan küçük, konforlu masanın başına oturdu. Bana da yumuşak divana oturmamı söyledi.

"Moskova'da uzun süre mi kalacaksınız?"

"Henüz bilmiyorum. Ama sanırım en az bir ay."

"Oturma izninizi görebilir miyim, lütfen?"

Aslında bunu Diğer bakışlarını kullanarak görebiliyordu ama belli ki yasalar, onu en basit yolu kullanmaya mecbur bırakıyordu.

Ceketim zaten açıktı, bu yüzden önce kazağımı, sonra da gömleğimi ve tişörtümü yukarıya kaldırdım. Göğsümün üzerinde, Ukrayna'daki oturma iznimi belgeleyen mavi bir mühür vardı. Asker, avucuyla

onu okudu, ardından da yavaşça bilgisayarın klavyesine dokunmaya başladı. Verileri kontrol etmesi biraz zaman almıştı. Sonra da tekrar klavyenin başında çalışmaya başladı. Birden fazla anahtarla kitlenmiş olan büyük bir kasa açtı, içinden bir şeyler çıkardı, gerekli prosedürleri uyguladı, sonra da benim üzerime bir demet mavi ışık fırlattı. Bedenimin üst kısmını aniden bir ateş kaplamıştı. Ve sadece birkaç dakika sonra artık göğsümün üzerinde iki tane mavi mühür vardı. Tabii ki ikincisi geçici Moskova kaydımdı.

"Kaydınız geçici ama belli bir bitiş tarihi yok," dedi, asker bundan herhangi bir zevk duymadan. "Bizim veri tabanlarımız, sizin tamamen yasalara uygun bir Karanlık Varlık olduğunuzu gösteriyor. Süresiz bir kayda sahip olmanıza izin verebiliriz. Umarın Gece Nöbeti sizin hakkınızdaki fikrini değiştirmek zorunda kalmaz. Moskova sınırları dışında yirmi dört saat geçirdiğiniz anda mühür kendi kendini imha edecek. Eğer Moskova dışında yirmi dört saatten fazla geçirmek zorunda kalırsanız, korkarın, tekrar kayıt yaptırmak zorunda kalacaksınız."

"Anlıyorum," dedim. "Teşekkürler. Şimdi gidebilir miyim?"

"Evet, gidebilirsiniz... Karanlık Varlık."

Asker bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra açtığı büyük kasayı (birkaç anahtarla) kapattı, bilgisayarı olduğu gibi bıraktı ve beni eliyle kapıya davet etti.

Pis, küçük odaya geri döndüğümüzde ise tereddütlü bir şekilde şöyle dedi:

"Affedersiniz, ama siz kimsiniz? Vampir değil, şekil değiştiren değil, karabasan değil, bundan eminim. Ve sanırım büyücü de değil. Gerçekten anlamadım..."

Asker, Aydınlık bir büyücüydü. Dördüncü sınıf. Bu çok iyi bir seviye değildi ama kötü de sayılmazdı...

Evet, gerçekten. Ben kimim?

"Bu gerçekten zor bir soru," dedim, kaçamak bir şekilde. "Ama daha çok, büyücü. Hoşçakalın."

Çantamı aldım ve tekrar lobiye çıktım.

Sadece beş dakika sonra odamda yayılıyordum.

Resepsiyon görevlisine inanmamakta haklıydım. Eğlence teklifi ileten ilk aramaya tıraş olurken yakalanmıştım. Suratsız ama kibar bir ifadeyle bir daha aramamalarını söyledim. İkinci aramada ses tonum biraz daha nezaketsizdi, üçüncü de ise zavallı telefona öylesine yapış yapış bir Güç boşaltmıştım ki hattın diğer ucundaki kişinin sesi kısılmış ve daha cümlesini bitirmeden susmuştu. Ama en azından bir daha aramamışlardı.

"Öğreniyorum," diye düşündüm. Peki, ben gerçekten büyücü müydüm?

Dürüst olmak gerekirse Aydınlık askerin söyledikleri beni hiç şaşırtmamıştı. Vampirler, şekil değiştirenler, karabasanlar... Onların hepsi vardı. Gerçekten vardı. Ama sadece kendi türleri – Diğerleri – onların var olduğuna inanıyordu. Sıradan insanlara göre onlar yoktu. Ama sıradan insanlar, Diğerleri'nin yaşam kaynağıydı. Kökleri ve besinleri. Hem Aydınlık Varlıklar'ın hem de Karanlık Varlıklar'ın. Aydınlık Varlıklar'ın her sokak başında borazan çalmalarının bir önemi yoktu. Nihayetinde onlar da enerjilerini sıradan insanların yaşamlarından alıyorlardı. Ve amaçlar... İki tarafın da amacı aynıydı. İki tarafın da yapmaya çalıştığı şey rakiplerini geçerek amaçlarına daha önce ulaşmaya çalışmaktı.

Kapının çalınması beni bu düşünce selinden uzaklaştırmıştı. Akşam yemeğimi getirmişlerdi. Garsonu yüz rubleyle besledikten sonra (bu kadar cömert bahşiş verme alışkanlığını acaba nereden edinmiştim?) dikkatimi tekrar toplamaya çalıştım. Ama belli ki şevkimi kaybetmiştim. Ne yazık ki.

Ama yine de merdivenin bir basamağını daha çıkmıştım. En azından artık Diğerleri'nin iki farklı tür olduğunu biliyordum: Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar. Ben bir Karanlık Varlık'tım. Aydınlık Varlıklar'a bayılmıyordum ama onlardan nefret ettiğimi de söyleyemezdim. Nihayetinde onlar da Diğerleri'ydi, bizden farklı ilkeleri olsa da...

Şimdi yavaş yavaş parktaki o kurtadama yaptığım tehdidin ve belirsiz ama etkileyici "Gece Nöbeti" ifadesinin arkasında ne olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştım. Karanlık Varlıklar'ın geceleri gözlendiği anlamına geliyordu. Kesinlikle geceleri, çünkü Karanlık Varlıklar'ın zamanı geceydi. Tabii bir de Gündüz Nöbeti vardı. Onlar benim türümdü, ama onlara karşı da dikkatli olmak zorundaydım, çünkü eğer yanlış bir şey yaparsam onlar da asla benim sırtımı sıvazlamazlardı.

Ve bu sistemin çok hassas bir dengesi vardı, çünkü her iki taraf da sıradan insan dünyası üzerinde bölünmemiş bir kontrol elde edebilmek için sürekli olarak düşmanını yenmenin yollarını arıyordu...

Şimdiye kadar anladığım buydu. Ve bulunduğum bu basamaktan, kuşatılmış Alacakaranlık hakkında daha fazla bir şey anlamam mümkün değildi...

Yemeğimi bitirdiğim anda Çağrı'nın sesini duydum.

Ne çok sessiz ne de çok yüksek, ne yalvaran bir halde ne de emir veren. Çağrı'nın hedefindeki kişi bunu duyabilirdi ama karşı koyamazdı.

Hedefindeki kişi ben değildim. Bu yüzden onu duyabiliyor olmam çok tuhaftı...

Bu da bir şeyler yapmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

İçimdeki karşı konulamaz his, bana durmadan emirler veriyordu. Ceketini giy! Çantanı dolaba koy! Pencereleri ve kapıları kilitle! Ama sadece kilitleri ve sürgüleri değil, seni aptal!

Uzanabildiğim her yerden Güç toplarken sıradan insanların, benim odamla hiç ilgilenmediklerinden emin olmuştum. Diğerleri'nin de zaten burasıyla işi olmazdı.

Yan odadaki, kör kütük sarhoş Suriyeli birdenbire ayılmıştı. Bir alt katta mide bulantısından kıvranan Çekli de en sonunda ellerini klozete dayayarak kusmaya başlamıştı. Koridorun karşısındaki Urallı, yaşlı iş adamı ise bitmek bilmeyen, eski bir tartışmayı hayatında ilk kez karısına tokat atarak sonlandırmıştı. Sadece bir saat sonra ise ikinci kattaki restoranda barışmalarını kutluyorlardı. Eğer etrafta bir Aydınlık Varlık varsa, onun için çok güzel bir masa hazırlamıştım...

Ama tüm bunlar beni ilgilendirmiyordu. Ben Çağrı'yı takip ediyordum. Beni hedeflemeyen Çağrı'yı.

Akşam, gecenin içinde yavaşça kaybolmaya başlamıştı. Caddeden sesler yükseliyor, rüzgâr ise tramvay tellerinin üzerinde uğulduyordu. Her nedense doğanın sesleri, medeniyetin seslerini bastırıyordu. Ya da acaba benim dikkatimi onlar mı çekiyordu?

Sağa doğru, cadde boyunca. Kesinlikle.

Şapkamı biraz daha aşağıya çektim ve cadde boyunca ilerlemeye başladım.

Birinci katının vitrininde tuhaf, sahte semaverler sergilenen yüksek binaya ulaştığım anda Çağrı durdu. Ama ben zaten nereye gideceğimi biliyordum.

Bir sonraki binanın yanında, dar bir sokağa açılan küçük bir tünel vardı. Ve şu anda yoğun, koyu bir Karanlık'la kaplıydı.

Rüzgâr sanki bana nispet yaparcasına daha da hızlanıyordu. Hızla yüzüme çarpıyor ve beni, tıpkı bir ragbi oyuncusu gibi geriye doğru itiyordu. Hareket edebilmek için öne doğru eğilmek zorunda kalıyordum.

Ve işte dar sokaktaydım. Ama görünüşe bakılırsa çok geç kalmıştım. Çok kısa bir an, sokağın diğer ucundaki belli belirsiz ışık demetinin

üzerinde bulanık bir siluet donup kalmıştı. Fark edebildiğim tek şey insan olmadığı anlaşılan solgun bir yüz ve bir çift donuk bakıştı. Sanırım bir de dişlerini görmüştüm.

Hepsi bu kadar. Orada biri vardı ve birden gözden kaybolmuştu ama hâlâ başka biri daha vardı.

Eğildim ve hareketiz yatan bedene daha yakından baktım. Küçük bir kızdı, hemen hemen on altı yaşındaydı. Gözlerinde, mutluluk ve ıstırapla karışık tuhaf bir ifade vardı. Boynunda yumuşak, örgü bir fular takılıydı, onunla takımı olan şapkası ise yerde, kızın hemen yanında duruyordu. Ceketinin düğmeleri iliklenmemişti, boynunda ise dört tane çok belirgin yara izi vardı.

Her nedense bu koyu Karanlık'ta onları görebildiğim için hiç şaşırmamıştım.

Kızın yanına çömeldim. Kanını içen kişi her kimse –çeyrek litreden daha fazla değildi– aynı zamanda kızın hayatını da içmişti. Ve kızın enerjisini son damlasına kadar içine çekmişti. En berbat şekilde.

Tam o anda ara sokağın her iki tarafından da insanlar girdi – ya da Diğerleri.

"Dur! Gece Nöbeti! Hemen Alacakaranlık'ı terk et!"

Benden ne istediklerini bile anlayamadan yerden doğruldum. Ve o anda çok şiddetli bir darbe aldığımı hissettim. Bu bir yumruk ya da tekme değildi. Beyaz bir şeydi, tıpkı bir doktorun önlüğü kadar beyaz. Canımı yakmamıştı ama çok sinir bozucuydu. Nöbetçilerden biri üzerime kısa bir sopa doğrultmuştu. Bu sopanın en ucunda ise kırmızı bir taş vardı. Sanki bana tekrar vurmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

İşte şimdi merdivenin bir basamağını daha çıkmıştım. Hatta bir bile değil, en az iki.

Alacakaranlık'tan çıktım. Artık, etrafımdaki her şey yavaşlamaya başladığı zaman neler olduğunu ve karanlıkta nasıl görebildiğimi

anlamıştım. Bu Diğerleri'nin dünyasıydı. Ve bana sıradan insanların dünyasına dönmem emredilmişti. Evet, bu bir istek değildi, bir emirdi.

Ben de hiçbir itirazda bulunmadan dönmüştüm. Çünkü doğru olan buydu.

"Adını söyle!" dediler. Kim olduklarını göremiyordum, çünkü yüzüme el feneri tutuyorlardı. Aslında istesem, yüzlerini seçebilirdim ama şu anda buna gerek yoktu.

"Vitaly Rogoza, Diğer."

"Diğerleri'nden Andrey Tyunnikov, Gece Nöbeti ajanı," dedi, biraz önce bana savaş değneğiyle vuran kişi. Kendini tanıtmaktan büyük bir zevk duyuyordu.

Aslında bütün Güç'üyle vurmamıştı, bu sadece uyarı amaçlı bir darbeydi. Ama eğer çok daha sert bir şekilde vurmak istiyorsa, değnekteki Güç bunun için oldukça yeterliydi.

"Peki, öyleyse, Karanlık Varlık. Bakalım elimizde ne var? Taze bir ceset. Ve sen bu cesedin başında duruyorsun. Bunu açıklayacak mısın? Ya da lisansın var mı? Hı?"

"Andryuha, dur!" diye bağırdı biri, karanlığın içinden.

Ama Andryuha hiç umursamadı. Sadece sinirli bir ifadeyle şöyle dedi:

"Bekle!"

Sonra tekrar benimle konuşmaya başladı:

"Evet? Niye konuşmuyorsun, Karanlık Varlık? Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Hiçbir şey söylemiyordum.

Andrey Tyunnikov bir büyücüydü. Ve tabii ki Aydınlık bir büyücü, beşinci sınıf.

Dün benim de bu kadar Güç'üm vardı.

Belli ki tılsımın enerjisini kendisi doldurmamıştı. Bunu yapanın, çok daha deneyimli bir büyücü olduğunu hissedebiliyordum. Ayrıca arkasında duran iki ajanın da ondan biraz daha güçlü olduğunu düşünüyordum.

Ara sokağın diğer tarafı ise, tek başına öylece bekleyen bir kız tarafından kapatılmıştı. Genç bir kızdı. Çok uzun boylu değildi ama grubun en deneyimli ve en tehlikeli üyesiydi. O bir şekil değiştirendi, savaşçı bir büyücü. Âdeta Aydınlık bir kurtadamdı.

"Haydi, ama Karanlık Varlık!" diye ısrar etti, Andrey. "Hâlâ susuyor musun? Anladım. O halde bana kaydını göster! Ve birileri, Gündüz Nöbeti'ne burada Karanlık, kaçak bir avcı olduğunu bildirsin..."

"Sen bir aptalsın, Andryuha," dedim, alaycı bir ifadeyle. "Karanlık, kaçak bir avcı yakaladığın için ne kadar da mutlusun! Neden bir kez olsun kurbana bakmayı denemiyorsun? Onun işini kimin bitirdiğini düşünüyorsun?"

Andryuha bir an duraksadı ve yerde yatan ölü kıza baktı. Anlamaya başlamış gibi görünüyordu.

"Bir... Va...vampir..." dedi.

"Peki, ben kimim?"

"Sen bir bü... büyücüsün..." Andryuha'nın kafası çok karışmıştı, âdeta kekeliyordu.

Sonra kıza doğru döndüm, çünkü konuşmam gereken kişinin o olduğuna karar vermiştim. "Ben buraya geldiğimde olay çoktan bitmişti. Vampiri gördüm ama o çoktan ara sokaktan çıkmıştı. Avluya doğru gidiyordu. Kız da ölmüştü. Tamamen kurutulmuştu ama kanının çok az bir kısmı alınmıştı. Ben şehirde yeniyim, trenden daha iki saat önce indim. Cosmos Otel'de kalıyorum."

Ve bunu söyleyemeden duramamıştım: "Vampirler kaçak avlanmak için bu ara sokağı ilk kez kullanmıyorlar, öyle değil mi?"

Artık buradaki eski izleri görebiliyordum. Yerdeki ve duvarlardaki... İşte şimdi bir seferde birkaç adım birden çıkmıştım.

"Sadece geçen sefer daha şanslıydınız, Aydınlık Varlıklar... Ama iyi bir iş çıkaramadığınızı söylemek zorundayım, izleri hâlâ görünüyor..."

"Sana ne kadar minnettar olduğumuzu bilemezsin," dedi kız, dişlerini sıkarak. "Ayrıca kaydına hâlâ bakmak istiyorum."

"Elbette." Oldukça uysal bir tavırla göğsümdeki mührü gösterdim. "Sanırım, artık bana gerek yok, öyle değil mi? Başarılı dedektiflerinizin, kaçak avcı araştırmalarına engel olmak istemiyorum."

"Seni yarın buluruz," dedi, kız oldukça soğuk bir ifadeyle. "Eğer ihtiyacımız olursa."

"Tabii ki!" dedim, sırıtarak. Sonra nöbetçilerden birini yavaşça kenara doğru ittim ve caddeye doğru yürümeye başladım.

Yaklaşık yüz adım sonra artık sıradan bir Karanlık Varlık görünümünden çıkmıştım.

BÖLÜM 2

Sonraki iki gün ve iki gece boyunca ilginç hiçbir şey olmadı. Sadece yeni yeteneklerime çalışarak –çok fazla belli etmeden– ve beklenmedik alışverişler yaparak Moskova'da dolaştım. Neden yaptığın konusunda en ufak bir fikrim olmasa da cep telefonumu kapattım. Hâlbuki ne arayabileceğim bir yer vardı ne de beni arayabilecek birileri... Yeni bir müzik çalar aldım ve birkaç saatimi inatçı anılarımı canlandırabilecek şarkılardan bir disk oluşturmak için kataloğa bakarak geçirdim. Moskova'daki değişikliklere yavaş yavaş alışıyordum ama şenlikli, ışıl ışıl neon lambalarının pisliği ve eskiliği maalesef hâlâ aynıydı. Otel çalışanlarının hepsi bana selam veriyordu ve sanki bana servis yapmak için sıraya girmiş gibi görünüyorlardı, çünkü ben hâlâ yüz rubleden küçük olan paraları tanımayan biri gibi yaşıyordum. Ama tuhaftır ki alışverişlerdeki para üstlerini doğru alma konusunda hâlâ çok dikkatliydim. Turistlerin hatıra olarak saklamasından başka hiçbir işe yaramayan, nikel kaplı, küçük bozuk paraları bile alıyordum.

Bu iki gün boyunca Diğerleri'yle sadece üç kez karşılaşmıştım: Biri metrodaydı, tamamen tesadüf olmuştu. İkincisi, geceleyin üçüncü katın balkonuna uçmaya çalışan, sarhoş bir cadıyla yaşadığım karşılaşmaydı. Anahtarlarını unutmuştu ve Alacakaranlık'a girecek yeterli Güç'ü kalmamıştı. Ben de ona yardım ettim. Üçüncüsü ise gündüz olmuştu, benden daha güçlü bir büyücü beni dönüştürülmemiş bir Diğer sanmıştı. Büyücünün adını bile hatırlıyordum: Gorodetski. O da tıpkı benim gibi müzik çalarına yeni bir disk oluşturabilmek için

mağazaya gelmişti. Resmî mühürlerimi görünce şaşırmış ve hemen kendini geri çekmişti. Hatta neredeyse mağazadan çıkacaktı, sanırım benden tiksinmişti. Ama benim işim daha çabuk bittiğinden mağazadan ilk ayrılan ben olmuştum.

Sonra bir süre boyunca düşündüm, acaba bu büyücü Karanlık Varlıklar'dan neden bu kadar nefret ediyordu?

Aslında Aydınlık Varlıklar'm hepsi bizden nefret ediyordu. Yani neredeyse hepsi. Ve bizim yolumuzu tıkamadıkları sürece onları umursamadığımıza inanmak istemiyorlardı. Zaten yolumuzu da hep tıkıyorlardı. Ama sanırım biz de onlara aynı şeyi yapıyorduk.

Gece Nöbeti'nden hiç kimse beni rahatsız etmemişti. Zaten beni arama ya da soru sorma girişiminde bile bulunduklarını sanmıyordum. Bir Karanlık Varlık'ın sıradan bir insanın kanını içmeye ihtiyaç duymadığını anlamış olmalılardı. Tabii ki istesem bunu yapabilir ve kendimi hiç bitmeyen bir sindirim sorununun içine sürükleyebilirdim, eğer bu kadar tiksinmeseydim... Şu anda tüm dikkatimi merdivenin bir sonraki basamağına, yani içimdeki Güç'ün beni ne zaman büyü yapmaya zorlayacağına vermiştim, ama sanırım bunun için tartışma kabul etmeyecek, çok net bir durum gerekliydi. Otobüsteki şişko suratlı, kafalarını kazıtmış bilet denetleyicilerinden kurtulmak ya da metro bileti için sıraya girmiş huzursuz insanların üzerine –beklemek istemediğim için– sakinleştirici bir örtü atmak gibi küçük olaylar değil. Hayır, bunların hepsi benim için artık geçmiş zaman demekti. Yeni bir şeyler öğrenmek, mühürlenmiş anılarımın başka bir katmanını daha açığa çıkarmak ya da hâlâ uyuklayan bilgileri ele geçirmek için daha ciddi sarsıntılara ihtiyacım vardı.

Bunlar için beklemem gerekiyordu ama uzun bir süre değil.

Tıpkı diğer Karanlık Varlıklar gibi bağımlı bir gece kuşuna dönüşmüştüm. Sıradan insanların arasında yaşadığım için gündüzleri tamamen yok sayamıyordum ama gecenin cezbedici çağrısına da

karşı koymak istemiyordum. Geç kalkıyordum, öğle saatlerinde ya da bazen daha da geç. Ve otele gün ağarırken dönüyordum.

Moskova'daki dördüncü gecem sabahın izleriyle örtülmeye başlamıştı. Ben bir sonraki basamağa doğru ilerlerken karanlık, koyu griliğin ilk gölgesini çoktan içine almıştı. Uzaklardaki binaların arasında bir yerlerde güçlü bir büyücünün enerji boşalımının parıltılarını hissettiğimde ıssız İzmailovksy Bulvarı'nda ilerliyordum.

"Enerji boşalımı," derken tabii ki kontrolsüz bir enerji patlamasını kastetmiyordum. Hayır. Bu enerji boşaltılmış, sonra da hemen emilmişti, aksi takdirde sonuç son derece sıradan bir patlama olurdu. Diğerleri, kendilerini, dünyayı ve enerjiyi dönüştüriirler ama en sonunda açığa çıkan enerji miktarı ile emilen enerji miktarı birbirine eşittir. Aksi takdirde...

Aksi takdirde dünya var olamaz. Ve tabii biz de...

O anda bir şeylerin beni zorladığını hissettim – git! Oraya git!

Gitmem gerekiyordu.

Kavşaklardaki köşeleri güvenle dönerek ve bazen de kestirme yollar kullanarak yaklaşık yirmi dakika boyunca yürüdüm. Artık Diğerleri'ni hissedebiliyordum, her iki taraftan da hızlı bir şekilde yaklaşıyorlardı. Aynı anda, birkaç araba sesi de duyuyordum. Aradığım evi ve daireyi ise neredeyse hemen tanımıştım. Burası, hâlâ sıradan benliğimin derinliklerinde yatan "diğer benin" dikkatini çeken olayın gerçekleştiği yerdi.

13. Park Caddesi'nde, sıradan, beş katlı bir Kruşçev[20] binasıydı. Çöp kutuları evin duvarının dibinde duruyordu ve avlularda, güneyde görmeye alışkın olduğum küçük dükkânlardan yoktu.

Apartmanın girişinde aceleyle bırakılmış üç tane araba duruyordu: bir Jiguli, basit, eski püskü bir kamyonet ve lüks bir BMW. Aslında

20 Sovyetler Birliği'nde, 1960'lı yıllarda yapılmaya başlanan, düşük maliyetli, üç ya da beş katlı apartmanlar. (ç. n.)

etrafta daha bir sürü araba vardı ama belli ki onlar geceyi burada geçirmek için park edilmişlerdi.

Beşinci kat. Apartmanın girişinde (metal kapı, bu arada ardına kadar açıktı) güçlü büyü engelleri vardı. Bu yüzden gölgemi yukarıya kaldırıp Alacakaranlık'a girmek zorunda kaldım.

Sanırım Alacakaranlık, Diğerleri'nin Güç'ünü emiyordu, tabii eğer buna nasıl karşı koyacaklarını bilmiyorlarsa... Hiç kimse bana ne yapmam gerektiğini söylememişti. Ben sanki bunların nasıl olacağını biliyormuşum gibi içgüdüsel olarak yapmaya başlamıştım. Belki de biliyordum ve sadece ihtiyacım olduğu zaman hatırlıyordum.

Alacakaranlık'ın ilk seviyesinde yaşayan mavi yosun son derece özgür bir şekilde duvarlara, merdivenlere, hatta tırabzanlara bile yayılmıştı. Birinci katta, çok duygusal birileri oturuyor olmalıydı.

İşte burası benim aradığım daireydi. Büyü engelleri çok daha güçlüydü, hatta kapı Alacakaranlık'ta bile kilitliydi.

Artık merdivenin iki basamağını daha çıkmıştım. Bir anlık güçsüzlüğümün üstesinden gelerek gölgemi tekrar yerden kaldırdım ve daha derine indim.

Buranın çok fazla kişinin gelebileceği bir yer olmadığını söyleyebilirdim. Burada hiç bina yoktu. Yoğun, karanlık, gri bir sis ve güçlükle fark edilebilen bir ay vardı. Sadece üçümüzdük. Aslında öfkeli bir rüzgâr da vardı –rüzgâr, sıradan insan dünyası ile Alacakaranlık arasındaki farkı ayırt edemez– ama bu seviyede zaman öylesine yavaş akıyordu ki onu neredeyse hiç hissedemiyordum.

Yavaş yavaş sisin içine doğru düşmeye başlamıştım ama sonra kendimi durdurmayı başardım. Belli ki bunun nasıl yapıldığını biliyordum. Büyük bir çaba gösterdim –bunu tarif etmesi her zaman çok güçtür, bilinçten daha çok içgüdüyle yapılır– ve ileriye doğru gittim. Bir çaba daha gösterdim ve Alacakaranlık'ın daha üst seviyelerine baktım.

Her şey şurup kıvamında bir yavaşlıkla hareket ediyordu, sanki dünya yoğun, gri ama saydam bir katranın içine batıyormuş gibiydi... Sesler ilk başta derin, uzak bir gök gürlemesi gibi duyuluyordu ama bu yavaşlığa giderek uyum sağlıyordum. Algı hızımı aynı tempoda tutarak kendimi bu yeni gerçekliğe alıştırmış olmalıydım. Ve artık bu andan itibaren, her şey bana tekrar sıradan dünyayı anımsatmaya başlamıştı – sıradan insanların dünyasını.

Ama sadece anımsatıyordu...

Bu tarz binaların hepsinde olduğu gibi dar bir koridor vardı. Solda iki kapı –banyo ve mutfak– biraz daha ileride bir kapı daha. Ve bir kapı da sağda. Sağdaki oda bomboştu. Soldaki odada ise beş Diğer ve dağınık yatağın üzerinde uzanan bir beden vardı. Otuz yaşlarındaki bir adamın bedeni: Kasık ve karın bölgesinde birkaç derin yara vardı, adamın kurtarılması imkânsız gibi görünüyordu. Yaralar buruşuk, kanlı bir çarşafla örtülmüştü.

Odadaki Diğerleri'nin üçü Aydınlık, ikisi ise Karanlık Varlık'tı. Aydınlık Varlıklar'ın biri asimetrik yüzlü, zayıf, genç bir adamdı. Diğer ikisini ise tanıyordum: Müzik âşığı Gorodetski ve şekil değiştiren kız. Karanlık Varlıklar'm biri, zeki ve ciddi bir görünüşe sahip tombul bir büyücüydü. Diğeri ise kasvetli bir karakterdi, başarısız bir kertenkele taklidiyle bana bakıyordu. Üzerinde kıyafetleri vardı ama elleri ve yüzü yeşildi, ayrıca pullarla kaplıydı.

Tartışıyorlardı.

Tanımadığım Aydınlık Varlık konuşuyordu:

"Bu hafta ikinci vaka, Şagron. Ve yine cinayet. Üzgünüm, ama bu da Antlaşma'ya uyınadığınızı gösteriyor."

Karanlık Varlık istemsizce cesede baktı.

"Biz herkesi takip edemeyiz, bunu siz de çok iyi biliyorsunuz," diye bağırdı birden, ama sesinde suçluluk ya da pişmanlık ifadesi yoktu.

"Ama bu haftanın Temiz Hafta olması için bütün Karanlık Varlıklar'ı uyarma görevini siz üstlendiniz! Patronun bununla ilgili resmî bir söz verdi."

"Hepsini uyardık."

"Teşekkürler!" dedi, Aydınlık Varlık yapmacık bir ifadeyle ellerini çırparak. "Sonuç etkileyici. Tekrar ediyorum: Biz, Gece Nöbeti ajanları, resmî olarak işbirliği teklif ediyoruz. Patronunu çağır!"

"Patronum şu anda Moskova'da değil," diye cevap verdi, büyücü suratsız bir ifadeyle. "Ayrıca, sizin patronunuz da bunu çok iyi biliyor, bu yüzden size, resmî işbirliği teklifinde bulunma görevi veremez."

"Bu demek oluyor ki," dedi, Gorodetski, sesinde üstü kapalı bir tehdit vardı, "...işbirliği teklifimizi reddediyorsunuz, öyle mi?"

Karanlık Varlık kafasını olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde salladı:

"Reddetmek ne demek? Hayır. Reddetmiyoruz. Sadece yardımcı olmak için ne yapabileceğimizi anlayamıyorum."

Aydınlık Varlıklar haklı bir öfkeye kapılmış gibi görünüyorlardı. Tanımadığım büyücü tekrar konuşmaya başlamıştı:

"Ne yapabilirsiniz? Fahişe bir şekil değiştiren, müşterisinin taşaklarını koparıyor –bu arada adam dönüştürülmemiş bir Diğer– ve ortalıktan kayboluyor! Sizin ayak takımınızı kim daha iyi tanır – siz mi biz mi?"

"Sanırım, bazen siz," dedi, Karanlık Varlık sert bir şekilde. Sonra da kıza baktı. "Eğer Yedinci Cennet'teki konuşmayı hatırlıyorsan, Engizisyon üyesi ve onun yakalandığı zamanki..." Kafasıyla Gorodetski'yi işaret etti ve sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi duraksadı.

"Büyük olasılıkla, şekil değiştiren kayıtlı değil. Ve yine büyük bir olasılıkla müşteri fazla sert bir şeyler istedi... Hımın... Yani şöyle diyebiliriz: Bir fahişenin bile kabul edemeyeceği bir şey istedi. Sonuç da bu."

"Şagron bunu polislere açıklayamazsın, çünkü kız, adamı Alacakaranlık formundayken öldürmüş. Hoşuna gitsin ya da gitmesin ama bu iş Nöbetler'i kapsıyor. Şimdi söyle bana, sen bir araştırma yapacak mısın yoksa biz mi yapalım? Ayrıca sakın bu işi uzatabileceğini de düşünme. Cumartesi günkü vampir ve bu cinayeti işleyen kedi önümüzdeki hafta sonuna kadar mahkemeye çıkmış olacaklar. Anladın mı?"

Bu zayıf, genç büyücü, sahip olduğu haklarda ısrarcı olarak Şagron'a baskı yapıyordu. Ve bu tarz hesaplaşmalarda fazla yer almayan bir Diğer olarak bunu yapmaktan da zevk alıyordu. Belli ki bu baskıyı yapmasının haklı gerekçeleri vardı...

"Bu alçak, seks düşkünü kediler," diye mırıldandı, pulları olan Karanlık Varlık. "Beyinsiz kaltaklar..."

"Kapa çeneni," dedi, Aydınlık şekil değiştiren, soğuk bir ifadeyle. "Seni fazla büyümüş kertenkele..."

Ah, tabii sonuçta o da bir kediydi, her ne kadar Aydınlık da olsa...

"Sakin ol, Yavru Kaplan," dedi Gorodetski. Sonra tekrar Kara Büyücü'ye doğru döndü: "Talebimizi anladın mı?"

Tam bu sırada Alacakaranlık'ın birinci seviyesine döndüm, Bundan sonraki saniyeleri aptalca bir şov olarak adlandırmak hafif bile kalırdı.

"Sen!" dedi kız. "Yine sen!"

"İyi geceler, bayanlar baylar. Affedersiniz. Işığı gördüm, geldim."

"Anton, Tolik," dedi Yavru Kaplan, yüksek ama hafif titrek bir ses tonuyla. Tıpkı bir çocuk gibi, parmağıyla beni gösteriyordu. "Andryuha, cumartesi günü onu vampirin kurbanının başında dururken buldu! Bu Karanlık Varlık Ukrayna'dan gelmiş!"

Hepsi bakışlarını bana çevirmişti.

"Umarım," dedim, alaycı bir ifadeyle, "...çılgın bir vampirden çok, fahişe bir şekil değiştirene benzemiyorumdur?"

"Kimsin sen?" dedi, Kara Büyücü Şagron, düşmanca bir ses tonuyla.

"Büyücü, sevgili arkadaşım. Kara Büyücü. Şehir dışından geldim."

O benim kim olduğumu araştırmaya çalışırken ben henüz merdivenin bir sonraki basamağına çıkmamıştım ama tam önünde duruyordum. Şagron hiçbir şey yapmıyordu, fakat ben o anda onun savunma güçlerinin aslında tamamen kendisine ait olmadığını farkına varmıştım. Birinci sınıf bir büyücü tarafından oluşturulmuş bir iskelet hissediyordum. Belki de şu anda Moskova'da olmayan ünlü patron tarafından oluşturulmuş bir iskelet...

"İkinci cinayet ve sen yine buradasın," dedi Tolik, şüpheli bir biçimde. Bunu söylerken bir yandan da beni araştırmaya çalışıyordu. Ama çok başarısızdı, bu da beni memnun etmişti. "Bundan hoşlanmadım. Belki sen açıklamak istersin?"

Tolik gerçekten sinirli görünüyordu ama aslında doğru olanı yapıyordu. Ve bu davranışı bana gerçekten çok uygundu. Gorodetski ise tehlikeliydi, belli ki bu üç Aydınlık Varlık'ın lideri oydu ve şu anda farklı davranış biçimlerini düşünmekle meşguldü. Çok fazla seçenek vardı.

"Evet, tabii ki isterim," dedim, hemen. "Yakınlarda dolaşıyordum. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissettim. Ve bir yardımım olur mu diye bakmaya geldim."

"Ukrayna'da Nöbet'te mi çalışıyorsun?" dedi pullu olan, beklenmedik bir şekilde.

"Hayır."

"Öyleyse nasıl yardımcı olabilirsin?"

"Kim bilir?" dedim, omuzlarımı silkerek.

Pullu Kara Büyücü'nün dili tabii ki uzun ve çatallıydı. Hımın... Sıradan insanların hayal gücü. Karanlık Varlıklar'ın, Alacakaranlık'ta çok farklı şekillere girdiği düşünülür, Aydınlık Varlıklar'ın tam aksine... Aydınlık Varlıklar her zaman ışıltılı, beyaz kıyafetler giyerler. Daha duygusal olanların ise –genellikle kadınlar– bunun dışında,

bir de taçları olur. Ama... Aslında Karanlık Varlıklar'ın birçoğu da, boynuzu ve çatala benzeyen bir dili olan, alışılmış, pullu şeytan formunu tercih ederler.

"Tabii ki senin bu olanlarla bir alakan yok, öyle değil mi?" dedi, kız. Sesinde, gizli bir kinaye vardı.

"Doğal olarak."

"Ona hiç güvenmiyorum, dedi kız, Gorodetski'ye bakarak. "Anton, onu iyice derinlemesine araştırman gerek."

"Araştıracağız," dedi Anton, hiç düşünmeden. "Dönünce, onunla alakalı bütün verileri bizzat ben isteyeceğim."

Alaycı bir ifadeyle gülümsedim.

"Pekâlâ. Yardım istemiyorsanız, umurumda değil. Sizi zorlamayacağım. Öyleyse ben gidiyorum..."

Kapıya doğru yürüdüm.

"Hey, Karanlık Varlık," dedi Tolik, arkamdan. "Sana tavsiyem, Moskova'dan ayrılma. Bu Gece Nöbeti'nin resmî bir yasağı."

"Aklımda tutacağım," dedim. " Zaten ayrılmayı planlamıyorum..."

"Ben, sizinle geleyim," dedi Tolik, Anton ve Yavru Kaplan'a. "Size söyleyeceklerim var."

Anton karamsar bir şekilde bu durumu yeterince açıklığa kavuşturamadığını düşünüyordu, her nedense bu Karanlık Varlık'ın söyledikleri, onun gerçekten canını yakmıştı. Yavru Kaplan, bu yabancının konuşmasını ses tonuna kadar taklit etmişti. Ve Anton bu Karanlık Varlık'ı gördüğü anda, Yavru Kaplan'ın ne kadar yetenekli bir aktör olduğunu bir kez daha anlamıştı. Daha doğrusu aktris. Eğer bir Diğer olmasaydı, onun ne olacağını çok iyi biliyordu...

Şagron ve partneri uzun bir süre önce lüks BMW'lerine binip gitmişlerdi. Tolik ise elini Anton'a doğru uzatmış, Anton da son derece uysal bir şekilde Jiguli'nin anahtarlarını ona vermişti. Yavru Kaplan hiçbir şey söylemeden arka koltuğa oturmuştu. Anton ise son

derece hızlı bir şekilde Sirenevıy Bulvarı'na doğru ilerleyip sonra da doğuya yönelen Tolik'in yanında oturuyordu.

"Kim bu Karanlık Varlık?" diye sordu, Anton, sessizliği bozarak. Kötü ruha sahip. Ama Diğer bedeninde dönüştürülmemiş bir Aydınlık var!"

"Çok güçlü bir büyücü," dedi, Tolik, birden. "Benden çok daha güçlü. Onu derinlemesine araştırmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Kendini hemen kapattı."

"Kapattı mı?" dedi, Yavru Kaplan, heyecanlı bir ses tonuyla. "Hiçbir koruma almadan mı geldiğini söylüyorsun?"

"İşte asıl konu bu!" dedi Tolik, karamsar bir ses tonuyla. "İçeriye girdiğinde, sıradan bir büyücü gibi görünüyordu, üçüncü ya da dördüncü seviye bir büyücü. Tıpkı ben ya da Anton gibi."

Anton hiçbir şey söylemedi. Tolik yanılıyordu ama aslında haklıydı da. Gesar, Anton'un ikinci sınıf bir büyücü olduğunu söylüyordu fakat Anton'un güçleri sadece birkaç olayda bu seviyeye yükselmişti. Şu an için üçüncü seviye bir büyücü olduğunu söylemek galiba daha dürüst bir ifade olurdu.

"Onu araştırmaya başladığım anda," diye devam etti, Tolik, "bir duvar oluştu. Kesinlikle benden çok daha güçlü. Anton. Sen onu derinlemesine araştırmayı denedin mi?"

"Hayır."

"Birinci sınıf bir büyücü gibi görünüyor..." dedi Tolik, derin bir nefes alarak. "Eğer o olaya dâhil olursa, İlya'yı çağırmamız gerekir."

"Hatta korkarım, Olga'yı, Sveta'yı ve patronu da çağırmamız gerekir," dedi Anton. Hiç kimse cevap vermedi. Güçlü Büyücüler'den yardım isteme fikrinden hiç kimse hoşlanmazdı.

Yavru Kaplan koltuğa rahat bir şekilde yerleşmeye çalışıyordu:

"Bu cinayetlerle bir bağlantısının olmaması imkânsız. Bir önceki olayı anlayabiliyorum, Moskova'ya yeni gelmişti, dolaşıyordu

ve tesadüfen kaçak bir avcıya rastladı. Ama bu kez? Pervomaiskaya Caddesi'nde ne işi vardı?"

"Kesin cumartesi günü mü gelmiş?" diye sordu, Tolik.

"Kesin," dedi Yavru Kaplan. "Bakışlarından pek hoşlanmamıştım. O yüzden bindiği treni buldum ve biletçinin anılarını kontrol ettim. Kompartımanından neredeyse hiç dışarıya çıkmamış ama sonuç olarak o trendeymiş."

"Peki, elimizde bir şeyler var mı?"

Anton, Tolik'in sorusunda gizli bir umut fark etmişti. "Suçlayıcı bir şeyler mi demek istiyorsun? Hayır, hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok. Herhangi bir lisansa ihtiyacı yok, çünkü bir vampir ya da şekil değiştiren değil. Çok kısa bir süre önce dönüştürülmüş, sadece yedi yıl önce, tıpkı benim gibi...

Tolik düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Mıkolayiv'de Diğerleri'nden çok fazla yok. Bu yüzden Nöbetler de oldukça küçük, en fazla yirmi ya da otuz ajan var..."

"Tamam, gidince daha derin bir araştırma yapacağım," dedi Anton. "Sen kamyonetini kilitledin mi?"

"Ne oldu ki?" dedi, Tolik omuzlarını silkerek. "Evet. Nihayetinde patronu aramak zorundayız. Yoksa bunu kendimiz mi halledeceğiz?"

Belli ki bu durumdan huzursuzdu. Tolik, Anton saha çalışmalarına katılmaya başladığından beri, yani yaklaşık bir yıldır sistem departmanında çalışıyordu. Ama Nöbet'teki hiç kimsenin yeteneklerini kaybetmesine izin verilmezdi. O yüzden bu ay sahada çalışma sırası Tolik'deydi. Ve daha ilk gününde böyle tatsız bir olay yaşanmıştı...

"Sanırım, patrona anlatmamız gerek," dedi Anton.

"O halde bunu ertelememize gerek yok..." dedi Tolik, derin bir nefes alarak.

Yavru Kaplan hevesli bir şekilde cep telefonunu çıkardı ama Tolik daha tuşlara bile basamadan, "Moskova'da Gece Yarısı" adlı melodi çalmaya başlamıştı.

Anton neredeyse telefonu açıyordu. Ama sonra kendini tuttu. Kimin aradığını bilemezdi... Belli ki onlardan biri arıyordu ama bu aramada gergin, heyecanlı bir enerji hissetmiyordu. Belki de Nöbet çalışanlarından biri Yavru Kaplan'ı arıyordu. Nihayetinde herkesin kendine ait bir hayatı vardı, Nöbet üyelerinin bile...

Yavru Kaplan aramayı cevapladı. Daha çok karşı tarafı dinliyordu, sonra şöyle dedi:

"Bilmiyorum."

"Arayan Garik," dedi, sesi endişeliydi. "Andryuha ortadan kaybolmuş."

"Tyunnikov mu?"

"Evet. Garik de bizimle birlikte olduğunu düşünmüş."

"Ben, onu en son bugün öğleden sonra gördüm," dedi Tolik. "Eve gidip uyumayı planlıyordu."

"Telefonunu açmıyormuş. Garik de onu hissedemiyormuş. Ve o Andryuha'nın danışmanı..."

Anton birden Yavru Kaplan'a doğru döndü: "Cumartesi gününden beri çıldırmış gibiydi. Bu Karanlık Varlık o ara sokakta ona ne dedi?"

Yavru Kaplan omuzlarını silkti:

"Özel bir şey söylemedi, sana bunu yüz defa anlattım. Ona dedektif diye hitap etti. Ama Andryuha gerçekten işi berbat etmişti. O Karanlık Varlık'm vampir olmadığı gün gibi ortadaydı. Bunu, ona kendim söyledim."

"Vampir olmak zorunda değil," dedi Tolik, canı sıkkın bir ses tonuyla. "Tüm bu korkunç olayları kolaylıkla organize etmiş olabilir. Ve şunu söylemem gerekir ki organizasyon yetenekleri kesinlikle ortalamanın çok üzerinde!"

"Zavulon'un piyonlarından biri," dedi Anton, düşünceli bir şekilde. "Evet. Bu mümkün. Kesinlikle mümkün."

"Daha fazlası! Piyon değil. Hatta at ya da kale de değil. O bir fil. Çok önemli bir taş. Hatta belki de vezir..."

"Tolik abartma. Zavulon olmadan, Karanlık Varlıklar'ın bizimle karşı karşıya gelmeleri mümkün değil. Ve Zavulon Moskova'da değil."

"Karanlık Varlıklar da böyle söylüyor. Ama gerçeğin ne olduğunu kim bilebilir?"

"Zavulon son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyor," diye araya girdi Anton.

"İşte bu. Sessizliğini koruyarak bir plan organize ediyor... En kötü olan şeyse, hedeflerinin ne olduğunu tahmin edememeniz. Şimdiye kadar elimizde ne var? Birbirleriyle olan bağlantılarını çözmediğimiz iki şüpheli ölüm."

"Tabii bunların gerçekten birbiriyle bir bağlantısı varsa," dedi Anton, ama söylediğine kendisi bile inanmamış gibi görünüyordu.

"Hayır, istediğini düşün, ama bunlar birbiriyle bağlantılı," diye ısrar etti Tolik, inatçı bir şekilde. "Bunu hissedebiliyorum. Ve bağlantı noktası da, Ukrayna'dan gelen Karanlık Varlık."

"Neden olmasın?" dedi Yavru Kaplan. "Svetlana ortaya çıktığından beri, biz çok avantajlı durumdayız. Karanlık Varlıklar sürekli olarak yenilgiye uğruyorlar. Patronun, son görüşmelerde Zavulon'a nasıl baskı yaptığını hatırlasana. Zavulon da buna boyun eğiyor. Zaten başka seçeneği var mı? Karanlık Varlıklar dengeyi eski haline getirmek için bir operasyon başlatmış gibi görünüyor. Ama zamanlama çok kötü – Temiz Hafta'dan hemen önce.

"Karanlık Varlıklar için en uygun zaman," diye mırıldandı Anton. "Çok ciddi bir gerekçemiz olmadıkça bir şeye başlamayacağımızı biliyorlar. Ve şimdiye kadar da ciddi bir gerekçemiz varmış gibi görünmüyor."

"Böyle çatlak sesler çıkarmasan..." dedi Tolik, üzgün bir ses tonuyla.

Jiguli, doğmak üzere olan günü geride bırakarak Leningradski Caddesi'nde ilerliyordu.

Ofise gidene kadar bir daha hiç konuşmamışlardı. Ya hiç kimse çatlak bir ses çıkarmak istemiyordu ya da hepsi ne kadar ciddi bir durumun içerisinde olduklarını anlamışlardı.

Garik sinirli bir şekilde ayaklarını sürüyerek kapının önünde bekliyordu. Yanında ise İlya vardı, belli ki uykuluydu. Kısık gözleriyle çerçevelerinin arkasından bakıyordu.

"Evet," dedi Tolik. "Birbirinize kenetlenin."

İlya ve Garik, Yavru Kaplan'ı her iki taraftan sıkıştırarak aceleyle arabaya bindiler. Anton, onların neden bu şekilde bindiğini hemen anlamıştı. Ayrıca donuk, sinirli, bu yüzden de tedbirli olan Garik'in şimdi ne söyleyeceğini de tahmin edebiliyordu...

"Cosmos Otel'e. Andryuha ölmüş, çocuklar..."

Tolik var gücüyle gaz pedalına bastı ama en hızlı arabanın bile bir ölüye yetişebilmesi mümkün değildi. Yavru Kaplan önce yavaşça kımıldadı, arkadaşlarının arasına sıkıştı, sonra da öylece donakaldı.

"Nasıl olmuş?" dedi Anton, donuk bir ses tonuyla.

"Şu Karanlık Varlık, Vitaly Rogoza aradı ve odasında Diğerleri'nden birinin bedenini bulduğunu söyledi."

"Onun boğazını bizzat ben ısıracağım," dedi Yavru Kaplan, boğuk bir ses tonuyla. Beni sakın durdurmaya çalışmayın!"

"Her türlü ihtimale karşı, Ayı'yı da aradım," dedi İlya, ses tonu son derece tarafsızdı. "Sanırım o zaten Cosmos'daymış."

Anton, arkadaşlarının her şeyi çoktan fark ettiğini ve bu işin sonunda kaçınılmaz bir savaş yaşanacağı gerçeğini kabullendiklerini anlamıştı. Koltukaltından geçen tabancı kılıfını gizlice kontrol etti – silah daha önce hiç bu kadar gerekli olmamıştı.

İçimdeki his, bu geceki olayların henüz bitmediğini söylüyordu. Sanırım yakın geleceği yavaş yavaş görmeye başlıyordum. Ayrıntılarıyla değil –aslında ondan çok uzak– daha çok olasılık ipliklerinin karmaşık bir yumağı gibi. Ama en azından kalın ipliklerin nereye yöneldiğini hissetmeye başlamıştım.

Endişe, karmaşa, felaket ve tehlike – gece, benim için bunları hazırlamıştı. İlk başta aşağıda, apartmanın girişindeki BMW'nin yanında Karanlık Varlıklar'ı bekleyeceğimi düşünmüştüm, ama sonra bunu yapmamam gerektiğini farkına varmıştım. Onları ikna etmeme gerek yoktu... Masum olduğuma inandırmak zorunda değildim. Oyun oynadığımı düşünmelerine izin verebilirdim. Gündüz Nöbeti'nin lideri şehir dışındaydı, diğerleri de, pek benim rakibimmiş gibi görünmüyorlardı...

Peki, ama ben kimdim? Daha yükseği hedeflemiyor muydum? Moskova'daki güçlü büyücülerin sayısı çok az değil miydi? Nöbetler'de çalışmayanları bile dâhil etsek? Sonsuza kadar merdivenin basamaklarına tırmanmaya devam edemezdim, öyle değil mi? Nihayetinde bu basamakların sayısı sonsuz değildi. Beni kontrol altında tutacak bir şeyler bulunabilirdi – Moskovalı büyücüler çok deneyimliydi, hatta bazılarının yüzyıllara dayanan bir deneyimi vardı. Ve ben ne yapabileceğimi ya da ne yapamayacağımı gerçekten bilmiyordum. Hâlâ bilinmeyen sayıydım. Ve Güç'ümün tıpkı ortaya çıktığı gibi, mucizevi bir şekilde, aniden ortadan kaybolmayacağını nasıl bilebilirdim?

Öyleyse, acele etme, Vitalik, işleri zorlaştırmaya gerek yok. En iyisi sen, akıp giden gecenin sana ne kötülükler getireceğini düşün. Kedinin kuyruğuna basma, üstünden atlayıp geç...

Hızlı adımlarla Şyolkovskoe Caddesi'ne kadar yürüdüm, bir alt geçide girdim ve yolun karşı tarafında otostop çekmeye başladım.

Moskova'da en çok sevdiğim şeylerden biri buydu: İster gecenin bir yarısı olsun, isterse sabahın körü, elinizi havaya kaldırdığınız anda hemen bir otomobil kaldırımın kenarında dururdu. Mikolayivka

ise yarın saat bile bekleseniz hiç kimse durmayı aklından bile geçirmezdi. Ama bu şehirde her şeye para karar veriyordu. Herkesin ona ihtiyacı vardı.

WDNch, elli ruble, standart tarife.

Spor bir Volkswagen'e bindim ve şimdiden hissetmeye başladığım problemlere doğru ilerlemeye başladım.

Otele vardığımda odamdaki korumanın zarar gördüğünü hemen hissetmiştim. Bu koruma sadece gerekli olduğu zaman devreye giriyordu, zaten benim asıl problemim de buydu. Hiç kimseye bakmadan, altıncı kata çıktım, süitime doğru yürüdüm, anahtarı kilide soktum ve kapıya bakarak kısa bir süre öylece donakaldım.

Tamam, her ne olursa olsun. Bundan kaçamazdım.

Odanın tam ortasında, kollarını yana doğru açmış olan bir adam uzanıyordu. Yüzünde çocuksu bir şaşkınlık ve kırgınlık vardı, sanki şeker ambalajını açınca, hayalini kurduğu şeker yerine zavallı, korunmasız parmağını ısıran, kızgın bir arıyla karşılaşmıştı.

Benim Alev Halkası'na çarpmıştı. Karmaşık bir büyü değildi ama çok güçlüydü. Ve doğal olarak, bu genç adam ihtiyacı olan kelimeyi bilmiyordu. Bu, talihsiz, genç dedektif Andryuha Tyunnikov'du. Cumartesi günü kızı öldürdüğümü iddia eden Aydınlık Varlık, Gece Nöbeti ajanı...

Eğer biraz daha deneyimli olsaydı, Alev Halkası'yla çevirili olan bu alana asla burnunu sokmazdı. Üstelik bu büyünün etkisi bütün bir odayı da kapsamıyordu, sadece çantayı güvende tutmak için yapılmıştı.

Bu, ihtiyacım olan en son şeydi. Aydınlık Varlıklar, sıradan insanların öldürülmesini "kaçak avlanma" olarak adlandırıyorlardı ama bir Diğer'in öldürülmesi tamamen farklı bir konuydu. Bu işten, mahkeme kokusu geliyordu.

Ama ben sadece kendime ait olan bir alanı kapatmıştım, üstelik Diğerleri'nin anlayabileceği bir yolla kapatmıştım! Bu benim! Yaklaşma! Giriş yok!

Ama o girmişti. Ve Alacakaranlık'ta kendi sonuyla karşılaşnuştı... Budala çocuk! Acaba patronlarını mı etkilemeye çalışıyordu?

Bunu itiraf etmek zorundaydım. Aksi takdirde, bana sorduklarında verecek bir cevap bulamazdım.

Telefona uzandım ama cep telefonuma değil, masanın üzerinde duran sabit telefona. İhtiyacım olan numara, yardımsever bir şekilde anılarımın derinliklerinden yüzeye doğru çıkmıştı.

"Gece Nöbeti mi? Diğerleri'nden Vitaly Rogoza, Karanlık. Eğer yanılmıyorsam, çalışanınız Andrey Tyunnikov burada. Ölmüş. Gelseniz iyi olur... Cosmos Otel, süit 612."

Çok tuhaftı ama ilk gelenler Aydınlık Varlıklar değildi. İlk Diğerleri odama geldiği anda –iki kişilerdi– sanki birinden yoğun bir enerji alıyormuşum gibi hissetmiştim. Bu iki Diğer, Kara Büyücü'ydü ve tüm bedenleri bana Alacakaranlık'ı anımsatan bir Kara Güç'le doluydu, üstelik onların sahip olduğu bu Güç benim anımsadığım Güç'ten çok daha yoğun ve karanlıktı. Alacakaranlık'ın uzun dili, otelin katlarını birer birer geçip aşağıya doğru iniyor, yere yaklaştıkça inceliyor, sonra daha da aşağılara iniyordu, yerin altında bir yerlere doğru...

O sırada kapı ısrarlı bir şekilde çalındı.

"Evet, evet," dedim, koltuğumdan bile kalkmadan. "Açık, girin!"

Girdiler. İçlerinden biri, Pervomaiskaya Caddesi'ndeki evde gördüğüm Şagron'du. Diğeri de büyücüydü. Tıpkı Şagron gibi biraz tombuldu. Siyah saçlıydı. Güçlüydü. Partnerinden daha güçlü. Ama yine de –benim tahminlerime rağmen– konuşmaya başlayan Şagron olmuştu. Sanırım takımın en güçlü üyesinin sessiz kalması, nöbet üyeleri arasında kabul edilmiş bir durumdu – Anton da sessiz kalmayı tercih etmişti.

"Günaydın, arkadaşım."

Öfkeliydim:

"Bu sabahın neresi aydın? Şaka yapıyor olmalısın, arkadaşım."

"Arkadaşım" kelimesini bilerek Şagron'la aynı tonda telaffuz etmiştim. Ama kolay tahrik olmuyordu. Zaten benden üstün olduğu nokta da buydu. Deneyim. Benim güvenebileceğim tek şey bu tarz ucuz şakalardı, tabii bir de anlık esinlenmeler ve beni bir basamaktan diğer basamağa çıkmaya zorlayıp sonra da uygun zamanda uygun hamleyi yaptıran gizemli merdivenim.

"Şaka yapmıyorum, arkadaşım. Sana selam veriyorum. Orada bizi beklememiş olman ne kadar da üzücü... Nereden bahsettiğimi biliyorsun. Biraz konuşacağımızı düşünmüştüm."

"Ben size engel olmak istemiyordum," dedim. Ve bu söylediğimin büyük bir kısmı doğruydu. Bir Diğer'in verebileceği sıradan bir cevaptı – Aydınlık ya da Karanlık hiç fark etmez.

"Ben yardım edeceğini düşünmüştüm. Dostça bir yardım. Ama sen ortalıktan kaybolmayı tercih ettin."

Bu cümledeki "ben" ifadesi kesinlikle bir Karanlık Varlık'ın konuşma tarzına aitti. Eğer Şagron'un yerinde bir Aydınlık Varlık olsaydı, bu ifade kesinlikle "biz" olurdu. Ve tabii ki son derece samimi. Üstelik anlatmak istediği şey de, Şagron'un söylediğiyle aynı anlamı taşırdı. Ne eksik ne fazla.

"Pekâlâ, sizi tanıştırayım. Bu Edgar. Estonyalı meslektaşımız. Kısa bir süre önce Moskova Nöbeti'ne katıldı. Evet, buradaki sorun ne?"

"Buradaki sorun, bir ceset," dedim. "Aydınlık bir Diğer. Gece Nöbeti çalışanı. Ama siz zaten tüm bunları biliyorsunuz, öyle değil mi çalışma arkadaşım, Edgar?"

"Çok fazla zamanımız yok, Aydınlık Varlıklar her an gelebilirler, öyle değil mi? Tüm söylemek istediğin bu mu?" diye sordu, Edgar sessizce. Resmiyeti hemen bir kenara bırakmıştı, son derece samimi

konuşuyordu. O anda, bu esmer Estonyalı'yla tartışmam için bir sebep olmadığını farkına vardım.

"Geçen cumartesi akşamı, Moskova'ya geldiğimde, bu Aydınlık Varlık, kaçak avlanan bir vampiri yakalamaya çalışıyordu..."

"Dişi bir vampir," dedi, Edgar, beni düzelterek. "Evet, sonra?"

"Ve tesadüfen, ben de kurbanın başındaydım. Beni cesedin yanında buldular ve hemen Karanlık Varlık olduğumu anladılar. Ve Tyunnikov, belli ki çok deneyimli olmadığı için –bunda başka bir sebep göremiyorum– vampirin suçunu, yani dişi vampirin, benim üzerime atmaya çalıştı. Ben de onu biraz sıkıştırdım, itiraf etmem gerekir ki biraz sert bir şekilde yaptım, ama o da bana iftira attı. İşte bütün olan bu... Bugün de odadan ayrılırken içeriye koruyucu bir büyü yaptım. Geri döndüğümde ise yerde yatıyordu. Yardım için geç kalmıştım."

Son cümle ağzımdan kendiliğinden çıkmıştı. Aslında bunu söylemeyi hiç planlamamıştım. Sanırım tekrar saçmalamaya başlıyordum.

"Bu sümüklü çocuk operasyonlara mı katılıyor?" dedi, Şagron, kuşkulu bir ifadeyle. Çok daha deneyimli Aydınlık Varlıklar varken. Dişi kaplan, büyücüler..."

"Tyunnikov eğitim sürecinde, bu gayet normal," diye bağırdı Edgar, partnerine. Sonra da tekrar bana döndü: "Ama senin yaptığın Alev Halkası öylesine güçlüydü ki bu stajyeri oracıkta öldürdü, öyle mi?"

Bu sorunun bir cevaba ihtiyacı yoktu. Belli ki basit bir büyü yapmıştım ama çok fazla Güç kullanmıştım. Belki de...

Aydınlık Varlıklar'ın yaklaştığını Edgar'la aynı anda hissettim. Otele çok yaklaşmışlardı. Birkaç dakika sonra Şagron da onları fark etmişti.

"Onlara ne anlattın?" dedi Edgar, aceleyle. "Kısaca anlat hemen."

O anda Edgar'ın, bizi, görünmezlik büyüsüyle koruduğunu hissettim. Gerçekten çok güçlü bir büyüydü. Ona cevap vermeden önce ben

de bu büyüye Güç ekledim, içimden bir yerlerden, aklımdan kopup gelen bir Güç. Ama bu Güç'ün bir kısmı da dış dünyadan geliyordu. Bunu tamamen istem dışı yapmıştım, fakat Edgar'ın gözlerindeki şaşkınlığı okuyabiliyordum.

"Telefon ettim ve odamda ölü bir Aydınlık Varlık olduğunu söyledim. Bir de ismini belirttim. Hepsi bu kadar."

Edgar belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı, sonra da Şagron'a manalı bir bakış attı. Şagron ise onun bu bakışma omuzlarını silkerek cevap vermişti.

Kapı çalınana kadar –bu kez biraz daha kabaydı– hiç konuşmadan öylece durduk.

Aydınlık Varlıklar davet edilmeyi beklemediler. Ve hemen içeri girdiler.

Toplam beş kişilerdi. Tolik, Anton ve şekil değiştiren kız belli ki Pervomaiskaya Caddesi'nden ofislerine dönecek zaman bulamamışlardı. Yanlarında iki kişi daha vardı; biri, seksen dolarlık gözlükler takmış, zeki görünüşlü, genç bir adamdı, diğeri ise, sanki şu anda mevsim kış değilmiş gibi bronz bir yüze sahipti.

Bu ikisi ve Tolik, süitimin her santimetresini büyük bir dikkatle incelediler, araştırdılar ve taradılar. Bu odanın duvarları, muhtemelen, daha önce hiç bu kadar yoğun bir büyü etkisine maruz kalmamıştı.

Anton ve şekil değiştiren kız müdahale etmiyorlardı ama ben onlardan yayılan hoşnutsuzluk duygusunu çok net bir şekilde hissedebiliyordum. Evet, bu duyguya "nefret" denemezdi, çünkü Aydınlık Varlıklar nasıl nefret edildiğini bile bilmiyorlardı. Hissettikleri şey, daha çok, beni köşeye sıkıştırıp kınayarak cezalandırma arzusuydu. Ya da beni sonsuza kadar Alacakaranlık'a mahkûm edecek bir Güç'le vurma isteği.

Odanın dışında da en az bir Aydınlık Varlık daha vardı, bunu hissedebiliyordum. Muhtemelen aynı katta, başka bir yerlerdeydi. Ya

da asansörde. Belli ki diğerlerinin arkasını kolluyordu, ama kendini gerçekten çok iyi gizlemişti. Onu fark etmiştim ama bunun tesadüf olduğunu da söyleyebilirdim. Şagron ve Edgar'ın, onu hissetmiş olabileceklerini pek sanmıyordum.

Kaşlarım çatılmıştı. Aydınlık Varlıklar sayı olarak bizden üstün durumdaydılar – tam olarak iki katımız. İlk kez karşılaştığım bu iki genç adam çok güçlü büyücülerdi, hatta neredeyse birinci sınıf. Yani her halükârda, Şagron ve Edgar'dan daha güçlüydüler. Anton da kolay lokma sayılmazdı. Şagron'u kolaylıkla yenebilirdi, hatta Edgar'ı bile. Bir de kadın vardı – savaşçı, şekil değiştiren. Son olarak da yakınlarda bir yerde gizlenen bilinmeyen. İki tarafın Güç dengesi gerçekten çok kötüydü. Bizi kolaylıkla toza ya da ince çekilmiş vanilyaya çevirebilirlerdi...

Bu arada Aydınlık Varlıklar'm odadaki araştırmaları bitmişti. Sonra da gözlüklü olan yanıma gelip üstüne basa basa şöyle dedi: "Gerçekten bu kadar güçlü bir koruma büyüsüne ihtiyacın var mıydı?"

"Sence bu kadar Güç'ü neden harcamış olabilirim?"

O anda, daha önce hiç görmediğim büyücüyle, gözlüklü olan birbirlerine baktılar.

"Eşyalarını görmek istiyoruz."

"Durun bakalım," dedi Edgar, hemen araya girerek. "Bunu neye dayanarak istiyorsunuz?"

Gözlüklü olan sadece dudaklarını kımıldatarak soğuk bir ifadeyle gülümsedi:

"Gece Nöbeti, çok güçlü bir tılsımın gizlice Moskova'ya sokulduğundan şüpheleniyor. Böyle olayların, Antlaşma'nın kurallarını ihlal etmek anlamına geldiğini bilmek zorundasınız."

Karanlık Varlıklar şüphe dolu gözlerle bana baktılar. Belli ki net bir cevap bekliyorlardı. Ama neydi bu cevap? İçimdeki sihirli değnek bu kez beni harekete geçirme ihtiyacı hissetmemişti. Ama diğer bir

taraftan da çantamda herhangi bir tılsım olmadığından emindim. Bu yüzden son derece sakin bir ifadeyle şöyle dedim: "Bırakın baksınlar! İsterlerse bütün bir gece bakabilirler."

"Ben buna karşı çıkıyorum," dedi Edgar, alçak bir ses tonuyla. Belli ki bir faydası olmayacağını o da farkındaydı. "Bunu yapmak için patronunuzun iznine ihtiyacınız var."

"İtirazın reddedildi," dedi gözlüklü olan, sert bir ifadeyle. "Burada patron benim. Eşyalarını göster, Karanlık Varlık."

İkinci kez söylemelerine gerek yoktu. Koruma büyüsünün kalıntılarını tek bir hamleyle etkisiz hale getirdim ve çantamın bir çift elbise fırçasıyla yan yana durduğu dolabın kapağını açtım. Çantanın logo bulunan kısmı sitemli bakışlarla bize bakıyormuş gibi görünüyordu: Fuji... O anda bezgin, tiz bir sesin bunu "fuhii" diye telaffuz ettiğini hayal ettim.

Çantayı aldım ve içindeki her şeyi yatağın üzerine boşalttım. Aydınlık Varlıklar eşyalarımla çok fazla ilgilenmemişlerdi, ama en altta duran plastik poşetin görüntüsü, onların bir anda gerilmesine sebep olmuştu. Bugün ilk kez karşılaştığım büyücü bile elini hemen ceketinin cebinde duran tılsıma atmıştı.

Paraları yatak örtüsünün üzerine silkeleyince, herkes bana baktı. Hem Karanlık arkadaşlarım hem de Aydınlık Varlıklar. Sanki bir manyakmışım gibi bakıyorlardı. Umutsuz bir psikopat.

"İşte," dedim. "Bütün sahip olduğum bu. Yüz bin dolar. Aslında şimdi biraz eksik.

Gözlüklü büyücü yatağa doğru yürüdü ve küçümser bir tavırla eşyalarımı karıştırarak poşetlere baktı. Ama o anda fark ettim ki asıl amacı dokunma yoluyla temas kurmaktı.

Eşyalarımı uzaktan incelemek onu tatmin etmemişti!

Aman Tanrım, benden neden şüphelenmişlerdi? Muhtemelen bazı ahmaklar gerçekten Moskova'ya yasak bir şeyler sokmaya ça-

lışmışlardı, ben de bu zavallı paraları koruma işini biraz abartınca, her şey için benden kuşkulanmaya başlamışlardı. Ha ha ha! Bu gerçekten komikti.

Gözlüklü büyücü neredeyse bir dakika boyunca çantamı kokladı. Sonra da bıraktı.

"Pekâlâ. Burada hiçbir şey yok. Bu süiti yasak bölge ilan ediyoruz. Başka bir odaya geçmen gerek."

Şekil değiştiren kız bir anda irkildi ve şaşkın bir ifadeyle gözlüklü büyücüye baktı. Büyücü omuzlarını silkti. Evet, tabii ki bu hareketin ne anlama geldiğini biliyordum. Ellerinde, beni suçlayabilecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir dayanak yoktu. Şekil değiştiren kız sinirlenmişti ama diğer büyücü hemen elini kızın omzuna koydu, sanki onu yanlış bir hareket yapmaması için uyarıyormuş gibiydi.

"Nasıl yani," dedi Edgar, sözcükleri uzatarak, sonunda onun ağzından Estonya aksanını andıran bir şeyler duyulmuştu. "Başka bir odaya geçmek mi? O halde biz de resmî olarak yedinci derece bir müdahale hakkı talep ediyoruz. Otel yönetiminden gelebilecek gereksiz soruları önlemek için."

Aydınlık Varlıklar buna sinirlenmişlerdi, gerçi onlar her halükârda sinirliydi.

"Neden? Personeli zihinsel bir müdahale yapmadan da etkileyebiliriz."

"Ama sizin yapılan her etkiyi ihlal olarak adlandırma alışkanlığınız var," dedi Edgar, masum bir ifadeyle.

"İzin vere..." İlya bir anda susmuştu. "Hayır, izin vermeyeceğim. Anton, sen onlarla birlikte git ve her şeyi sen yap. Ayrıca onu buradan yeterince uzak bir yere götürdüklerinden de emin olmaya çalış. Böylece... Her neyse, yap işte."

Edgar derin bir nefes aldı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Pekâlâ... Kabul etmiyorsanız, yapmayacağız. Ama lütfen söyler misin, sevgili arkadaşım, bizim meslektaşımıza başka sorunuz var mı?"

Edgar'ın ses tonu öylesine ciddi ve kibardı ki Aydınlık Varlıklar'ın, kendileriyle alay edildiğini düşüneceklerinden korkmuştum. Ama onlar Edgar'ı çok iyi tanıyorlardı. Belki de bu asidi andıran can yakıcı kibarlık her iki Nöbet'in de başvurduğu bir davranış biçimiydi.

"Hayır, onu tutuklamaya çalışmayacağız. Ama lütfen şunu unutmayın, bizim bu üç olayla ilgili araştırmamız tamamlanana kadar onun Moskova'dan ayrılması yasak."

"Unutmam," dedim, son derece masum bir ifadeyle.

"Öyleyse, biz gidiyoruz. Vitaly, eşyalarını topla."

Bütün eşyalarımı gelişigüzel plastik poşetlere doldurdum, sonra da bu poşetleri çantamın içine attım. Sandalyeye astığım ceketimi aldım ve ayağa kalktım. Edgar beni eliyle kapıya davet ediyordu.

Odadan çıktık ve asansöre binerek otelin giriş katına indik. Tam o sırada Edgar bizimle birlikte gelen Aydınlık Varlık'a döndü ve şöyle dedi:

"Anton! Meslektaşımız artık bu otelde kalmayacak. Bizimle geliyor. Eğer ona ihtiyacınız olursa, Gündüz Nöbeti ofisini arayabilirsiniz."

Aydınlık Varlık şaşırmış gibi görünüyordu. Tereddütlü bir ifadeyle resepsiyon masasının arkasında uyuyan görevliye baktı, sonra da kararsız bir şekilde kafasını salladı. Biz de çıkışa doğru yürümeye başladık.

Ceketimi giymedim, çünkü otelin kapısının önünde duran BMW'yi çoktan görmüştüm. Tabii ki onu görebilmemin tek sebebi, Diğerleri'nden biri olmamdı.

Arabanın içi sıcak ve rahattı. Ayrıca çok genişti, dizlerim öndeki koltuğun arkasında sıkışmıyordu. Rahatça yerleştim ve şöyle dedim: "Peki ben şimdi nerede kalacağım?"

"Gündüz Nöbeti'nin ofisinde, dostum. Daha doğrusu, ofisin otelinde. Hemen oraya gitmen gerek."

"Keşke nereye gitmem gerektiğini bilsem..." dedim, mırıldanarak.

BMW yerinden fırladı ve büyük bir ustalıkla otoparkın çıkışına doğru yöneldi. Sonra bariyerin yeterince yükselmesine bile fırsat tanımadan altından geçti ve hemen Mira Caddesi'ndeki trafiğin arasına karıştı.

Şagron en güçlü büyücülerden biri olmayabilirdi ama çok iyi araba kullanıyordu. Mira Caddesi bir anda görünüp kaybolmuştu, ardından bunu Sadovoye Koltso Bulvar'ı takip etti. Sonrasında ise tüm görebildiğim Tverskaya Caddesi'nin uçsuz bucaksız mağazalarının renkli vitrinleriydi... Ama tabii ki bu mağazalar gerçekten uçsuz bucaksız değildi...

Kremlin'e çok yakın bir yerde arabadan indik. Büyücüler, BMW'yi kilitlemeye bile gerek duymadan kaldırımın kenarında öylece bırakmışlardı. O anda birden Alacakaranlık'ın içinden bakmaya karar verdim, hem merak ediyordum hem de yaptığım koruyucu büyülerin gücünü ölçmek istiyordum, böylece bir dahaki sefere miktarı abartmazdım.

Çok şaşırmıştım. Ama arabanın görüntüsüne değil. Sıradan insan dünyasında son derece sıradan görünen binanın görüntüsüne.

Alacakaranlık'ta bina üç kat daha yüksekti. Bu katlardan biri, birinci kat ile ikinci kat arasına yerleştirilmişti. Diğer ikisi ise en üstteydi, dolayısıyla binayı daha yüksek gösteriyorlardı. Alacakaranlık katları siyah, parlak granitlerden yapılmıştı. Ve neredeyse bütün pencereler perdeyle kapatılmıştı. Karanlıktı. Ama güneşin ilk ışıkları, beyaz, modern klima kutularının üzerine çoktan yansımaya başlamıştı.

Koruyucu büyüleri bir anda unutmuştum.

Tverskaya Caddesi'ne açılan küçük bir kapı vardı. Cam kapının arkasında ise bir Diğer'in silueti olduğunu hissedebiliyordum. Bu görmekten daha çok bir histi.

"Vay canına!" dedim. Sesim boğuk duyuluyordu; Alacakaranlık'taki diğer sesler gibi. Çalışma arkadaşlarım o anda hemen bana doğru döndüler, sanki söylediğim şey bir emirmiş gibi...

"Ne? Daha önce hiç görmedin mi?"

"Hayır."

"İlk seferde herkes çok etkilenir. Haydi, ama hayranlık duymak için çok fazla zamanın olacak."

Birkaç adım daha çıktık ve bir anda kendimizi küçük bir hizmet ofisinde bulduk. Kapının arkasındaki belli belirsiz figür bir anda kasvetli bir yüze sahip olan, zayıf, genç bir adam formuna bürünmüştü – sanırım bir şekil değiştirendi. Gülümseyerek Viktor Pelevin'in *Orta Rusya'da Bir Kurtadam Sorunu* adlı öyküsünü okuyordu.

Ama Edgar içeriye girdiği anda genç adam hemen dönüşmüştü. Gözleri bir anda parıldamış, elindeki kitap ise masanın üzerine düşmüştü.

"Merhaba, Oleg," dedi Edgar, aniden ortaya çıkan bir Baltık aksanıyla.

Şagron sadece kafasını salladı.

Ben de selam vermeye karar verdim ve şöyle dedim:

"Günaydın."

"Bu bizim Ukraynalı meslektaşımız," dedi, Edgar beni tanıştırırken. "O istediğinde kontrol etmeden misafir bölümüne geçmesine izin ver."

"Anladım," dedi Oleg, hemen. "Onu kayıtlara girecek miyim?"

"Evet."

Oleg gözlerime baktı, dostça bir ifadeyle sırıttı ve biraz uğraştıktan sonra kayıt mührümü okudu. Sonra masasına oturdu ve çekmecelerin birinden bir bilgisayar çıkardı.

"Senin partnerin nerede?" diye sordu, Edgar.

Oleg'in yüzünde suçlu bir ifade belirmişti:

"Sigara içmeye çıktı... Bir iki dakikalığına."

"Gidelim," dedi Edgar, derin bir nefes alarak. Sonra da beni kolumdan tuttu ve asansöre doğru çekti. Şagron çoktan asansörün düğmesine basmıştı.

Uzun bir süre asansörde kaldık. En azından benim tahmin ettiğimden daha uzun bir süreydi. Ama sonra birden, binaya yerleştirilen ek katları hatırladım. İşte şimdi her şey yerli yerine oturmuştu.

"Misafir bölümü dokuzuncu katta," dedi Edgar. "Aslında tam bir otel gibi ama ücretsiz. Ve sanırım şu anda orada hiç kimse kalmıyor."

Asansör sessizce açıldı ve kendimizi bir anda hem lüks hem de ekonomik bir tarzla dekore edilmiş, kare bir bekleme salonunun içinde bulduk. Deri divanlar ve koltuklar, saksının içinde duran canlı palmiye ağacı, duvarlardaki oymalar ve parke zemine serilmiş bir hah... Tıpkı otellerdekine benzeyen bir resepsiyon kürsüsü. Ama koridorda hiç masa ya da sandalye yoktu. Sadece kilitli bir dolap ve kilitten dışarıya uzanan, zarif, metal bir anahtar vardı.

Edgar bu küçük, kilitli dolabı açtı. İçinde hepsinin üzerinde birer anahtar asılı olan, yatay sıralanmış, tahta askıları vardı. Askıların yanında da numaralar bulunuyordu.

Biraz heyecanlanmıştım. İki askının üzerinde anahtar yoktu: iki ve dört numara.

"İstediğini seç. Eğer anahtar buradaysa, o daire boş demektir."

"Daire" demişti, "süit" değil. Sanki bu konaklama yerinin Diğerleri için ücretsiz olması, onu "kimliksiz otel süiti" sınıfından çıkarıp "ev" kategorisine sokuyordu.

Sekiz numarayı aldım. İkinci sıranın en sağında duranı.

"Daireye sonra göz gezdirirsin," dedi Edgar. Eşyalarını bırak ve gel."

Kafamı salladım. Karanlık arkadaşlarım acaba ne yapmayı planlıyorlardı? Belli ki bana nazik ama detaylı bir sorgulama yapacaklardı.

Sorun değildi. Buna katlanabilirdim. Sonuçta onlar benimle aynı taraftaydı.

Bu daire gerçekten bir ev gibiydi. Mutfak, ayrı bir tuvalet ve üç büyük oda vardı. Ayrıca bir de geniş bir hol. Tıpkı, Stalin döneminde Avrupa standartlarına göre yenilenen evlere benziyordu. Tavan, dört değilse bile en az üç buçuk metre yüksekliğindeydi.

Ceketimi portmantoya astım, çantamı holün ortasına bıraktım, sonra da tekrar dışarıya çıktım ve kapıyı kapattım.

Dört numaralı daireden hafif bir müzik sesi duyuluyordu. Sadece bir dakika önce, kapının önünden geçtiğim sırada, sakin ve yabancı bir şarkı çalıyordu. Ama şimdi değişmişti. Arka fondan gelen rock müzik ve şiddetli ritim, kelimelerin sesini bastırıyordu. Onları tam olarak duyamıyordum, sadece tahmin ediyordum:

Kaderin gücü seni aşağıya çekiyor,
Küçük düşürüyor ve eziyor.
Şimdi eskiden kim olduğunu unutma zamanı,
Artık sadece kime dönüştüğünü hatırla!
Derinliklere çekiyor, nereye olduğunun bir önemi yok
Sen şöhreti sevdiğin için,
Kötü adamlar sana ateşten mühür yaptılar,
Ve ruhun bomboş.
Derinlerdeki insanlar karanlığa doğru sürükleniyorlar,
Ve birbirlerini yemeye hazırlar.
Sadece bu vahşi hayatı sürdürmek için,
Kendilerine bir şeyler yakalamak için...
Tıpkı kendileri gibi sinirli, sinirli ve zavallı.
Aynı sürünün etrafında dönüp duruyorsun,
Bıçağın ucundaki yemek için onlarla birlikte sürünüyorsun

Tıpkı bir hizmetçi ya da peygamber gibi...

Nedenini bilmiyordum ama bu kapının önünde öylece donakalmıştım. Bunlar sıradan sözcüklerin çok daha ötesindeydi. Onları tenime çektim, bütün bedenime. Daha önce kim olduğumu unutmuştum ama şimdi kim olduğumu nasıl hatırlayabilirdim? Ben tanımadığım bir sürüyle yeni bir çemberin içine girmemiş miydim?

Ah, keşke sadece sessizliği dinleyebilsem.
Yalanlar yok, dalkavukluk yok, gündüz ya da karanlık yok.
Güneşte eriyen kar ol,
İhanet bilmeyen aşk,
Sonra kederden ve öfkeden ölürsün!

Hayır, benim, yakın gelecekte sadece sessizliği dinleme şansım olmayacaktı. Mütevazı kişiliğimle ilgilenen bir sürü Diğer vardı. Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar...

Bu arada şarkıcının sesi giderek güçleniyor ve zafer kazanmış, küstah bir ifadeye bürünüyordu:

Hey, siz, gökyüzünün sakinleri!
Hanginiz derinliklere inmedi?
Cehennemden geçmeden,
Asla bir cennet oluşturamazsınız!
Hey, siz, derinliklerin sakinleri!
Gök gürültüsü size gülüyor,
Onlarla eşit durumda olmak için,
Yukarıya giden sadece bir yol var!
Yukarıya giden sadece bir yol var...

İşte böyle... Yukarıya giden yol. Cehennemin etrafında dolaşmadan cenneti ele geçiremezsiniz. Tabii ki herkesin cenneti ya da cehennemi kendine göre farklıydı. Ama Kipelov tam olarak böyle söylüyordu.

Tuhaftı. Bu şarkıyı daha önce duymuştum. Şarkıcının adı da anılarına yerleşmişti. Hatta onu, müzik çaların için oluşturduğum CD'ye bile koymuştum. Ama şimdi ilk kez duyuyormuş gibiydim; sanki görünmez bir cam parçasının saplanması gibi, aniden zihnime sert bir darbe almıştım.

"Arkadaşım! Lütfen acele et!" dedi Edgar.

Büyük bir üzüntüyle kapıdan uzaklaştım.

Onu daha sonra dinlemem gerekiyordu... Bütün albümü alıp dinlemeliydim...

Kipelov'un sesi arkamda yavaşça kayboluyordu:

Ama eğer beyninde bir ışık yanarsa,
Ve bütün itaat duygularını yerinden söküp atarsa,
Ruhundaki eski günler yeniden canlanacak,
Ve sen yeni bir suç işleyeceksin.
Ellerindeki kan, taşların üzerindeki kan,
Bedenlerin ve zavallı sırtların üzerindeki,
Bunların hepsi köle olarak ölmeye razı,
Sen bir kez daha yukarıya çıkmayı dene.

Her nedense, bu şarkının ne hakkında olduğunu bir tek Kipelov'un bildiğini düşündüm. Kan hakkında. Derinlikler hakkında. Gökyüzü hakkında. Rus metal müziğinin bu uzun saçlı idolü kolaylıkla bir Diğer'e dönüşebilirdi. Ya da eğer böyle bir şey yapmışsa, gerçekten hiç şaşırmazdım.

Edgar ve Şagron'la birlikte bir üst kata çıktım. Kendimi bir anda büyük bir ofisin içinde bulmuştum. Bir tarafında, birbirinden bölmelerle ayrılmış olan tek kişilik kabinler, diğer tarafında ise renkli camlarla kaplı büyük bir pencereden Tverskaya Caddesi'ne bakan büyük, açık bir alan vardı. O anda, neredeyse hiçbir Karanlık Varlık'ın masaüstü bilgisayar kullanmadığını fark ettim, yani en azından şu anda burada olan üç nöbet üyesinin de –ya gece kuşuydular ya da erkenci– dizüstü bilgisayarı vardı. Ve gözlerini ekrandan hiç ayırmadan oturuyorlardı.

"Hellemar!" diye bağırdı, Edgar. Ve bu üç nöbet üyesinden biri –bu da tıpkı aşağıdaki koruma gibi bir kurtadamdı– isteksizce bilgisayarının ekranındaki oyundan uzaklaştı.

"Evet, patron!"

"Bana acil olarak operasyon güncellemeleri gerekli! Bütün reaktiflerin ya da güçlü tılsımların hareketleri. Kaybolan, kaçırılan. Son olayların tamamı!"

"Ne oldu?" diye sordu, kurtadamı, Hellemar. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

"Aydınlık Varlıklar, birilerinin Moskova'ya güçlü bir tılsım sokmaya çalıştığı bilgisine ulaşmış. Çabuk ol, Hellemar!"

Hellemar oyun oynamakla meşgul olan arkadaşlarına döndü ve bağırmaya başladı:

"Hey, koca kafalılar! İşinize dönün!"

Koca kafalılar hemen meşgul oldukları işi bıraktılar. Sadece bir dakika sonra klavyelerin sessiz tıkırtısını duymaya başlamıştım. Bilgisayarların ekranındaki canavarlarla dolu uçsuz bucaksız koridorlar artık yerini Netscape'in aydınlık pencerelerine bırakmıştı.

Edgar, beni, bu büyük salondan cam duvarlar ve perdelerle ayrılmış olan bir ofise soktu. Şagron kısa bir süre ortadan kaybolmuştu, geri döndüğünde ise elinde bir Tchibo kavanozu ve bir şişe Finlandiya

suyu vardı. Suyu, elektrikli ısıtıcının içine döktü ve düğmesine bastı. Isıtıcı hemen büyük bir çalışkanlıkla homurdanmaya başlamıştı.

"Umarım burada şeker vardır," dedi Şagron.

"Buluruz," dedi Edgar, koltuklardan birine otururken. Sonra da bana diğer koltuğu işaret ederek şöyle dedi:

"Otur lütfen, arkadaşım. Sana sadece Vitaly dememde bir sakınca var mı?"

"Tabii ki yok. Rahat ol."

"Harika. Pekâlâ, Vitaly. Şimdi konuşmaya başlayacağım, ama eğer yanlış bir şey söylersem, lütfen beni düzelt, anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim, hemen. Çünkü bilinçaltımdan çıkacak olan hikâyeler hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Kendini işine adamış bu Gündüz Nöbeti ajanlarına acaba ne anlatacaktım?

"Bahsi geçen tılsımla ilgili hiçbir fikrin yok, doğru anladım öyle değil mi?"

"Evet," dedim.

"Çok yazık," dedi Edgar, büyük bir hayal kırıklığıyla. "İşimizi çok kolaylaştırırdı..."

Doğruyu söylemek gerekirse, sadece bahsi geçen tılsımla ilgili değil Edgar'ın dikkatini çekebilecek herhangi bir tılsımla ilgili de hiçbir şey bilmiyordum. Burası, hiç şüphesiz, deneyimli Diğerleri'nin kendilerini uzman hissettikleri bir yerdi, ama ben hâlâ tüm bu olanları sadece bir domuzun portakallardan anladığı kadar anlıyordum.

"Öyleyse, bir sonraki konuya geçelim. Sen Moskova'ya Ukrayna'dan geldin, doğru mu anladım?"

"Evet. Mikolayiv'den."

"Ne için geldin?"

Kısa bir an düşündüm. Kimse beni acele etmeye zorlamıyordu.

"Anlatması biraz zor," dedim, dürüst bir ifadeyle. "Açıkçası, özel bir amacı yok. Sadece evde boş boş oturmaktan sıkıldım."

"Sen çok kısa bir süre önce dönüştürüldün, değil mi?"

"Evet."

"Dünyayı mı görmek istedin?"

"Olabilir."

"Öyleyse neden Moskova, mesela neden Bahamalar değil?"

Omuzlarımı silktim. Evet, gerçekten neden? Herhalde sadece yurt dışı pasaportum olmadığı için değildir?

"Bilmiyorum. Sonuçta Bahamalar yazın daha güzel oluyor."

"Güney Yarımkürede şu anda yaz. Ve gidecek bir sürü yer var."

Evet, doğruydu. Bunu düşünmemiştim.

"Yine de bilmiyorum," dedim. "Daha sonra, belki..."

Edgar'm başka bir şeyler daha sormak istediğini hissediyordum ama tam o sırada Hellemar kapıyı bile çalmadan içeriye girmişti. Gözleri, tıpkı ezeli takipçisi Tom'un tam arkasında olduğunu fark eden Jerry gibi kocaman olmuştu:

"Patron! Bern'de, Fâfnir'in Pençesi! Engizisyon'un mahzeninden alınmış! Bütün Avrupa yaklaşık üç saattir alarmda!"

Şagron kendine engel olamadı ve bir anda yerinden fırladı. Edgar oturuyordu ama gözlerinden âdeta kıvılcımlar saçılıyordu. Hatta aurasmda oluşan turuncu şimşekleri Alacakaranlık'a bile girmeden görebiliyordum. Ama sonra hemen kendini toparlamıştı.

"Bu bilgiyi herkes biliyor mu?"

"Hayır, kısıtlı. Engizisyon henüz resmî bir açıklama yapmamış."

"Senin kaynağın kim?"

Kurtadam duraksadı. "Resmî kaynak değil ama güvenilir."

"Hellemar," dedi Edgar, vurgulayarak. "Senin kaynağın kim?"

"Prag bilgi ofisindeki çalışanlarımızdan biri," dedi Hellemar. "Diğerleri'nden. Karanlık. Gizli sohbet programında karşılaştım."

"Anladım, anladım..."

Bir şeyler sormak istiyordum ama şu anda tek yapabildiğim şey aptalca bir ifadeyle öylece bakmak ve yaptıkları önemli ama ne yazık ki anlaşılmaz olan konuşmaları dinlemekti.

"Peki, Aydınlık Varlıklar bunu nasıl biliyorlar?" diye sordu, Şagron, kafası karışmıştı.

"Nereden bilebilirim?" dedi Edgar, komik bir hareketle kaşlarını oynatarak. "Onların çok geniş bir haber kaynağı ağı var."

"Durum kodu 'Alef,' dedi Edgar birden Hellemar'a. "Personeli çağır."

Yaklaşık yarım saat sonra ofis neredeyse tamamen dolmuştu. Tabii ki herkes Diğerleri'ndendi. Ve Karanlık.

Ama ben hâlâ hiçbir şey anlamamıştım.

Anton altı yüz on iki numaralı süite döndüğünde, İlya koltukta oturmuş şakaklarına masaj yapıyordu. Garik pencere ve divan arasında duran halının üzerinde sinirli bir şekilde gelip giderken Tolik ve Yavtu Kaplan da divanın üzerinde öylece oturuyorlardı. Ayı ise odanın girişinde bekliyordu.

"Bu arada beni fark etti," dedi Ayı, karamsar bir ses tonuyla. "Senin 'bulutların' yardımcı olmadı."

"Estonyalı mı fark etti?"

"Hayır, Estonyalı beni fark etmedi. Ve tabii ki Şagron da. Ama diğeri fark etti, hem de neredeyse anında."

"Ama bu çok saçma, çocuklar. Estonyalı'dan daha güçlü olamaz, öyle değil mi?" dedi Garik.

"Neden olmasın ki?" diye sordu, İlya, kafasını bile kaldırmadan. "Birkaç saat önce, Moskova'da teke tek mücadele edemeyeceğim dört

Karanlık Varlık'ın kimler olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama şimdi hiçbir şeyden emin değilim."

Anton sırtını buzdolabına dayadı. Dilinin ucunda bekleyen soruyu henüz yüksek sesle telaffuz etmemişti. Bu konuşma, onun en başta düşündüğünden çok daha ilginç bir hal alıyordu.

Ve Yavru Kaplan nihayet ondan önce davranmıştı:

"İlya! Neden bize anlatmadın? Tılsımı?"

İlya bir anda ayağa kalktı ve konuşmaya başladı:

"Kısaca anlatacağım, Fafnir'in Pençesi, Engizisyon'un Bern'deki mahzeninden alınmış. İki..." –saatine baktı– "hayır, neredeyse üç saat önce. İsveç departmanı panik içerisinde. Engizisyon çok öfkeli ama hâlâ resmî bir açıklama yapmadı. Ayrıntılar bilinmiyor; tek bildiğimiz, Pençe'nin mevsimsel Güç'ünün zirvesinde olduğu. Tabii ki Karanlık safhasında. Basit bazı hesaplamalar, Pençe'nin biriktirdiği Güç'ün çok küçük bir kısmının bile serbest kalmasının, Orta Rusya'da çok şiddetli bir güç boşalımına, hatta yerel bir Cehennem'e sebep olacağını gösteriyor. İşte durum bu..."

"Ve Zavulon Moskova'da değil..." dedi Tolik. kelimeleri tek tek vurgulayarak.

"Bunun arkasında Karanlık Varlıklar'ın olduğunu mu kastediyorsun?" diye sordu, Yavru Kaplan.

"Yani, biz yokuz, öyle değil mi?" dedi İlya, sanki bir anda üşümüş gibi omuzlarını titreterek.

"Gesar bu durumu biliyor mu?" dedi Yavru Kaplan.

"Tabii ki," dedi İlya. "Bana anlatan zaten o. Endişe edilecek bir durum olmadığını ama yine de çalışmamız gerektiğini söyledi..."

İlya tekrar koltuğa oturdu.

"Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum," dedi İlya. sert ama çaresiz bir ses tonuyla. "Dürüst olmak gerekirse, Alev Halkası'nın bir Aydınlık Varlık'ı öldürdüğünü duyunca, Pençe'nin burada olduğundan

şüphelendim. Böylesine büyük bir Güç'le, Alev Halkası oluşturmak çok anlamsız. Bu tamamen boşa yapılmış, gereksiz bir israf. Eğer Pençe'yi korumaya çalışıyor olsaydı, bunu anlayabilirdim. Ama bir yığın, boktan para... Bu gerçekten çok aptalca..."

"Karanlık bir varlık, Pençe'yi asla otel odasında bırakmaz," dedi Garik.

"Tabii ki bırakmaz. Bu aptallık olur." dedi Yavru Kaplan.

"Evet," dedi İlya. "Ama kontrol etmek zorundaydık."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" dedi Yavru Kaplan, karamsar bir ifadeyle. "Andryuha öldü. Ve biz katili cezalandıramadık bile."

"Katya," dedi İlya, anlayışlı bir şekilde Yavru Kaplan'a bakarak. "Acı, ama gerçek. Ve biz şimdi Andryuha'nın ölümünü geri plana atan çok daha önemli bir sorunla uğraşıyoruz. Analistlerimiz sabah saat dörtten beri Güç'ün evrensel merkezleri arasındaki dengeyi takip ediyorlar. Ve eğer Pençe hareket ederse, bu dengenin bozulması kaçınılmaz."

"Peki, bir şeyler bulabildiler mi?"

"Evet. Yaklaşık bir saat önce verilen bilgiye göre, Pençe ya çoktan Moskova'da ya da her an gelmek üzere."

"Dur bir dakika," diye araya girdi Tolik, "öyleyse, bu art arda meydana gelen kaçak avlanmalar ve Karanlık Varlıklar'ın nedensiz saldırganlığı Pençe'nin yarattığı etki yüzünden mi?"

"Muhtemelen."

"Ama ilk olay cumartesi günü yaşandı!" diye karşı çıktı, Yavru Kaplan, şaşkın bir ifadeyle.

İlya şakaklarına tekrar masaj yapıyordu, belli ki gerçekten çok yorulmuştu.

"Pençe çok güçlü bir şey, Yavru Kaplan. Olasılık çizgileri geleceğe doğru uzanır. Ve Karanlık Varlıklar, Karanlık tılsımlardan bizden çok

daha fazla etkilenirler. Özellikle de eski tılsımlardan. Yani bu ufak tefek şeyler yaklaşan çılgınlığın sadece bir başlangıcı..."

"Eğer bu kadar güçlü bir şeyse, Engizisyon onu nasıl kaybetti?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi İlya, sert bir ifadeyle. "Orada değildim. Ama bir şeyden çok eminim: Eğer bir şeyler yapmak mümkünse, er ya da geç birileri mutlaka yapacaktır."

"Bizimkiler geliyor," dedi Garik, araya girerek.

Haklıydı. Hizmet departmanından birileri gelmişti. Belli ki seviyesinin çok üzerindeki bir Güç tabakasının üzerine düşen Andrey Tyunnikov'un bedenini götürmeleri gerekiyordu.

"Peki ya bu Karanlık Varlık?" diye sordu Anton, en sonunda. "Bunun hırsızlarla bir bağlantısı olduğunu düşünüyor musun?"

"Sanmıyorum," dedi İlya, Tyunnikov'un cansız bedeninin siyah poşete yerleştirilmesini izlerken. Bizim dikkatimizi dağıtıyor olabilir. Ya da belki ne yaptığının bile farkında değildir. Ki daha çok öyle gibi görünüyor. Pençe onu kontrol ediyor ya da Pençe'ye sahip olan kişi. Ve bu Karanlık Varlık büyük ihtimalle, geçen cumartesi WDNch'in yanındaki ara sokakta yaşanan karşılaşmadan beri daha da güçlü bir hale geldi."

"Öyleyse onu takip etmemiz gerekmez mi?" dedi Tolik. "Eğer Pençe'yle bir bağlantısı varsa, bizi hırsızlara yönlendirmez mi?"

"Eğer bir bağlantısı varsa, yönlendirir."

"Peki yoksa?"

İlya derin bir nefes aldı. "O zaman beklenmedik olaylarla ve acil durumlarla daha fazla karşılaşırız. Bu Karanlık Varlık bizim görüş alanımız içinde olmalı. Kesinlikle."

"Bir dakika," dedi Garik, gergin bir ifadeyle. "Peki ya bu Karanlık Varlık'ın kaderi, Pençe'yle önceden belirlenmişse?"

"Benim korktuğum şey de bu..."

Anton kafasını salladı. Bir buçuk yıl önce yaşanan olaylardan sonra, artık kendini sert ve deneyimli bir nöbetçi olarak adlandırabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi yine kendini ustaların arasında kalmış bir çırak gibi hissediyordu. Ve bunu itiraf etmek hiç hoşuna gitmiyordu.

O sırada telefon çaldı – odadaki telefon. Cep telefonlarının titreşimli seslerinden sonra sıradan bir telefonun sesini duymak gerçekten çok tuhaf oluyordu.

"Efendim?" dedi Tolik, telefonu açarak. Bir süre dinledi, sonra da İlya'ya doğru dönerek şöyle dedi: "Telefon sana. Semyon."

İlya ahizeyi aldı ve kulağına götürdü, sonra birdenbire odadaki herkese keskin bir bakış attı.

"Toparlanın çocuklar. Patron ofisteymiş."

Anton o anda Svetlana'yı tekrar göreceği için bıkkın, belli belirsiz bir hisse kapılmıştı. Aralarındaki büyüyen uçurumu şimdi bir kez daha hissedecekti.

İçerisi kalabalıklaştıktan sonra Gündüz Nöbeti'nin ofisinde fazla kalmamıştım. Ayakta uyuyordum, bu yüzden onlar da beni uyumaya göndermişlerdi. Ama ben de buna itiraz etmemiştim, çünkü yirmi dört saatten fazla bir zamandır ayaktaydım ve artık göz kapaklarımı açık tutamıyordum. Uykuya dalarken, bir yerlerden Kipelov'un şarkısının belli belirsiz melodisini duyuyordum:

Hey, siz gökyüzünün sakinleri!
Hanginiz derinliklere inmedi?

BÖLÜM 3

Çağrı'yı duymaya başladığım anda uyanmıştım. Tıpkı bir vampirin, kurbanını çağırmasına benziyordu. Aslında hâlâ tam olarak ayılamamıştım ama yine de kalktım ve beceriksizce, sandalyenin üzerinde duran kıyafetlerimi bulmaya çalıştım.

Çağrı melodik ve cezbediciydi. Beni âdeta kucaklıyor, her yerimi sarıyor ve büyük bir güçle kendine doğru çekiyordu; ona karşı koyabilmek neredeyse imkânsızdı. Bazen bir melodi gibi duyuluyordu, bazen bir şarkı, bazen de sadece bir fısıltı gibi... Ama her hali mükemmeldi, âdeta ruhumun bir yansıması gibiydi.

Sonra bir anda dizlerimin hemen altında ani bir darbe hissettim, beni bir sonraki adıma sürükleyen bir darbe... Çağrı artık üzerimde kurduğu hâkimiyeti kaybetmişti ama yine de durmuyordu.

Elimde tuttuğum pantolonu giydim ve aceleyle saçlarımı kestim.

Bu gerçekten canımı yakıyordu...

Vücudumdan âdeta tatlı, uyuşturucu bir şurup boşalıyordu. Boşalıyor ve yerin altında bir yerlerde hemen gözden kayboluyordu. Kullanılmış Aydınlık bir enerji, donuklaşmış bir Güç...

Vampirlerin ağına düşen kurbanların boyunlarını sunarken neden gülümsediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. Çünkü Çağrı'yı duymaya başladıkları zaman mutlu oluyorlardı. Bu, tüm hayatları boyunca bekledikleri tatlı bir andı. Ve sıradan yaşam, bu tatlı anla karşılaştırıldığında, tıpkı Alacakaranlık dünyası kadar boş ve griydi.

Bu Çağrı bir hediyeydi. Bir çeşit Özgürlük. Ama benim özgürlüğüm için hâlâ biraz erkendi.

Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu kez bu büyüleyici Çağrı'ya karşı koyabiliyordum. Onu duyuyor ve anlayabiliyordum, fakat kendimi kontrol altına almayı da başarıyordum. Ve tabii ki aklımı bu Çağrı'dan ayırabiliyordum. Böylece Çağrı'yı yapan kişi, kurbanının sıradan bir uyurgezerden avcıya dönüştürüldüğü şüphesine de kapılmıyordu.

"Avcı mı?" diye sordum, kendi kendime. "Hımın..."

Öyleyse ben ava gidiyordum. Hımın, ilginçti.

Çağrı devam ediyordu.

"Tamam," dedim kendi kendime. "Burası Gündüz Nöbeti'nin binası. Burada her şey büyüyle kaplı. Ve olağanüstü bir korumaya sahip. Ama Çağrı hâlâ son derece etkili... Etkili mi?"

Aydınlık Varlıklar bu numara için çok çaba harcamışlardı. Ve tabii ki bunu meraklı gözlerden gizlemek için de. Gündüz Nöbeti liderinin şu anda Moskova'da olmaması onlar için gerçekten çok büyük bir şanstı. Çünkü Aydınlık Varlıklar ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar onu kandırmayı asla başaramazlardı.

Bir kâse sıcak, acı bir çorba ve bir tabak vişne soslu ördek yeme hayalimi yine bilinmeyen bir zamana ertelemek zorunda kaldığımı düşünerek, son derece sakin bir şekilde giyindim. Sonra da iki ya da üç tane güçsüz, koruyucu büyü oluşturdum ve odamın içine bıraktım... Yani, dairemin... Eğer onlar, burayı daire diye adlandırıyorlarsa, ben de pekâlâ bu geleneği sürdürebilirdim.

Düz bir kılıfın içerisinde duran müzik çalarımı kemerime taktım. Ve tabii ki kulaklarımı da kulağıma. Sonra da şapkamı yüzüme doğru indirdim.

"Neden rastgele dinleme moduna getirmiyorum?" diye düşündüm, müzik çalarımın ayarlarıyla oynarken. "Kaderle küçük bir oyun oynayabilirim."

Kader, bana yine Kipelov ve Mavrin'in albümünden bir şarkı seçmişti. Ama bu kez farklı bir şarkı.

Üzerimde bir sessizlik var,
Gökyüzü yağmurla dolu.
Yağmur benim içimden geçiyor,
Ama artık daha fazla acı yok.
Yıldızlar soğuk bir ifadeyle fısıldarken,
Biz son köprümüzü de yaktık,
Ve her şey uçurumdan aşağıya yuvarlandı.
Özgür olacağım,
İyilik'ten ve Kötülük'ten.
Ruhum bıçağın sırtında geziyor.

Hunm... Karamsar bir kehanet. Peki, ben son köprümü ne zaman yakmıştım? Yoksa bunu dairemi terk ederek mi yapmıştım? Belki de bir üst kata çıkıp güçlü Pençe'nin kaderini araştırmam gerekiyordu. Ama ben bir süredir derinlerde gizlenen bir şey tarafından Çağrı'yı takip etmeye zorlanıyordum.

Ben özgürüm! Tıpkı gökyüzündeki bir kuş gibi!
Ben özgürüm! Korkunun ne anlama geldiğini unuttum!
Ben özgürüm! Vahşice esen rüzgâr gibi!
Ben özgürüm! Gerçek dünyada, rüyada değil.

Kipelov'un sesi de en az Çağrı'nın sesi kadar büyüleyiciydi. İnsanı uyuşturan bir melodisi vardı, gerçeğin kendisi kadar inandırıcıydı. O anda birden Karanlık Varlıklar'ın marşını dinlediğimi fark ettim. Sınırları ve kuralları kabul etmeyen asi ruhlarının simgesi:

Üzerimde bir sessizlik var,
Gökyüzü ateşle dolu.
Işık benim içimden geçiyor,
Ama ben bir kez daha özgürüm.
Aşktan bağımsızım,
Nefretten ve dedikodulardan bağımsızım,
Kader kehanetlerinden,
Ve dünyevi prangalardan
Kötülük'ten ve İyilik'ten.
Artık ruhumda sana ait bir yer yok.

Özgürlük. Bizi gerçekten ilgilendiren tek şey. Her şeyden bağımsız olmak. Hatta dünyanın hâkimiyetinden bile... Aydınlık Varlıklar'ın bunu anlamaması, buna inanmaması ne kadar da üzücü. Onlar sadece mevcut durumlarını korumak ve bitmek tükenmek bilmeyen entrikalarını sürdürmek istiyorlar. Bizimse onlara engel olmaya çalışmaktan başka seçeneğimiz yok...

Asansör hem Alacakaranlık katlarını hem de diğer sıradan katları geçerek yavaşça aşağıya iniyordu. Ben özgürüm...

Eğer Kipelov bir Diğer olsaydı, kesinlikle Karanlık bir Diğer olması gerekirdi. Başka hiç kimse özgürlük hakkında BÖYLE şarkı söyleyemezdi. Ve Karanlık Varlıklar'dan başka hiç kimse bu şarkının anlamını ve derinliğini hissedemezdi!

Alt kattaki iki sessiz, erkek büyücü hiçbir sorun yaratmadan dışarıya çıkmama izin vermişlerdi. Belli ki Edgar kayıt mührümün veri tabanına işlenmesi gerektiğini söylemekle çok iyi bir şey yapmıştı. Yaklaşan Moskova gecesinin karanlığında Tverskaya Caddesi'ne çıktım ve Çağrı'ya doğru yürümeye başladım. Ama ondan bağımsız bir şekilde. Ve dünyadaki diğer her şeyden...

Beni böylesine şiddetli bir şekilde isteyen kimdi? Aydınlık Varlıklar arasında hiç vampir yoktu, yani sıradan bir vampir. Aslında bütün Diğerleri potansiyel birer vampirdir, hepsi insanlardan Güç emerler. Onların korkularından, sevinçlerinden ve acılarından... Diğerleri ile Alacakaranlık yosunu arasındaki tek fark Diğerleri'nin düşünme ve hareket etme yeteneklerine sahip olmalarıdır. Tabii bir de beslenmek için sadece birikmiş Güç kullanmamaları.

Çağrı, beni Tverskaya Caddesi boyunca ilerletiyordu. Ama Kremlin'den uzağa, Belarus Tren İstasyonu'na doğru yönlendiriyordu. Akşam kalabalığının arasında tek başıma yürüyordum – sanki seçilmişim gibi... Evet, aslında Çağrı tarafından seçilmiştim. Hiç kimse beni görmüyor, fark etmiyordu. Ve hiç kimse benimle ilgilenmiyordu. Ne otomobillerin içinde ısınmaya çalışan kadınlar, ne onların satıcıları ne de kaldırımın kenarında duran yabancı arabaların içindeki yakışıklı, genç adamlar. Hiç kimse.

Sağa dön. Strastnoy Bulvarı'na.

Çağrı giderek daha da güçleniyordu. Onu hissedebiliyordum. Bu da karşılaşmanın kısa bir süre sonra gerçekleşeceği anlamına geliyordu.

Arabalar ağır ağır atıştıran, yapışkan karın arasında ilerliyordu. İnce kar taneleri ise araba farlarının huzmelerinde tuhaf bir şekilde dans ediyordu.

Soğuk ve akşam karanlığı. Moskova'da kış.

Kar, bulvardaki küçük patikaların ve bu mevsimde boş olan bankların üzerini bile tamamen kaplamıştı. Hatta çalıları ve ana yol ile yaya kaldırımını ayıran parmaklıkların üzerini bile örtmüştü.

Çağrı yarı yolda beni Karetny Ryad'a doğru çekmeye çalışıyordu.

Sanki gökyüzünden bir soyutlama büyüsü düşüyormuş gibiydi: Sıradan insanlar artık caddede olanlarla ilgilenmiyorlardı. Arabalar da hiçbir şeye aldırmadan yollarında ilerlemeye devam ediyordu. Birkaç tane yaya ara sıra duraksıyor, sonra da bana hiç yaklaşmadan farklı bir yöne doğru yürümeye başlıyorlardı.

Tam o anda Aydınlık Varlıklar birer birer Alacakaranlık'tan çıktılar. Dördü birden. İki büyücü ve iki şekil değiştiren çoktan savaş formuna girmişlerdi. Kar kadar beyaz olan kocaman bir kutup ayısı ve kızıl, parlak tüyleri olan bir dişi kaplan.

Büyücüler her iki taraftan birden vurmaya başlayınca ben neredeyse dümdüz olmuştum. Ama onlar bu savaşı küçümsemişlerdi; bu darbelerin gücü, eski "ben" için hazırlanmıştı, kendini Çağrı'ya teslim eden ben için.

Fakat ben çoktan başka birine dönüşmüştüm.

Zihin gücümle ellerimi birbirinden ayırdım ve beni kucaklamak üzere olan duvarları durdurdum. Durdurdum, Güç'ü içime çektim ve onları benden uzaklaştırdım. Bunu yapmak çok zor değildi.

Tsunaminin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum –daha önce hiç görmemiştim– ama bunun sonucunda yaşanacakları düşününce aklıma ilk gelen şey o oluyordu.

Aydınlık Varlıklar'ın sadece bir dakika önce ortaya çıkan son derece dayanıklı ve tek parça olan duvarı, tıpkı bir pirinç kâğıdı gibi paramparça olmuştu. İki büyücü bu parçaları korkusuz bir şekilde kar'ların üzerine doğru iterek yaklaşık on metre boyunca sürüklediler. Bunların, arabaların tekerleklerinin altına girmesini ise sadece ana

yolla, yaya kaldırımını ayıran parmaklıklar engelliyordu. Yerdeki karlar bir anda toz bulutu halinde havaya yayılmışlardı.

Aydınlık Varlıklar muhtemelen beni böyle bir büyüyle alt edemeyeceklerini anlamışlardı. Bu yüzden şekil değiştirenler hayvan formuna girerek üzerime doğru gelmeye başlamışlardı.

O anda ulaşabildiğim her yerden aceleyle Güç topladım. Yolda birdenbire şiddetli bir düşme sesi duyulmuştu, sonrasında da bunu kırılan cam parçalarının şıngırtısı takip etmişti. Daha sonra bir düşme sesi daha... Bunun ardından da arabaların kulakları sağır eden korna sesleri duyulmuştu.

Ayının attığı darbeye, "Bükey Kalkan"la karşı koydum ve onu cadde boyunca yuvarladım. Sonra da ilk olarak dişi kaplandan kurtuldum.

En başından beri ondan hiç hoşlanmıyordum.

Şekil değiştiren büyücülerin dönüşmek için gerekli olan kütleyi nereden bulduklarını bilmiyordum. Bu kez insan formunda kırk beş ya da elli kilodan fazla olamazdı ama şimdi kaslarının, pençelerinin ve dişlerinin ağırlığı en az yüz elli kiloydu. Gerçek bir ölüm makinasıydı.

Aydınlık Varlıklar bunu seviyorlardı.

"Hey!" diye bağırdım. "Durun. Belki de konuşabiliriz."

Büyücüler tekrar ayağa kalktılar ve beni yakalamak için başka bir hamle daha yaptılar ama bu açgözlü, titrek enerji ipliklerini düğüm yapıp sahiplerine geri göndermek benim için hiç de zor olmamıştı. Her iki atış da yine hedefi vurmuştu ama bu kez hiç kimse yere düşmemişti, sadece kendi enerjilerini onlara iade etmiştim. Ayı, ağırlığını bir ayağından diğer ayağına vererek tehditkâr bir ifadeyle bir kenarda duruyordu. Sanki arka ayaklarının üzerinde durmaya hazırlanıyormuş gibi çömeliyordu.

"Bunu yapmanı pek tavsiye etmem," dedim, sonra da saldırgan dişi kaplana vurdum.

Çok sert vurmadım. Onu öldürmek istemiyordum.

"Sizin derdiniz ne?" diye bağırdım, büyük bir öfkeyle. "Yoksa Moskova'da işler böyle mi yürüyor?"

Gece Nöbeti'ni çağırmak çok aptalca olurdu, çünkü saldırganlarım zaten Gece Nöbeti'ne hizmet ediyorlardı. Acaba Gündüz Nöbeti'nden mi yardım istemeliydim? Üstelik uzakta da değillerdi, ofis hemen şuradaydı ve ben çabucak oraya gidebilirdim. Ama bana yardım ederler miydi?

Büyücüler pes etmiyorlardı; birinin elinde, ağzına kadar güçle dolu, alevli bir değnek vardı. Diğerinde de yine çok güçlü görünen, dizginleyici bir tılsım.

Neredeyse iki saniyemi, bu tılsımın üstesinden gelmeye çalışarak geçirmiştim. Üzerime atılan ağı, sıradan bir "Üçlü Hançer"le parçalamam gerekiyordu. Ama bu son derece basit büyüden yükselen Güç'ün miktarı öylesine fazlaydı ki bütün bir Moskova'yı küle çevirebilirdi. Diğer Aydınlık büyücü ise bana Betlehem Ateşi'yle vurmuştu ama onun bu darbesi beni sinirlendirmişti ve sanırım biraz daha güçlendirmişti.

Değneğini dondurdum. Sonra da hemen uzun bir buz saçağına döndürdüm ve üzerine reddetme büyüsü fırlattım. Buz parçaları, Aydınlık Varlık'ın ellerinden tıpkı garip, soğuk bir havai fişek gösterisi gibi fışkırmaya başlamıştı. Aynı anda da serbest kalmış bir enerji gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Etrafımdaki insanlara da zarar veremezdim, öyle değil mi? Zaten etraftaki kavşaklarda bir sürü çarpışma yaşanmasına sebep olmuştum.

Ayı olduğu yerde durdu. Belli ki sayı olarak benden üstün olmalarına rağmen, Güçler'imizin arasında çok büyük bir fark olduğunu nihayet anlamıştı. Ama dişi kaplan durmuyordu, tıpkı yavrusunun yanına yaklaşan düşmanına öfkelenmiş, dişi bir hayvan gibi saldırıyordu. Gözlerinde kilise mumlarının alevi kadar parlak ve belirgin bir nefret vardı.

Dişi kaplan intikam alıyordu. Bütün hınçlarının, yaşadığı kayıpların intikamını benden alıyordu. Benim yüzümden ölen Andrey'in intikamını. Ve daha bir sürü şeyin... Ve hiçbir şey onu durdurmuyordu.

İntikam almasını gerektirecek bir şey olmadığını söylemek istemiyordum. Sonuçta Nöbetler sürekli olarak savaşıyorlardı. Ve ben genellikle dobra konuşmayı tercih ediyordum. Ama tabii ki ölmeye de niyetim yoktu.

Ben özgürüm. Sorunları barışçıl yollarla çözmeyi reddeden ve yolumu tıkamaya çalışan herkesi cezalandırma hakkına sahibim. Dinlediğim şarkı da bana bunu anlatmaya çalışmıyor muydu?

Onu Transilvanya Sisi'yle vurdum.

Dişi kaplanın bedeni bir anda büküldü ve gerildi. Kemiklerinin çatırdama seslerini, araba motorlarının uğultusundan ve insanın içine işleyen korna seslerinden bile daha fazla duyuyordum. Büyü, bu savaşçı şekil değiştirenle, tıpkı bir çocuğun oyun hamuruyla oynadığı gibi oynuyordu. Kırılan kaburgası derisini yırtıyor ve kana bulanmış dişleri karın üzerine düşüyordu. Kafası tıpkı bir krep gibi dümdüz olmuştu. O güzel hayvan bedeni bir anda kana bulanmış bir et yığınına dönüşmüştü.

Dişi kaplanın bedenini son bir darbeyle Alacakaranlık'a gönderdim.

Başlamıştım, artık durma hakkım yoktu.

Aydınlık Varlıklar âdeta donakalmışlardı. Ayı bile patilerini yere vurmayı bırakmıştı.

"Peki ya şimdi?" dedim kendi kendime, bıkkın bir ifadeyle.

Belki de hepsini öldürmek zorundaydım; ama Tanrı'ya şükürler olsun ki bu, gerçek olmamıştı.

"Gündüz Nöbeti!" diye bağırdı, tanıdık bir ses. "Karanlık Varlık'a bir saldırı yapıldığı saptandı. Alacakaranlık'ı terk edin!"

Edgar çok sert bir ses tonuyla konuşuyordu. Ve kelimelerinde hiç Baltık aksanı yoktu.

Ama aslında Alacakaranlık'ı terk edin demesine hiç gerek yoktu, çünkü biz –hayatta kalanlar– Alacakaranlık'ta savaşmıyorduk. Ve dişi kaplanın artık geri dönebileceği bir yer yoktu.

"Gündüz Nöbeti hemen bir mahkeme olmasını talep ediyor," dedi Edgar. "Ve tabii bu arada Gece Nöbeti liderinin çağrılması da iyi olur."

"Evet, o, hepinizi kedi yavrusu gibi dağıtır," dedi Aydınlık büyücülerden biri, sinirli bir ifadeyle.

"Hayır, dağıtamaz," dedi Edgar, beni işaret ederek. "Biz onunla birlikteyken dağıtamaz. Bunu hâlâ anlayamadınız mı?"

O anda, boşlukta hareket eden bir Güç olduğunu zar zor fark edebilmiştim. Sonra bir anda sert yüz hatları olan, esmer bir adam yanımızda belirmişti. Üzerinde Doğu'ya özgü, renkli bir kaftan vardı. Karlı kaplı caddenin ortasında biraz tuhaf görünüyordu.

"Ben zaten buradayım," diye bağırdı, biraz önce yaşanan savaşın kalıntılarına üzgün bir ifadeyle bakarak.

"Gesar!" dedi Edgar, daha canlı bir ses tonuyla. "Merhaba. Patronun yokluğunda bana açıklama yapmak zorundasın!"

"Sana mı?" dedi Gesar, göz ucuyla Estonyalı'ya bakarak. "Sen bunun için yeterli değilsin."

"Öyleyse, ona açıklayacaksın, " dedi Edgar, omuzlarını silkerek. Sanki üşüyormuş gibi titriyordu. "Yoksa o da mı bunun için yeterli değil?"

"Hayır, ona açıklama yapacağım," dedi Gesar, son derece rahat bir ifadeyle bana dönerek. Bakışları tıpkı sonsuzluk kadar dipsizdi. "Moskova'dan defol," dedi, sesinde neredeyse hiç duygu yoktu. "Hemen şimdi. Trene yetiş ya da istersen bir süpürgeye bin, ama hemen yok ol. Daha şimdiden iki kişiyi öldürdün."

"Gördüğüm kadarıyla," dedim, elimden geldiğince dostane bir ifadeyle, "...onlar beni öldürmeye çalıştılar. Ben sadece kendimi savundum."

Gesar, bana arkasını döndü. Beni dinlemek istemiyordu. Onun en iyi savaşçılarından birini sonsuza kadar Alacakaranlık'a göndermiş olan bir Karanlık Varlık'la konuşmak istemiyordu.

"Haydi gidelim buradan," dedi ajanlarına.

"Hey, hey!" dedi Edgar, karşı çıkarak. "Onlar suçlu, hiçbir yere gitmiyorlar. Antlaşma'nın adına, yasaklıyorum!"

Gesar, Estonyalı'ya doğru döndü ve şöyle dedi: "Gidiyorlar. Ve sen onlara hiçbir şey yapamazsın. Onlar benim korumam altındalar."

O anda gerçekten merdivenin bir basamağını daha çıkacağımı umuyordum, çünkü sahip olduğum güçlerin Gesar'la teke tek savaşmak için yeterli olmadığını fark etmiştim. O, beni ezerdi. Tabii çok da kolay olmazdı; nihayetinde görünmez merdivende çok uzun bir yol kat etmiştim. Güçlerim gerçekten çok sağlamdı. Ama Gesar hâlâ beni ezebilecek güçteydi.

Fakat hiçbir şey olmadı. Muhtemelen, Gesar'la savaşacağım an henüz gelmemişti.

Edgar hüzünlü gözlerle bana baktı, belli ki benden büyük şeyler bekliyordu.

Aydınlık Varlıklar, ölü kız kardeşlerinin ceset kalıntılarını da alarak Alacakaranlık'a girdiler. Sonra daha da derine indiler, Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine... Her şey bitmişti.

"Ben onu gerçekten durduramam," diye itiraf ettim, suçlu bir ifadeyle. "Üzgünüm, Edgar."

"Çok yazık," dedi Estonyalı.

Beni aynı BMW'yle Gündüz Nöbeti'nin ofisine götürmüşlerdi. Moskova'da ilk kez kendimi yorgun hissediyordum.

Ama hâlâ önceden olduğum gibi özgürdüm.

Tabii bir yandan da çok fazla Güç kullanmanın bedelini ödüyordum. Nasıl geri döndüğümüzü bile tam olarak hatırlayamıyordum. Beni asansöre bindirip ofise getirmişler, sonra da sandalyeye oturtarak

elime bir fincan kahve tutuşturmuşlardı. Gereğinden fazla çalışmış olan kaslarım şiddetli bir şekilde ağrıyordu. Çok kısa bir süre önce Alacakaranlık'ın güçlerini yöneten bedenim ise âdeta sızlıyordu. Onları tam anlamıyla bozguna uğratmıştım. Aydınlık Varlıklar'ın bu savaşı uzun bir süre unutmaları mümkün değildi. Üstelik saldırganlarım da sıradan çaylaklar değildi. İkisinin de en azından birinci sınıf büyücüler olduğunu düşünüyordum.

"Analistleri hemen buraya çağır," dedi Edgar, emrindeki çalışanlardan birine. "En son neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Ona baktım. Edgar kendime gelmeye başladığımı fark etmişti.

"Anlat bana!" dedi.

"Çağrı!" dedim, çok kısık bir sesle. Ve öksürmeye başladım. Sonra da kahvemden bir yudum içmeye çalıştım ama kendimi yakmıştım. Canım acıyordu. "Çağrı," dedim, tekrar konuşmaya çalışarak. "Beni uyurken ele geçirdiler."

"Çağrı mı?" dedi Şagron, şaşkın bir ifadeyle. Yandaki masada, benim oturduğuma benzeyen bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. "Aydınlık Varlıklar neredeyse otuz yıldır bu taktiği kullanmıyorlar."

"Gündüz Nöbeti binasının içindeyken seni Çağrı'ya mı davet ettiler?" diye sordu Edgar, şüpheli bir ifadeyle. "Nasıl olur! Hiç kimse bunu fark etmedi mi diyorsun?"

"Hayır. Çok ustaca yapılmış gizli bir Çağrı'ydı. Ve sanırım diğer dairelerden gelen seslerin arasına gizlenmişti.

"Sen de buna teslim mi oldun?"

"Tabii ki hayır." Kahvemden bir yudum daha almaya çalıştım, bu kez başarılı olmuştum. "Ama Aydınlık Varlıklar'ın neyin peşinde olduklarını araştırmaya karar verdim."

"Ve hiç kimseye bir şey söylemedin mi?" Edgar hissettiği kuşku ile kızgınlığı dengede tutmaya çalışıyordu. "Bu çok çılgınca bir risk..."

"Eğer yanıma birilerini alıp Çağrı'yı takip etmeye başlasaydım, bunu hemen fark ederlerdi," dedim. "Hayır, tek başıma gitmek zorundaydım. Ve üzerimde hiçbir koruma olmadan. Öyle de yaptım. Strastnoy Bulvarı'nda beni yakalamaya çalıştılar, ben de onlarla savaşmak zorunda kaldım. Dişi kaplanı iki ya da üç kez yere devirdim. Sonra da onu durması için ikna etmeye çalıştım. Ancak ondan sonra ona gerçek bir darbeyle vurdum."

Edgar gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu.

"Sen Karanlık birisin, Vitaly," dedi Edgar.

"Evet, Karanlık'ım," dedim, mutlu bir ifadeyle. "Daha Karanlık'ı olmadı."

"Sınıflandırmanın ötesinde bir büyücü müsün?" diye sordu Edgar.

"Ne yazık ki, hayır," dedim, ellerimi açarak, ama kahvemi dökmemek için bu hareketi yavaşça yaptım. "Öyle olsaydı, Gesar'm gitmesine izin vermezdim."

Edgar parmaklarını masaya vurarak sabırsız bir şekilde kapıya bakıyordu.

"Nerede bu analistler!" dedi, mırıldanarak.

Tam o sırada kapı açıldı ve orta yaşlı, enerjik bir kadın –bir cadı– yanında iki erkek büyücüyle kapının girişinde belirdi.

"Merhaba, Anna Tihonovna," dedi Şagron, hemen. Büyük ihtimalle, bu cadıdan çok daha güçlüydü ama ondan korkuyormuş gibi görünüyordu. Aslında haklıydı. Cadıların güçleri büyücülerin sahip olduğu güçlerden biraz daha farklıdır. Bazen bir cadı çok güçlü bir büyücüyü bile berbat edebilir.

Edgar sadece kafasını salladı.

"Bu o mu?" diye sordu, büyücülerden biri, bana bakarak.

"Evet, Yuri."

Yuri yaşlı ve çok güçlü bir büyücüydü. Bunu hemen anlamıştım. Aynı zamanda onun gerçek isminin Yuri olmadığını da fark etmiştim.

Böyle büyücüler gerçek isimlerini öyle derinlere gizlerler ki bulabilmeniz imkânsız olur.

Aslında doğru olan da budur. Eğer gerçekten özgürlüğün patikalarını takip ediyorsanız...

"Otur lütfen, Anna Tihonovna," dedi Şagron, sandalyesini ona uzatarak. Sonra da pencere kenarında oturan büyücülerin yanında gitti.

"Edgar," dedi cadı. "Aydınlık Varlıklar her yolu deniyorlar. 1949 yılından beri hiç bu kadar çılgın davranmadılar. Antlaşma'yı ihlal etmelerinin çok önemli sebepleri olmalı!"

Edgar omuzlarını silkti ve sadece şöyle dedi:

"Fâfnir Pençesi."

"Ama o bizde değil," dedi cadı, üzerini vurgulayarak. Sonra da manidar bir şekilde etraftakilere baktı. "Yoksa bizde mi? Şagron?"

Şagron hemen kafasını salladı. Belli ki daha önce bu cadıyla birkaç çatışma yaşamış ama bunlardan galip çıkamamıştı. Bu cadı gerçekten çok güçlüydü.

"Kolya?"

Diğer büyücü oldukça sakin bir ses tonuyla cevap vermişti: "Hayır. Ama asıl soru, onun bize gerekli olup olmadığı..."

"Size sormuyordum," diye bağırdı cadı, Edgar ve Yuri'ye. Sonra da ilk kez bana baktı.

"Anna Tihonovna," dedim, dokunaklı bir ses tonuyla. "Ben Pençe'nin varlığını daha dün öğrendim. Ve o zamandan beri de uyuyorum."

"Neden Moskova'dasın?" diye sordu, sert bir ifadeyle.

"Bunu ben de bilmiyorum. Bir şeyler beni buraya itti. Gelmemi istedi. Ben de geldim. Vampirin yaptığı kaçak avlanmayla ilgili Gece Nöbeti'yle sorun yaşadığım zaman trenden daha yeni inmiştim. Yani kısaca, tekneden inip partiye geldim[21]..."

21 Bir Rus deyimi. (ç. n.)

"Eğer ben tüm bu olanlardan bir şey anlıyorsam," dedi Yuri, araya girerek, "...o da bunun kader olduğudur. Bu her şeyi açıklıyor. Artan güçleri, kaybolan Pençe'yi ve Aydınlık Varlıklar'ın davranış biçimlerini. Vitaly, Pençe'yi ele geçirmeden önce onu ortadan kaldırmaya çalışıyorlar ya da en azından yalnız bırakmaya. Çünkü sonra her şey için çok geç olacak."

"Peki, ama neden o güçlü kadın büyücüyü bu işin içine sokmuyorlar?" diye sordu, Edgar, yine konuşurken sesli harfleri uzatmaya başlamıştı. Belli ki aksam, konuşurken başka şeyler de düşündüğü gergin anlarda ortaya çıkıyordu.

"Gesar bile sadece en kritik noktada müdahale etti," dedi Şagron. "Zaten tek yaptığı da geri çekilmekti."

"Kim bilebilir?" dedi cadı, keskin bakışlarıyla tekrar bana bakarak. "Belki de bunun hızına yetişemediler."

"Benim adım Vitaly," dedim. "Tanıştığıma memnun oldum."

Nihayetinde, kim kendisine "bu" ya da "o" gibi sıfatlarla hitap edilmesinden hoşlanırdı ki?

Diğerleri benim bu söylediğimi duymazlıktan gelmiş gibi görünüyorlardı. Yuri ise gözlerime baktı ve hemen beni derinlemesine araştırmaya başladı. Kendimi gizleme gereği hissetmiyordum. Peki, ama neden?

"Birinci sınıf," dedi, Yuri. "Ama bazı boşluklar var. Dün, böyle bir büyücünün aramızda olmasından son derece memnundum."

"Ama bugün buna üzülüyorsun, öyle değil mi?" dedi cadı.

"Bugün bir değerlendirme yapmaktan kaçmıyorum. Aydınlık Varlıklar tasmalarını çıkardılar. Üstelik biz de yalnızız, Zavulon yok. Gesar, o güçlü büyücü kadın ve Olga –her ne kadar güçlerinin tamamına sahip olmasa da– üstüne bir de İgor, İlya, Garik, Semyon... Biz onlara karşı koyamayız."

"Ama bizde de Pençe ve bu... Vitaly var," diye karşılık verdi, cadı. "Üstelik Zavulon da en kritik anlarda ortaya çıkar."

"Pençe bizde değil," dedi Yuri. "Onu ele geçireceğimizi de nasıl garanti edebiliriz ki? Ayrıca Kolya kesinlikle haklı: Biz Pençe'yi ne yapacağız? Evet, anlıyorum eski ve büyük bir güce sahip. Ama eğer onu serbest bırakmadan önce çok dikkatli bir şekilde düşünmezsek... Bu koltuklara bir daha oturamayabiliriz."

"Öyleyse daha çok çalışacağız," dedi cadı sakin bir şekilde. "Edgar, analistler ne buldu?"

Tam o sırada, sanki bu soruya bir cevap vermek istiyormuş gibi kapı çalındı. Gelen, bilgisayarların hükümdarı Hellemar'dı.

"Buldum!" dedi, zafer kazanmış bir ifadeyle. "Vnukovo Havaalanı. 1500 numaralı Odessa uçuşu. Kötü hava koşulları sebebiyle iki kez ertelenmiş. O yüzden daha yeni havalanmış. Bir saat yirmi dakika sonra burada olacak. Pençe uçağın içinde."

"Tamam," dedi Edgar, ayağa kalkarak. "Havaalanında, operasyon merkezi oluşturun. Havayı takip edin. Aydınlık Varlıklar'ın bağlantısını kesin. Bu işin sonunda avuçlarını yalayacaklar."

"Patron," dedi Hellemar, yüzünü buruşturarak, "Aydınlık Varlıklar on beş dakika önce Vnukovo Havaalam'na operasyon merkezi oluşturmuşlar. "Bunu da göz önünde bulundurun."

"Bulunduracağız," dedi cadı. "Haydi, şimdi iş başına..."

Herkes ayağa kalktı; bazıları cep telefonunu aldı, bazıları da enerji yüklü tılsımlarını kasalardan çıkararak çalışanlara emirler vermeye başladı.

Ben de boş kahve bardağımı bitkin bir şekilde masanın üzerine koydum.

"Onlar operasyon merkezindeki çalışanlarını besliyorlar mıdır?" diye sordum. Bu soruyu belli bir kişiye yöneltmemiştim. "Ben yaklaşık yirmi dört saattir sadece tükürükle besleniyorum..."

"Sabırlı ol," dedi Edgar, sert bir ifadeyle. "Aşağıya in. Ama sakın bir daha başına buyruk işler yapmaya kalkışma!"

Çok tuhaftı ama şu anda hiç tek kişilik kahramanlıklar yapma isteğim yoktu.

Vnukovo Havaalanı'na inanılmaz bir hızla gelmiştik. Bu konforlu minibüsün şoförü Deniska adında neşeli, genç bir adamdı. Bir büyücüydü ama Şagron'dan bile daha iyi araba kullanıyordu. Önce toprak yollarda ilerlemiş, sonra da Ordynka ve Leninskaya caddeleri boyunca gidip güneybatıya doğru yönelmiştik. Her şey öylesine hızlı geçmişti ki neredeyse hiçbir şey görecek zamanım olmamıştı. Edgar ve Şagron bir yerlere gitmişlerdi, Yuri ve Kolya da aynı şekilde ortadan kaybolmuştu. Ben de Anna Tihonovna ve cadı-kız üçlüsüyle baş başa kalmıştım, ara sıra meraklı bakışlarla bana bakıyorlardı. Belli ki Anna Tihonovna onlara beni yalnız bırakmalarını söylemişti, çünkü hiç kimse benimle konuşmaya çalışmıyordu. Şişman kurtadam arkamızdaki bagajda debeleniyor ve Deniska virajlarda birilerini sollamaya çalıştığı zaman boğuk bir ses tonuyla homurdanmaya başlıyordu. Tekerleklerden tiz bir ses geliyor, şaftlar gıcırdıyor, motor da tıpkı çalışkan arılar gibi vızıldıyordu.

Havaalanına ilk gelen bizdik. Deniska servis kapısından girmişti. O anda hemen arkamızda da diğer iki araba belirmişti: Şagron'un BMW'si ve teknisyenleri taşıyan diğer minibüs. Nöbet üyeleri hemen muhteşem bir uyumla işe koyulmuşlardı; ilk olarak oturduğumuz koltukların sıradan insanlar tarafından boş görünmesini sağlayan bir bilgi büyüsü yapılmıştı. Daha sonra da ellerinde bilgisayar taşıyan bir teknisyen grubu kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Operasyon merkezi alanı da çoktan seçilmişti – kapısında "Hesaplar" levhası bulunan, geniş bir ofisti. Sıradan insanlardan oluşan çalışanlar yan odaya –ofis ya da toplantı salonu– gönderilmiş ve mutlu bir hipnoz haline sokulmuşlardı. Aslında ben operasyon merkezi için bu toplantı

salonunun kullanılmasını önermiştim ama Hellemar hesap ofisinde daha fazla telefon hattı olduğunu söylemişti.

O sırada Yuri belirdi. Zavulon yokken vekillik görevinin neden Edgar'a verildiğini gerçekten merak ediyordum, sonuçta o sadece ikinci bir sınıf büyücüydü. Yuri daha güçlü görünüyordu. Ama Gündüz Nöbeti'nin iş meseleleri beni hiç ilgilendirmiyordu. Bu yüzden bir köşeye çömeldim ve acaba on dakikalığına yemek yemeye kaçabilir miyim diye düşünmeye başladım. Genç teknisyenlerin parmakları, bilgisayarlarının klavyeleri üzerinde çoktan hareket etmeye başlamıştı.

"Uçak yaklaşıyor. Tahmini varış süresi yaklaşık yirmi dakika."

"Aydınlık Varlıklar'ın yerini saptadınız mı?" diye sordu, Anna Tihonovna.

"Evet. Bekleme salonunun yanındaki dinlenme odaları. Yan binada."

"Ne yapıyorlar?"

"Sanırım hava koşullarıyla oynuyorlar," dedi içlerinden biri.

"Nasıl yani? Uçağın inmesini engelleyecek bir şey mi?"

"Onlar insanların ölmesine sebep olabilecek bir şey yapmazlar," dedi Anna Tihonovna.

Aslında en kolay yol uçağı düşürmek ve tüm bunlara bir son vermekti. Ama Aydınlık Varlıklar hiçbir zaman değişmezlerdi. Böyle bir durumda bile sadece sıradan insanlar için endişelenirlerdi. Diğer bir taraftan da, uçak kaza yapsa bile, Bern'den gelen bu tılsımın bir zarar görüp görmeyeceğini bilmiyorduk. Belki de ona hiçbir şey olmazdı. Nihayetinde Güç yine Güç'tü.

"Buradaki hava uzmanı kim?" diye sordu, Anna Tihonovna.

" Ben!" İki cadı aynı anda cevap vermişti.

"Peki, öyleyse, neler olduğunu hissedin hemen."

Cadılar hemen hissetmeye başlamışlardı, yani başka bir deyişle, hava koşullarını değiştirebilecek olan büyüleri tarıyorlardı. Birçok Diğer için anlaşılmaz ve görünmez olan hassas enerji hareketle-

rinin yoğun yelpazesini hissedebiliyordum. Bu, Diğerleri'nin fark edebileceği bir şey değildi – zaten birçoğu da bunu nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Hava büyüsü genellikle cadıların ve çok az sayıda büyücünün uzmanlık alanıydı. Ayrıca onun da, diğer bütün uzmanlık alanları gibi, çok ince püf noktaları vardı.

"Bulutları artırmaya çalışıyorlar," dedi cadılardan biri. "Güç'e ihtiyacımız var..."

Yedek büyücülerden biri hemen bir tılsım aldı ve cadılardan birinin ellerini tuttu. Bir süre yoğunlaştılar, sonra da üçü birden el ele tutuştular, gözlerini kapattılar ve hafif bir trans halinin içine girdiler.

"İsteyen herkes, yardım edebilir," dedi, Anna Tihonovna.

Henüz onlara yardım edebilecek durumda değildim. Daha doğrusu, benim şu anda verebileceğim Güç, tılsımın Güç'üyle karşılaştırıldığında son derece önemsizdi. Strastnoy Bulvarı'nda, kendimi çok fazla tüketmiştim.

Nöbet çalışmaya devam ediyordu. Yönetim merkezi âdeta kaynıyordu – hiç kimse etrafta koşuşturmuyor ya da hiç kimse tedirgin görünmüyordu ama içeriye belirgin bir gerginlik hâkimdi. Ben bile kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım. Nöbet'te hiçbir şey yapmadan öylece oturan bir tek ben vardım. Ve bir şeyler bana önümüzdeki birkaç dakika daha hiç bir şey yapamayacağımı söylüyordu.

Bu yüzden kaçtım. Ayağa kalktım ve Alacakaranlık'a girdim. Sonra daha derinlere indim, Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine.

Elimden geldiği kadar acele etsem de ikinci seviyeye inmem neredeyse üç dakikamı almıştı. Tuhaftı, Alacakaranlık'ın, sahip olduğum bütün gücü çekeceğini düşünmüştüm ama tam aksine daha da güçlenmeye başladığımı hissediyordum, sanki duş alıp sonra da bir kadeh votka içmiş gibiydim. Bu inanılmazdı.

Bu arada bir kadeh votka da gerçekten iyi fikirdi.

Alacakaranlık'tan çıkınca yan binaya doğru –50'li yıllardaki gösterişli mimarinin bir hatırası– gitmeye başladım. Bu bina, yönetim binasından farklı olarak cam ve betondan yapılmış uzun kolonlardan oluşuyordu, ayrıca bir kuleyle taçlandırılmıştı.

Ceketimi yönetim merkezinde bırakmıştım, bu yüzden kapıya kadar koşmak zorunda kaldım. Rüzgâr ince kar tanelerini büyük bir hızla savuruyordu. Peki, ama Odessa'dan gelen uçak bu havada nasıl iniş yapacaktı? Karanlık ve şiddetli yağan kar – köpek gezdirmek için hiç uygun bir hava değildi. Ve Aydınlık Varlıklar bu işi bozmak için ellerinden geleni yapacaklardı. Peki, ama uçak buraya inmezse nereye gidecekti? Onu Moskova'nın başka bir havaalanına mı yönlendireceklerdi? Belki de Bykovo ya da Domodedovo'ya?

Tabii ki bu da bir seçenekti, Edgar'a ya da Anna Tihonovna'ya oralara da Nöbet çalışanları göndermeleri gerektiğini söylemeliydim. Her ihtimale karşı...

Aslında uçağı Kaluga ya da Tula'ya da yönlendirebilirlerdi. Tabii eğer orada hava daha iyiyse. Hepsi olabilirdi, nihayetinde buradaki –Butovo– Aydınlık hava büyücüleri belli ki ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Dışarıdan gelince, terminalin içi çok ılık ve rahattı. Hemen ikinci kata çıktım, Boryanskiy'le birlikte uçak beklerken bira içip çerez yediğimiz barın olduğu yere. Tabii bunları yaparken de yolculuğumuz boyunca bizi takip eden o şarkıyı dinliyorduk: "Yaz uçup gitti, o şimdi arkamızda kaldı..."

O anda birden bunun sadece bir anı olduğunu fark ettim, geriye neredeyse hiçbir izi kalmamış olan bir anı... Peki, nereden çıkmıştı, aklımın derinliklerinden mi? Bilmiyordum.

Sonra Boryanskiy'nin kim olduğunu anımsaya çalıştım ama yüzünü bile tam olarak hatırlayamıyordum. Tabii ki onunla birlikte nereye uçtuğumu ve neden uçtuğumu da... Her nedense, o anda birden –eski Sovyet zamanlarında bile– onun evinde kocaman bir bide[22] olduğunu anımsadım. Tabii ki çalışmıyordu... Peki, ama bir Sovyet vatandaşı neden bide isterdi ki?

Bar hâlâ anımsadığım gibiydi. Bir tezgâh, yüksek tabureler ve parıldayan bira muslukları. Köşede bir televizyon. Ama tabii ki televizyonda gösterilen video klipler çok farklıydı. Yağmurun altında duran, kırmızı gözlü genç bir adam, üzerinde kırmızı elbise olan bir kadının elini öpüyordu. Olayın bundan sonrası da tam bir gerilim filmi gibiydi –acımasız kurt dişleri ve diğer şeyler... En çok hoşuma giden sahne ise kızın kırmızı elbisesini giymiş olan genç adamın parti salonuna gelip bir anda birkaç kurtadama bölünmesiydi. Bir de son sahneyi çok beğenmiştim; kız, partiye gelen misafirlerini ayrıntılı olarak incelerken kırmızı gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu.

Hımın. Sanırım bu klibi çeken kötü çocukların şekil değiştiren Diğerleri hakkında çok fazla bilgisi yok. Tıpkı son zamanlarda meşhur olan Pelevin'in, açgözlü, iğrenç, gerçek kurtadamları bilmediği gibi... Ama klip güzel çekilmişti, bunu inkâr edemezdim. Kurtadamlar yapımcılara para vermiş, müzisyenleri de etki altına almış olmalılardı. Böylece ortaya onlar hakkında güzel, romantik bir klip çıkmıştı. Rus vampirler de çok kısa bir süre önce bunu yapmıştı.

Grubun ismini hatırlıyordum –Rammstein– bu yüzden o şarkıyı bulup daha dikkatli bir şekilde dinleyebilirdim.

Bir bira ve birkaç tane hamburger sipariş ettim, sonra da salona arkamı dönerek televizyonun yakınında bir yere oturdum. Karnım zil çalıyordu, ben de bu durumu sonlandırmaya kararlıydım.

22 Özellikle Batı Avrupa ülkelerinde, sadece taharet amacıyla kullanılan bir tür tuvalet (ç. n.)

İkinci hamburgerimi yemeğe başladığım sırada Aydınlık Varlıklar'ı hissettim. Tam arkamdalardı. Hemen kendimi gizledim – bunun nasıl yapıldığını biliyordum. Zaten onların henüz beni fark etmediğinden de emindim.

Nihayetinde ben her ne kadar deneyimsiz de olsam güçlü bir Diğer'dim. Ayrıca arkamda duran bu iki Diğer de hâlâ birer çaylaktı: yirmi ya da yirmi iki yaşlarında, güçsüz bir büyücü ve son derece acemi bir falcı. O anda, geleceği, bu acemi falcıdan çok daha iyi görebildiğimi fark ettim. Mümkün olan bütün seçenekleri. Ve tabii ki, hangi seçeneğin daha muhtemel olduğunu da tahmin edebiliyordum.

Aydınlık Varlıklar çok sessiz konuşuyorlardı, ayrıca ikisi de son derece başarılı bir ilgi çekmeme büyüsüyle korunuyorlardı. Aslında biraz garip bir büyüydü. Çok güçlü biri tarafından yapılmış olmalıydı.

Onları dinlemeye başladım.

"...zaten burada. Patron biraz zorlu olabileceğini söylüyor," dedi büyücü, sessizce.

"Her halükârda, bizi güvenlik kordonuna alacaklar," diye karşı çıktı, falcı bıkkın bir ifadeyle. "Özellikle de Yavru Kaplan ve Andrey'den sonra."

"Oleg, gücümüzün tamamına ihtiyacımız var, anlıyor musun? Tamamına. Son damlasına kadar. Karanlık Varlıklar'ın Pençe'yi ele geçirmemeleri gerek. Bu her şeyin sonu olur. Aydınlık'm sonu..."

"Ah, hayır," diye karşı çıktı, falcı şüpheli bir ses tonuyla. "Nasıl sonu olacak..."

Büyücü biraz önce söylediği cümleyi düzeltmişti: "Pekâlâ, bizim üstünlüğümüzün sonu olacak. Yakın gelecekte Karanlık Varlıkları baskı altında tutamayacağız."

"Ama bu nasıl mümkün olur?" Falcının konuşmasında oldukça samimi bir şüphe ifadesi vardı. "Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar binlerce yıldır yan yana yaşıyorlar. Binlerce yıldır savaşıyorlar.

Nöbetler uzun yıllardır birbirleriyle mücadele ediyorlar. Ve tabii bir de Engizisyon var. Güç dengesinin bozulmasına izin vermez..."

Aydınlık Varlıklar kısa bir an konuşmayı kestiler ve bardaki üç kişilik kuyruğun en önüne geçerek barmen de dâhil herkesin zihnini bulanıklaştırdılar.

"Yirmi hamburger ve bir karton meyve suyu," dedi büyücü, sonra da tekrar arkadaşına döndü.

Tabii ben de aklımın bulanıklaştığı numarasını yapıyordum. Diğerleri çok dikkatsiz oluyorlardı. Özellikle de genç olanlar. Sıradan insanlardan üstün olma hissi onların başlarını döndürüyordu. Ve aslında sıradan insan olmanın Diğer olmaktan bazen çok daha kolay ve iyi bir şey olduğunu anlamaları çok uzun zaman alıyordu.

"Her ne olursa olsun bir savaş olacak. Anton, Karanlık Varlıklar'a şehir dışından bir büyücü geldiğini söyledi. Strastnoy Bulvarı'nda Ferit ve Danila'yı tek bir hamleyle yere sermiş. Ve tabii Yavru Kaplan'ı da öldürmüş. Piç kurusu..."

"Barışçıl bir Karanlık Varlık'a saldırması için bir sebep yoktu," diye düşündüm kendi kendime, sinirlenmiştim. Ben onu takip etmiyordum. Benim peşimde dolaşan oydu.

Ama bu "tek hamlede yere serme" cümlesi tam bir yalandı. Aksine, bu bana çok pahalıya patlamıştı.

O anda bir şeyler olduğunu fark ettim. Aydınlık Varlıklar sanki bir emir verilmiş gibi bir anda kafalarını piste doğru çevirdiler ve hemen Alacakaranlık'a girdiler. Sadece bir saniye sonra ben de Alacakaranlık'taydım.

Karanlık Varlıklar'dan biri değneğini öne doğru uzatarak karla kaplı pistte öylece duruyordu. Değnekten çıkan alevin uzun dili, buzla kaplı betonu âdeta yalayıp geçiyordu. Bir kez, iki kez... Büyücü, Odessa'dan gelen uçak inişe geçmeden önce pisti kurutmaya

çalışıyordu. Ama Aydınlık Varlıklar da karlara saplanarak büyük bir aceleyle ona doğru yürüyorlardı.

Büyücü, alevin uzun dilini birkaç kez daha yere fırlattı ve hemen Alacakaranlık'ın derinliklerine girdi.

Bunu yapan sanırın Kolya'ydı.

İki Aydınlık geveze de yiyeceklerini aceleyle yeşil beyaz poşetlere doldurdular ve açgözlü mavi yosunların üzerine basarak hızlı adımlarla yürümeye devam ettiler. Bu yosun tabakasının burada çok özgür bir hayatı vardı. Tüm bu insanlar, tüm bu duygular... Uçağa geç kalan tek bir yolcu bile bu pisboğaz sürüngenin bütün bir gün boyunca beslenmesi için yeterliydi.

Ben de biramı yarın bırakarak taburemden fırlamıştım. Terminal binasının duvarlarının içinden bakınca neler olduğunu güçlükle anlayabiliyordum. Bütün görebildiğim, kafalarının üzerinde renkli auralar bulunan Diğerleri'nin belli belirsiz gölgeleri ve açığa çıkan Güç'ün yapışkan pıhtılarıydı. Tabii aynı zamanda terminaldeki plastik sandalyelerde oturup büyük bir sabırla uçuşlarını bekleyen insanları da görebiliyordum.

Tam o sırada Alacakaranlık'ın içinde zayıf, boğuk bir ses duyuldu: Bir kadın sesi 1500 numaralı Odessa uçağının iniş yaptığını bildiriyordu. Güçlükle hareket eden insanların arasından geçerek büyük bir hızla merdivenlerden aşağıya indim.

Aşağıya. İleriye. Sonra da sağa.

Turnikelerin üzerinden atladım ve kendimi bir anda pist çıkışında buldum.

Kulede çok büyük bir savaş yaşanıyordu, açığa çıkan enerjiyi tenimde hissedebiliyordum. Tılsımlardan çıkan Güçleri ve büyücülerin sahip olduğu bütün yetenekleri birbirleriyle savaşmak için harcamıyorlar, tam aksine başka amaçlar için kullanıyorlardı. Aydınlık Varlıklar, kendilerini bu haklı savaşlarına öylesine adamışlardı

ki! Bizimle anlaşmaya çalışmak gibi bir fikirleri bile yoktu. Hemen saldırıya geçmişlerdi.

Karanlık Varlıklar'ın zorlandığını hissedebiliyordum. Sanırım, Gece Nöbeti'nin lideri Gesar da bu savaşın içindeydi. Ayrıca hangar kapısına doğru ilerleyen uçağın yanında en az iki güçlü büyücü daha vardı.

O anda terminalin duvarlarından içeriye dört kişi girdi. Tabii ki bunların hepsi Diğer'di. Hepsi uzun boylu, geniş omuzlu, sarışın ve renkli gözlüydü. Yirmi ya da yirmi birinci yüzyıl Vikingler'inin klasik bir örneği gibilerdi. Hepsi "Alaska" marka kışlık mont giymişti, ayrıca hepsinin elinde de aynı çantadan vardı. Şapka takmamışlardı, saçları darmadağın görünüyordu. Ama her nedense bir şeyler bana, bunun, rüzgâr yüzünden olmadığını söylüyordu.

İlk önce neden insan formunda kaldıklarını anlayamamıştım ama sıradan insan dünyasında onlara baktıktan sonra sebebini çok iyi anlamış ve şaşkınlıkla gülmeye başlamıştım: Alacakaranlık'taki bir Diğer'in görüntüsü –bilinçaltındaki hayali– istediği bütün şekillere girebilirdi...

Hızlı adımlarla salona doğru yürüdüler, sonra neredeyse koşarak yanımdan geçtiler ve çıkış kapısına doğru gittiler. Havaalanı otoparkının önünde duran parlak ışığın olduğu yere doğru...

Yanımdan geçtiler.

Ama benimle aynı seviyeye geldikleri anda birdenbire "Ural" kamyonu büyüklüğünde, kocaman, koyu mavi bir çiçek yükseldi. Alacakaranlık'taki herkes yere düşmüştü.

Ben de düştüğüm yerden yukarıya doğru baktım ve o anda havada, dev bir ay denizanası görünümünde, büyük, parlak ve mavi bir örtü gördüm. Bu saydam perdenin arkasında bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum.

Ve bu hissimde haklıydım. O anda mavi pusun içinde bir kapı belirmişti, bu ince duvarın hemen arkasında, bagaj alım salonunun içinde... Gözlerime, insanın bakışlarını kör eden, beyaz, parlak bir ışık vuruyordu. Sonra birdenbire Alacakaranlık'm içinde inanılmaz bir aydınlık oluşmuştu. Ama hâlâ hiç gölge yoktu. Gerçekten çok tuhaf bir görüntüydü: Dayanılmaz bir aydınlık vardı ama hiçbir gölge belirtisi yoktu.

İki tane Aydınlık Varlık vardı. Gece Nöbeti lideri ve çekici, genç bir kadın. Etkileyici güçleri olan bir kadın büyücü...

"Siz benim otoritem altındasınız," diye bağırdı, Gesar, eliyle kısa bir işaret yaparak.

"Ayağa kalkın!"

Vikingler'le konuşuyordu. Aydınlık Varlıklar, benim şu anda Pençe'ye herkesten daha yakın durduğumu fark etmemişlerdi.

Vikingler'den biri aniden sinirli bir şekilde İngilizce bir şeyler söylemeye başladı. Gesar da cevap verdi. Ne yazık ki tek bir kelime bile anlamamıştım. Sonra Vikingler ayağa kalktılar ve son derece uysal bir şekilde kapıya doğru yürüdüler. Ben de yerimden kalkmaya hazırlanıyordum, hatta çoktan ayaklarımın üzerine basmıştım. Ama üçüncü Viking benimle aynı seviyeye geldiği anda dördüncü Viking birdenbire Alacakaranlık'm derinliklerine girmişti.

Tabii ki Gesar hemen harekete geçmişti – kalanların üzerine bir Ağ atmış, sonra da gözden kaybolmuştu. Büyücü kadın hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Geride kalan Vikingler yere çakılmışlardı. Tabii ben de. Ayaklarımın üzerinden kayarak âdeta yere serilmiştim. Ve bu kez yüz üstü düşmüştüm; tıpkı asfaltta ezilmiş bir kurbağa gibi... Sanki yoldan geçen bir kamyondan üzerime büyük bir beton parçası düşmüş gibiydi. Nefes alamıyor, hareket edemiyordum. Ve lanet olsun ki bir şey göğsüme dayanılmaz bir baskı yapıyordu. Uzun, eğri bir cisim.

Burnum yere değerek uzanmak hiç de hoş bir şey değildi. Büyük bir çaba sarf ettim ve kafamı çevirdim.

Yanımda uzanan Viking'le göz göze gelmiştim. O anda Moskova kışından bile daha dondurucu bir soğuk hissettim.

"Sen!"

"Ben!"

"Sen bir Diğer'sin!"

"Evet..."

"Sen Karanlık'a hizmet ediyorsun..."

"Muhtemelen..."

"Ona iyi bak!"

"Ne?"

Ama Viking çoktan gözlerini kapatmıştı. Sessiz diyalog sadece birkaç dakika sürmüştü.

Neye iyi bakacağım? Kaburgalarına batan bu lanet olası şeye mi?

O sırada büyücü kadın emin olmak için, üzerimize bir beton parçası daha attı. Vikingler büyük bir acıyla hırıldıyorlardı. Benim göğsümden ise iniltiye benzeyen bir ses yükseliyordu.

Kendi kendime söylenmeye başladım: "Kahretsin!"

Sonra gözlerimi kapattım ve Güç aramaya konsantre oldum... Ve o anda neredeyse sonsuz bir Güç'e sahip olan bir kaynak buldum: Hâlâ açık olan büyük kapı...

Vay canına! Her şey ne kadar da kolaydı! Strastnoy Bulvarı'nda kaybettiğim Güçler'imi tekrar kazanmam sadece birkaç dakika sürerdi. Ve bunun Aydınlık bir kapı olduğu gerçeği beni hiç rahatsız etmezdi. Nihayetinde Güçler'in doğası birbirine benziyordu.

Kapının Güç'ünü içime çekmeye başladım. Ama yavaş yavaş çekiyordum, böylece büyücü kadın olanların farkına varamıyordu.

İlk yaptığım, üzerimdeki ağırlığı yavaşça itmeye çalışmak olmuştu. Başarmıştım. Ve çok zor olduğunu da söyleyemezdim. Sonra da altımda duran şeyi koruyucu bir tabakaya sarıp kazağımın altına sokmuştum. Hâlâ yerde debeleniyordum. Sanırım büyücü kadın artık bir huzursuzluk hissetmeye başlıyordu.

Ayağa kalkmaya hazırdım ama tam o sırada Gesar geri gelmişti, tıpkı cahillerin hayallerinde yarattıkları melekler gibi beyaz bir ışık saçıyordu. Bir eliyle de güçsüz, itaatkâr ve kaçak Viking'in omzunu yakalamıştı. Bir adım, bir adım daha ve Viking tıpkı bir bez bebek gibi arkadaşının yanına düşmüştü. Ama Gesar'ın yüzünde mutlu bir ifade yoktu, başka bir şey vardı.

"Pençe nerede?"

Gesar, korkudan irkilmiş olan büyücü kadına baktı, kadının o anda hepimizi hızla gözden geçiriğini hissedebiliyordum.

Hayır, güzel bayan! Benim koruyucu tabakamdan içeriye giremeyeceksin.

Ve Gesar da giremeyecek. Bundan çok eminim, sana bunu merdivenin bir üst basamağından söylüyorum.

Ama Gesar hiç vakit kaybetmiyordu, hemen bana yaklaşmıştı.

"Yine sen..."

Sesinde hiçbir nefret belirtisi yoktu. Sadece bitmek bilmeyen bir bıkkınlık vardı.

Ayağa kalktım ve her nedense kıyafetlerimin üzerindeki tozları temizledim.

"Ben."

"Beni şaşırttın," dedi Gesar, bakışlarıyla beni delip geçerek. "Bir kez daha şaşırt ve Pençe'yi bana ver."

"Pençe mi?" dedim, manalı bir ifadeyle kaşlarımı kaldırarak. "Neden bahsediyorsun, dostum?"

Gesar dişlerini gıcırdattı, şakaklarındaki kasların titrediğini çok net bir şekilde görebiliyordum.

"Komikliği bırak, Karanlık Varlık. Pençe sende, başka hiçbir yerde olamaz. Onu artık hissedemiyorum ama bu fark etmez. Şimdi Pençe'yi bana vereceksin, sonra da Moskova'dan defolup gideceksin. Sana bunu ikinci kez söylüyorum. Ve şunu da belirtmeliyim ki daha önce hiç kimseye bu şehri terk etmesini ikinci kez söylemedim. Bunu uzun, uzun yıllardan beri ilk kez yapıyorum. Anlatabildim mi?"

"Daha iyi anlatamazdın," dedim, mırıldanarak. Bir yandan da gücümü ölçmeye çalışıyordum. Ve o anda, buna değer olduğuna karar verdim.

Zihnimle büyücü kadına –ters giden bir şeyler olduğunu farkına varmayan– uzandım ve ona hissettirmeden güciinü çekebildiğim kadar çektim. Sonra da bu gücü kapıya aktardım, tüm bunları mümkün olduğunca hızlı yapmaya çalışmıştım.

Sonra ayaklarımın tam altından kendi kapımı açtım. Aynı anda da Alacakaranlık'tan çıkmıştım.

Kendimi sanki uzun bir süre rögar kapağının altında kalmış, sonra da üzerimdeki kapak aniden yok olmuş gibi hissediyordum. Gesar ve diğerlerinin beni görebildiği bir yere düşmüştüm. Önce düşmüş, sonra da gözde kaybolmuştum.

Gesar'dan Güç almaya çalışmamıştım, bir şeyler bana henüz onunla bir mücadeleye girmemem gerektiğini söylüyordu.

Gesar'm göremeyeceği bir koruyucu tabaka oluşturabilirsin; muhtemelen çok güçlü bir büyücüye dönüşecek olan bu büyücü kadından Güç çalabilirsin – bunlar çok çocuksu davranışlardır ve sadece bir kez işe yararlar. Ama Gece Nöbeti'nin lideriyle savaşmak için henüz çok erken, Vitaly Rogoza, Karanlık Diğer.

Oradan sağ salim kaçabildiğin için şükret...

"Teşekkür ederim" dedim ve birkaç metre yüksekten kar yığının üzerine düştüm. Her yer karanlıktı. Yani neredeyse karanlık. Gökyüzünde ay vardı. Etrafım ormanla çevriliydi.

Düz bir ormanın içindeydim, tıpkı Mıkolayiv'deki Lenin Caddesi kadar düzdü. Ayrıca yaklaşık on beş metre genişliğindeydi. Sağımda ve solumda ormanın geçilmez duvarları vardı; önümdeki dokunulmamış karın berrak şeritlerinin üzerine ay yansıyordu. Neredeyse dolunay olmuştu.

Çok güzeldi. Ay ışığı, gece, kar... Öylece yere uzanıp hayranlıkla bu manzarayı seyredebilirdim.

Ama üşüdüğümü hissetmeye başlamıştım.

Büyük bir mücadeleyle kar yığının içinden çıktım ve etrafıma bakındım. Kar hâlâ hiç dokunulmamış gibi görünüyordu. Ama uzaklardan bir yerlerden, banliyö treninin tekerlek seslerini duyabiliyordum.

Hımın. Ne kadar güçlü bir büyücüydüm. Karanlık kapıların hâkimi.

Evet, kapıyı açmıştım ama kapının nerede kapanacağını düşünmemiştim. Ve işte ortaya çıkan sonuç da buydu: Kışın ortasında ormanda bir başımaydım. Ve üzerimde sadece bir kazak vardı; ne bir mont ne bir bere...

Kendime kızıyordum. Tam o anda, kazağımın altında uzun, sert bir cisim olduğunu hatırladım. Ama koruyucu tabakayı henüz kaldırmamaya karar vermiştim. Sonra ayın olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Ay ışığıyla aydınlanmış olan ormanın el değmemiş karlarına basarak.

Kısa bir süre sonra, kar yığınları arasında yürümenin, çok güvensiz bir hisse sebep olduğunu fark ettim. Bu yüzden, ağaçların arasında daha az kar olacağını düşünerek ormana doğru yöneldim.

Yine yanılmamıştım. Ormanın kenarında hiç kar yığını yoktu. Üstelik yürümek için karları çok iyi çiğnenmiş, dar bir patika da

bulmuştum. Tabii ilk başta, karanlığın içinde onu hemen fark edememiştim.

Atalarımızdan biri, bir keresinde, yolların onları inşa eden insanlara her zaman öncülük ettiğini söylemişti. Her neyse, zaten başka seçeneğim de yoktu. Patika boyunca ilerledim. Önce yürüdüm, sonra da ısınabilmek için koşmaya başladım.

"Yorulana kadar koşacağım," dedim kendi kendime. "Sonra da Alacakaranlık'a gireceğim... Isınmak için."

O anda hem koşmak hem de Alacakaranlık'a girmek için yeterli gücümün olmasını ümit ettim.

Yaklaşık on beş dakika boyunca koştum; hiç rüzgâr yoktu, bu yüzden kendimi biraz da olsa ısıtmayı başarmıştım. Orman uzayıp gidiyor, kar ise giderek gümüş rengine bürünüyordu. Burada koşan kişi aslında ben olmamalıydım; bu l işi, kürk yelek giymiş, belinde büyüleyici bir kılıç taşıyan, birkaç adım arkasından ise sadık kurdu gelen, eski bir şövalye olmalıydı.

Aklıma kurt düşüncesini getirdiğim anda arkamdan bir havlama sesi duymuştum. Köpekler. Kurt havlaması daha farklıydı. Onlar kışın havlamazlardı.

Durdum ve etrafıma bakındım. Ağaçların arasında sıcak, turuncu bir parıltı titreşiyordu. Artık havlamanın yanı sıra sesler de duymaya başlamıştım – insan sesleri.

Kısa bir süre tereddüt ettim. Ama sonra kamp ateşinin olduğu yere giden patikaya doğru yöneldim ve yürümeye başladım.

Bir anda iki tane köpek üzerime doğru koşmaya başlamıştı: Biri, karların arasında güçlükle fark edilebilen, beyaz bir Karelya Layka; diğeri ise tüylü, zift gibi siyah bir Newfoundland'di. Layka tıpkı çıngırağı andıran bir sesle bağırıyor, Newfoundland ise boğuk bir sesle havlıyordu: "Bov!Bovv!"

"Petro! Sen misin?" diye bağırdı biri, kamp ateşinin olduğu yerden.

"Hayır," diye karşılık verdim, üzgün bir ses tonuyla. "Petro değilim. Ama burada biraz ısınmam mümkün mü?"

Dürüst olmak gerekirse aslında istediğim ilk şey ısınmak değildi. Ben sadece nerede olduğumu anlamak istiyordum. Böylece ormanda oradan oraya dolaşmak zorunda kalmaz, direkt olarak tren istasyonuna gidebilirdim.

"Tabii ki gelin! Köpeklerden korkmanıza gerek yok, size bir şey yapmazlar."

Evet, gerçekten hiçbir şey yapmamışlardı. Küçük Layka yaklaşık dört metre uzakta durarak dikkatli bir şekilde etrafımda dolaşmış, Newfoundland ise bacaklarıma doğru atlayıp ayakkabılarımı kokladıktan sonra kamp ateşinin olduğu yere geri dönmüştü.

Ateşin etrafında ondan fazla kişi vardı. En yakındaki çam ağacının yatay ve kalın dalındaki uzun zincire asılmış büyük tencerede ise bir şeyler fokurduyordu. Herkes iki büyük kütüğün üzerinde oturmuştu. Birçoğunun elinde metal bardaklar vardı, içlerinden biri de yeni bir şişe votka açıyordu.

"Oo şuna bakın!" dedi, jeolog gibi görünen, sakallı, genç bir adam. O anda, karanlığın içinden yeni çıkmıştım. "Üzerinde sadece ince bir kazak var!"

"Affedersiniz," dedim, derin bir nefes alarak. "Birkaç küçük problem yaşadım."

"Otur!" dedi, biri, hemen bana doğru yaklaşarak. Beni neredeyse zorla oturtmuşlar, sonra da elime hemen bir bardak votka tutuşturmuşlardı.

"İç, iç!"

Israrlarına karşı çıkmadım. Votka önce boğazımı yakmıştı ama birkaç dakika sonra kışın ortasında olduğumu bile tamamen unutmuştum.

"Styopa! Senin yedek bir montun yok muydu?" diye sordu sakallı adam, hâlâ emirler veriyordu.

"Var," dedi karşıdaki kütüğün üzerinde oturanlardan biri, sonra da hızlı bir şekilde ağaçların arasında kurulmuş olan çadırlara doğru yürüdü.

"Bende de bir şapka var," dedi, saçlarını çocuklar gibi örmüş olan şişman bir kız. "Bir dakika..."

"Uzun zamandır mı soğuktasın?" diye sordu, sakallı genç adam.

"Çok uzun zaman olmadı. Yaklaşık yirmi dakikadır. Ama buraya nasıl geldiğimi sormayın."

"Sormayız," diye cevap verdi, genç adam. "Pilav birazdan hazır olur. Biz yarına kadar buradayız. Sana uyuman için bir yer ve uyku tulumu veririz. Yarın da Moskova'ya döneceğiz, eğer istersen bizimle gelebilirsin."

"Teşekkürler," dedim. "Çok memnun olurum."

"Biz doğum günü partisi yapıyoruz," dedi Styopa, bana doğru yaklaşarak. Elinde mavi yeşil bir kayak montu tutuyordu. "Al bunu."

"Çok teşekkürler, çocuklar," dedim samimi bir ifadeyle. Ama bu teşekkürümün asıl sebebi bana misafirperverlik göstermeleri değil, gereksiz sorular sormamış olmalarıydı.

Mont sıcacıktı. Göründüğünden daha da sıcaktı.

"Peki, kimin doğum günü?" diye sordum.

Kızlardan biri son sakallı hayranını da öpmeyi bıraktı ve cevap verdi:

"Benim doğum günüm. Adım Tamara."

"İyi ki doğdun," dedim. Bu söylediğim kulağa biraz sıkıcı geliyordu. Ona verebilecek bir hediyem olmadığı için gerçekten üzülmüştüm ama yüz dolarlık bir banknot vermekde biraz ayıp olurdu. Bu durum, oteldeki çalışanlara bahşiş vermek gibi algılanabilirdi...

"Senin adın ne?" dedi, bir numaralı sakallı adam. "Ben Matvey."

"Vitaly," dedim, elimi uzatarak. "Kışın ortasında ormanda bir doğum günü partisi... Böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Matvey, felsefi bir üslupla.

Tam o sırada köpekler tekrar havlamaya başladılar ve büyük bir hızla gecenin karanlığına doğru koştular.

"Bu kez Petro mu geldi acaba?" diye sordu, doğum günü olan kız.

"Sen misin, Petro?" diye bağırdı Styopa, gür bir sesle. Konuşurken kullandığı ses tonuna hiç benzemiyordu.

"Evet," dedi, ormanın içinden bir ses.

"Şampanya getirdin mi?"

"Evet," diye karşılık verdi, Petro neşeli bir ifadeyle.

"Oleyyy!" diye bağırdı kızların hepsi birden. "Yaşasın, Petro. Kurtarıcımız!"

O anda ceketimin altında, gizemli Fáfnir Pençesi'ni gizleyen örtüyü hissettim. Sanırım yarın sabaha kadar dinlenebilir ve bu tanımadığım kişilerin doğum günü partisine katılabilirdim. Bu kamp ateşinin etrafındaki insanlar benimle çok yakından ilgileniyorlardı. Sanki onlardan biriymişim gibi önce bardağımı votka doldurmuşlar, sonra da bana bir tabak pilav uzatmışlardı. Sanki kamp ateşlerinin ışığı ormanda tuhaf kıyafetlerle dolaşan kişilerin her gece dikkatini çekiyormuş gibi...

Aralarında tek bir Diğer bile olmaması gerçekten çok üzücüydü. Dönüştürülmemiş bir Diğer bile yoktu.

BÖLÜM 4

Semyon, Gesar'm ofisine doğru yürüdü, kapının önünde bir an duraksadı ve kafasını sallayarak şöyle dedi:

"Moskova'da değil. Kesinlikle değil."

"Bu nasıl bir manyak," dedi İgnat, büyük bir öfkeyle, yerinden kalkarken. "Eğer bu Pençe'yle Moskova'da bir şeyler yapması gerekiyorsa, şehrin dışına çıkan bir kapı açmasının anlamı ne?"

Gesar, İgnat'a baktı, bakışlarında gizemli bir ifade vardı. Ve bu bakışların, insanın aklına ilk getirdiği şey "yüksek tecrübe" oluyordu.

"Belki de manyak değildir," dedi, alçak bir ses tonuyla. "Bu Karanlık Varlık'm başka bir seçeneği yoktu. Ya Moskova'da kalıp Pençe'yi kaybedecekti ya da Pençe'yle birlikte ortadan kaybolup sonra tekrar geri dönmeye çalışacaktı. Diğer bir taraftan da, Kardeşler Pençe'yi bu Ukraynalı Karanlık Varlık'a getirdiler. Ve o, bizi kandırmayı başardı.

Gesar derin bir nefes aldı, kısa bir an gözlerini kapattı ve sonra kendi söylediği cümleyi düzeltti: "Hayır, bizi değil, tabii ki... O beni kandırdı. Beni."

Svetlana köşede, pencerenin yanında duran divanın üzerinde üzgün bir şekilde oturuyordu. O anda tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı: "Üzgünüm, Boris İgnatieviç..."

Anton o ana kadar sanki odun yutmuş gibi dimdik oturuyordu ama şimdi Svetlana'ya doğru yaklaşmış ve hiçbir şey söylemeden kolunu onun omzuna atmıştı.

"Ağlama, Svetlana. Bu senin hatan değil. Eğer ben bile bu Karanlık Varlık'ın ne yapacağını tahmin edemediysem, senin kendini hiçbir şey için suçlamana gerek yok." Gesar'm sesi soğuktu ama aslında tamamen tarafsız konuşuyordu. Gece Nöbeti liderinin, Svetlana'yı suçlaması için gerçekten hiçbir sebebi yoktu. Tüm bu olanlar bu genç büyücünün şu an sahip olduğu tecrübenin çok ötesindeydi.

"Anlayamadığım bir şey var," dedi Olga. Pencere ile Gesar'ın masası arasında duran pufun üzerine oturmuş, endişeli bir şekilde sigara içiyordu. "Eğer bu Karanlık Varlık'ın atacağı adımlar önceden görülemiyorsa, bu onun sezgileriyle hareket ettiği anlamına gelmiyor mu? Yani bir sonraki adımda yapacaklarını, önceden planlamıyor, öyle değil mi?"

"Hayır, planlamıyor," dedi Gesar, Olga'nın söylediğini onaylayarak. "Var olanı seçmek yerine farklı olasılıklar yaratmayı tercih ediyor. Bu çok cesurca bir yaklaşım ama tehlikeli. Sezgiler yanıltıcı olabilir. Zaten biz de onu bununla ele geçireceğiz."

Kısa bir sessizlik oldu, Semyon yavaşça içeriye doğru yürüdü ve divana, Anton ile Svetlana'nm biraz uzağına oturdu.

"Aslında beni rahatsız eden başka bir şey var," dedi Gesar, karamsar bir ifadeyle. Sonra ceketinin cebine uzanarak bir paket Pall Mall çıkardı. Şaşırarak pakete baktı ve tekrar cebine koydu. Sonra da metal bir kutunun içinde duran bir Küba purosu, onun uçlarını kesmeye yarayan bir makas ve büyük bir çakmak çıkardı. Ama puronun paketini açmadı. "Tamamen farklı bir şey."

"Bu Karanlık Varlık hem kapının enerjisini hem de Svetlana'nın Güçleri'nin bir kısmını kullanırken zorlanmadı mı?" diye sordu Semyon, hemen. "Gerçi zaten bu beklenen bir durumdu."

"Neden?" diye sordu Gesar, oldukça tedbirli bir ifadeyle.

Semyon omuzlarını silkti:

"Bence bizim tahmin ettiğimizden çok daha güçlü. Ve bunu çok kolay bir şekilde gizliyor. İlya, ben ve hatta Garik bile Karanlık Varlıklar'ın Güç'ünden faydalanabiliriz. Belli koşullar altında. Ve tabii bunun bizim için de bazı sonuçları olur."

"Ama bu kadar yüzsüzce değil. Ayrıca bu kadar hızlı da değil," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "İspanya'yı hatırlasana. Avvakum, Karanlık kapının Güç'ünü çekmeye çalıştığında, sonuç ne olmuştu?"

"Hatırlıyorum," dedi, Semyon, hiç tereddüt etmeden. "Bu da, bu Karanlık Varlık'ın Avvakum'dan çok daha güçlü olduğunu gösteriyor. Başka bir anlamı yok."

Gesar birkaç saniye Semyon'a baktı, sonra da kafasını sallayarak bakışlarını Svetlana'ya çevirdi.

"Sveta," dedi, sesinde belirgin bir hoşgörü vardı. "O anda hissettiğin her şeyi tekrar hatırlamaya çalış. Ama acele etme. Ve lütfen üzülme. Sen her şeyi doğru yaptın. Ama maalesef bu yeterli olmadı."

Semyon büyük bir şaşkınlıkla Svetlana'ya baktı; yüzünde, sanki en önemli noktayı kaçırmış gibi bir ifade vardı. "Tekrar hatırlamaya çalış derken ne demek istiyorsun? Görüntüyü oluşturunca her şey ortaya çıkar."

"Görüntü oluşmuyor," dedi Gesar. "Sorun da bu. "Oluşan sadece bir saçmalıktı, görüntü değil."

"Peki, başka bir görüntü oluşturmayı denedin mi?" diye sordu, Semyon, hevesli bir şekilde. "Karanlık Varlık'la bağlantılı olmayan soyut bir görüntü?"

"Denedi," diye cevap verdi Gesar, Svetlana'nın yerine. "Başka görüntülerde sorun yok ama bu oluşmuyor."

"Hımın," dedi Semyon. "Belki de etkileri çok güçlü, çok ağır. Hitler'in konuşması sırasında Reichstag üzerinde oluşan Cehennem girdabının görüntüsünü yirmi yıl boyunca nasıl oluşturmaya çalıştığımı hatırlasana. Ama yine de olasılıkları tam olarak görememiştim."

"Biz olasılıkları görememekten bahsetmiyoruz," dedi Gesar. "Hiç görüntü oluşmuyor. Sanki Svetlana Alacakaranlık dünyasını hatırlamaya çalışıyormuş gibi, sadece gri bir bulanıklık oluşuyor."

Anton –hâlâ tek bir kelime bile etmemişti– umut dolu bir ifadeyle Sveta'ya baktı.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi Svetlana. "İlk başta hiçbir şey fark etmedim. Boris İgnatieviç siz kaçmaya çalışan Kardeş'in arkasından gittiğiniz zaman, ben kapıda durdum. Sonra yerde yatan Karanlık Varlıklar'ın hareket etmeye başladığını fark ettim ve sizin Ağ'ınızı biraz daha Güç'le besledim. Böylece Karanlık Varlıklar tekrar yere düştüler, sonra da siz geri geldiniz. Ve sonra birdenbire, sanki bayılıyormuşum gibi, her şey kararmaya başladı. Bir anda kendimi güçsüz hissetmeye başladım. Sonrası bir boşluk. Anton, yerde, yüzüme su sıçrattığı anda kendime geldim. Geriye kalan bütün anıların bunlar. Ve hiçbir şeyi tam olarak hatırlayamıyorum."

Büyücü kadın, sanki her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi dudaklarını ısırıyordu. Anton ise bakışlarının, onu sakinleştirmek için yeterli olduğunu düşünürcesine büyücü kadına bakıyordu.

"Benim mantıklı bir açıklamam yok," dedi İlya. "Bu yetersiz bilgilerle bir sonuca varamayız."

"Yeterince bilgi var," dedi Gesar. "Ama benim buna yapacak açıklamam yok... Yani yüzde yüz doğru bir açıklamam yok. Bazı şüphelerim var ama onların da kontrol edilmesi gerek. Olga?"

Olga omuzlarını silkti:

"Eğer senin söyleyecek bir şeyin yoksa ben bunu denemem bile. Ya daha önce hiçbir yerde görülmemiş birinci sınıf bir büyücü ya da birileri bizim kafamızı karıştırmaya çalışıyor. Mesela ben hâlâ neden Zavulon'un bu olaya dâhil olmadığını anlayamıyorum. Pençe'nin ka-

çırılması çok çok önemli bir operasyon ama o, çalışanlarına yardım etmek için parmağım bile kımıldatmadı."

"Doğru," dedi Gesar, düşünceli bir şekilde. Ve nihayet purosunu paketten çıkardı, dikkatli bir şekilde inceledi, tütününün aromasını keyifle içine çekti ve sonra onu tekrar kenara koydu. "Moskova Gündüz Nöbeti'nin, Fáfnir Pençesi'nin çalınmasıyla bir alakası olmayabilir. Bu sadece, Regin Kardeşler'in kendi kendilerine planladığı bir operasyon olabilir. O zaman da Zavulon'u suçlayamayız. Gündüz Nöbeti çalışanları Zavulon'dan bağımsız hareket ediyormuş gibi görünüyorlar, ama belli ki bu işte çok etkili değiller; aksi takdirde, bizim Regin Kardeşler'i yakalamamıza asla müsaade etmezlerdi."

"Regin Kardeşler bizim ne işimize yarar ki, patron!" dedi İgnat, istemsizce ayağa kalkarken. "Eğer bu Ukraynalı Karanlık Varlık, Pençe'yi ele geçirmek için görevlendirildiyse, o halde havaalanındaki savaşı Karanlık Varlıklar kazandı."

"Eğer bu Ukraynalı Karanlık Varlık, Pençe'yi ele geçirmek için görevlendirildiyse..." dedi Gesar, alçak bir ses tonuyla, "hepimiz geriye kalan zamanımızı Alacakaranlık'ta geçirmeye alışmalıyız. Ben bile hiçbirinizi kurtaramam. Hiçbirinizi. Anladın mı, İgnat?"

"Bu doğru mu?" diye sordu Semyon, sakin bir ifadeyle. "O kadar ciddi bir durum mu?"

"Kesinlikle doğru, Semyon. Benim şu anda sadece tek bir tesellim var: Bu Ukraynalı Karanlık Varlık, tüm bu olaylardaki rolünü hâlâ tam olarak anlamadı. Zaten böyle çırpınıp durmasının sebebi de bu. Bizim tek şansımız onu yenip Pençe'yi almak. Böylece şanslar eşitlenir."

"Ama onu nasıl yenebiliriz ki?" dedi, İgnat. "Belki de ben konuşarak onu ikna etmeye çalışmalıyım... Nihayetinde insanları ikna etme konusunda başarılıyım. Tabii eğer onu bulabilirsek..."

"Bu Karanlık Varlık, parmaklarını yakan bu Pençe'yle hiçbir şey yapmadan öylece oturmaz. Kesinlikle Moskova'ya geri dönecek."

Gesar ayağa kalktı, çalışanlarına baktı ve yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturarak şöyle dedi:

"Bu kadar yeter. Gidip biraz dinlenin. Herkes dinlensin."

Sonra Anton'a döndü.

"Anton... Sveta'nın yanından ayrılma. Hatta tutkal gibi ona yapış. Ama eve gidemezsiniz. Ne seninkine ne de Sveta'nınkine. Burada kalın."

"Tamam, Boris İgnatieviç," dedi Anton. Eli hâlâ Sveta'nın omzunda duruyordu.

On dakika sonra Anton ve Sveta bu rahat personel odasında baş başa kalmışlardı. Anton müzik çalarını ve kulaklıklarını yorgun büyücü kadına uzatarak şöyle dedi:

"Biliyor musun benim oynadığım bir oyun var. Bak, bu CD'de bir sürü şarkı bulunuyor. Her çeşit. Onu rastgele moda getiriyorum ama her nasılsa, hep ihtiyacım olan şarkı denk geliyor. Denemek istemez misin?"

Svetlana hafifçe gülümsedi ve kulaklıkları taktı.

"Şuraya bas."

Sveta düğmeye bastı. CD dönmeye başladığı anda müzik çaların yeşil ışığı yanmıştı; sonra lazer, şarkıların arasında ilerledi ve birinin üzerinde durdu.

Köpekleri hayal ediyorum ve vahşi hayvanları,

Lamba gibi gözleri olan bu hayvanların,

Gökyüzünde, kanatlarımı yakaladıklarını hayal ediyorum.

Ve beceriksizce yere çakılıyorum, tıpkı yeryüzüne düşen bir melek gibi...

"Nautilus Pompilius," dedi, Svetlana, kulaklıkları hafifçe uzaklaştırarak. "Düşen Melek. Kesinlikle durumuma uyuyor."

"Biliyor musun..." dedi, Anton ciddi bir ifadeyle, "batıl inançlı olduğumu söyleyebilirsin ama Nautilus'un çıkacağından emindim. Bu şarkıyı çok seviyorum."

"Gel birlikte dinleyelim," dedi Svetlana, divana oturarak.

"Tamam," diye karşılık verdi, Anton. Ve o anda içinden, kulak içi kulaklıkları icat eden kişiye teşekkür etti.

Nasıl düştüğümü hatırlamıyorum,
Sadece soğuk taşların üzerindeki düşme sesini hatırlıyorum.
Nasıl o kadar yüksekten uçup,
Sonra da, tıpkı düşen bir melek gibi yere çakılmıştım?
Geri dönelim,
Yeni bir yaşam umuduyla geride bıraktığımız yere,
Geri dönelim,
Hevesli bir şekilde mavi gökyüzüne baktığımız yere,
Geri dönelim...

Birbirlerine sarılarak uzun bir süre öylece oturdular. İkisinin birer kulağında da Nautilus Pompilius'un şarkısı mırıldanıyordu. Üçü de mutsuzdu, acı çekiyorlardı: büyücü adam, büyücü kadın ve düşen bir melek.

"Ama ben terminal binasına girdiğimde..." dedi Şagron, "içeride hiç kimse yoktu. Giriş kapısının hemen sağındaki bagaj alım yerinde açtıkları kapıyı daha yeni kapatmışlardı. Aydınlık Varlıklar da operasyon merkezlerini çoktan ortadan kaldırmışlardı. Ve onları zar zor hissedebiliyordum. Ya arabalarına biniyorlardı ya da çoktan uzaklaşmışlardı."

"Peki ya Kardeşler?" diye sordu Edgar.

"İşte onu tam olarak anlayamadım. Sanırım biri öldü. Diğerlerini de Aydınlık Varlıklar hareketsiz hale getirip götürdüler."

"Neden?" diye sordu, Deniska şaşkınlıkla, kahvesini bile masanın üzerine koymuştu. "Neden hepsini olay yerinde öldürmediler?"

"Haydi, ama onlar Aydınlık Varlıklar," dedi Yuri, bu soruya gerçekten şaşırmıştı. "Kardeşler teslim oldular, bu yüzden de Aydınlık Varlıklar onları sadece tutukladılar. Muhtemelen, Engizisyon'a teslim edecekler. Sadistler. Onları öldürmeleri çok daha iyi olurdu."

"Sanırım Vitaly de kaçtı," dedi Nikolay, gücü boşalmış olan değnekle oynarken. Değneğin içerdiği Güç, pistteki karları birkaç saniye içerisinde eritmiş, sonra da zeminin kurumasını sağlamıştı. "Yuri? Sen ne düşünüyorsun?"

"Pençe'yi hissedemiyorum. Büyük ihtimalle Moskova'da değil."

"Ama nasıl kaçabildi?" dedi Anna Tihonovna. Sürekli dudaklarını büzüyordu. Ve bu da onun sert bir öğretmen gibi görünmesine sebep oluyordu. "Gesar'ın elinden nasıl kurtulabildi? Buna gerçekten inanamıyorum."

"Bilmiyorum..." dedi Yuri, "ama belli ki bir şeyler olmuş."

"Acaba kapı açabiliyor mu?" diye sordu Edgar, son derece dikkatli bir ifadeyle.

"Kapı mı?" dedi Yuri. "Sen kapı açabiliyor musun?"

"Zorla," dedi Edgar. "Güç'üm bunun için çok yeterli değil."

"Oo!" dedi Yuri, belli belirsiz bir el hareketiyle, parmağını havaya kaldırarak. "Bulvarda yaşanan savaştan sonra tıpkı sıkılmış bir limon gibi görünüyordu."

"Ama havaalanında yaşanan savaştan sonra da Aydınlık Varlıklar'ın büyücü kadını tıpkı sıkılmış bir limon gibi görünüyordu," dedi Nikolay, son derece masum bir ifadeyle. "Ve hiç kimse beni, o büyücü kadının, gücünü kendi isteğiyle verdiğine inandırmaya çalışmasın."

"Evet, doğru," dedi Şagron, birden. "Ve Vnukova'daki olayların enerji resmine bakarsak, yaşanan her şeyin daha çok vampirizme benzediğini görebiliriz. Her şey mor..."

Yuri kuşkulu bir ifadeyle kafasını salladı:

"İtiraf etmeliyim ki bu Ukraynalı bende öyle bir izlenim yaratmadı. Gesar'm gözünün önünde, büyücü kadından Güç alabilmek için en az Zavulon kadar güçlü olmak gerekir. Ayrıca birinci derece bir müdahale hakkına da sahip olmak..."

"Ne hakkından bahsediyorsun?" dedi Anna Tilıonovna. "Son yirmi dört saatte, Aydınlık Varlıklar'ın Antlaşma'yı üç kez ihlal ettiğini saptadık. Bu ihlallerden biri de Güç kullanarak yapılmış çok şiddetli bir saldırı! Aydınlık Varlıklar 'hakkın' ne anlama geldiğini unuttular!"

"Anna Tilıonovna," dedi Edgar, ümitsiz bir ifadeyle. "Engizisyon, Aydınlık Varlıklar'a bir kez daha göz yumdu. Onların yaptıkları eylemler çalman tılsımı yerine getirmeyi amaçladığı sürece, Antlaşma askıya alındı. Fáfnir Pençesi, Engizisyon'a teslim edilene kadar Gece Nöbeti istediği her şeyi yapma hakkına sahip. Yani biz, bir savaşm içindeyiz. Tıpkı 1949 yılındaki gibi. Onu hatırlıyor olmalısınız."

Odanın içindeki sessizlik, tıpkı uzay boşluğunu andırıyordu.

"Ve sen de buna sessiz mi kaldın?" diye sordu, Anna Tihonovna, sitemli bir ifadeyle.

"Genç çalışanlarınızı sinirlendirmenin ne anlamı var? Affedersin, Deniska. Biz zaten dezavantajlı durumdayız. Birincisi, patron burada değil; ikincisi de son iki yılımız gerçekten çok başarısız geçti. Bu iki yıl boyunca, Aydınlık Varlıklar'a kaç kez boyun eğmek zorunda kaldık? Beş, on?"

"Öyleyse biz de yenilgiyi kabul etmekten kaçıyoruz, öyle mi?" diye sordu, Yuri, iğneleyici bir ifadeyle. "Sessiz kalarak... Genç çalışanlarımızı zararlı etkilerden korumak için... Güzel güzel..."

"'Güzel güzel' diyerek ne anlatmaya çalışıyorsun?" dedi Edgar, sinirli bir şekilde. "Öyleyse ne yapmamız gerektiğini sen neden söylemiyorsun?"

"Patron, bu sorumluluğu senin almanı istedi," dedi Yuri, umursamaz bir ifadeyle. "Bu yüzden sen düşüneceksin."

"Ama sen ve Kolya, patronun beni görevlendirmesine karşı çıkmıştınız," dedi, öfkeli bir şekilde. "Siz savaşçılar..."

"Hey, çocuklar, kapayın çenenizi, tamam mı!" dedi Anna Tihonovna. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Şimdi bunun zamanı değil. Benim cadılarım bile sizden daha iyi çalışıyor."

"Tamam, unut gitsin," dedi, Yuri, elini havaya doğru sallayarak. "Sen bana ne yapacağımızı mı sormuştun? Hiçbir şey. Bu Ukraynalı Moskova'dan çok uzağa gidemez. Bence Pençe onda. Ve eğer hâlâ hiçbir şey yapmadıysa henüz zamanı gelmemiş demektir. O geri dönene kadar bekleyeceğiz. Geri dönmek zorunda. Çünkü Pençe'nin iki gün içinde Moskova'da olması gerekiyor. Aksi takdirde olasılığın en yoğun noktası sona erer. Ve sıradan, güçlü bir tılsım olmaktan ileriye gidemez."

Nikolay onaylarcasına kafasını salladı.

Edgar da önce Yuri'ye, sonra da Nikolay'a bakarak şöyle dedi:

"Öyleyse bekleyeceğiz. Evet, görünen o ki Ukraynalı arkadaşımız kurnaz biri. Gesar'dan bile daha kurnaz."

"Ne kazhi gop,"[23] dedi Kolya. "Ukrayna'da böyle derler..."

"Anna Tihonovna," dedi Şagron, kendini sevdirmeye çalışan bir ifadeyle, "Kızlara kahve yapmalarını söyleyin. Tüm bu olanlardan sonra hareket edemeyeceğimi hissediyorum..."

"Sen tam bir tembelsin, Şagron," dedi Anna Tihonovna kafasını sallayarak. "Ama pekâlâ. Kendini tanıdığın için sana saygı gösteriyorum. Diğerlerine de örnek olursun..."

23 "Dereyi görmeden paçaları sıvamayın," anlamına gelen bir deyiş. (ç. n.)

Şagron mutlu bir ifadeyle gülümsedi.

Gerçekten şaşırtıcıydı ama çadırın içi bütün bir gece boyunca sıcacıktı. Tabii ki kıyafetlerimle uyumuştum; sadece ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarmış, sonra da bana verilen uyku tulumunun içine girmiştim. Çadır, sakallı Matvey'e aitti. Ve içine, üç hatta dört kişiyi bile rahatlıkla alabilecek büyüklükteydi. Ama biz sadece ikimiz kalıyorduk. Bir sonraki çadır ise yaklaşık yirmi metre ilerideydi. Parti üyeleri kamp ateşinin etrafından dağıldıktan hemen sonra, yan çadırda kalan doğum günü kızının, birinin güçlü kolları arasında çıkardığı tatlı iniltileri duyabiliyordum. Yani soğuğu hissetmeyenler sadece ben ve Matvey değildik. Gerçekten tuhaftı. Bir güneyli olarak. ormanın, kış mevsiminde hep soğuk ve çirkin olacağını düşünmüştüm.

Ama yanılmıştım. Evet, belki orman kışın soğuk ve çirkindi ama insanoğlu kendi sıcaklığını ve rahatım gittiği her yere götürebilirdi. Tabii ki doğa bunun sonucunda biraz acı çekmek zorunda kalabilirdi ama o farklı bir sorundu. Tamamen farklı bir sorun...

İlk Matvey uyandı. Uyku tulumunun içinden çıktı, el yordamıyla son moda dağ botlarını (benim kaba botlarıma hiç benzemeyen) aradı, sonra da çadırın kapısını açarak dışarıya çıktı. O anda buz gibi bir rüzgâr yüzümü âdeta yalayıp geçmişti. Ve aynı anda Vikingler'in, havaalanında bana verdikleri uzun objenin hâlâ göğsümde durduğunu hissetmiştim. Onu ele geçirdiğimden beri doğru düzgün bakamamıştım bile, hiç fırsatım olmamıştı.

O sırada, bütün bir gece boyunca hiç enerjiyle beslenmemiş olan koruyucu tabakanın yok olduğunu fark ettim. Bu uzun objeden yayılan Güç'ü hissedebiliyordum. Bu sıradan bir Güç değildi, gerçek bir Güç'tü. Eğer şu anda, burada bir tane bile Diğer olsaydı, Pençe'yi kesinlikle hissederdi.

Kavisli, uzun objeyi –acaba kutu mu demeliydim?– kazağımın altından çıkardım. Tıpkı hançer koymak için kullanılan kına benziyordu, ama iki kabuklu bir yumuşakça gibi açılıyordu. Tabii eğer denizde otuz ya da otuz beş santimetre uzunluğunda, dar bir yumuşakça varsa...

Kutu Alacakaranlık'ta kilitliydi, bu yüzden sıradan insanların bu kutuyu açabilmesi mümkün değildi. Gözlerimi kısarak girişe doğru yürüdüm ve içeriye biraz daha fazla ışık girmesi için çadırın kapısını araladım.

Kutunun içinde, koyu kırmızı bir kadifenin üzerinde, büyük bir hayvanın mavi-siyah pençeleri uzanıyordu. İç yüzeyi tıpkı bir Çerkez hançeri kadar keskin görünüyordu. Pençe boyunca uzanan oluk da tıpkı Krovostok'u[24] andırıyordu. Geniş ucu ise çok kaba bir şekilde koparılmış gibi görünüyordu, tıpkı birinin ayağından acımasız bir şekilde kesilmiş bir pençe gibi. Evet, aslında bu mümkündü.

Ama ne tür bir hayvan böyle pençelere sahip olabilirdi ki? Bunun efsanevi bir ejderha olması gerekirdi. Başka bir şey olamazdı! Peki, ejderhalar gerçekten var mıydı? Bu soruya bir cevap bulmaya çalışarak anılarımı gözden geçirdim, sonra da şüpheli bir ifadeyle kafamı salladım. Cadılar ve vampirler başka bir şeydi –onlar sadece birer Diğerleri'ydi– ama ejderhalar...

Matyev, derenin olduğu yerden çadıra doğru yürürken, yerdeki karlar ayaklarının altında gıcırdıyordu. Üzüntüyle derin bir nefes alarak Alacakaranlık'a girdim, kutuyu kapattım ve onu hemen kazağımın altına soktum.

"Uyandın mı?" diye sordu, Matyev, çadıra doğru yaklaşırken.

"Hı hı."

"Üşümedin değil mi?"

"Hayır. Gerçekten inanılmaz. Kışın ortasında ormanda kesinlikle üşüyeceğini düşünmüştüm. Ama çok ılıktı..."

24 Bıçağı andıran, uzun bir kılıç türü. (ç. n.)

"Siz güneyliler tuhaf insanlarsınız!" dedi Matvey, gülerek. Bizim burada gerçekten soğukta yaşadığımızı düşünüyorsunuz. Ama gerçek soğuk Sibirya'da. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bir Sibiryalı soğuktan korkan değil, soğuya karşı iyi giyinen kişidir..."

Gülümsedim. Gerçekten çok mantıklıydı. Bunu unutmamalıydım.

Matvey de gülümsemişti.

"Şurada bir dere var. İstersen yüzünü yıkayabilirsin."

"Aa!" Çadırdan çıktım ve donmuş nehre doğru ufak bir gezinti yaptım. Birileri, nehrin alçak kıyısındaki buzun üzerinde son derece düzgün bir delik açmıştı, ama bu deliğin üzerini geceleyin tekrar saydam, ince bir buz tabakası kaplamıştı. Matvey de onu tekrar açmıştı. Su soğuktu ama benim sıcağı seven ruhumu, yüzüme birkaç avuç su sıçratmaktan korkutacak kadar değildi. Bu beni kendime getirmişti. Ve o anda birden bir şeyler yapmak istediğimi hissetmiştim, bir yerlere koşmak...

Belki de bunun yüzümü yıkamamla bir alakası yoktu. Dün havaalanında yaşanan olayda gücümün neredeyse tamamını tüketmiştim. Ve kendimi gerçekten de güçsüz hissetmiştim. Sonra kapıdan ve büyücü kadından biraz Güç almış ama o gücün de yine neredeyse tamamını harcamıştım. Fakat belli ki geceleyin Pençe'den tekrar Güç almıştım.

Ve bu, doğru olan Güç'tü – Karanlık Güç. Aydınlık Varlıklar'ın Güç'ünü kullanmaktan çok hoşlanmamıştım. Bana çok yabancıydı, kontrol etmesi zordu. Ama bu Pençe'nin Güç'ü, tıpkı bir annenin bebeğine dokunuşu gibiydi. Nefesi ise son derece gizemli ve insana acı verecek kadar tanıdıktı.

Kendimi, sanki dağları yerinden oynatabilecekmişim gibi hissediyordum.

"Kampı ne zaman bitirmeyi planlıyorsunuz?" diye sordum, çadıra geri dönünce. Daha doğrusu kampı değil de kamp ateşini demeliydim.

Matvey odun parçalıyordu. İki köpek de ateşin üzerinde asılı olan tencereye aç gözlerle bakarak Matvey'in etrafında dolaşıyorlardı.

"Herkes uyanınca, önce biraz pilav yer, sonra da kendimizi ısıtmak için birer bardak votka içeriz. Ondan sonra da yola çıkarız. Neden sordun? Acelen mi var?"

"Biraz acele etsem iyi olur, " dedim, belli belirsiz bir ses tonuyla.

"Tabii, eğer acelen varsa, sen git. Mont sende kalsın... Sana Styopa'nın adresini veririm, bir ara ona bırakırsın..."

Keşke kime yardım ettiğini bilseydin, seni küçük insan...

"Matvey," dedim, alçak bir ses tonuyla. "Styopa'ya uğrayacak zamanım olacağını pek sanmıyorum. Teşekkürler ama ben üşümem."

"Saçmalama," dedi Matvey, yerden doğrulurken. Elinde bir balta tutuyordu. "Eğer geri veremeyeceksen, sorun değil. Senin sağlığın daha önemli."

Akıllı ama üzgün bir ifadeyle gülümsemeye çalıştım.

"Matvey... Şu anda burada kimsenin olmaması gerçekten iyi oldu. Biliyor musun, ben aslında insan değilim..."

Matvey'in gözlerinde bir anda, can sıkıcı bir ifade belirmişti. Muhtemelen o şarlatan medyumlardan biri olduğumu düşünüyordu. Pekâlâ... Ona, bunu kanıtlamam gerek.

Köpeklerin neşeli halleri bir anda yok olmuştu; inlemeye başlamışlar, sonra da Matvey'in ayaklarının dibine toplanmışlardı. O anda, güçlükle görülebilen sabah gölgemi, yerdeki karın üzerinden kaldırdım ve Alacakaranlık'a girdim.

Matvey'in tepkileri gerçekten çok komikti. O kadar çok şaşırmıştı ki elinde tuttuğu baltayı yere düşürmüştü. Balta da Newfoundland'in patisinin üzerine düştüğünden, zavallı köpek kulakları sağır eden, keskin bir sesle inildemeye başlamıştı.

Matvey beni göremiyordu. Ama zaten buna gerek de yoktu.

Montumu çıkardım; Matvey bunu da göremiyordu, ta ki ben montu Alacakaranlık'tan dışarıya atana kadar... O anda gömleğimin cebinde biraz para olduğunu fark ettim ve iki yüz doları montun cebine yerleştirdim. Sonra onu Matvey'e doğru attım.

Matyev irkildi ve beceriksiz bir şekilde, montu –onun bulunduğu yerden bakınca bir anda havada belirmiş olan– yakaladı. Sonra da etrafına bakındı. Dürüst olmak gerekirse tıpkı bir zavallı gibi görünüyordu, ama böyle bir gösteri yapmadan da onu ikna edebilmem mümkün değildi.

Başkasına ait olan bir şeyi yanımda götürmek istemiyordum, bu dandik montu bile... Eğer insanlar bir anda ormanın içinden çıkan bir yabancıya hiç soru sormadan yardım ediyorlarsa, onlardan mümkünse hiçbir şey almamanız gerekir. Mont oldukça rahattı ama belli ki ucuz bir şey değildi. Bunu istemiyordum. Ben bir Karanlık Varlık'ım. Diğer insanların eşyalarına ihtiyacım yok!

Matvey'in tam arkasında Alacakaranlık'tan çıktım. Çılgın gözlerle boş alana öylece bakmaya devam ediyordu.

"İşte buradayım," dedim. Matvey bir anda arkasına dönmüştü. Gözleri şimdi daha da çılgın bakıyordu.

"Aaa!" dedi mırıldanarak. Sonra da sustu.

"Teşekkürler, gerçekten ceket olmadan idare edebilirim."

Matvey kafasını salladı. Belli ki artık karşı çıkmaya çalışmayacaktı. Sanırım bütün bir geceyi, gözlerinin önünde bir anda ortadan kaybolan bir canavarla geçirdiği için endişe duyuyordu. Üstelik bu canavarın daha başka neler yapabildiğini de kim bilebilirdi ki?

"Bana sadece bir şeyi söyle: Buradan nasıl gidebilirim?"

"Bu taraftan," dedi Matvey, buraya gelirken yürüdüğüm patikayı göstererek. "Tren çoktan kalkmıştır."

"Peki, orada ana bir yol var mı? Otostop çekmeyi tercih ederim."

"Var. Tren yolunun hemen arkasında."

"Harika," dedim, büyük bir memnuniyetle. "Pekâlâ, hoşçakal. Tekrar teşekkürler. Doğum günü kızma tebriklerimi ilet... Ve ona... Bunu bıraktığımı söyle..."

Böyle sade ama alışılmamış bir büyüyü, bu kadar kolay bir şekilde yapabilmiş olmam gerçekten inanılmazdı. Elimi, arkama koydum, soğuktan donmuş bir dala dokundum ve onu kırdım... Sonra da dalından yeni koparılmış, canlı bir gülü Matvey'e uzattım. Çiğ damlaları, gülün küçük, yeşil yapraklarının üzerinde parıldıyordu. Taç yaprakları da kıpkırmızıydı. Bu tazecik gül, karlı ormanın içinde gerçekten çok güzel görünüyordu.

"Aaa!" dedi Matvey, büyük bir şaşkınlıkla, gülü alırken. Onu doğum günü kızına verecek miydi, yoksa uzun ve saçma açıklamalardan kaçınmak için kar yığınlarının arasına mı gömecekti, gerçekten merak ediyordum.

Ama sormadım. Ve hemen tekrar Alacakaranlık'a girdim. Buz gibi karların arasında tekrar yürümek istemiyordum. Dün bunu yaparken Gesar'dan kaçtığımı düşünüyordum, ama bugün taze Güç'le doluydum, dinlenmiştim...

Unuttuğum bir şey daha vardı... Ah! Evet. Şapka. Bu da benim değildi ama hâlâ kafamda duruyordu. Onu da ceketin üstüne doğru fırlattım... Ve yola koyuldum.

Yüz ya da iki yüz metre boyunca atlayarak ilerledim. Görüş alanım içerisinde zayıf, küçük kapılar açarak tıpkı mesafeleri yalayıp yutan bir dev gibi bu kapıların içinden yürüdüm.

Orman, gündüz son derece sıradan görünüyordu. Sahip olduğu o büyüleyici etki tamamen yok olmuştu. Gerçek özgürlük âşıklarının –Karanlık Varlıklar– kendilerine ait zamanı "gece" olarak seçmeleri belli ki tesadüf değildi. Şehirlerin ne kadar çirkin ve karışık olduğunu, caddelerin aptal insanlar ve iğrenç otomobillerle dolu olduğunu gözler önüne seren ve dünyanın bütün pisliklerini çok net bir şekilde

gösteren "gündüzü" seçmemiş olmaları belli ki bilinçli verilmiş bir karardı. Gündüz, görevlerin, kuralların, zincirlerin ve sınırlamaların zamanıdır, Gece ise Özgürlük'ün...

Ve gerçek bir Diğer için Özgürlük'ün yerini başka hiçbir şey alamaz. Ne günlük görevler ne de sen doğmadan önce var olan birilerinin icat ettiği ucuz, belli belirsiz ideallere yapılan hizmetler... Bunların hepsi bir efsanedir, bir kurgu, Polonyalı kardeşlerimizin de söylediği gibi "ucho od sledzia... "[25] Sadece Özgürlük vardır. Ve herkes için sadece bir sınırlama vardır: Hiç kimse başkalarının özgürlüğünü kısıtlama hakkına sahip değildir. Ayrıca kurnaz ve ikiyüzlü Aydınlık Varlıklar'ın belli paradoksları ve çelişkileri aramalarına izin verilir. Özgür olan herkes diğer Özgür olan kişilerle iyi geçinir. Ve asla birbirlerinin yoluna çıkmazlar.

Araba durdurmak için Güçler'imi kullanmam gerekiyordu. Her nedense üzerinde bir ceket ya da mont olmayan bir adamı hiç kimse arabasına almak istemiyordu. Bu yüzden ıslak asfalt renkli bir Jiguli sürücüsünün aklına dokunmak zorunda kaldım.

O da doğal olarak durdu.

Sürücü yirmi beş yaşlarında, kısa saçlı, genç bir adamdı. Ve boynu o kadar kısaydı ki sanki hiç yokmuş gibi görünüyordu. Kafası, vücuduna âdeta sonradan eklenmiş gibiydi. Bakışları da son derece ifadesizdi ama refleksleri mükemmeldi. Bilinci yerinde olmasa bile arabayı rahatlıkla kullanabileceğini düşünüyordum.

"Evet?" dedi, ben arka koltuktaki büyük deri ceketin yanına yerleşirken.

"Devam et. Moskova'ya. Tverskaya Caddesi'ne gelince bana haber ver," dedim.

Sonra da Alacakaranlık'tan bir kez daha onun aklına dokundum.

25 Lehçede "mümkün değil" anlamına gelen bir deyimdir (ç. n.)

"Ah..." dedi genç adam. Ve Jiguli'sini tekrar hareket ettirdi. Kaygan yola ve içinde bulunduğu trans haline rağmen saatte yüz kilometreden daha hızlı sürüyordu. Üstelik araba, yolu çok iyi kavrıyordu; özel bir lastik takılı olup olmadığını gerçekten merak etmiştim.

Volokolamsk otobanına döndükten sonra Moskova'ya kuzeybatı yönünden girmiştik. Bu da şehri çok hızlı geçip, bütün yol boyunca dümdüz ilerleyip sonra da direkt olarak Tverskaya Caddesi'ndeki Gündüz Nöbeti ofisine çıkacağımız anlamına geliyordu.

Böyle iyi bir sürücü bulduğum için gerçekten çok şanslıydım. Otoban, ona, gaza sonuna kadar basma cesareti veriyordu. Üstelik "yeşil dalgaya" denk gelmiş olmamız da ayrıca bir şanstı.

Sokol İstasyonu'nun önünden geçtiğimiz sırada beni fark ettiklerini hissettim.

Beni ve Pençe'yi.

Ama Moskova'nın ortasında şerit bile değiştirmeden son hızla ilerleyen bir Jiguli'yi yakalamak neredeyse imkânsızdı.

Tverskaya Caddesi'nde arabadan indim ve boyunsuz sürücüye yüz ruble uzattım. Bu kez dolar değildi, rubleydi...

"Hı?" dedi, derin bir nefes alarak, sonra da etrafına bakınmaya başladı. Tabü ki hiçbir şey hatırlamıyordu. Bu yüzden de zayıf zekâsını, neredeyse çözümsüz olan bu bulmacayı çözmeye zorluyordu: Şehir dışındaki otobandan Moskova'nın ortasına nasıl gelmişti?

Hiçbir müdahalede bulunmadım ve onu, bu çözümsüz bulmacayla baş başa bıraktım.

Refleksleri gerçekten çok iyiydi: Jiguli neredeyse hemen hareket etmişti. Ama genç adamın yüzü hâlâ yan cama doğru dönüktü, çenesi de açık kalmıştı. Gözden kaybolurken yüzünde hâlâ bu ifade vardı. Ben de karşıya geçtim ve ofisin girişine doğru yürümeye başladım.

Lobiyi sigara kokusu kaplamıştı. Ve CD çalardan –Philips marka– sakin ama güçlü bir şarkının melodisi yayılıyordu. Ama sesi o kadar

az açılmıştı ki bu şarkıyı söyleyenin Butusov olduğunu bile hemen anlayamamıştım:

Açık pencereden içeriye soğuk bir rüzgâr giriyor,
Masanın üzerinde uzun gölgeler uzanıyor,
Ben gümüş rengi bir palto giymiş gizemli bir misafirim,
Ve sen benim neden sana geldiğimi biliyorsun.
Sana enerji vermek için,
Sana Güç vermek için,
Boynunu öpmek için,
Seni doya doya öpmek için...

Gözleri yarı kapalı bir halde şarkıyı mırıldanan genç vampir beni gördüğü anda âdeta donakalmıştı. Ama görev başındaki diğer güvenlik görevlisi –kimyager genç büyücü– çoktan telefonda konuşmaya başlamıştı.

"Sizi bekliyorlar," dedi. "Dokuzuncu kat."

Genç vampir ise her ne kadar donakalmış da olsa asansörü çağırmayı başarabilmişti.

Ama ben birdenbire o asansöre binmemem gerektiğini hissetmiştim. Yukarıya çıkmamalıydım. Bunu yapmamalıydım, sadece o kadar...

"Onlara yaşadığımı ve her şeyin yolunda olduğunu söyle." dedi, içimdeki diğer kişi.

Tekrar caddeye çıktım.

Biri tekrar beni yönlendirmeye başlamıştı. En ufak bir tereddüt bile hissetmeden, sola döndüm – Kızıl Meydan'a doğru.

Beni neyin yönlendirdiğini ve tabii ki neden yönlendirdiğini hâlâ bilmiyordum. Ama içimdeki Güç'e boyun eğebiliyordum. Ayrıca Fafnir Pençesi'nin canlandığını da hissedebiliyordum - nefes alıyordu.

Buradaki yerin her metresi, asfaltın her santimetre karesi büyüyle kaplıydı. Bu yaşlı büyü binaların taşlarına, hatta caddedeki tozlara bile işlemişti.

Sağ tarafımda Devlet Tarih Müzesi'nin devasa binası yükseliyordu. Hâlâ açık mıydı yoksa çilekeş Rusya tarihindeki son değişiklikler sebebiyle bir kumarhaneye mi dönüştürülmüştü bilmiyordum. Ama bunu anlayacak zamanım yoktu. Bu yüzden önünden geçip gittim.

Kızıl Meydan'ın, çarların sakin adımlarını, devrim askerlerinin botlarını, zırhlı Sovyet canavarlarının iş makinalarını ve 1 Mayıs gösterilerinin sütunlarını anımsatan parke taşları, Moskova'nın sarsılmaz istikrarının somut bir örneği gibi görünüyordu. Bu şehir asırlardır burada duruyordu, her zaman da duracaktı. Ve hiçbir şey –sıradan insanların didişmeleri, hatta Nöbetler arasındaki ebedî savaş bile– onun sakin ihtişamını sarsamazdı.

Meydan'a doğru yürüdüm ve etrafıma bakındım. Hemen sol tarafımda duran alışveriş merkezi kalabalıkla dolup taşıyordu. Sağ tarafımda ise Kremlin duvarlarının mazgallı siperleri vardı, onun hemen önünde de Lenin'in mozolesinin piramitleri yükseliyordu. Acaba yönlendirildiğim yer orası olabilir miydi?

Hayır, hayır, orası değildi. Ve bu iyi bir şeydi. Ruslar, eski liderleri hakkında ne düşünürlerse düşünsünler bir ölünün huzurunu kaçırmak büyük bir günahtı. Özellikle de sonsuza kadar ölmüş olan birinin. O, Diğerleri'nden değildi... Zaten olmaması da iyi bir şeydi.

Ağır adımlarla meydana doğru yürüdüm. O sırada birkaç resmî devlet aracı Kremlin'den çıktı ve büyük bir hızla caddeye doğru ilerlemeye başladı. Lonnoye Mesto sessizce beni selamlıyor, Kuzma Minin ve Dmitry Rozharski'nin heykelleri de önlerinden geçerken bana bakıyorlardı. Aziz Vasil Katedrali'nin rengârenk kubbeleri ise âdeta nefes alıyordu.

Güç. Güç. Güç...

Tükenmiş birçok Diğer, şu anda, burada birkaç dakika içinde Güçler'ini yeniden onarabilirdi.

Ama hiçbiri böyle bir şey yapmazdı; çünkü bu, bilinmedik, yabancı bir Güç'tü. Hiç kimseye ait değildi. Asi ve kontrol edilemezdi, geçmiş asırların Güç'ü... Bu, tahttan indirilen çarların ve Komünist Partisi genel sekreterlerinin Güç'üydü. Buna dokunduğunuz anda paramparça olabilirdiniz.

Bir kez daha etrafıma bakındım.

Ve onu fark ettim.

Engizisyon üyesi.

Bir Engizisyon üyesini başka biriyle karıştırmanız imkânsızdı, ne Aydınlık Varlıklar'la ne Karanlık Varlıklar'la ne de sıradan insanlarla...

Engizisyon üyesi bana bakıyordu. Sebebini anlayamamıştım, ama ben onu daha yeni fark etmiştim.

Yalnızdı, yanında hiç kimse yoktu. Gücün, anlaşmaların ve ittifakların anlamsız dengesinden arınmış bir haldeydi. Sadece Adalet'i ve Engizisyon'u temsil ediyordu. Denge'yi koruyordu. Ona neden burada olduğunu sormama gerek yoktu.

Ona doğru yaklaştım.

"Kuralları çiğnemeyerek doğru bir şey yaptın," dedi Engizisyon üyesi.

Her nasılsa onun adının Maksim olduğunu biliyordum.

Elini bana doğru uzattı ve şöyle dedi:

"Pençe."

Ses tonu, emir verir gibi değildi, hatta baskı bile yapmıyordu. Ama bu ses tonuna, herkesin itaat ettiğinden emindim. Her iki Nöbet lideri de dâhil olmak üzere...

Elimi yavaşça kazağımın altına soktum, yüzümde belirgin bir üzüntü vardı.

Pençe etraftaki Güç'ü öğütürken âdeta kaynıyordu. Onu elime aldığım anda yoğun bir Güç dalgasının içine girmiştim. Pençe'nin bana verdiği Güç, bedenimin her hücresine akın ediyordu; sanki bütün dünya benim önümde diz çökecek, sonra da Pençe'yi bana tekrar teslim edecekmiş gibi hissediyordum. Bana. Fáfnir Pençe'sinin sahibine...

"Pençe," dedi tekrar, Engizisyon üyesi.

Bu söylediğine başka bir şey eklemedi ya da bana saçma sapan cümleler söylemeye çalışmadı. Engizisyon anlamsız öğütlerin çok daha ötesinde bir yerdi.

Ama ben hâlâ tereddüt ediyordum. Bitip tükenmek bilmeyen böyle bir Güç kaynağını kendi isteğimle bırakmam gerçekten mümkün müydü? Her Diğer'in hayallerini süsleyen böyle bir tılsımı!

Tam o sırada yakınlarda açılan Aydınlık bir kapının etrafa yaydığı enerjiyi hissettim. Bu, tabii ki Gesar'dı. Moskova Gece Nöbeti'nin lideri...

Engizisyon üyesi, bu beklenmedik misafirin gelişine tepki vermemişti. Hiçbir tepki vermemişti. Sanki bir kapı açılmamış, Alacakaranlık'tan da hiç kimse çıkmamış gibi davranıyordu.

"Pençe," diye tekrarladı, Engizisyon üyesi, üçüncü kez. Üçüncü ve son kez. Tek bir kelime daha söylemezdi. Bunu biliyordum. Ayrıca, arkamda Moskova'nın bütün Karanlık Varlıklar'ı da toplansa bir şeyler yapmaya çalışmanın anlamsız olacağını da biliyordum. Onlar bana yardım etmezlerdi. Tam aksine, Engizisyon'un tarafında olurlardı. Pençe'nin etrafında dönen entrikalar yalnızca Antlaşma gardiyanları sahneye çıkana kadar devam ederdi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve içime bedenimde tutabileceğim kadar Güç çektim. aşırı gerilimden neredeyse boğuluyordum. Sonra da kutunun içinde duran tılsımı, titreyen elimle Engizisyon üyesine uzattım. Bunu yaparken, Gesar'm Pençe'yi ele geçirme isteğini güçlükle kontrol etmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Ama tabii ki Gece

Nöbeti lideri hiç kıpırdamamıştı. Deneyim, ani dürtülerimizi kontrol etme yeteneğimizden daha güçlü bir faktördü.

Engizisyon üyesi bana baktı. Bakışlarında memnuniyet ve bu yaptığımı onaylayan bir ifade görmem gerekiyordu: Evet, Karanlık Varlık, kaçmadın ve sana söyleneni yaptın, akıllı çocuk.

Ama Engizisyon üyesinin gözlerinde böyle bir şey göremiyordum. Hiçbir şey göremiyordum.

Gesar büyük bir ilgiyle bizi izliyordu.

Engizisyon üyesi, Pençe'nin kutusunu hiç acele etmeden ceketinin iç cebine koydu ve hoşçakal bile demeden Alacakaranlık'ın içinde gözden kayboldu. Bir anda onu hissedemez hale gelmiştim. Bir anda. Engizisyon üyesinin kendine ait yolları vardı.

"Ha!" dedi Gesar, başka bir yöne doğru bakarken. "Seni aptal, Karanlık Varlık. Sonra da bana döndü, derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Aptal ama akıllı. Bu gerçekten harika!"

Sonra o da gitti. Bu kez kapı kullanmamıştı. Sadece sessiz bir şekilde gözden kaybolmuştu. Onun, Alacakaranlık'ın derinliklerinde ilerlediğini bir süre boyunca hissedebilmiştim.

Şimdi Kızıl Meydan'da tek başımaydım, dondurucu rüzgârın tam ortasında... Güç'üne alıştığım Pençe artık yoktu. Kıyafetlerim sıcak değildi, hâlâ aynı kazağı, aynı pantolonu ve aynı ayakkabıları giyiyordum. Saçlarım tıpkı tek kişilik dram oyunlarındaki aktörlerin saçları gibi darmadağındı. Ama bu sahneyi alkışlayacak seyirciler yoktu – Gesar bile gitmişti.

"Sen gerçekten tam bir aptalsın, Vitaly Rogoza," dedim. "Akıllı ve uysal bir aptal. Ama belki de hâlâ hayatta olmanın sebebi budur?"

Fakat tam o anda içimdeki kişi tekrar canlanmış ve beni rahatlatmaya başlamıştı: *Her şey olması gerektiği gibi. Fafnir Pençesi'nden kurtularak çok doğru bir şey yaptın.* Son derece sağlam ve keyifli bir güven, beni, doğru olanı yaptığıma inandırmıştı. Artık o soğuk, dondurucu rüzgârı bile hissetmiyordum.

Her şey yolundaydı. Her şey doğruydu. Çocuklar atom bombalarıyla oynayamazlardı.

Omuzlarımı silktim, arkama döndüm ve Tverskaya Caddesi'ne doğru yürümeye başladım.

Sadece birkaç adım ilerledikten sonra, Gündüz Nöbeti'nin en güçlü çalışanlarıyla karşılaşmıştım. Hepsi buradaydı, (eksik olan tek kişi Kolya'ydı. Tabii bir de Gündüz Nöbeti'nin lideri) ayrıca yanlarında on beş tane orta seviye ajan vardı. Bunların arasında Anna Tihonovna'nın genç cadıları, vampir kardeşler ve biraz tombul bir kurtadam bulunuyordu. Bütün Nöbet bana bakıyordu, tıpkı hayvanat bahçesinden kaçınış bir penguene bakan seyirciler gibi...

"Merhaba," dedim, şaşırtıcı bir neşeyle. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Biri beni yine yönlendirmeye başladı," diye düşündüm kendi kendime.

"Söylesene, Vitaly..." dedi Edgar, tuhaf ve yapmacık bir ses tonuyla, "bunu niye yaptın?"

Tam o anda, şüpheli kalabalığa doğru yaklaşmak üzere olan bir asker, Edgar'ın dikkatini dağıttı. Sonra da bakışlarını tekrar bana çevirdi ve şöyle dedi: "Neden?"

"Karanlık Varlıklar'ın anlamsız bir savaşa gerçekten ihtiyacı var mı? Anlamsız kayıplara ihtiyacı var mı?" dedim, tıpkı Odessalı şakacılar gibi, sorusuna yine bir soruyla karşılık vererek.

"Yalan söylüyor," dedi Anna Tihonovna, sinirli bir şekilde "Belki de onu derinlemesine incelememiz gerek?"

Edgar öfkeli bir ifadeyle kaşlarını çattı, sanki kendi kendine: "Bunu nasıl yapabiliriz ki?" der gibiydi...

Gündüz Nöbeti bile benden korkuyordu! Aman Tanrım!

"Anna Tihonovna," dedim, yaşlı cadıya, samimi bir ses tonuyla. "Fáfnir Pençesi istikrarı bozan inanılmaz güçlü bir element. Dengenin bir numaralı düşmanı. Eğer bu Pençe Moskova'da kalırsa, kanlı bir

savaşın yaşanması neredeyse kaçınılmaz. Yasalara uyan bir Diğer olarak, Engizisyon'un kararını kabul ettim ve Pençe'yi onlara verdim. Söylemem gereken sadece bu."

Pençe'yle temas kurduktan sonra içime yerleşen Güç'ten tabii ki bahsetmemiştim – bu, doğru zaman gelene kadar gizli kalmalıydı.

"Siz de farklı davranmazdınız, öyle değil mi?" dedim, hiç kimsenin buna karşı çıkmaya cesaret edemeyeceğini biliyordum. Hepsi tılsıma dokunmak istiyorlardı... Ondan Güç almak... Ve hepsi de bunun ortaya çıkaracağı sonuçlardan korkuyordu...

"Neden ofise geri dönmüyoruz?" dedi büyücü Yuri. "Tıpkı 'Plyuşiha Caddesi'ndeki Üç Kavak' filmindeki gibi, rüzgârda durmak yerine."

Söylediği gerçekten mantıklıydı. Ben de tekrar ürpermeye başlamıştım. Depoladığını Güç'ü boşu boşuna harcamak da gerçekten tam bir aptallık olurdu.

Yuri, Edgar'm da yardımıyla çok fazla Güç harcamayan, ekonomik bir kapı çağırdı. İki dakika sonra bütün Nöbet üyeleri asansörle üst katlardaki ofislerine çıkıyorlardı. Benim kapımın çok daha sağlam ve uzun süreli olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyordum. Belli ki Fáfnir Pençesi'nden ayrıldığımdan beri, nereye uzandığını bilmediğim o merdivende bir basamak daha çıkmıştım. Ve belli ki artık, bu büyücü topluluğundan bile çok daha güçlüydüm. Ama hâlâ çok deneyimsiz ve toydum. Ve hâlâ en önemli şeyi öğrenmek zorundaydım: Güç'ümü nasıl doğru kullanacağımı.

Hiç uyumayan Hellemar'ın sorumluluğu altındaki teknisyenler bilgisayarlarının başında harıl harıl çalışıyorlardı. Bu genç adamlar ne zaman dinleniyorlardı? Yoksa bunların hepsi birbirine mi benziyordu?

"Neler oluyor, Hellemar?" diye sordu, Edgar.

"Aydınlık Varlıklar gözetim noktalarını kaldırıyorlar," dedi, kurtadam, neşeli bir ses tonuyla. "Birer birer. Yerlerini değiştirmiyorlar. tamamen yok ediyorlar. Ayrıca şehrin girişine ve tren istasyonlarına kurdukları kordonları da kaldırıyorlar."

"Sakinleştiler," dedi Anna Tihonovna, derin bir nefes alarak.

"Tabii ki sakinleştiler," dedi Yuri, araya girerek. "Pençe gitti. Muhtemelen şu anda onu Bern'e gönderiyorlar. Yani aslında bunun için bahse girerim."

Haklıydı. Birkaç dakika önce Güç kaynağının Alacakaranlık'ta aniden gözden kaybolduğunu ve uzak, çok uzak bir yerlere gittiğini hissetmiştim. Acaba onu bir kez daha elime almak kaderime yazılmış mıydı? Bilmiyordum...

"Pençe'yle ilgili olan tüm bu olayların neden başladığını gerçekten hiç anlamadım. Regin Kardeşler neyi başarmaya çalışıyorlardı? Ne yaptıklarını anlamamıza neden izin vermediler? Bunların hepsi çok saçma, gerçekten çok saçma."

"Regin Kardeşler'in amaçlarına ulaşamadığından nasıl bu kadar eminsin?" diye sordum, masum bir ifadeyle.

Bana tıpkı, yetişkinlerin arasında son derece saçma bir soru soran bir çocukmuşum bakıyorlardı.

"Sen farklı mı düşünüyorsun?" diye sordu Yuri, tedbirli bir ifadeyle. Bu arada Edgar'a kısa bir bakış atmıştı.

"Evet," dedim, dürüst bir şekilde. "Ama bana ayrıntılarını sorma. Onları henüz ben de bilmiyorum. Moskova'da, Aydınlık Varlıklar'ın lehine ilerleyen çok ciddi bir Güç dengesizliği var. Bu öylesine ciddi bir dengesizlik ki Avrupa bu konuda endişelenmeye başlıyor. Önlemler alınıyor. Regin Kardeşler'in yaptığı bu çılgınlık, sonunda yeni bir denge oluşturacak olan yapbozun sadece bir parçası."

"Ve sen bu yapbozun bir parçası daha olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Edgar, büyük bir kuşkuyla.

"Kesinlikle."

"Zavulon'un, liderimizin Moskova'da olmaması mı?"

"Muhtemelen."

Karanlık Varlıklar meraklı gözlerle birbirlerine baktılar.

"Bilmiyorum," dedi Anna Tihonovna, sesinde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Bunların hepsi çok tuhaf. Eğer Pençe bizde olsaydı, Aydınlık Varlıklar'ı köşeye sıkıştırabilirdik."

"Peki, onları kontrol altında tutabilir miydik?" dedi Yuri,

"Bilmiyorum..."

"Her halükârda," dedi Edgar, biraz düşündükten sonra. "Aydınlık Varlıklar'dan memnuniyet talep etme hakkına sahibiz. Yapılan çok ciddi birkaç müdahale var. Ve son iki gündür yaşananların yakın zamanda işlenen cinayetlerle bir ilgisi yok. Tyunnikov'un ölümü kaza olarak adlandırılmalı. Ve eğer Gesar buna karşı çıkmaya çalışırsa, mahkeme onun bütün iddialarını kısa zamanda çürütür. Kaçak avlanan vampir ve fahişe şekil değiştiren ise o kadar önemli bir ihlal değil, sadece altı ya da en fazla beşinci seviye bir müdahale. Onlar tamamen bizden bağımsız hareket ettiler, Gündüz Nöbeti'nin bu konuda yapacak hiçbir şeyi yoktu... Ama şimdi en azından, birkaç tane ikinci seviye müdahale hakkı talep edebiliriz. Ben böyle düşünüyorum... Yani tüm bu olayların sonucunda kazanan daha çok Gündüz Nöbeti oluyor. Patron ve onun güçlü desteği olmadan bile..."

"Bu trampetleri çalmak için biraz beklesek daha iyi olur," dedi Yuri, kuşkulu bir ifadeyle. "Bekleyelim ve görelim."

Edgar omuzlarını silkti ve kendi fikrinde direttiğini anlatmak istercesine ellerini iki yana doğru açtı. Söylediklerine gerçekten inanıyordu. Ve ben onu anlayabiliyordum.

Ama bu tartışmanın nasıl sonlanacağını gerçekten bilmiyordum. Tam o sırada Edgar'ın kemerine takılı olan cep telefonu çaldı ve bir anda herkes ona doğru döndü.

Bu özel bir arama olabilirdi ya da belki de teknik departmandan arıyorlardı. Ama odadaki Diğerleri'nin hepsi çok güçlüydü. Ve neredeyse hepsi, olasılıkları ve basit olayların sonuçlarını hesaplama yeteneğine sahipti.

Bu aramanın çok kalın ve belirgin bir ipliği vardı. Ve bu ipler sadece çok önemli olaylara bağlanırdı.

Edgar telefonu açtı ve bir süre, hiç konuşmadan öylece dinledi.

"Ona yolu gösterin" dedi, sonra da telefonu kapattı ve tekrar kemerine yerleştirdi. "Engizisyon üyesi," dedi, yüzü tıpkı bir taş gibi soğuk görünüyordu, "resmî bir bildiri."

Bu olayın üzerinden henüz otuz saniye bile geçmeden, nöbetçi büyücü, Gündüz Nöbeti'nin ana ofisinin kapısını açtı. Onun hemen arkasında da içeriye Maksim adındaki duygusuz Engizisyon üyesi girdi.

"Antlaşma adına," dedi, sesinde herhangi bir duygu ya da renk yoktu, sadece bilgi veren bir ifade vardı. Zaten bir Engizisyon üyesinin taraf tuttuğunu düşünmek de çok aptalca olurdu. "Yarın şafak vaktinde, Mahkeme'nin yerel komisyonun genişletilmiş bir oturumu gerçekleşecek, tabii ki Engizisyon'un gözetimi altında. Konu: Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar tarafından gerçekleştirilen ve Antlaşma'nın koşullarıyla bağdaşmayan olaylar. Bilgilendirilen herkesin katılması zorunlu. Eğer bilgilendirildiği halde katılmayan ya da geç gelen biri olursa, Antlaşma'nın koşullarına karşı çıktığı düşünülecek. Oturum başlayana kadar beşinci derece ve üzeri büyü müdahaleleri yasaklandı. Kazanan denge olsun!"

Konuşmasını bitirince yavaşça arkasına döndü ve lobiye, yani asansöre doğru yürümeye başladı.

Nöbetçi büyücü, patronlarına hızlı bir bakış attı ve Engizisyon üyesinin arkasından hemen kapıyı kapattı. Onun görevi Engizisyon üyesine kapıya kadar eşlik etmekti.

Ofis âdeta sessizliğe gömülmüştü, teknisyenlerin bilgisayarlarından bile hiç ses çıkmıyordu.

"Tıpkı 49 yılındaki gibi," dedi Anna Tihonovna, sessizce. "Tam olarak aynısı."

"Öyle olmasını umalım," dedi büyücü Yuri, alçak bir ses tonuyla. "Öyle olmasını umalım, Anna Tihonovna. Tüm gücümüzle."

BÖLÜM 5

Herkes zaman zaman, içinde bulunduğu anı daha öncedenyaşadığı hissine kapılır. Hatta bu kavramın özel bir adı bile vardır: *Deja vu*. Yani bir tür yanlış anı.

Bu Diğerleri'ne de olur.

Gece Nöbeti ajanı Anton Gorodetski, evinin kapısının önünde durmuş, anılarıyla mücadele ediyordu. Daha önce de bu açık kapının önünde öylece durup içeride kimin olabileceğini merak etmişti. Ve o zaman içeriye girdiğinde, bu davetsiz misafirin, onun ezeli düşmanı, Aydınlık Varlıklar'ın Zavulon adıyla tanıdıkları, Gündüz Nöbeti lideri olduğunu anlamıştı.

"*Deja vu*," dedi Anton kendi kendine ve içeriye girdi. Koruma sistemi yine ses çıkarmamıştı ama odada kesinlikle bir ziyaretçi vardı. Peki, bu kez kimdi?

Anton tılsımlı madalyonunu eliyle sıkıca tutarak odaya girdi.

Zavulon koltukta oturmuş *Tartışmalar ve Gerçekler* gazetesini okuyordu. Üzerinde sade, siyah bir takım elbise ve açık gri bir gömlek vardı. Ayağına ise siyah, küt burunlu ve tıpkı bir ayna kadar parlak bir ayakkabı giymişti. O anda gözlüklerini çıkardı.

"Merhaba, Anton."

"*Deja vu*..." diye mırıldandı, Anton. "Pekâlâ, merhaba."

Çok tuhaftı ama bu kez Zavulon'dan hiç korkmamıştı. Acaba bunun sebebi, Zavulon'un bundan önceki ziyaretinde son derece doğru bir davranış sergilemiş olması mıydı?

"Tılsımımı alabilirsin, masada. Onu hissedebiliyorum."

Anton boynunda asılı olan tılsımı tutmayı bıraktı, ceketini çıkardı ve masaya doğru yürüdü. Zavulon'un tılsımı, kâğıtların ve diğer kırtasiye malzemelerinin arasına gizlenmişti.

"Zavulon, benim üzerimde bir gücün yok" dedi Anton, sesi sanki kendine ait değildi.

Karanlık Varlık memnuniyetle kafasını salladı. "Harika. Lütfen sana iltifat etmeme izin ver. Geçen sefer tıpkı kuru bir yaprak gibi titriyordun. Ama bugün sakinsin. Büyüyorsun, Anton."

"Bu iltifatın için teşekkür mü etmem gerekiyor?" dedi Anton, son derece sakin bir ifadeyle.

Zavulon başını arkaya attı ve yüksek sesle gülmeye başladı.

"Pekâlâ," dedi, birkaç saniye sonra. "Sanırım boşa zaman harcamak istemiyorsun. Ben de istemiyorum. Buraya sana gizli bir ihanet anlaşması teklif etmek için geldim. Küçük, herkesin yararına olacak bir anlaşma. Tabi senin de. Kulağa mantıklı geliyor, öyle değil mi?"

"Evet."

Anton, bu kez nasıl bir tuzağın içine düştüğünü anlamaya çalışarak Zavulon'un gri gözlerine baktı. Sıradan bir insanın söylediklerinin yarısına, Aydınlık bir Varlık'ın söylediklerinin ise çeyreğine inan, ama Karanlık bir Varlık'a asla güvenme.

Zavulon Moskova'nın en güçlü –bu yüzden de en tehlikeli– Karanlık Varlık'ıydı. Hatta muhtemelen tüm Rusya'nın.

"Açıklamama izin ver," dedi Zavulon. Hiç acele etmiyordu ama tereddüt eder gibi bir hali de yoktu. "Yarın gerçekleşecek Mahkeme oturumundan haberin var, öyle değil mi?"

"Var."

"Ona gitme."

Anton nihayet pencerenin kenarında duran divana oturmaya karar vermişti. Artık Zavulon, onun sağında duruyordu.

"Hangi sebeple?" diye sordu, Anton.

"Eğer gitmezsen, Svetlana ve sen sonsuza kadar birlikte olursunuz. Ama eğer gidersen, onu kaybedersin."

Anton o anda göğsünde yakıcı bir ateş hissetmişti. Bu, Zavulon'a inanıp inanmama meselesi değildi. Ona inanmak istiyordu. Bunu gerçekten çok istiyordu.

Ama Karanlık bir Varlık'a güvenilmeyeceğini de unutamazdı.

"Gece Nöbeti lideri, başka bir toplumsal deneme daha yapmayı planlıyor. Bunu bilmen gerek. Ve bu projede Svetlana'ya daha önemli bir görev verilecek. Senin inançlarını değiştirmeye ya da seni Karanlık tarafa geçirmeye çalışmayacağım. Bu gerçekten boş bir uğraş olur. Sadece sana bu denemenin tehlikesinin ne olacağını anlatacağım: Güç dengelerinin bozulması. Açıkçası bu da güçlü olan taraf için cazip bir durum. Son zamanlarda Aydınlık Varlıklar giderek daha da güçleniyorlar. Ve tabii ki ben de bundan hoşlanmıyorum. Gündüz Nöbeti, dengeleri eski haline getirmek istiyor. Ve bunun için de bize yardım edebilecek kişi sensin."

"Tuhaf," dedi Anton, düşünceli bir şekilde. "Gündüz Nöbeti lideri, Gece Nöbeti ajanından yardım istiyor. Çok tuhaf."

"Aslında senin yardımın bize çok gerekli değil. Bunu kendimiz de halledebiliriz. Ama eğer sen kendine yardım edersen –ilk olarak kendine– bize de yardım etmiş olacaksın. Tabii ki aynı zamanda Svetlana'ya ve bu yeni toplumsal deneyimden etkilenecek olan herkese."

"Anlamıyorum. Ben, kendime ve Svetlana'ya nasıl yardım edebilirim?"

"Neden anlamıyorsun? Svetlana potansiyel olarak çok güçlü bir büyücü. Ve o güçlendikçe aranızdaki uçurum daha da büyüyecek,

Dengelerin Aydınlık'ın lehine dönmesinin sebebi Svetlana'nın Güç'ü. Eğer Svetlana bir süre güçlerinden yoksun kalırsa, dengeler eski haline gelecek. Ve sizi birbirinizden ayıran hiçbir şey kalmayacak, Anton. Svetlana seni seviyor, bunu herkes görebiliyor. Sen de onu seviyorsun. Kendi mutluluğunu ve sevdiğin kadının mutluluğunu Aydınlık için feda mı edeceksin? Hele ki fedakârlık yapmanın anlamsız olduğu bir durumda. Zaten sana son derece zahmetsiz ve küçük bir ihanet teklif etmemin sebebi de bu."

"İhanetin küçüğü olmaz."

"Bazen olur, Anton. Kesinlikle olur. Sadakat duygusu küçük, hesaplı ihanetlerden oluşur. Bu konuda bana güvenebilirsin. Çok uzun zamandır bu dünyada yaşıyorum ve bundan emin olmak için yeterince zamanım oldu."

Anton cevap vermeden önce bir süre duraksadı.

"Ben Aydınlık Varlık'ım. Aydınlık'a ihanet edemem. Yani ben bunu yapamam. Sen de beni anlamalısın."

"Hiç kimse senin Aydınlık'a karşı gelmeni istemiyor. Hatta daha da fazlası, eğer bunu yaparsan birçok insana yardım etmiş olacaksın. Çok fazla insana, Anton. Aydınlık bir büyücünün amacı zaten insanlara yardım etmek değil midir?"

"Peki, iş arkadaşlarımın yüzlerine bakabilecek miyim?" dedi Anton, acı bir gülümsemeyle. "Yaptıklarımdan sonra?"

"Onlar da bunu anlayacaklar," dedi Zavulon, Anton'a çok tuhaf gelen bir güvenle. "Anlayacaklar ve seni affedecekler. Zaten affetmezlerse, nasıl Aydınlık Varlık olurlar ki?"

"Sen sofizm konusunda gayet iyisin Zavulon. Şüphesiz benden çok daha iyisin. Ama bir şeyleri farklı isimlerle adlandırmak, onların gerçek anlamlarını değiştirmez. İhanet yine ihanettir."

"Pekâlâ..." dedi Zavulon, hemen şaşırtıcı bir kabullenmeyle, "... öyleyse aşka ihanet ediyorsun. Aslında ihanet konusunda iki seçeneğin

var, anlıyor musun? Kendine ihanet etmek ya da yeni bir katliama engel olmak. Nöbetler arasında yaşanacak kaçınılmaz savaşların önüne geçmek ya da onların yaşanmasına izin vermek. Yoksa henüz yeterince ölüm yaşanmadı mı? Andrey Tyunnikov'la birçok kez nöbete çıktın. Şekil değiştiren kız da –Yavru Kaplan– arkadaşındı. Onlar şimdi neredeler? Aydınlık için daha kimleri feda edeceksin? Yarınki oturuma gitme ve arkadaşlarınız hayatta kalsın. Daha fazla ölüme gerek yok, Anton. Biz savaşlardan kaçınmaya hazırız. Her şeyi barış yoluyla çözmeye. Bu yüzden, sana herkese yardım etmeni teklif ediyorum. Herkese. Karanlık Varlıklar'a ve Aydınlık Varlıklar'a. Hatta sıradan insanlara. Anlıyor musun?"

"Mahkeme oturumunda bulunmayışımın nasıl bir eşitlik yaratacağını anlamıyorum."

"Ukrayna'dan gelen Karanlık Varlık'la karşılaştın değil mi? Vitaly Rogoza?"

"Evet," diye cevap verdi, Anton isteksiz bir şekilde.

"O bir Diğer değil."

Anton bir anda irkildi.

"Nasıl Diğer değil?"

"O bir Diğer değil. Sadece bir Ayna. Ve yaşayacak fazla zamanı kalmadı."

"Ne? Yani Ayna da kim?"

"'Ne' demen daha doğru olur," dedi Zavulon, derin bir nefes alarak. "Ne yazık ki sadece 'ne'... Bu önemli değil, Anton. Başka bir şeyi bilmen senin için daha iyi olur. Eğer bu Mahkeme oturumuna gelmezsen, daha fazla kan dökülmeyecek. Ama eğer gidersen, bir katliam yaşanması kaçınılmaz."

"Mahkeme'ye gitmeyenler, Engizisyon tarafından cezalandırılacaklar."

"Engizisyon, senin Rogoza'yla savaşmak istememeni mantıklı bulacak. Bunun geçmişte yaşanmış örnekleri var. Eğer istersen, sana bununla alakalı dokümanlar bile bulabilirim. Ama benim sözüme de inanabilirsin. Seni şimdiye kadar hiç kandırmadım."

"'Şimdiye kadar' kelimesi kulağıma hiç hoş gelmedi."

Zavulon'un yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.

"Ne yapabilirim. Nihayetinde ben Karanlık bir Varlık'ım. Yalan söylemenin hiçbir durumda gerekli olduğunu düşünmüyorum."

Zavulon ayağa kalktı. Anton da ayakta duruyordu.

"Düşün, Anton. Düşün, Aydınlık Varlık. Ve unutma: Aşkının kaderi ve arkadaşlarının hayatı senin vereceğin karara bağlı. Bazen işler değişebilir: Arkadaşlarına yardım etmek için önce düşmanına yardım etmek zorunda kalabilirsin. Buna alışsan iyi olur."

Zavulon hızlı bir şekilde önce evden, sonra da apartmandan çıktı. Nöbetçi semboller o anda Alacakaranlık'ta çılgın bir şekilde uğuldamaya başlamış, duvardaki Joseon maskesi de korku dolu bir ifadeye bürünmüştü. Anton ilgisiz bir şekilde eşyaları düzeltirken düşüncelerini de bir araya getirmeye çalışıyordu.

Zavulon'a inanmalı mıydı yoksa inanmamalı mıydı?

Svetlana'yla birlikte olmalı mıydı yoksa olmamalı mıydı?

Tüm bu olanları Gesar'a anlatmalı mıydı yoksa sessiz mi kalmalıydı?

Basit, sıradan tartışmalardan Nöbetler arasında yaşanan kanlı savaşlara kadar olan her çatışma bir bilgi düellosuydu. Kim düşmanının gücünü ve amaçlarını daha iyi biliyorsa, o kazanırdı.

Zavulon'un amaçları ile Anton'un amaçları aynı olamazdı. Bu imkânsızdı. Ama ya Gündüz Nöbeti lideri bunları Anton'un Mahkeme'ye gitmesini kesinleştirmek için yaptıysa? Gerçek neredeydi, yalan neredeydi? Zavulon'un sözleri bir kafesti ama bu kafesin içinde bir tuzak vardı, tuzağın içinde de bir fare kapanı, fare kapanının içinde

ise zehirli bir yem... Gerçeği ortaya çıkarmak için bu yalanın kaç katmanını soymak gerekiyordu?

Anton cebinden demir bir para çıkardı. Onu havaya fırlattı ve yakaladı, sonra da gülümseyerek tekrar cebine koydu. Yazı mı yoksa tura mı geldiğine bile bakmamıştı...

Bu doğru bir yol değildi.

Eğer seçeneklerden biri tuzaksa, o zaman Anton da üçüncü bir seçenek aramak zorundaydı.

Şafak vaktinde Mahkeme'ye gidebilmek için ya çok erken kalkmam gerekiyordu ya da hiç yatmamam. Ben ikinci şıkkı seçmiştim. Uykuyu daha sonraya da erteleyebilirdim.

Karanlık arkadaşlarım yaptıklarımdan bir anlam çıkarmaya çalışarak beni bir süre daha sorguya çekmişlerdi, ama ben kendim bile neden böyle davrandığımı, neden başka bir yol izlemediğimi çok iyi bilmediğim için fazla bir şey öğrenememişlerdi.

Akşama kadar çok ilginç bir şey olmadı: Son model müzik çalarım için bir CD oluşturduğum mağazaya gittim ve müşterilerinin sipariş ettiği müzik listelerini saklayıp saklamadıklarını sordum. Saklıyorlardı. Ve ben de her nedense, Aydınlık büyücü Anton Gorodetski'nin oluşturduğu CD'den bir kopya almayı seçmiştim. Acaba yaptığı şarkı seçimlerinden dünyaya bakış açısı hakkında bir şeyler mi öğrenmeye çalışıyordum? Bilmiyorum... Son zamanlarda soru sorma alışkanlığımı bırakmıştım, çünkü genellikle sorularıma bir cevap bulamıyordum. Bulduğum cevaplar da çok nadiren doğru oluyordu.

Bu gece aklıma takılan başka bir şey daha vardı: metroda yaşadığım bir karşılaşma. CD'yi aldığım müzik mağazasından dönüyordum. Metroyla. Ellerimi, ceketimin ceplerine sokmuş öylece oturuyor (Karanlık arkadaşlarım sağ olsunlar, eşyalarımı havaalanındaki yönetim merkezinden getirtmişlerdi) ve mağazadan aldığım CD'yi dinliyordum.

Konstantin Nikolski'nin *Dünyanın Aynası* adlı şarkısını. Kendimi gayet iyi hissediyordum, sakindim.

Olayların doğası, yılların art arda dizilişi,
Arkadaşların yüzleri, düşmanların maskeleri
Açıkça görülür; şairin bakışlarından gizlenemez,
O, asırların sahibidir.
Uzak yıldızların ışığı, şafağın doğuşu,
Hayatın sırları, aşkın gizemleri,
Güneşin ısıttığı ilham anı
Hepsi şairin ruhuna yansır,
Dünyanın aynasına...

Ve birdenbire etrafımda bir şeyler belli belirsiz değişmeye başladı. Anons yapan kişi talihsiz yolcuları kapanmak üzere olan kapılar konusunda uyarıyordu. Hemen *pause* düğmesine bastım, kafamı kaldırdım ve etrafıma bakınmaya başladım.

Sonra onu gördüm. On dört ya da on beş yaşlarında genç bir çocuk. O, hiç şüphesiz bir Diğer'di. Muhtemelen dönüştürülmüştü, çünkü bana Alacakaranlık'ın içinden büyülü gözlerle bakıyor, aynı zamanda kendini de Alacakaranlık'tan çok usta bir şekilde koruyordu. Ama aurası hiç el değmemiş gibiydi. Tıpkı yeni yağan bir kar kadar temizdi. Aydınlık'a ve Karanlık'a aynı uzaklıkta duruyordu. O bir Diğer'di, ama ne Aydınlık'tı ne de Karanlık.

Uzun bir süre birbirimize baktık, bir sonraki durağa gelene kadar. Muhtemelen çok daha uzun bir süre birbirimize bakmaya devam ederdik, ama alımlı, güzel bir kadın muhtemelen annesiydi– çocuğu içine girdiği trans halinden bir anda çıkarmıştı.

"Egor! Uyuyor musun? İniyoruz."

Çocuk bir anda irkildi, gözlerindeki belirgin acıyla son bir kez daha bana baktı ve platforma doğru yürüdü. Ben vagonda kalmıştım.

Bunun etkisini atlatmam yaklaşık bir dakikamı almıştı. Bu Diğer'in beni neden bu kadar etkilediğini hâlâ anlayamıyordum. Bana bir şeyi anımsatmıştı. Önemli, ama hatırlanması zor bir şeyi. Ne olduğunu anlayamıyordum.

Sonra Nikolski'nin "Dünyanın Aynası" adlı şarkısına geri döndüm. Bu beni biraz olsun sakinleştiriyordu.

Aynalar bana kim olduğumu ve nasıl yaşadığımı gösteriyor,
Kimin, şarkısını yalanlardan bestelediğini,
Kimin, her yerde gece olmasını istediğini,
Bana insanlara yardım etmem gerektiğini gösteriyor,
Ben dünyanın aynasına sahibim,
Eğer ona bakmak istiyorsan, ateşten korkma,
Benim lirimi çalan ateşten.
İnsanların, dünyanın aynasında
İyi bir güç olduğuna inanmasını sağla...

Tuhaf. Bu şarkı aslında Aydınlık Varlıklar'a daha çok uyuyordu. Öyleyse neden ben –Karanlık Varlık– göğsümde tuhaf bir ağrı hissediyordum?

İçimdeki bu belirsiz, tuhaf hissi Gündüz Nöbeti otisine kadar taşıdım. Kapıdaki yaşlı ve deneyimli vampir sanki büyük bir günah işliyormuşum gibi benden kaçıyordu. O anda birden, auramda birkaç tane mavi beyaz çizginin parladığını fark ettim.

"Affedersin," dedim, auramı düzeltmeye çalışarak. "Bir tür maske."

Vampir şüpheli gözlerle bana baktı. Kadın vampir de kafasını nöbetçi ofisinden dışarıya uzatmıştı. Her iddiasına girerim ki bu vampirin karısıydı.

Mühürlerimi son derece dikkatli bir şekilde kontrol ediyorlardı, sanki beni oyalamaya çalışıyormuş gibi bir halleri vardı. Fakat tam o sırada ofise, yanında çok genç bir cadıyla birlikte Edgar girdi. İlk bakışta neler olduğunu anlamıştı. Ve kaşının tek bir hareketi bu uyanık çift için yeterli olmuştu. Edgar bana başıyla selam verdi ve asansöre doğru yürümeye başladı. Cadı ise beni bakışlarıyla âdeta yiyip bitiriyordu.

Asansörde nihayet cesaretini topladı ve şöyle dedi: "Burada yeni misin?"

Sesinde, çok farklı bir duygu yelpazesi vardı ama benim içimde en ufak bir inceleme isteği yoktu. Her nedense, Güç'ümü Edgar ve bu diğer Karanlık Varlık'm önünde sergilemek istemiyordum.

Ama Edgar dikkatle dinliyordu, nasıl bir cevap vereceğimi gerçekten merak ettiğini görebiliyordum.

"Hımın, bir anlamda, yeniyim."

Genç cadı gülümsedi. "Dört Aydınlık Varlık'ı tek başına yenip dişi kaplanı öldürdüğün gerçekten doğru mu?"

Edgar dudaklarını hafifçe bükerek alaycı bir şekilde gülümsedi. Ama hâlâ hiçbir şey söylemiyor, sadece ilgiyle dinliyordu.

"Doğru."

Cadının daha fazla soru soracak zamanı olmamıştı. Gelmiştik.

"Alita..." dedi Edgar, kalın ve boğuk bir ses tonuyla, "misafirimizi daha sonra rahatsız edebilirsin. Önce git ve Anna Tihonovna'ya rapor ver."

Alita hevesli bir şekilde kafasını salladı, sonra da bana döndü ve şöyle dedi:

"Size bir kahve içmeye gelebilir miyim? Bir saat sonra?"

"Olabilir," dedim. "Ama kahvem yok."

"Ben getiririm," dedi genç cadı. Ve ofise doğru yürümeye başladı.

Nerede kaldığımı sormamıştı, demek ki biliyordu.

Birkaç saniye arkasından baktım. Kayakçıların ve turistlerin giydiği montlara benzeyen (o anda bana birden ormandaki arkadaşlarımı hatırlatmıştı) gri, şık ceketi renkli resimlerle süslenmişti: Kocaman gözleri olan bir çizgi kız ayağıyla tekme atıyordu, bu kızın hemen altında da "Savaş Meleği Alita" yazıyordu. Bu yazı ve resim, ceketinin üzerine uzanan uzun saçlarıyla kapanmıştı.

Edgar da cadıya bakıyordu. Kışlık kıyafetlerin içinde olmasına rağmen birçok kişinin bakışı onun üzerindeydi.

"Seninle konuşmak istiyor," dedi Edgar, düşünceli bir şekilde. "Zaten bir süredir seni soruyor."

Omuzlarımı silktim. "Yarın Mahkeme var," dedim konuyu değiştirerek. "Ne yapmam gerekiyor? Kaçayım mı? Yoksa herkesle birlikte mi gideyim?"

"Tabii ki herkesle birlikte git. Sen bir tanıksın," dedi Edgar etrafına bakınarak. "Biraz ofise gelebilir misin?"

"Tabii ki."

Her nedense, bu ofisin, şu anda Moskova'da olmayan Gündüz Nöbeti lideri tarafından kullanılmadığından emindim. Burası daha çok Edgar'ın ya da deneyimli Karanlık Varlıklar'ın ofisi gibi duruyordu. Büyük bir memnuniyetle koltuğun arkasına doğru yaslandım. O anda bu koltuğun, metronun eğik oturaklarından çok daha rahat olduğunu fark etmiştim. Edgar o sırada masanın altından bir yerlerden, daha önceden açılmış bir konyak şişesi çıkardı.

"Birer kadeh içer miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki."

Eski bir Koktebel'i kim reddedebilirdi ki?

"Geri dönmene sevindim," dedi Edgar, konyağı kadehlere koyarken. "Aksi takdirde seni aramak zorunda kalacaktık."

"Yarınki Mahkeme'de başvuracağımız strateji ve taktikleri konuşmak için mi?" diye sordum.

"Aynen."

Çok güzel bir konyaktı. Yumuşak ve aromalı. Belki en ünlü ve en prestijli marka değildi (bu arada o hangisiydi?) ama hoşuma gitmişti.

"Neden bu kadar tuhaf davrandığın konusunda daha fazla soru sormayacağım. Dürüst olmam gerekirse, bunu yapmam yasaklandı. Bu yukarıdan gelen bir emir," dedi Edgar, bakışlarını anlamlı bir şekilde tavana dikerek. "Ayrıca senin kim olduğunu anlamaya çalışmayacağım. Aynı sebepten ötürü. Benim öğrenmek istediğim tek şey: Bizim tarafımızda mısın? Gündüz Nöbeti'yle birlikte misin? Karanlık Varlıklar'la? Yarın bizden tarafa olacağın konusunda sana güvenebilir miyiz?"

"Kesinlikle," dedim, bir an bile düşünmeden. Sonra da biraz daha açıklama yaptım: "Bu tüm sorularının cevabı."

"Güzel," dedi Edgar, hüzünlü bir şekilde nefes alarak. Sonra da yuvarlak bir bardakta duran konyağından bir yudum içti.

Bana güvendiğini düşünmüyordum.

Sessizce konyaklarınızı içtik. Edgar yarınki Mahkeme'de nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili konuşma yapma ihtiyacı duymamıştı. Belli ki benim içimden geldiği davranacağımı düşünüyordu. Ve bu düşüncesinde kesinlikle haklıydı.

Geceyi Alita'yla kahve içip sohbet ederek geçirdim. Genç cadı artık unutulmuş olan *Casa Grande* marka bir kahve bile ele geçirmeyi başarmıştı. Koltuğa oturup uzun uzun sohbet ettik. Böyle güzel vakit geçirmeyeli gerçekten çok uzun zaman olmuştu. Çok fazla şey bildiğimi fark ettiğim müzik hakkında, çok az bilgi sahibi olduğum edebiyat hakkında ve neredeyse hiçbir şey bilmediğim filmler hakkında

konuştuk. Alita ara sıra benim yeteneklerim hakkında da bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu ama bunu öyle doğal bir şekilde yapıyordu ki onu, uyanık Anna Tihonovna'nın göndermiş olabileceğinden asla şüphelenmiyordum.

Gün doğmadan bir saat önce kapı çalındı.

"Açık," diye bağırdım.

Edgar ve Anna Tihonovna içeriye girdiler.

"Hazır mısın?" diye sordu, Edgar.

"Bir Genç Öncü her zaman hazır olur," dedim. "Birlikte mi çıkacağız? Zırhlı arabalarla mı gideceğiz yoksa asker yürüyüşüyle mi?"

"Maskaralık yapma," dedi Anna Tihonovna, dudaklarını bükerek. Sonra da Alita'ya sert bir bakış attı. Alita ise masum bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Pekâlâ, yapmayacağım," dedim. "Nereye gidiyoruz. Ben onu bile bilmiyorum."

Aslında, aklımın derinliklerinde bir yerde saklı olan güvenilir rehberimin, bana nereye gideceğimizi ve hangi yönü takip edeceğimizi söyleyeceğinden emindim. Ama yine de sordum.

"Moskova Üniversitesi'nin ana binasına," dedi Edgar. "Kuleye. Şagron aşağıda arabasında bekliyor, sen onunla gidebilirsin."

"Tamam, ben onunla giderim."

"Bol şans," dedi Alita, kapıya doğru yürürken. "Seni yarın arayacağım, tamam mı Vitaly?"

"Hayır, dedim, karamsar bir ifadeyle. "Aramayacaksın."

Bu söylediğimin doğru olduğundan kesinlikle emindim. Ama sebebini henüz bilmiyordum.

Alita omuzlarını silkti ve yürüdü. Anna Tihonovna da onun hemen arkasından çıktı. Hımın... Belki de onu, gerçekten bu yaşlı cadı göndermişti? Ama Alita da sonra benim ağzımdan laf almaya çalışmaktan vazgeçmişti. Eğer bu düşüncemde haklıysam, Alita için gerçekten

üzülürdüm: Anna Tihonovna onun ruhunu yerinden söker, suyunu çıkartır, sonra da kuruturdu. Onu doğduğuna bile pişman ederdi.

Cep telefonuma uzandım ve Şagron'u aradım. Bunu öyle hızlı yapmıştım ki numarasını bildiğime bile şaşıramamıştım.

"Şagron? Ben güneyden gelen misafiriniz. Beni arabayla bırakabilir misin? Tamam, çıkıyorum."

"Tamam, ben de çıkıyorum," dedi Edgar. "Sen de oyalanma. Engizisyon geç kalınma konusunda oldukça hassastır."

Ceketimi giydim, kapıyı kilitledim ve asansörle aşağıya indim. Kapıdaki vampirler bu kez bana çok daha sakin bir ifadeyle bakıyorlardı. Ya deneyimli üstleri onlarla özel bir konuşma yapmıştı ya da gerçeği kendi kendilerine fark etmişlerdi. Peki, ama gerçek neydi? Kendini bana bile göstermiyordu. Perde havaya kalktığı zaman, mozaiğin bazı parçaları kısa bir an ortaya çıkıyordu, ama sonra perde tekrar aşağıya iniyor ve içine girilemeyen, puslu bir örtü, görüşümü tamamen kapatıyordu.

Şagron'un BMW'si yaklaşık yirmi metre ileride, "Park edilmez," tabelasının hemen altında egzoz dumanı çıkarıyordu. Yürüdüm ve Şagron'un sağ tarafından arabaya bindim.

"Günaydın."

"Umarım gerçekten aydın bir gün olur," dedi Şagron. "Gidelim mi?"

"Evet, yani eğer başka birini daha beklemiyorsak, gidelim."

Şagron hiçbir şey söylemeden yoğun trafiğe doğru ilerlemeye başladı.

Karla kaplı Moskova'da, trafiğin böylesine yoğun olduğu bir saatte, araba kullanmak gerçekten özel bir deneyimdi. Şagron yanımızdan geçen agresif sürücülere ara sıra Alacakaranlık'm içinden sakinleştirme büyüsü yapıyordu. Aksi takdirde bu sürücüler, önümüzü kesip bizi yandaki şeride geçmeye zorlarlar ve aniden açılan boşluklara sıkışmamıza sebep olurlardı. Her ihtimale karşı emniyet kemerimi

takmıştım. Şagron ise dişlerini sıkarak bir şeyler mırıldanıyordu. Muhtemelen küfrediyordu.

Uykusuz geçen bir geceden sonra karşı konulamaz bir uyuklama halinin içine sürükleniyordum, özellikle de bu kaliteli Alman arabasının koltukları bunu daha da tetikliyordu. Müzik dinlemeye çalışırsam deliksiz bir uykuya dalacağımdan hiç şüphem yoktu. Ama şu anda müzik dinlemek istemiyordum, bu yüzden araba motorlarının kükremeleri, klimaların sessiz uğultuları, araba kornalarının tiz sesleri ve çamurlukların altından gelen kirli, gri karın hışırtısıyla dolu bu dünyada kalmaya karar vermiştim.

Eğer metroyla gitseydik, oraya kesinlikle çok daha önce varırdık. Ama biz bu yolu seçtiğimiz için, bir saat sonra bile, tıka basa dolu olan Ostojenka Sokağı'ndan Vernadskiy Caddesi'ne doğru ilerlemeye çalışıyorduk. Trafik giderek daha da sıkışıyor ve Moskova'nın merkezine doğru uzun bir kuyruk uzanıyordu.

"Cehennem çanları çalıyor," dedi Şagron, sinirli bir şekilde. "Burada sıkışıp kalabiliriz."

"Kapı açalım," dedim, omuzlarımı silkerek.

Şagron tuhaf bir yüz ifadesiyle bana baktı.

"Vitaly! Şu an Engizisyon'un gözetimi altında yapılacak olan Mahkeme oturumuna gidiyoruz! Senin kapın gideceğimiz yere iki kilometre kala yıkılır!"

"Aa, evet," dedim, şaşkınlıkla. "Doğru, unuttum."

Aslında bunu ben de düşünmüş olmalıydım. Büyü içeren müdahaleler ve büyü kullanımı Mahkeme başlayana kadar yasaklanmıştı. İçimdeki Diğer, bana geçmişte bu konuda ihlaller yaşandığını söylüyordu, ama bunlar sadece bu ihlallerle bağlantılı olan şiddetli değişiklikler zamanında gerçekleşmişti.

Aslında şimdi de değişim zamanıydı. Milenyumun bitimi. Dönüm noktası. Yazın, insanların güneş tutulmasını beklerken nasıl

korktuklarını, Türkiye'de yaşanan depremin onları nasıl ürküttüğünü çok iyi hatırlıyordum... Ama hiçbir şey olmamıştı. Hayatta kalmıştık.

Ama tabii ki hayatta kalmak bizi biraz değiştirmişti. Hepimizi. Diğerleri'ni ve insanları, özellikle de insanları.

"Kahretsin!" diye bağırdı, Şagron, beni dalıp gittiğim düşüncelerin arasından çıkararak.

Arabanın ön camından bakacak zamanım bile olmamıştı. Kulakları sağır eden bir çarpma sesiyle birlikte öne doğru fırlamış, göğsüme saplanan emniyet kemeri yüzünden kaburgalarım büyük bir acıyla ezilmişti. Direksiyondan, şişkin, yuvarlak bir yastık tiz bir ses çıkararak fırlamış, Şagron'un yüzü ve göğsü de ön camla tavanın birleştiği noktaya çarpana kadar bu yastığın üzerinde kaymıştı. Dışarıdan ise rahatsız edici bir şıngırtı sesi duyuluyordu. Kırık cam parçaları, karın üzerine sessizce düşüyor, ama etrafımızdaki arabaların kasalarında tıpkı trampeti andıran bir ses yaratıyordu. Tam o sırada, tüm bu olanlar yetmezmiş gibi, başka bir araba da arkadan bize çarpmıştı. Direkt olarak arabanın bagajına...

İlk iki-üç saniye boyunca, sanki fırlatılan bir uzay mekiğinin içindeymişim gibi hissettim. Kısa bir süre sonra ise bükülmeyi ve sağa sola savrulmayı nihayet bırakmıştım. Artık dinamik dengenin o keyifli anı gelmişti.

Şagron ise hava yastığının üzerinde kan izleri bırakarak direksiyondan koltuğuna doğru kaydı. Sanırım kolu kırılmıştı. Aptal, emniyet kemerini takmamıştı... Peki, iyileşmesi ne kadar zaman alırdı?

Etraftan korna sesleri yükseliyordu.

Karmakarışık duygularla emniyet kemerimi çıkardım ve kapıyı açtım, sonra da ezilmiş karla ve cam kırıklarıyla kaplı yola çıktım.

Arabanın kaputu kırmızı bir Niva tarafından hurdaya çevrilmişti. Bagaj ise sanki üzerinden bir ısırık alınmış gibi görünüyordu; bakımlı bir Japon cipi, arabanın arkasına âdeta yapışmıştı. Aslında

cip çok fazla zarar görmemişti: Ön tampon demiri biraz eğrilmiş, bir de üzerindeki farlardan biri kırılmıştı. Belli ki frene basmak için yeterli zamanı olmuştu.

"Sen aptal mısın yoksa ahmak falan mısın?" diye bağırdı, cipin içinde oturan kişi, bana doğru gelirken. Koyu renk bir gözlük takmıştı, saçları tıraşlıydı, fıçıyı andıran gövdesi kırmızı siyah bir kıyafetle kaplıydı. Modaya uygun ayakkabıları ise kırk numara falandı. Bakışları, küçük bir çocuğun aurası kadar solgun görünüyordu... Ya da metroda karşılaştığım Egor adlı çocuğun aurası kadar...

Bize çarpan Niva'yı görmüyor muydu?

O anda, fıçı şeklinde gövdesi olan bu adamın kırmızı kıyafetleri donuk, mavimsi bir alevle parıldadı ve aniden, tıpkı bıçağın altında yatan bir yaban domuzu gibi bağırmaya başladı.

Bunun "Örümcek Alevi" adıyla bilinen, transatlantik bir büyü olduğunu anlamıştım. Ama ben, kırmızı siyah kıyafetli bu şahsa yapılan saldırıların nereden geldiğini bile anlayamadan biri beni yakamdan yakalayıp kendine doğru döndürmüştü.

Sanırım burada görmeyi umduğum en son kişi oydu... Müzikseve Aydınlık büyücü, Anton Gorodetski...

"Kimsin sen?" dedi, büyük bir öfkeyle. "Kimsin sen, Karanlık seni ele mi geçirdi? Yalan söyleme!"

Bakışları, cipten inen ve şu anda büyük bir öfkeyle Jig dansı yapan şahıstan daha da solgun görünüyordu.

Sanki o anda beynimin içinde bir ışık yanmıştı. Dudaklarımdan, fısıltıyla sadece iki kelime dökülmüştü:

"Dünyanın Aynası..."

"Ayna..." diye tekrarladı, Aydınlık büyücü. "Lanet olsun sana! Her şeye lanet olsun!"

O anda, "lanet etmenin" Karanlık Varlıklar'ın uzmanlık alanı olduğunu söylemek istiyordum ama kendime engel oldum. Ve doğru

olanı yapmıştım. Anton'un aurası kırmızı ve mor alevlerle kaplıydı. Ben, Anton Gorodetski'den kesinlikle daha güçlüydüm... Ama şu anda anlaşılmayan bir Güç'le destekleniyormuş gibi görünüyordu, bu ne Aydınlık bir Güç'tü ne de Karanlık ama en az onlar kadar güçlüydü... Ve eğer bir düello olsaydı, size, kimin kazanacağım söyleyemezdim.

Anton ceketimin yakasını bıraktı ve arkasını döndü, sonra da kornalara ve açık camlardan ona savrulan lanetli sözcüklere hiç aldırmadan arabaların arasından yürümeye başladı. Polis arabasının siren sesleri artık çok yakından geliyordu. Trafik, Ostojenka Sokağı'nı neredeyse tamamen tıkamıştı, sadece birkaç şanslı sürücünün küfür ederek ve kornaya basarak teker teker geçebileceği küçük bir boşluk kalmıştı.

Saatime baktım. Üniversiteye ulaşmak için sadece on beş dakikam vardı. Yani aslında on dört dakikam. Ve hiçbir "ulaşım büyüsü" kullanamayacağımı da gayet iyi biliyordum.

Ama her şeyden önce, Şagron nasıldı?

Kapısı açık olan Niva'nın etrafından dolaştım ve BMW'nin sürücü koltuğuna doğru yaklaştım. Şagron baygındı ama tehlikenin ilk anında, refleks olarak koruyucu bir katman oluşturmuş, sonra da Alacakaranlık'a girmişti. Ve şimdi, tıpkı kozasından çıkan bir böcek gibi yeniden canlanıyordu. Açgözlü Alacakaranlık ona hiçbir şey yapamazdı.

Hayatta kalırdı. İyileşirdi, hem de çok çabuk. Büyük ihtimalle ambulansın içinde kendine gelirdi, tabii eğer ambulans bu trafikte buraya ulaşmayı başarabilirse... Şagron, trafik kazası kadar küçük bir olaydan ciddi yaralar almayacak kadar güçlü bir büyücüydü.

Öyleyse, görüşürüz Şagron. Engizisyon'un sana herhangi bir ceza vereceğini düşünmüyorum. Nihayetinde bu, olağanüstü bir durum...

Tam o anda "kurtarıcımı" gördüm. Yolun kenarında eski, turuncu motosikletiyle becerikli manevralar yapan genç bir adam. Trafik sıkışıklığından korkmasına gerek olmayan biri...

Tabii ki böyle bir ulaşım aracı için oldukça zor bir mevsimdi. Ama yine de...

Alacakaranlık'a girdim.

Bu küçük motosiklet Alacakaranlık'ın içinde masallardaki küçük, kambur atlara benziyordu. Klaksonlu bir direksiyonu olan, tek ışıklı, küçük bir hayvan...

"İn," diye bağırdım, genç adama.

Uysal bir şekilde indi ve ayaklarının üzerinde öylece durdu.

Ben de bej rengi bir Opel'in üzerinden atladım ve motosikletin direksiyonunu tuttum. Motoru boştaydı ve son derece sadakatli bir şekilde homurdanıyordu.

Haydi, bakalım, ileriye...

Genç adam, eline tutuşturduğum dolarlarla, tıpkı cansız bir manken gibi kaldırımda öylece duruyordu. Gaz kolunu kendime doğru çevirdim ve yandaki arabamın parlak kısmını çizmekten son anda kurtularak sıkışık trafiğin arasındaki boşluklarda Sadovoye Koltso'ya doğru ilerlemeye başladım.

Bu küçük, Honda marka motosiklet aslında Moskova'nın buzlu yollarına pek de uygun değildi, daha çok Japonya'nın sıcak asfaltına göre üretilmişti, ama yine de kullanmak son derece kolaydı. Arabaların arasında oldukça başarılı manevralar yapmayı bile başarmıştım, ama maalesef yeterince hızlı gitmiyordu, en fazla saatte otuz kilometre. O anda, bu çalışkan Honda'yı bir yere bırakıp en yakın metro istasyonuna girsem bile zamanında Mahkeme'de olamayacağımı fark ettim. Metro istasyonundan, üzerinde yüksek kule bulunan merkez üniversite binasına ulaşmak oldukça uzun bir zaman alırdı. Tabii ki yolda herhangi bir sürücünün aklıyla oynayabilirdim ama sabah

trafiğinden kaçabileceğinizin garantisi var mıydı? Üniversitenin bulunduğu alandaki ana yolların çok geniş olduğunu hatırlıyordum ama bundan tam olarak da emin değildim. Eğer bu küçük Honda'yla biraz daha ilerlersem, varacağım noktaya kadar hiç durmadan gidebilirdim. Ama diğer bir taraftan da yolları çok iyi bilmiyordum, nihayetinde ben yerli Moskovalı değildim. Acaba beni bugüne kadar hiç yanıltmayan iç sesime mi güvenmeliydim? Evet, ona güvenebilirdim. Ama ya beni hayal kırıklığına uğratmak için tam da bu anı seçmişse? En kritik anı... Böyle olaylar zaten hep en kritik anlarda yaşanırdı.

İç sesimi dinledim. Dondurucu rüzgâr arabaların egzoz gazlarını âdeta yüzüme vuruyordu. Moskova karbon monoksit gazı soluyordu...

Sadık yardımcım belli ki uyuyordu.

Sadovoye Koltso'yu ve Kültür Parkı İstasyonu'nu geçtim. Ama tam o anda, biraz ilerideki Fruzenskaya İstasyonu'nu fark ettim. Ve oraya girmeye karar verdim. Zamanım giderek azalıyordu.

Ben daha metronun girişine bile ulaşamadan motorsiklet çalınmıştı. Motoru, çalışırken kısa bir homurdanma sesi çıkarmış ve çevik zekâya sahip biri bu küçük, çalışkan Japon makinasını ileriye doğru sürerek ara sokaklarda gözden kaybolmuştu. Ah, insanlar, insanlar... Aydınlık Varlıklar size göz kulak olurlar, sizi korurlar, değer verirler, ama siz yine de hayvan gibi davranırsınız. Vicdanı ve merhameti olmayan hayvanlar. Yanınızdaki herkese dirsek atın, çalın, satın, midenizi doldurun ve dünya mahvolsun. Bu gerçekten iğrenç...

Turnikelerin üzerinden atladım – artık Alacakaranlık'ın içinde görünmez bir gölgeydim. Bilet alacak, sonra da onu manyetik okuyucunun yuvasına sokacak zamanım yoktu. Sorun değildi, ülke benim yüzümden batmazdı.

Alacakaranlık'tan çıkınadan yürüyen merdivene bindim. Sonra da merdivenin ağır ağır ilerleyen tutunma bandına atladım ve gri, yapışkan peltenin içinde ayaklarımı güçlükle yan yana tutarak hızla

aşağıya indim. Tren platformdan uzaklaşmak üzereydi, doğru yöne gidip gitmediğini anlamaya çalışırken kapılar kapanmıştı. Sorun değildi, bu benim için bir engel teşkil etmiyordu. Ama Moskova'nın merkezine geri dönmek, kesinlikle istemediğim bir şeydi.

Kapalı olan kapının içinden –Alacakaranlık'ta– vagona girdim ve bir anda ortaya çıkmama şaşıran yolcuların yanına doğru ilerlemeye başladım.

"Oh!" diye bağırdı, yolculardan biri.

"Burası Moskova mı?" diye sordum, her nedense. Muhtemelen aptalca bir yaramazlık hissiydi.

Hiç kimse cevap vermedi. Hımın, pekâlâ. En azından artık etrafımda yeterince boş alan vardı. Parmaklıklara tutundum ve gözlerimi kapattım.

Sportivnaya İstasyonu'na gelmiştik. Serçe Tepeler İstasyonu hâlâ kapalıydı. Tren güçlükle ilerliyordu, metal kapıların arasındaki boşluklar ise tam olarak kapanmıyordu. Bu boşluklardan, gözüme, lambaların ve sabahın ilk ışıklarının parıltıları çarpıyordu. Gün çoktan doğmuştu...

Ve nihayet Üniversite İstasyonu'na gelmiştik. Yürüyen merdiven çok uzun ve çok kalabalıktı. Yine beklemek zorundaydım. İşte bu kadardı. Artık kesinlikle geç kalmıştım.

Hava neredeyse tamamen aydınlanmıştı. Oturumun başlangıcına yetişemeyeceğimi anladığım anda acele etmeyi bırakmış ve bir anda sakinleşmiştim. Artık son derece sakindim. Cebimden kulaklıklarımı çıkardım, içinde Anton Gorodetski'nin CD'sinin bulunduğu müzik çalarımı açtım ve bir taksi durdurmak için yürümeye başladım.

"Vakit geldi," dedi Engizisyon üyesi, sessizce. "Zamanında gelmeyen herkes buna daha sonra Antlaşma'nın koşullarına uygun olarak bir cevap verecek."

Herkes ayağa kalkınıştı. Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar. Nöbet üyeleri ve hâkimler. Gesar ve Moskova dışında olduğu düşünülen Zavulon. Engizisyon üyesi Maksim ve gözcü olarak görev yapan, gri cübbeli, iki diğer Engizisyon üyesi. Herkes Moskova Üniversitesi ana binasının küçük kulesinde toplanmıştı. Görünmez, Alacakaranlık katının küçük beşgen salonu, Tarını Müzesi'nin tam üzerinde duruyor ve sadece Engizisyon Mahkemesi'nin seyrek yapılan oturumları için kullanılıyordu. Savaştan sonraki yıllarda binalara, Alacakaranlık katları inşa etmek çok yaygın bir durum haline gelmişti. Burnunu sürekli olarak insanların işine sokmaya çalışan güvenlik güçlerine ve askerlere karşı çıkmaktan çok daha ucuza mal oluyordu. Gün doğumunun ufukta görülen kızıl ışıltıları ve Moskova'nın yıldönümü kutlamalarındaki Jean Michel Jarre konserinden beri Moskova Üniversitesi'nin üzerinde dans eden ve yavaş yavaş kaybolmaya başlayan büyüleyici ışıklar gerçekten çok güzel bir manzara oluşturuyordu. Diğerleri, bu lazer gösterisinin izlerini daha bir uzun bir süre –renklerin solgunlaşıp gözden kaybolduğu Alacakaranlık'a bile girmelerine gerek kalmadan– görebilirlerdi. Birçok insan bu renkli şovu büyük bir hayranlıkla izliyor ve duygularını Alacakaranlık'ın içine akıtıyordu.

Üzerinde sıradan bir takım elbise olan Maksim –diğer Engizisyon üyeleri gibi cübbe giymemişti– elini havaya doğru salladı ve parlak, kırmızı harflerle kaplı olan gri kâğıdı Alacakaranlık'ta gözler önüne serdi. Otuz kişi hep bir ağızdan okumaya başlamıştı:

"Biz Diğerleri'yiz. Farklı güçlere hizmet ederiz. Ama Alacakaranlık'ta, Aydınlık'ın yokluğu ile Karanlık'ın yokluğu arasında hiçbir fark olmaz..."

Bu kocaman şehir ve uçsuz bucaksız bu bütün ülke, Rusya'nın kaderine karar veren kişilerin burada toplandığından –Kremlin'de değil– habersizdi. Moskova Üniversitesi'nin kulesi altındaki, bakımsız, küçük salonda... Bu salon ahşap sandalyeler, hafif koltuklar, hatta tozlu şezlonglarla döşeliydi. Herkes elinde olan uygun eşyaları buraya

getirmişti. Ama hiç kimse masa getirmeyi düşünememişti, bu yüzden bir tane bile masa yoktu.

Diğerleri ucuz ritüelleri sevmezler, mahkeme onlar için bir tören değil eylemdir. Bu yüzden de cüppeler, peruklar ya da masa örtüleri yoktur. Sadece gözcü Engizisyon üyelerinin gri cübbeleri vardır, ama hiç kimse onların bu cübbeleri neden giydiğini tam olarak hatırlamaz.

"Biz haklarımızı ve kanunlarımızı kısıtlarız. Biz Diğerleri'yiz."

Antlaşma'nın parlak, kırmızı harfleri Alacakaranlık'ın içinde parıldıyordu. Gerçek ve Adalet'in simgesi... Ve sesler yükseliyordu:

"Biz Diğerleri'yiz."

Otuz kişi hep bir ağızdan:

"Zaman bizim için bir karar verecek."

Antlaşma okunduktan sonra Mahkeme başlamıştı. Her zamanki geleneklere göre, ilk olarak, en az önem taşıyan konular tartışılacaktı.

Hâkim –üzerinde cüppe bulunan Engizisyon üyelerinden biri– döner piyano sandalyesinden ayağa bile kalkmadan, ciddiyet içermeyen, son derece sıradan bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Birinci olay. Karanlık tarafından yapılan yasak bir avlanma. Suçlu gelsin."

Zanlı bile demiyordu, direkt "suçlu" diye hitap ediyordu. Suç çoktan ispatlanmıştı. Tanıklar, sadece koşulların ve suç derecesinin belirlenmesine yardımcı olabilirdi. Ve mahkeme kendi kararını verirdi. Acımasız ve adil kararını.

"Maalesef, tanıkların hepsi burada değil. Asıl olarak Ukrayna'da, geçici olarak da Moskova'da kayıtlı olan Diğer, Vitaly Rogoza bilmediğimiz bir sebepten ötürü henüz gelmedi. Kendisi biraz sonra değerlendirilecek olan Andrey Tyunnikov ve Katerina Sorokina ölümlerinin de tanığı."

Jüri üyesi oldukça net ve otoriterdi:

"Victoria Manguzova, Moskova'ya kayıtlı Karanlık Diğer, lisanssız avlanma sebebiyle suçlu. Karar, ruhunun bedeninden ayrılması. Nöbetler'in karara herhangi bir itirazı ya da düzeltme talebi var mı?"

Karanlık Varlıklar'ın duruma herhangi bir itirazı yoktu. Ve tabii ki Aydınlık Varlıkların da.

"Ceza şimdi uygulamaya konulacak," dedi Engizisyon üyesi. Sonra Aydınlık Varlıklar'a baktı. Cezalar, geleneksel olarak Nöbetler'in üyeleri tarafından gerçekleştiriyordu."

İlya ayağa kalktı ve gözlüklerini düzeltti. Sonra da dikkatli bir şekilde vampir kıza baktı – kız, kurtuluşunun olmadığını anladığı için uluyordu. Aydınlık büyücünün bakışlarında herhangi bir nefret ya da sevinç ifadesi yoktu. Sadece duruma konsantre olmuştu. Elini uzattı ve Alacakaranlık'ın içinden, vampir kızın göğsünde duran mühre dokundu. Victoria sadece bir dakika sonra yere düşmüştü. Bedeni, aynı olayı yaşayan yaşlı vampirler gibi toza dönüşmemişti, çünkü yok olma zamanı henüz gelmemişti. Ama uzun yıllar boyunca insanlardan alman ve vampirlerin hayatlarının yerine geçen güç, Alacakaranlık'ta geri döndürülemez bir şekilde kaybolmuştu. Salon bir anda soğudu. İlya ise kaşlarını çattı ve vampir kızın bedenini Alacakaranlık'a gönderdi.

Sonsuza kadar.

Böylece, Diğerleri'nin istediği karar uygulanmıştı.

"İkinci olay. Dönüştürülmemiş bir Diğer, Karanlık bir varlık tarafından –şekil değiştiren– öldürüldü. Suçlu gelsin."

Sorular. Cevaplar. Engizisyon'un kendi arasında yaptığı kısa bir istişare.

"Oksana Datsyuk, Moskova'ya kayıtlı, Karanlık Varlık. Bunun önceden planlanan bir cinayet olmadığı hükmüne varıldı. Sadece nefsi müdafaa. Ama kendini savunmak için gereğinden fazla güç kullanması bir suç, bu yüzden lisansına on yıl süreyle el konuldu.

Suçun tekrarlanması ya da beşinci derecenin üzerinde müdahale yapması durumunda ruhunun bedeninden ayrılmasına karar verilecek. Nöbetler'in karara herhangi bir itirazı ya da düzeltme talebi var mı?"

İlya, Gesar'a baktı ve tekrar ayağa kalktı.

"İtirazımız var. Bu Diğer hayati bir tehlikeyle karşı karşıya kalmamıştır. Adamı öldürmesine gerek yoktu. Elli yıl boyunca lisansından mahrum edilmesini talep ediyoruz."

"Otuz," dedi Maksim, sanki bu itirazı bekliyormuş gibi. Evet, aslında bekliyordu...

"Kırk," dedi Gesar, soğuk bir ses tonuyla, ayağa bile kalkmadan. "Gerekçelerini sunabilir miyim?"

"Kırk," diye onayladı Maksim. Sonra da Karanlık Varlıklar'a baktı. Ama onlar, bu şekil değiştirenin kaderini tartışmanın gerekli olmadığını düşünerek, duruma hiçbir müdahalede bulunmuyorlardı.

"Mahkûmu serbest bırakın..."

Kapı açıldı ve solgun yüzlü, korkmuş şekil değiştiren mutlu bir ifadeyle içeriye girdi. Aldığı cezanın idam anlamına geldiğini henüz bilmiyordu. Kırk yıl sadece insanlardan Güç alabilen bir şekil değiştiren için çok uzun bir zamandı. İşe yaramaz bir hale gelmesi, hatta ölmesi için bile yeterliydi. Yaşlanmaya karşı koyması mümkün değildi.

"Üçüncü olay. Gece Nöbeti tarafından, Karanlık bir varlığa yapılan saldırı. Mağdur kişi şu anda burada olmadığı için mahkeme, hayatta kalan suçluları ve Karanlık bir varlığa karşı yasak Güç kullanılmasına izin veren Gece Nöbeti liderini çapraz sorguya çekmeyi uygun görüyor. Aydınlık Varlıklar tarafından yapılacak tüm itirazlar şimdiden reddedilmiştir."

Gesar'ın kaşları çatılmıştı. Zavulon ise manalı bir şekilde gülümsüyordu.

Svetlana Nazarova –Aydınlık büyücü– endişeli bir şekilde saatine baktı. Aydınlık büyücü Anton Gorodetski'nin geç kalmasına sinirlenmişti.

"Malıkeme'ye davet edilen bu üç şahsın, burada bulunmama sebeplerini saptamak daha iyi olmaz mıydı?" dedi Gesar, dikkatli bir ifadeyle. İstemsizce, hâkimlerin resmî konuşma tarzına bürünmüştü. "Kesinlikle zamanla oynamaya çalışmıyorum. Sadece Gece Nöbeti ajanının ve son haftalarda en büyük sorunlara sebep kişilerin şu anda burada olmaması beni endişelendiriyor."

Engizisyon üyeleri sanki resmî bir karar alıyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

"Engizisyon'un buna bir itirazı yok," dedi Maksim, son derece sakin bir ses tonuyla. "Gerekli büyü müdahalesi için izin verilmiştir."

Gözcü Engizisyon üyeleri koruyucu tılsımlarını hareket ettirirken, üzerlerine giydikleri cübbeler sallanıyordu. Acaba bu cübbeleri giymelerinin sebebi, tılsımları nasıl kullandıklarını ve ne tür tılsımlara sahip olduklarını kimsenin görememesini sağlamak mıydı? Engizisyon'un kendine ait metotları, kanunları ve silahları vardı...

O anda, havada bir gözlem küresi belirdi. Kıvrımlı çizgilerle dolu gri bir pus. Çizgilerin hepsi birer birer gözden kaybolmuştu, artık sadece üç çizgi vardı.

Kaderin, son günlerde tek bir noktada birleşen üç ipliği. İpliklerden biri solgundu, hemen hemen hiç parıldamıyordu. Bu da bir Diğer'in yaralandığı anlamına geliyordu...

"Bu Şagron," dedi, Edgar. Şu anda, Karanlık Varlıklar'ın geçici liderlik görevini bırakmıştı. "Bu Şagron!"

Diğer iki iplik ise birbirinden ayrıydı ama tekrar karşı karşıya gelmek üzerelerdi. Burada, üniversite binasının önünde.

Bir çarpışma. Karanlık Varlıklar ile Aydınlık Varlıklar arasında yaşanan başka bir çarpışma. Ama şimdiye kadar ölen yok.

"Gece Nöbeti, Engizisyon'un müdahale etmesini istiyor!" diye bağırdı, Gesar. "Maksim, Oskar, Raul. Birbirlerini öldürecekler!"

Gesar "birbirlerini öldürecekler" derken, tabii ki karşı tarafı umursamıyordu.

O anda, Gece Nöbeti liderinin yanında duran kadın ayağa kalktı. Bu kadın, kısa bir süre önce büyücü güçlerini geri kazanan, Aydınlık Diğer –güçlü büyücü– Olga'ydı. Bu yüzden "soyadı" alma hakkını kaybetmişti ama "Alacakaranlık ismi" hakkını da henüz elde edememişti. Gesar'ı dirseğinden tuttu ve meraklı bakışlarla hâkimlere baktı.

Svetlana sapsarı olmuştu, yüzü âdeta balmumundan yapılmış gibi görünüyordu.

Karanlık Varlıklar hiçbir şey söylemediler. Zavulon ise düşünceli bir şekilde burnunun üzerini kaşıyordu.

"Mahkeme, her türlü müdahaleyi yasaklıyor," dedi hâkimlerden biri, soğuk bir ses tonuyla.

"Neden?" diye sordu, Svetlana, çaresiz bir ifadeyle. Hasır sandalyesinden ayağa kalkmaya çalıştı ama bunun için yeterli gücü yoktu. Fiziksel gücü. Fakat gerçek güçleri –Büyü Güçleri– yoğun bir sarmal şeklinde, büyücü kadının etrafında dönmeye başlamıştı.

Diğerleri de, tıpkı sıradan insanlar gibi, sinirlendikleri zaman ya da hisleri uç noktalara ulaştığı zaman normal hallerinden çok daha güçlü oluyorlardı.

"Neden?" dedi Svetlana, ısrarlı bir şekilde. "Bu Karanlık Varlık'ın ortaya çıktığı her yerde, Diğerleri ya da insanlar ölüyor. O bir katil! Onun cinayet işlemeye devam etmesine izin mi vereceksiniz?"

Hâkim son derece sakindi.

"Karanlık Varlık Vitaly Rogoza, Moskova'da bulunduğu süre boyunca, Antlaşma'nın tek bir şartını bile ihlal etmemiş, ayrıca kendini savunurken kullandığı Güçler'de de aşırıya kaçmamıştır.

Engizisyon'a açıklama yapmasını gerektirecek hiçbir şey yok. Tabii bizim ona müdahale etmemizi gerektirecek de..."

"Bunu yapmanız gerektiğinde her şey için çok geç kalmış olacaksınız!" dedi Gesar, öfkeli bir ifadeyle.

Engizisyon üyesi sadece omuzlarını silkti.

"Şagron'un intikamını alacak," dedi Aydınlık Varlıklar'dan biri. Sonra da öksürdü.

İki büyücü –biri Aydınlık, biri Karanlık– Moskova Üniversitesi'nin girişine doğru yaklaşıyorlardı. Aralarındaki mesafe her geçen dakika daha biraz daha azalırken Mahkeme'deki herkes, ikisinden sadece birinin kuleye çıkmayı başaracağından daha da emin oluyordu.

Peki, ama hangisi çıkacaktı?

Nedenini bilmiyorum ama üniversite binasının girişine üç yüz metre kala arabadan indim. Renk noktalarını, ışık hüzmelerini ve binanın üzerinde parıldayan, üç boyutlu şekilleri görebiliyordum; bilmediğim bir gücün üst seviye büyüleri engellediğini ve onların kullanılmasına izin vermediğini hissedebiliyordum. Ayrıca, en tepede, Moskova gökdeleninin sivri kulesinin başladığı yerde açık gri bir bulutun yavaş yavaş kabardığını da seziyordum. Bu bulut, bana tıpkı saatli bir bombayı anımsatıyordu.

Kaldırım boyunca yürürken etrafıma bakındım. Aslında acele etmem gerekiyordu, ama her nedense ben normal bir hızla ilerliyordum. Sanırım böyle yapmam gerekiyordu.

Peki, ama böyle yapmamı kim istiyordu?

Müzik çalarımdan şimdi de başka bir melodi duyuluyordu, ama hoşuma gitmemişti. "Geç" tuşuna bastım. Peki, bu kez ne çalmaya başlayacaktı?

Benim adım, silinmiş hiyeroglif,

Rüzgâr kıyafetlerime yama yapıyor,
Sımsıkı ellerimde ne taşıdığımı,
Hiç kimse sormasın; cevap vermeyeceğim...

Piknik Grubu'nun "Hiyeroglif" adlı şarkısıydı. Bu şarkı, zaten çoktan geç kalmış ve şu anda aklına konsantre olup Doğu bilgelerinin sakin ağırbaşlılığına bürünmekten başka seçeneği olmayan kişiler için oldukça uygun bir melodiydi.

Acaba bu bilgelerin arasında hiç Diğer var mıydı? Ya da belki de bu soruyu tam tersinden sormalıydım: Onların arasında hiç sıradan bir insan var mıydı?

Bu sorunun cevabını öğrenmek ilginç olurdu.

Güvenlik görevlilerinin aklıyla oynamayı başarmıştım. Hatta son derece kolay olmuştu. Her gün kullanılan basit büyülerin mahkeme oturumu boyunca kullanılmasına da izin verilmişti.

Asansörlere doğru yürüdüm. Çok tuhaf bir şekilde binanın girişinde hiç kimse yoktu. Acaba insanlar bilinçaltlarında Moskova'daki en güçlü Diğerleri'nin yakınlarda olduğunu hissetmiş ve bu binaya gelmekten kaçınmışlar mıydı? Düğmeye bastım; asansörlerden birinin kapısı hemen açılmıştı. İçeriye girdim ve aynı anda asansöre yetişmeye çalışan birileri var mı diye istemsizce etrafıma bakındım.

O anda Anton'u gördüm. Hâlâ etkisiz durumda olan güvenlik görevlerinin yanından geçiyordu.

Çok ilginçti, bana yetişmeyi nasıl başarmıştı? Yoksa o da mı birinin motosikletine el koymuştu?

Gelmesini bekleyerek öylece durdum. Anton, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi bana bakıyor ve tıpkı benim gibi hiçbir şey yapmadan öylece bekliyordu.

Kısa bir süre daha bekledikten sonra düğmeye bastım. Asansörün kapıları kapandı. Yukarıya çıktım ama en yukarıya değil, sadece

binanın üçte ikisi yüksekliğine. Daha yukarıya çıkabilmem için üst katlara giden başka bir asansöre binmem gerekiyordu. Sonra da gitmem gereken yere ulaşmak için üzerinde beyaz kabartmalar bulunan, geniş, mermer merdivenleri takip etmek zorundaydım. Bu merdivenler, beni, sıradan dünyada kilitli ama Alacakaranlık dünyasında açık olan bir kapıya yönlendiriyordu.

Merdivenlere gelmeden, Piknik'in şarkısı sona ermiş, müzik çalar da rastgele başka bir şarkı seçmişti.

Köpekleri hayal ediyorum ve vahşi hayvanları,
Lamba gibi gözleri olan bu hayvanların,
Gökyüzünde, kanatlarını yakaladıklarını hayal ediyorum.
Ve beceriksizce yere çakılıyorum, tıpkı yeryüzüne düşen bir melek gibi...

Bu şarkıyı daha önce kısa bir an Nautilus Pompilius'dan duymuştum, ama şimdi âdeta ruhumda yankılanıyordu. Kilitli kapıya doğru yürürken Alacakaranlık'a girdim. Aynı anda Butusov'la birlikte şarkı söylüyordum.

Nasıl düştüğümü hatırlamıyorum,
Sadece soğuk taşların üzerindeki düşme sesini hatırlıyorum.
Nasıl o kadar yüksekten uçup,
Sonra da, tıpkı düşen bir melek gibi yere çakılmıştım?
Geri dönelim,
Yeni bir yaşam umuduyla geride bıraktığımız yere,
Geri dönelim,
Hevesli bir şekilde mavi gökyüzüne baktığımız yere,
Geri dönelim...

Gerçek ses sadece küçük kulaklıklardan yayılıyor ve benden bir adım sonra tamamen yok oluyordu, ama yine de bütün Diğerleri şu anda beni ve Butusov'u duyabilirlerdi.

Mahkeme'nin gerçekleştiği salona birlikte girdik. Ben ve düşen melek...

Adaletli ve kibar olmaya çalıştım,

Düşen bir meleği izlemek için,

Yeryüzünde toplanan insanlar,

Beni korkutmadılar, şaşırtmadılar...

Gesar. Zavulon. Engizisyon üyesi Maksim. Son birkaç gündür kahve içip sohbet ettiğim Karanlık Varlıklar: Edgar, Yuri, Kolya ve Anna Tihonovna... Yakın zamanda savaşmak zorunda kaldığım Aydınlık Varlıklar: İlya, Garik, Tolik ve şekil değiştiren Ayı. Aralarında tanımadıklarımın da bulunduğu Karanlık ve Aydınlık Diğerleri. Ayrıca cübbe giymiş iki Engizisyon üyesi.

Ve yüzünü büyük bir üzüntüyle buruşturmuş Aydınlık büyücü kadın. İnsanlar ve Diğerleri sevdiklerini kaybettikleri zaman böyle bir yüz ifadesine bürünürler.

Rüzgâr, insanların açık kalmış ağızlarında girdaplar yaparak dönüyor,

Ağızlarını, beyaz kar ya da tatlı bir helvayla,

Ya da tıpkı düşen bir melek gibi yere savrulanın,

Hemen arkasından uçuşan tüyleriyle doldurarak...

O anda karşı konulamaz bir güç beni o görünmez merdivene doğru çekti, bu kadar zamandır adım adım tırmandığım o gizemli

piramidin en tepesine. Ve neredeyse aynı anda, üzerinde cübbe bulunan iki Engizisyon üyesi üst seviye büyüler için koydukları yasağı kaldırmışlardı. Svetlana, bana, daha önce gördüğüm o patlamaya hazır, gri bulutla vuruyordu. Çok güçlü bir patlamayı, küçük ve önemsiz gibi gösteren bir Güç demetiyle.

Zaman durmuştu.

Ve ben her şeyi anlamıştım. Daha önce yaşanan her şeyi. Şu anda yaşanan ve yakın gelecekte yaşanacak olan her şeyi de. Anlamıştım. Ve daracık boğazımdan yükselen yumruyu bastırmak için güçlükle yutkunuyordum.

Yeryüzündeki en güçlü büyücü haline gelmiştim. Sınıflandırmanın ötesinde bir büyücü. Bir saatlik halife... Hayır, sadece bir anlık. Bu kırık dökük, beşgen salonda geleceği olmayan tek kişi.

Geleceği olmayan başka Diğerleri de var...

Bir Ayna! Ben Ayna'dan başka bir şey değilim. Dünya'nın Ayna'sı. Karanlık ve Aydınlık arasındaki Güç dengeleri bozulduğu zaman, terazinin sarkan kefelerine atılan bir ağırlık...

Aydınlık Varlıklar büyük bir büyücü kazanmışlardı ama Karanlık Varlıklar'a aynı Güç seviyesine sahip bir usta verilmemişti. Aydınlık, Karanlık'la sonsuza kadar hesaplaşma şansı elde etmişti.

Ama Karanlık'sız bir Aydınlık yoktu. Ve bu yüzden Alacakaranlık beni yaratmıştı. Hangi tarafta olduğu henüz bilinmeyen, yabancı bir Diğer; el değmemiş, lekesiz auraya sahip bir Diğer bulmuştu, sonra bu aurayı Karanlık'a çevirmişti. Benim tüm anılarımı alıp götürmüş, sonra da bana başkalarının Güç'ünü emme ve bunu yansıtma yeteneği vermişti. Bana daha güçlü vurulduğunda, ben de daha güçlü hale geliyor ve merdivenin basamaklarını tırmanıyordum. Tırmanacak merdiven kalmadığında da bulunduğum yer zirve oluyordu, bunun daha ötesi ise ölümsüzlük ve Alacakaranlık'tı. Artık bir Ayna'ya

ihtiyaç duyulmayan yer. Çünkü Ayna'nın kendisi, bu eşitliği bozma yeteneğine sahip bir hale geliyordu.

Alacakaranlık beni bekliyordu. Ebedî Alacakaranlık. Yakın zamana kadar, kaderi belli olmayan Vitaly Rogoza'nın bedenine ne olacağını bilmiyordum. Onun anılarına, kişiliğine ne olacağını bilmiyordum. Bu, her Ayna'da farklı sonuçlar yaratırdı. Tek bildiğim, Mıkolayıv'daki o soğuk parkta, Moskova trenine yetişmek için acele adımlarla yürüyen kişi sonsuza kadar kaybolmuş; cisimsiz, güçsüz bir gölgeye ve Alacakaranlık'ın hayalî sakinine dönüşmüştü.

Ya da Alacakaranlık'ın bir parçası haline gelmişti. Herkesin düşündüğü kadar hareketsiz olmayan Alacakaranlık'ın.

Tüm bunları, Svetlana'nın Güç'lerinin tamamını içime çekmeden önce anlamıştım. Bu güçlü büyücü kadın, Anton'u kaybettiğini düşünüyordu. Böyle düşünmesinin sebebi de sadece çok garip bir tesadüftü. Ben Mahkeme salonuna doğru yürürken, tıpkı Anton'unkine benzeyen bir müzik çaların içinde, Anton'un CD'sinin bir kopyasını dinliyordum. Kulaklarımda ve ruhumda duyduğum melodi de onun en sevdiği şarkıya aitti. Bu arada Engizisyon'un gerçeği bildiğini de anlamıştım. Ama hiçbir Engizisyon üyesi, benim Anton'la savaşıp onu öldürdüğüme inanan Moskova Diğerleri'ni sakinleştirmek için tek bir kelime bile söylemezdi.

Aydınlık Varlıklar, Anton'un en sevdiği şarkıları biliyorlardı.

"Öl!"

Ben ölmeyeceğim Svetlana. Ya da daha doğrusu, şimdi ölmeyeceğim. Ben bir Ayna'yım. Sen beni yok etmeye çalıştıkça güçsüzleşiyorsun, ben ise daha da güçleniyorum. Seni nelerin beklediğini görebiliyorum –otuz ya da elli yılını, boşa harcadığın bu güçlerini tekrar onarmaya çalışmakla geçireceksin. Kaybettiklerini azar azar geri kazanmak zorunda kalacaksın. Otuz ya da elli yıl, Karanlık'ın bu dengeye zarar verecek yeni bir girişim hazırlaması için oldukça yeterli

bir süre. Tabii bu dengenin hangi yöne doğru bozulacağı da henüz belli değil. Senin önünde Anton'la mutluluğu yakalayacağın –ya da yakalayamayacağın– uzun yıllar var.

Ama her halükârda geçen bu yıllar boyunca siz eşit durumda olacaksınız...

Belki Güçler'ini kaybettin ama ben sana bir şans daha veriyorum... Benim sahip olmadığım bir şans.

Müzik durmuştu. Büyü darbeleri, müzik çalar için çok fazlaydı, –teknoloji, genellikle güçlü büyülerden kötü etkilenir– bir anda paramparça olmuştu. Bu arada şapkam da kapıya doğru uçmuş, ceketim ise bir anda birkaç parçaya ayrılmıştı.

Ayaklarımın üzerinde güçlükle durabiliyordum ama yine de hâlâ direniyordum.

"Ayna!" dedi Gesar, sesi tarif edilemez hislerle doluydu. "Üçüncü kez. Üçüncü kez Karanlık Varlıklar için!"

"Biz toplumsal deneyimler oluşturmuyoruz, sevgili dostum!" dedi Zavulon. Gündüz Nöbeti lideri zaferini gizlemeye çalışmıyordu. Bugünün kazananlarından biri de oydu. Aydınlık Varlıklar ise mağlup olmuşlardı.

Peki, bu olay daha önce kaç kez yaşanmıştı? Ya da bu olayın tam tersi?

Sadece bir dakika önce, büyük bir öfkeyle saldıran Svetlana şimdi tamamen tükenmiş ve mahvolmuş bir haldeydi, ağlıyordu. Ama yine de mutluluğunu gizleyememişti:

"Anton!"

Kapıda duruyordu. Anton Gorodetski. Aydınlık Büyücü. Canlı ve sapasağlam. Benim arkamdan gelmişti.

"Teşekkürler, Anton!" dedi Zavulon, sesinde büyük bir memnuniyet vardı. "Verdiğim görevi çok güzel bir şekilde yerine getirdin. Umarın aldığın ödül seni memnun etmiştir!"

"Görev mi?" dedi Gesar. "Anton!"

Zavulon ayağa kalkarken sessizce gülüyordu. Gece Nöbeti lideri zafer kazanmış düşmanına hızlı bir bakış attı ve sonra da hemen Anton'a döndü.

Ama Anton, Svetlana'ya doğru yürüdü –Svetlana çok mutluydu, olanlardan hiçbir şey anlamamıştı– onu kollarının arasına aldı ve fısıldayarak şöyle dedi: "Hemen döneceğim." Sonra da bana doğru yürümeye başladı.

Sadece birkaç saniye sonra birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sadece birbirimizin. Düşmanca. Bir Diğer, Diğer olmayan bir kişiye karşı. Bunu nasıl doğru aktarabileceğimi bile bilmiyorum. Nihayetinde her zaman en az iki "doğru" vardır.

"Bunu al," dedi Anton, kendi müzik çalarını bana uzatarak.

"Teşekkürler," dedim. Müzik çalarımdan geriye kalan parçaları kemerimden söktüm, hiçbir şey söylemeden CD'yi çıkardım. sonra da müzik çalarıma onun verdiği CD'yi taktım, sanki bu, şu an olan her şeyden çok daha önemliymiş gibi... Ve o anda kendi kendime şöyle düşündüm: "Şimdi Engizisyon üyesi ayağa kalkacak ve artık gidebilirsin diyecek."

Tabii ki bu düşüncemde haklıydım. Bu güç seviyesindeki büyücüler asla hata yapmazlardı, Diğerleri'nden olmasalar bile...

"Antlaşma adına," dedi Maksim, her zamanki soğuk ve tarafsız ses tonuyla, "Vitaly Rogoza'nın, Diğerleri'nden olmadığı çok net bir şekilde anlaşıldığından Gece Nöbeti'nin onunla alakalı olan eylemleri Engizisyon'un ilgilenmesi gereken bir mesele değildir. Ayrıca, Antlaşma koşulları Vitaly Rogoza'yı da kapsamamaktadır. O kendi kaderini yaşama konusunda özgürdür."

Benim hiç özgürlüğüm olmuş muydu ki! Benim ve benden önce gelen diğer Aynalar'ın. Ve zamanı henüz gelmemiş olan, o genç çocuk Egor'un...

"Engizisyon yaşanan vakaların değerlendirmesini tamamlamıştır," dedi Maksim, etrafındaki büyücülere bakarak. "Herhangi bir yorumu ya da önerisi olan var mı?"

"*Play*" tuşuna bastım, arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Yırtık pırtık ceketimin içinde sokaklarda gezen serserileri andırıyordum. Ama bu kimin umurundaydı?

Anton Gorodetski'nin verdiği CD rastgele modunda çalıyordu. Ve düzinelerce şarkının arasından yine bana uygun olanı seçmişti. Kipelov ve Mavrin. "Sıkıntılı Zamanlar." Şu anda yapmam gereken tek şey onlarla birlikte bu şarkıyı söylemekti.

Öyle de yaptım.

Sıkıntılı zamanlar!
Özgürlüğün hayaleti bir atın üzerinde.
Dizlerine kadar kan var,
Tıpkı vahşi bir rüyadaymış gibi.
İnsanlar Yaşlı Tanrıları öldürürken,
Kendilerini eğlendiriyorlar.
İnsanlar Doğru Kelimeler'i beklerken,
Dua ediyorlar!
Gökyüzünde bir kuyruklu yıldız,
Yakında yaşanacak bir felaketin habercisi.
Aydınlık'ın yenilmiş Savaşçıları
Şenlik ateşlerinde yandılar.
Karanlık'ın Savaşçıları,
Dünyanın etrafını kuşattılar.
Binlerce kuş,
Tıpkı yağmur damlaları gibi aşağıya düştüler.

Artık kendini Vitaly Rogoza olarak adlandırma hakkına sahip olmayan kişi için sıkıntılı zamanlar. Düşen bir melek için... Karanlık melek. Sizin için ve Diğerleri için sıkıntılı zamanlar. Milenyumun bitimi. Karanlık'tan Aydınlık'ı ya da Aydınlık'tan Karanlık'ı anlatmanın imkânsız olduğu bir zaman. Ölümlerin ve savaşların zamanı. Sıkıntılı zamanlar.

Kim olduğumuzu bilmiyoruz,
Kırmızı bir yıldızın çocukları,
Siyah bir yıldızın çocukları,
Ya da yeni mezarların...
Ölüm dansı basit ve korkutucu,
Ama onun zamanı gelene kadar,
Yaşamlarımızın tüm günahları,
Sıkıntılı zamanlarla cezalandırılıyor!

Kimin çocuğu olduğumu da bilmiyorum. Ben sadece tek bir şey biliyorum: Sıkıntılı zamanlar, genellikle başkalarının günahları için, hiçbir günah işlememiş olan kişileri cezalandırır. Ya da aslında bir günah işlemişlerdir, ama cezalandırılan kişiler onlar değillerdir. Fakat benim seçim yapmama izin verilmemişti. Bana bir kader yazılmamıştı.

Hâlâ yaşıyoruz,
Bazılarımız kurtulacak, bazılarımız kurtulamayacak.
Vahşi bir dürtüyle,
Kalemizin ışıklarını söndürdük,
Bayrağı yırttık
Bu, düşmanlarımızın boyun eğdiklerinin
Bir işareti.
Ama siz bunu almayacaksınız.

Bu bir yalan!

Şimdilik hâlâ yaşıyoruz!

Şimdilik yaşıyorum. Ve şarkı söylüyorum. Kipelov ve Mavrin'in bir sonraki şarkısının şu satırları içerdiğini bilmeme rağmen şarkı söylüyorum:

Sorma – seni yanımda götürmeyeceğim.

Bakma – hayatın anlamının ne olduğunu bilmiyorum.

Başkalarının sırlarını öğrenmeyi dileme.

İşte hepsi bu kadar. Ben sadece bir ruhum, gözden kayboluyorum...

Ben sadece bir ruhum. Ben sadece bir Ayna'yım. Her şeyi yansıtmak için yaratılmış bir Ayna. Ama kendimi soru sormaktan ve inanmaktan alıkoyamıyorum. Şimdi ortadan kaybolmak için gidiyorum, ama soruyorum, umut ediyorum ve inanmak istiyorum – beni yanında götür! Götür beni!

İnanıyorum!

Umut ediyorum!

İnanıyorum.

Umut edi...

ÜÇÜNCÜ HİKÂYE

BAŞKA BİR GÜÇ

ÖNSÖZ

Yuha Mustayoki arabayı durdurdu. Kendi küçük gruplarının en kıdemli üyesiydi. Yari Kuusinen ve Raivo Nikkilya hiç konuşmadan eski Jiguli'nin arka koltuğuna sıkışmışlardı. Yuha ise ön koltuğa oturmuştu.

"Şe-re-met-ye-vo Havaalanı'na," dedi, son derece dikkatli bir şekilde telaffuz ederek. Çok tuhaftı. Rusça, Mustayoki'nin çocukken kullandığı bir dil olmasına rağmen, sonraları birçok kelimeyi unutmuştu. Ama dil öğrenme konusunda her zaman çok yetenekliydi, ayrıca şimdilerde Rusya sınırının yakınlarında yaşıyor ve Petersburg'a sık sık içki gezileri düzenliyordu. Diğerleri ise feribotla İsveç'e gitmeyi tercih ediyorlardı; gece yolculklarında, *duty free*den aldığınız sert içkilerle sarhoş olabilir, sonra da bütün bir gün boyunca uyuyup (Stockholm'ü kim ne yapsın?) dönüşte de yine bu pahalı zevkinize teslim olabilirsiniz. Ama Mustayoki inatla Petersburg'a seyahat etmeye devam ediyordu.

"Biraz da-ha hızlı lüt-fen," dedi, cümleyi yanlış kurmamaya özen göstererek.

Şoför ilerlemeye devam ediyordu. Hızlı ve dikkatli bir şekilde. Yabancıları havaalanına götürmek onun için çok büyük bir zevkti. Hayatını taksicilik yaparak kazanan, işsiz bir mühendis böyle bir ikramiyeye her zaman denk gelmiyordu. Özellikle de böyle bir zamanda, yeni yıldan hemen önce... 2000 yılı yaklaşırken, herkes

kutlama masasını zenginleştirmeye ve ailesine daha iyi hediyeler almaya çalışıyordu.

Sessizce arabanın içinde oturan bu üç Diğer, şoförün düşüncelerini dinlemiyorlardı. Ama tabii ki isteseler, bunu yapabilirlerdi.

Çevre yolunu geçtikten sonra, Yuha arkada oturan arkadaşlarına doğru döndü ve şöyle dedi: "Gerçekten gidiyoruz, kardeşlerim öyle mi?"

Yari ve Raivo sempatik bir ifadeyle kafalarını salladılar. Her şeyin bittiğine inanmak gerçekten çok zordu. Gece Nöbeti tarafından yapılan sorguların, Engizisyon'un can sıkıcı üyeleri tarafından yapılan ziyaretlerin ve tabii ki Gündüz Nöbeti'nin yetenekli vampir avukatının –Diğerleri ve sıradan insanlar tarafından oldukça iyi tanınan– gösterdiği büyük çabaların da unutulması imkânsızdı.

Serbest kalmışlardı. Bu soğuk, korkutucu ve misafir sevmeyen Moskova şehrinden kurtulmuşlar ama henüz evlerine dönememişlerdi. Şimdi de Prag'a gidiyorlardı, Engizisyon'un Avrupa ofisinin taşındığı yere... Ama serbest kalmışlardı. Hakları kısıtlanmıştı, gittikleri her yerde kayıt yaptırmaları gerekiyordu ama yine de...

"Zavallı Ollikaynen..." dedi, Raivo derin bir iç çekerek. "Çek birasını ne kadar da severdi. Lapin Kulta'nın dünyanın en iyi birası olduğunu söylerdi. Onu bir daha hiç içemeyecek..."

"Biz, onun yerine bir tane içeriz," dedi Yari.

"Üç tane," diye karşılık verdi, Yuha. "O, Regin Kardeşler'in en değerlisiydi."

"Peki ya biz?" dedi, Yari, kısa bir an düşündükten sonra.

"Biz de değerliyiz," dedi Yuha. "Biz görevimizi yaptık."

Her nedense, Yuha bu cümleyi söylediği anda üçü de bakışlarını aşağıya indirmişlerdi.

Kendilerini Regin Kardeşler olarak adlandıran bu küçük Karanlık Diğer grubu, varlıklarını yaklaşık beş yüz yıldır Helsinki'de sürdürüyorlardı. Antlaşma'nın resmi olarak kabul etmediği ama hükümlere

karşı ciddi bir ihlalde bulunmadıkları için görmezden geldiği, küçük bir Diğer topluluğunun arasında yaşıyorlardı. Zararsız ritüeller, dini şarkılar ve arkeolojik araştırmalarla meşgul olan bu yirmi ya da otuz Diğer'den, Aydınlık Varlıklar bile oldukça memnun görünüyorlardı. Karanlık Varlıklar ise Regin Kardeşleri Gündüz Nöbeti'ne dâhil etmek için birkaç girişimde bulunmuşlar, ama sonra vazgeçmişlerdi.

Yuha, Yari, Raivo ve öldürülen arkadaşları Pasi Ollikaynen yakın bir zamana kadar bu küçük Diğer topluluğunun arasında üstlendikleri rolün ilginç, hatta eğlenceli bir oyun olduğunu düşünüyorlardı. Büyükbabaları ve büyük-büyükbabaları bütün hayatlarını bu küçük grubun bir üyesi olarak geçirmişlerdi. Bu yüzden onların çocukları da Regin Kardeşler olacaktı... Tabii ki evlat edindikleri çocukları. Bir Diğer, Diğer özellikleriyle doğan bir çocuğa çok nadiren sahip olur. Ve bu, sadece güçsüz Karanlık Varlıklar'da, vampirlerde ve şekil değiştirenlerde görülebilen bir durumdur.

Tüm bunlar bu küçük Fin topluluğundaki büyücüler için hiç de kolay değildi. Onlar Diğerleri'nin özelliklerine sahip bir çocuğu evlat edinebilmek, eğitebilmek ve Fáfnir'in hizmetine sunabilmek için bütün dünyayı dolaşmak zorunda kalmışlardı. Ve bu çocuklar genellikle az gelişmiş ve egzotik ülkelerden bulunmuşlardı.

Mesela, Raivo, Burkina Faso'dan gelmişti. Şiş gözleri, yamuk yumuk, cılız bacakları ve güçsüz bir midesi olan bu küçük çocuk, fakir ailesinden on dört dolara satın alınmıştı. Hastalığı iyileştirilmiş, eğitilmiş ve Fince öğretilmişti. Şimdi kim, bu yakışıklı, siyahi, genç adamın daha önce çok farklı bir kaderi olduğunu düşünebilirdi?

Yari ise Makao'nun kenar mahallerinde bulunmuştu. Daha dört yaşındayken, büyü yeteneklerinin de yardımıyla çok başarılı bir hırsız haline gelmiş, onu evlat edinen ailenin dikkatini de bu yolla çekmişti. Aile onun için para bile ödememişti. Yari fiziksel olarak çok fazla gelişmemişti, ama Regin Kardeşler onun keskin zekasından, azmünden ve büyü yeteneklerinden son derece memnundu.

Yuha ise Rusya'dan gelmişti. Ya da Ukrayna'nın güneyinden bir yerlerden. Çocukluğundan beri seyahat etme tutkusu vardı. Yedi yaşındayken, yük trenlerine binerek ve otostop çekerek ülkeyi dolaşmış, sonra da yürüyerek sınırı geçmişti. Günün birinde ise topluluğun sadık üyelerinden Mustayoki'nin küçük evinin kapısını çalmıştı. Bunu açıklamak gerçekten çok zordu, bu kaderden başka bir şey değildi...

Kötü, alaycı kader tarafından öldürülen Ollikaynen ise gerçek bir Fin çocuğuydu.

Şoför daha önce hiç bu kadar tuhaf bir yolcu grubuna denk gelmemişti – Ukraynalı yüz hatlarına sahip, beyaz, genç bir adam, tıpkı bir zift kadar siyah bir tene sahip, uzun boylu bir adam ve çekik gözleri olan, kısa boylu Asyalı bir adam. Üçü de Fince konuşuyorlardı ya da İsveççe. Ve çok akıcı bir aksanları vardı. Ama hayatta böyle olaylar da olabilirdi...

Regin Kardeşler'in havaalanında yaptıkları ilk şey uçuş panosunu incelemekti, ama bu kurnaz ve beceriksiz Rusya bile onlar için küçük bir engel oluşturmayı başarmıştı: Prag uçağı dördüncü kez erteleniyordu. Evet, Prag'da mola verecek olan bir Duisburg uçuşu vardı, ama bu aktarmalı uçuş panoda gösterilmiyordu. Prag'a uğrayacak olan Madrid uçağı ise çok saçma bir saatte kalkmıştı. Bu yüzden Regin Kardeşler bilet ofisinde planlarını yeniden düzenlemek zorunda kalmışlardı. Ofisteki sırada iri yarı, genç bir adam vardı. Üzerine bir eşofman takımı giymiş, boynuna da parmak kalınlığında altın bir zincir takmıştı; tıpkı bir goril kadar kıllı olan ellerinde ise bir cep telefonu tutuyordu. Kısa boylu Yari'yi her an kenara itecekmiş gibi görünüyordu ama Raivo hemen bir saygı büyüsü hazırlanuştı. O andan itibaren, arkalarındaki kuyrukta biriken insanlar bu Finlilerin çok ağır hareket ettikleriyle ilgili şikâyet cümleleri kurmayı bırakmışlardı.

"Duisburg uçağına binelim," dedi Yuha, en sonunda. "O çok daha uygun. Hem çok fazla beklemek zorunda kalmayız. Prag uçağını en az üç kez daha erteleyecekler, öyle değil mi?"

Tabii ki erteleyeceklerdi. Olasılık iplikleri çok sıkı bir düğüm örüyordu, bu yüzden talihsiz uçak gece geç saatlere kadar kalkamayacaktı.

Neredeyse unutulmuş olan özgürlük hissi Lapin Kulta birası kadar keyif vericiydi. Yuha bilet gişesindeki güzel kızla konuşurken, (çoktan kafası karışmış olan) Yari ve Raivo ise etrafta dolaşan yolculara, akvaryuma benzeyen, ışıklandırılmış, küçük mağazalarda çalışan satış elemanlarına ve her büyük havaalanında bulunan uluslararası havayolu ofislerine bakıyorlardı.

Diğer'i fark eden Yari olmuştu.

"Baksana!"

Bir Aydınlık Büyücü, biniş kapılarına giden çıkışın yanındaki barda öylece duruyor ve koyu yeşil, küçük bir bardaktan kahve içiyordu. Yanında duran uzun taburenin üzerinde ise içi yarı boş olan seyahat çantası duruyordu.

Yari ve Raivo kısa bir süre bu Aydınlık Varlık'ın aurasını incelediler – son derece sakindi, duygularının kontrolü altındaydı. Regin Kardeşleri fark etmiş olmalıydı ama hiçbir tepki vermiyordu.

"Bizi ne zaman rahat bırakacaklar?" dedi Raivo, derin bir nefes alarak.

"Bizi takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette," dedi Raivo, kendinden son derece emin bir şekilde. Mahkeme oturumunda bulunmamız gerekiyor. Moskova Gece Nöbeti de tanıkların Prag'a gittiğinden emin olmak zorunda. Bizi uçağa kadar takip edecek, göreceksin."

"Ama uçağın kalkmasına daha beş saat var!"

"Niye acele etsin ki? Sonuçta o işinin başında."

Yuha elinde biletlerle geri dönmüştü. Üzerinden, zayıf bir büyü esintisi yayılıyordu – tabii ki bugünkü uçuş için hiç bilet kalmamıştı.

bu yüzden Yuha da bilet gişesinde duran kızı ve havaalanı müdürünü etkilemek için özel kaynağından çıkardığı büyüleri kullanmıştı.

"İşte burada, alın..." dedi Yuha, ama sonra bir anda durdu. Kardeşler'e dikkatlice baktı ve şöyle dedi: "Sorun ne?"

"Bir ajan. Barın orada, kahve içiyor."

Yuha hemen bara doğru baktı ve Aydınlık Varlık'ı gördü.

Tam o anda kırmızı, bulanık bir çizgi, ajanın mavi aurasının üzerini kapatmıştı.

"Canını sıkan bir şeyler var," dedi Yari.

"Bir tane daha!" dedi Raivo. "Orada, çıkışta."

Otuz yaşlarında, kısa boylu, siyah saçlı bir adam, cam kapılarının hemen yanında duruyordu. Elinde tuttuğu mendille alnını siliyor, diğer eliyle de kulağına dayadığı cep telefonunu tutuyordu. Hiçbir şey söylemiyordu, ama belli ki birinin ona verdiği uzun talimatları dinliyordu. Yanında da küçük, siyah bir çanta vardı.

Bu Diğer, bir Karanlık Varlık'tı.

"Onlar da bizi takip ediyorlar," dedi Raivo, mırıldanarak.

"Bizimle niye ilgilesinler ki?" dedi Yuha, şüpheli bir ifadeyle. "Her Diğer'in Moskova Havaalanı'nda işi olabilir!"

"Dikkatli ol, kardeşim!" diye uyardı, Yari. "Fâfnir dikkatsizlik yüzünden üzüldü ve alarm durumuna geçti."

Yuha, Tılsım'ı Moskova'ya getirme operasyonun başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra, yeniden canlanan Fâfnir'in onların dördünü de yok etmek zorunda olduğunu düşündü. Ya da en azından hâlâ hayatta olan üç kardeşi. Ama her zaman olduğu gibi hiçbir şey söylemedi.

Bu arada Aydınlık Varlık da kahvesini bitirmişti. Sonra da Karanlık Varlık'a öfkeli bir bakış atıp restorana doğru yürümeye başlamıştı. Aurası mavi rengine geri dönmüştü; kırmızı, bulanık çizginin olduğu yerde ise artık güçlükle görülebilen, kırmızı bir iz vardı.

Karanlık Varlık ise hâlâ telefonla konuşuyordu. Ya da dinliyordu...

"Gittiğimizden emin olmak istiyorlar!" dedi kurnaz Raivo. "Sanki biz burada kalmayı çok istiyoruz, ne işimiz var ki!"

Ama Raivo yanılıyordu.

Aydınlık Büyücü bir süre havaalanında dolaştı, sonra da tekrar bara oturdu. Kitap okuyor ve kahvesini yudumluyordu. Karanlık Varlık ise nihayet konuşmasını bitirmiş ve bilet gişesine doğru yürümeye başlamıştı. Regin Kardeşler o anda bir büyü izi hissetmişlerdi. Çok güçlü bir büyü. Neredeyse dördüncü seviye.

"Ne yapıyor orada?" diye sordu Raivo, giderek endişeleniyordu. "O da mı bilet alıyor? Hı? Yuba, bize engel olmayacak, öyle değil mi?"

"Bunu niye yapsın ki?" dedi Yuha, şaşkınlıkla. "Bak!"

Karanlık Varlık, elinde bir biletle gişeden uzaklaşmaya başlamıştı.

"Daha önce satılmış bir bileti iptal ettiler," dedi Raivo. "İnanabiliyor musunuz? Kesinlikle kargaşa yaşanacak..."

Evet, gerçekten bir kargaşa yaşanıyordu. Dört saat sonra, Aydınlık Varlık da dâhil olmak üzere, hepsi aynı kuyrukta bekliyordu. Hepsi. Havayolu firması, yolculardan birine, biletin kendisine yanlış satıldığını belirtmiş ve özür dileyerek bu adama bir sonraki uçağın birinci sınıfından başka bir bilet ayarlamıştı.

Karanlık Varlık ise, sanki hiçbir şey olmamış gibi, haksızlığa uğrayan yolcuların şikâyetlerini dinliyordu. Hatta gülümsüyormuş gibi bir hali vardı. Ama Regin Kardeşler'in gülümseneleri için bir sebep yoktu – Karanlık Varlık ve Aydınlık Varlık, onlarla aynı uçakta uçacaktı.

"Bize Prag'a kadar eşlik etmeye karar verdiler," dedi Raivo, en sonunda. "Bu işi çok ciddiye alıyorlar."

Yuha kafasını salladı:

"Hayır, kardeşim. Hayır. Burada yolunda olmayan bir şeyler var. Yanımıza gelip bizimle konuşmak isteyecekler, göreceksin..."

BÖLÜM 1

Gesar, analistler ve teknik ekip evlerine gidip bu gece görev başında olacak saha ajanları yönetim merkezine gelmeye başladığı zaman Anton'u çağırdı. İkinci katın koridorları taze kahve, tarçınlı, sıcak kurabiye ve yumuşak, güzel esanslı tütün kokuyordu. O yıl bu son moda pipolar neredeyse bütün Gece Nöbeti'ni ele geçirmişti. Kadınlar bile bundan kaçamamışlardı.

Anton yaklaşık bir yıldır Bilgi İşlem Departmam'nda çalışmıyordu; bilgisayarların ve onları kullanan kızların patronu artık Tolik olmuştu. İkinci sınıf bir büyücü –Anton yılın başında ikinci sınıf bir büyücü olmuştu– zamanını, klavye tıklatıp programlardaki hataları bulmaya çalışmakla harcayamazdı.

"Kahve ister misin?" diye sordu, Semyon. Anton kafasını salladı. Tam o sırada telefon çalmaya başlanıştı. Dört saha ajanının –Anton, Semyon, Garik ve Ayı– bulunduğu odanın içine bir anda sessizlik hâkim olmuştu. Hepsi arayanın patron olduğunu hissedebiliyorlardı.

Ve tabii kim için aradığını da.

Anton telefonu açarken, arkadaşları da dikkatli bir şekilde onu izliyorlardı.

"Müsait olur olmaz, benim yanıma gel," diye emretti Gesar, merhaba bile demeye gerek duymadan. "Kahveni bitir ve gel."

"Tamam," diye karşılık verdi Anton, oldukça sakin bir ses tonuyla. "Nasıl istiyorsan, Boris İgnatieviç."

Anton kısa bir süre düşündü, sonra da piposunu yaktı. Eğer Gesar onu zamanın az olduğu konusunda uyarmadıysa, bu da acele etmesine gerek olmadığı anlamına gelirdi.

"Azarlanma zamanın mı geldi?" dedi Garik. Anton sadece omuzlarını silkti. Her şey olabilirdi, Gece Nöbeti'nin amacına ihanet ettiği suçlamasından terfi almaya kadar ya da ofiste oturup burnunu dışarıya çıkarmaması gerektiğinden Karanlık Varlıklar'ın yönetim merkezine saldırı yapılması emrine kadar. Güçlü bir büyücü bir şeyler düşündüğü zaman onun planlarının ne olduğunu tahmin etmeye çalışmak son derece yararsızdı. Özellikle de bu büyücü, son birkaç aydır kötü bir ruh haline sahip olan Gesar'sa...

Aslında hepsi kendilerini çok kötü hissediyorlardı. Bu yıl art arda başarısızlıklar yaşanıyordu. Her şey yazın başlamıştı. Yasa dışı büyü yapan bir cadının sıradan tutuklanma sahnesi bir anda Karanlık Varlıklar'la yaşanan bir çatışmaya dönüşmüştü. Sonra da genç büyücü İgor –bu çatışma sırasında güçleri tamamen tükenen– iyileşmek için Artek çocuk kampına gönderilmiş ama orada da Karanlık Varlıklar tarafından planlanan iğrenç bir tuzağa düşmüştü. Alisa Donnikova adındaki cadı, İgor'u büyüleyip kendine âşık etmeyi başarmıştı. Bu cadı, Zavulon'un sevgilisiydi. Ayrıca daha önce birçok kez Gece Nöbeti'nin en karmaşık entrikalarına da müdahale etmişti. Ama Alisa bu kez cezasız kalmamıştı – İgor onu öldürmüştü. Fakat bu süreçte de kişisel savunma için verilen güç sınırlarını aşmış, bu yüzden de kaderi askıya alınmıştı.

Yaklaşık bir ay sonra ise Vitaly Rogoza ortaya çıkmıştı. Bu gerçekten çok büyük bir belaydı. İlk başta sıradan bir Karanlık Varlık olduğu düşünülmüş, sonra da Gündüz Nöbeti'ne yardım etmesi için Ukrayna'dan gönderilen gizli bir ajan olabileceğinden şüphelenilmeye başlanmıştı. Ama en sonunda, Rogoza'nın bir Ayna olduğu anlaşılmıştı. Bu, Nöbetler'in bütün tarihinde en fazla on kez yaşanan, çok nadir bir durumdu. Onu Alacakaranlık yaratmıştı. Diğer bile olmayan, son

derece sıradan bir kişiden, korkunç bir savaş makinasma dönüştürülmüştü. Keşke bu hemen fark edilseydi... Ama fark edilmemişti. Ve Ayna'yla yapılan savaşta, Yavru Kaplan ölmüş, Svetlana güçlerini kaybetmiş ve güçlü, güçsüz birçok büyücü de zarar görmüştü.

Her şey çok kötüydü, çok kötü...

Anton, Ayna'nın ortaya çıktığı durumların detaylı bir analizini yapmayı akıl edemediği için kendine defalarca lanet etmişti. Nihayetinde gizli arşivlerde buna benzeyen birçok olay vardı. Sınıflandırmaya girmeyen bir büyücünün dış görünüşü, güçlerinde yaşanan hızlı artış ve şiddetli bir çatışma. Sonra da gözden kayboluşu. Her şey bu duruma uyuyordu. Hem de son ana kadar... Vitaly Rogoza'nın havada eriyip ruhunun bedenden ayrıldığı, sonra da ona can veren Alacakaranlık'm derinliklerinde yok olduğu ana kadar...

Ama bunu ne Anton, ne Garik ne de Semyon düşünmüştü. Onlar için bir Ayna, sadece derslerde duydukları ya da arşivlerde okudukları egzotik olaylardan biriydi. Peki, Gesar ya da Olga bu gerçeğin nasıl farkına varmamışlardı? Bu kadar deneyimliyken? Nihayetinde onlar daha önce Aynalar'la karşılaşmışlardı...

Her şey kötüydü. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Sanki Karanlık, Gece Nöbeti'nin son zamanlardaki başarılarına sinirlenmiş ve darbe üstüne darbe indirmeye başlamıştı. Ama itiraf etmek gerekirse, gerçekten çok başarılıydı...

Anton, Semyon'un önerdiği ikinci kahveyi kafasını sallayarak reddetti. Sonra da oldukça dikkatli bir şekilde piposunu temizledi. Aynı anda istemsizce Ayı'ya doğru bir bakış atmıştı.

O da piposunu temizliyordu. Bu uzun, ince saplı, küçük pipo Yavru Kaplan'a aitti. Genç şekil değiştiren aslında çok nadiren sigara içerdi, daha çok arkadaşlarına eşlik etmek için... Ama artık Yavru Kaplan yoktu, Ayı da bu pipoyu, kendininkiyle dönüşümlü olarak kullanıyordu. Belki de Yavru Kaplan'ın ölümünden sonra hislerini

ifade edebilmesinin tek yolu buydu – nazik bir şekilde bu pipoyu tutmak... Ve belki, bir de Vitaly Rogoza'nın ruhunun bedeninden ayrılmaya başladığını izlemekti. Pişmanlık dolu bir bakış. Ayı, Rogoza'yı ele geçirme şansını hiç yakalayamamıştı, intikam isteğini hiç tatmin edememişti...

Tıpkı babası bir yıl önce Alisa tarafından öldürülen, Özbekistanlı, Aydınlık Varlık Alişer gibi...

Evet, Anton'un da, Gündüz Nöbeti ve onların lideriyle bir hesabı vardı. Ama tabii ki bu kapanması mümkün olmayan bir hesaptı. Antlaşma, her iki Nöbet'in de elini kolunu bağlamıştı. Engizisyon ise bu kurallara uyulup uyulmadığını sıkı bir şekilde takip ediyordu. Geriye kalan tek seçenek ise düşmanı karşılıklı bir düelloya davet etmekti... İgor'un yaptığı gibi. Peki, bunun sonuçları neydi? Cadı ölmüştü, ama büyücü, ruhunun bedeninden ayrılması tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Avrupa ofisinde yapılacak Mahkeme'nin vereceği kararı bekliyordu. Bu kararın ne olacağını tahmin etmek de çok zor değildi...

Anton ayağa kalktı, arkadaşlarını selamladı ve patronun üçüncü kattaki ofisine doğru yürümeye başladı.

Kalbinde büyük bir acı hissediyordu. Bütün dünyadaki insanların büyük bir hevesle beklediği yeni yıl kutlamalarıyla da hiç ilgilenmiyordu. İnsanlar sanki 2000 sayısı her şeyi değiştirebilirmiş gibi davranıyorlardı. Gerçekten bu sayı nasıl bir fark yaratabilirdi ki?

Anton ofisin kapısına geldiği anda ilgisini çeken bir şeyler olmuştu.

Buradaki koruyucu büyüler zaten çok güçlüydü. Gece Nöbeti binası kendini, gözlemlere karşı koruyordu. Çalışanların ofislerinde ve toplantı salonlarında ise ekstra bir koruma vardı. Ama Gesar bugün, gizliliği garanti altına almak için çok fazla çaba harcamış gibi görünüyordu: Koridordaki hava hâlâ durgun ve boğucuydu, enerjiye doymuştu. Bu görünmez duvar ise Alacakaranlık'a uzanıyordu, Anton'un erişebildiği ilk iki seviyeden daha da aşağıya...

Ofise girdi ve kapıyı sıkıca kapattı. Arkasında, kısa bir kopukluktan sonra tekrar bir araya gelen koruyucu tabakanın hareket ettiğini hissedebiliyordu.

"Otur, Anton," dedi Gesar. Sonra da oldukça samimi bir ifadeyle şöyle dedi: "Çay ya da kahve?"

"Teşekkürler, Boris İgnatieviç..." diye karşılık verdi Anton, Gesar'ın sıradan insan ismini kullanarak, "ama zaten bir tane içtim."

"Öyleyse bir tane bira içer misin?" diye sordu, Gesar, beklenmedik bir şekilde.

Anton gözlerini ovalayıp kollarını çimdiklememek için kendini zor tutuyordu. Gesar hayatın zevklerinden asla uzak durmazdı. Diskoda gençlerle dans edebilir, aptal genç kızlarla biraz flört edebilir, hatta içlerinden biriyle tek gecelik bir ilişki bile yaşayabilirdi. Egzotik yemeklerin olduğu bir restoranda otururken garsonları etrafında koşuşturup şefleri mutfak bilgileriyle titretmeyi severdi. Hatta çalışanlarıyla dışarıya çıkıp onlarla tıpkı bir arkadaş gibi, tütsülenmiş balık ve bira, turşu ve votka ya da meyve ve şarap keyfi yapabilirdi.

Ama Gesar'ın asla yapmadığı bir şey vardı: İşyerinde parti vermek. Nöbet'in en genç kadın büyücüsü Yulia'nın –herkesin çok sevdiği– doğum gününü kutlamak için bir şişe konyak içen on tahlil bölümü çalışanı dâhiyane bir yaratıcılıkla cezalandırılmışlardı. Bu önemsiz suça ortak olan Olga'nın ricaları bile bir işe yaramamıştı. Her biri için ayrı cezalar bulunmuş, özellikle de en can yakıcı olanlar seçilmişti. Mesela Yulia, Nöbet'ten bir haftalığına uzaklaştırılmış, bu süre içinde de kendi yaşındaki sıradan çocuklarla okula gitmesi istenmişti. Yulia sınıfındaki kızlarla dondurma yemeye, erkeklerle de diskoya ve film izlemeye gitmişti. Nöbet'e geri döndüğünde ise çok sinirliydi ve sürekli olarak aynı cümleyi tekrarlıyordu: "Oh, Tanrım, hepsinin ne kadar aptal olduğunu bir bilseniz! Hepsinden nefret ediyorum!"

Bu "nefret ediyorum" cümlesi için de ayrıca bir cezaya daha çarptırılmıştı. Tabii bunun yanı sıra Gesar'm "Aydınlık bir büyücü, insanlar için kötü duygular besleyebilir mi?" adlı nutuğunu da dinlemek zorunda kalmıştı.

Anton, Gesar'm tam önünde, oturmak üzere olduğu sandalyenin yanı başında öylece donakalmıştı. Ne yapacağını bile unutmuştu.

"Otursana," dedi Gesar. "Ayakta durmanın bir anlamı yok. Bira içiyor musun?"

"Hava bunun için çok uygun değil," dedi Anton, gözleriyle pencereyi işaret ederek. Dışarıda, lapa lapa kar yağıyordu. Gerçek bir Noel fırtınası. "Doğru bir hava değil... Tabii sanırın doğru yer de değil..."

Son cümlesini, soru ifadesiyle yöneltmesine kendisi bile şaşırmıştı.

Gesar kısa bir an düşündü:

"Evet, eğlenceli bir yerlere gidebiliriz," dedi, sesinde gerçek bir ilgi vardı. "Mesela, Güneybatı'da, dişçilerin gittiği küçük bir kafeye. Hayal edebiliyor musun? Moskovalı diş sökücülerin en sevdiği kafe? Belaruskaya İstasyonu'nda da küçük bir pizzacı var. İnanılmaz bir yer..."

"Boris İgnatieviç," dedi Anton, kendine engel olamamıştı. "Böyle yerleri nereden buluyorsunuz? Kayakçıların restoranı, eşcinsel barları, su tesisatçılarının gittiği barlar, pul koleksiyoncularının takıldığı mantıcılar..."

Gesar kollarını yana doğru açtı ve şöyle dedi: "Anton, sevgili arkadaşım, bizim kiminle çalıştığımızı, sana bir kez daha hatırlatmama izin ver. Biz..."

"Karanlık Varlıklar'la," dedi Anton, sonra da koltuğa oturdu.

"Hayır, oğlum. Yanılıyorsun. Biz insanlarla çalışıyoruz. İnsanlar senkronize bir şekilde ot yiyip sonra da aynı anda gaz çıkaran klonlanmış bir koyun sürüsü değildir. Her insan ayrı bir bireydir. Bizi mutlu eden şey bu. Çünkü bu, Karanlık Varlıklar'ın işini zorlaştırıyor. Ama bu aynı zamanda bizim şanssızlığımız, çünkü bizim işimizi de

zorlaştırıyor. Bu insanları anlamak için –ruhları, Nöbetler arasındaki bitmek tükenmek bilmeyen savaşın sebebi olan– onları tanımak zorundayız. Sadece ben değil, anlıyor musun? Biz! Onların hepsini anlamak zorundayız; barlarda ekstazi hapı çiğneyen, sivilceli genç bir çocuktan boş zamanlarını kaktüs yetiştirerek geçiren, dejenere olmuş, yaşlı, aristokrat bir profesöre kadar... Bu arada kaktüseverlerin gittiği barın da çok ilginç yemekleri var, ayrıca çok orijinal bir şekilde dekore edilmiş. Ama sen ve ben şu anda hiçbir yere gidemeyiz. Koruyucu güçleri hissedebiliyor musun?"

Anton kafasını salladı.

"İnan bana onları oluşturmak için çok iyi bir sebebim var. Ve kalabalık bir mekânda güvenliği sağlamak çok daha zor. Ama şu anda, bu kadar çok güç harcayabileceğimi düşünmüyorum..." Gesar elleriyle yüzünü ovuşturdu, sonra da derin bir nefes aldı. Gerçekten yorgun görünüyordu. "Bu arada... Al bunu... Küçük bir hediye."

Anton patronunun uzattığı küçük objeyi büyük bir şaşkınlıkla kabul etti. Küreye benzer bir şeydi: İnce kemik iğnelerinden yapılmış bir top... Evet, kutuplarında bulunan iki küçük, tahta diske saplanmış kavisli kemik iğneleri... Topun içi boştu... Oo, hayır. Boş değildi. Güç'le doluydu. Güç uyuyordu, hareketsiz hale getirilmişti.

"Bu nedir?" diye sordu, Anton, paniklemişti.

"Endişelenme. Bu sıvılaştırılmış bir mutluluk değil."

"Hımın... Sıvılaştırılmış mutluluk ne?"

Gesar derin bir nefes aldı:

"Nereden bilebilirim? Şaka yapıyorum. Sadece bir mecaz. Bir anlatım tarzı. Bir metafor. Sıvılaştırılması bir kenara, ben mutluluğun gerçekten var olup olmadığından bile emin değilim. Elinde tuttuğun şey beyaz, gürültü çıkaran, büyülü bir jeneratör. Eğer gerçekten –bunun altını çiziyorum– gerçekten özel bir konuşmaya, ne kullanırlarsa kullansınlar hiç kimsenin duyamayacağı kadar gizli bir konuşmaya

ihtiyaç duyarsan, bu topu avucunun içinde parçala. Muhtemelen elini kesecek, bu da bu işin kaçınılmaz bedeli. Ama ondan sonraki on iki saat boyunca hangi teknik ya da büyü kullanılırsa kullanılsın, senin etrafındaki on metrelik alan hiçbir şekilde kontrol edilemeyecek. Kayıtlar... Hımın... Birkaç masum görüntü, sohbet ve eylemden ibaret olacak. Tılsımın kendisi de hiçbir büyü yöntemiyle saptanamayacak.

"Teşekkürler," dedi Anton, karamsar bir ifadeyle. "Her nedense, böyle bir hediye bana bir ilham vermedi."

"Onun için bana tekrar teşekkür edeceksin. Pekâlâ, bira istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum. Ama neden özellikle bira?"

"Kendi koyduğum kurallara çok ciddi bir ihlal yapmamak için," dedi Gesar, gülümseyerek. Nihayetinde şu an iş yerindeyiz."

Diyafonun düğmesine bastı ve sessizce şöyle dedi: "Olya, bize bira getir."

Anton'u şu anda hiçbir şey şaşırtamazdı. Ama Gesar diyafonun düğmesini bıraktı ve açıklama yapmaya başladı:

"Galoçka olağanüstü bir sekreter. Ama dördüncü sınıf bir büyücü. Düşmana hiç farkında olmadan bilgi verebilir. O yüzden, sadece bu günlük sekreterimi değiştirdim."

Olga sadece bir dakika sonra içeriye girdi. Elindeki tepside iki büyük bardak bira, birayla dolu, iki litrelik, kristal, etkileyici bir sürahi ve peynir tabağı vardı.

"Selam, Antoşka," dedi Olga, son derece samimi bir ses tonuyla. "Sen Budweiser seviyorsun, öyle değil mi?"

"Hangi Aydınlık Büyücü Çek birasını sevmez ki?" dedi Anton, şaka yapmaya çalışarak. Başarılı olamamıştı, ama şaka yapma konusunda duyduğu istek gerçekten inanılmazdı. Bunu çok uzun zamandır istemediğini fark etmişti...

"Sveta nasıl?" dedi Olga, aynı ses tonuyla.

Anton dişlerini gıcırdattı. Ruhunda hissettiği ağırlık bir anda geri gelmişti.

"Hâlâ aynı..."

"Hiçbir ilerleme yok mu?"

Anton kafasını salladı.

"Bu akşam onu görmeye geleceğim," dedi Olga. "Sanırım artık ziyaretçi kabul edebilecek durumdadır. Onun kendini daha hissetmesini sağlayacak bir yol bulacağım. Güven bana."

Doğruydu. Güçlerini çok uzun bir süreliğine kaybetmiş olan büyük bir büyücüyü, küçük bir suç için yıllar boyunca güçlerinden mahrum edilen Büyük bir Büyücü'den daha iyi kim teselli edebilirdi ki?

"Evet, gel Olga," dedi Anton. "Sveta seni gördüğüne memnun olacak."

Gesar hafifçe öksürdü.

"Konuşmak için yeterince zamanınız olacak," dedi Olga hemen. "Anton... Sana bol şans diliyorum. Tüm samimiyetimle bol şans diliyorum..."

"Ne için?" diye sordu, Anton, şaşırmıştı.

Olga cevap vermek yerine Anton'a doğru eğildi ve onu nazik bir şekilde dudaklarından öptü.

"Ama!" dedi Gesar, tek söyleyebildiği bu olmuştu.

"Biz, Anton'la bedenlerimizi değiş tokuş ettikten sonra," dedi Olga, "sen, beni ondan kıskanma hakkını kaybettin. Özellikle de böyle küçük bir şey için. Haydi, ama çocuklar! Kendinize gelin, çok içmeyin ve herhangi bir sorun olursa hemen beni arayın."

"Sorun mu?" dedi Gesar, kaşlarını çatarak. Ama Olga çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Büyük Büyücü, genç kadının gidişini izledi ve kapı kapandıktan sonra derin bir nefes alarak şöyle dedi: "Büyük bir büyücüyle yaşamak gerçekten çok zor. Benim için bile. Sen bununla nasıl başa çıkıyorsun, Anton?"

"Svetlana'nın büyük bir büyücüye dönüşecek zamanı olmadı," dedi, Anton. Sonra da biralardan birini aldı ve büyük bir yudum içti. Mükemmeldi. Tam olması gerektiği gibi...

"Ama sen bu durumdan memnunsun, öyle değil mi?" dedi Gesar.

"Hayır." Anton yoğun bir tadı olan keçi peynirinden bir dilim aldı. "Değilim."

"Neden?" dedi Gesar, büyük bir merakla. "Önünde, onunla eşit bir şekilde yaşayabileceğin yaklaşık yetmiş yıl var. En kötü ihtimalle elli yıl."

"Gesar, eğer sevdiğim kadın kendini işe yaramaz bir kötürüm gibi hissediyorsa, ben nasıl mutlu olabilirim? Hele de bu benim hatamsa, en azından bir kısmı?"

"Bir kısmı mı?"

Anton kafasını salladı. "Evet, kesinlikle. Bir kısmı."

Gesar duraksadı. Sonra da Anton'un yaklaşık üç hafta önce sormasını beklediği ama artık sormayacağını düşünmeye başladığı o soruyu yöneltti:

"Bana Zavulon'la aranda neler geçtiğini anlatır mısın?"

"Benim evime geldi. Tıpkı daha önce olduğu gibi."

"Ve yine senin vampir arkadaşının yardımıyla mı içeriye girdi?"

"Hayır. Ben geçen seferden sonra, onun, evime girişini yasakladım. Zavulon'un nasıl içeriye girdiğini anlayamıyorum."

Gesar kafasını salladı. Sonra da birasından bir yudum aldı.

"Sonra bana... İhanet etmem gerektiğini söyledi. Vitaly Rogoza'nın, Gece Nöbeti'nin artan gücüne karşılık olarak Alacakaranlık tarafından yaratılan bir Ayna olduğunu ve asıl amacının Svetlana'yı öldürmek ya da onu güçlerinden mahrum bırakmak olduğunu anlattı. Ve eğer Engizisyon'un oturumuna geç kalırsam, Rogoza'nın Svetlana'nın güçlerini alacağını söyledi."

"Sen de bunu kabul mü ettin?"

Anton cevap vermeden önce bir süre düşündü. Bu konuşmayı daha önce kafasında birçok kez planlamıştı. Ama doğru kelimeleri hiçbir zaman bulamamıştı...

"Gesar, geriye kalan tek seçenek karşılıklı meydan okumaydı. O zamanda ya Svetlana öldürülürdü ya da..."

"Ya da?" dedi Gesar, büyük bir ilgiyle.

"Ya da bir sürü Diğer... Nöbet'in daha güçsüz üyeleri. Bizi aynı ölçüde zayıflatmak için."

Gesar kafasını salladı:

"Bunları kendi kendine mi anladın?"

"Hayır, tam olarak değil. Arşivleri araştırdım ve buna benzer birkaç olay buldum. Bu olaylardan biri, Kiev Gece Nöbeti'nin tamamının ölümüyle sonuçlanmış, liderleri hariç, Aleksandr Von Kissel. Ayna'nın o zamanki amacı belli ki Von Kissel'miş, ama o kendini korumayı başarmış. Sonuç olarak da sıradan ajanlar ve büyücüler ölmüş."

"Peki, neden benimle iletişime geçmedin?" diye sordu, Gesar. "Neden beni, Zavulon'un ziyareti konusunda uyarmadın?"

"Onun asıl amacının ne olduğunu nasıl bilebilirdim? Belki de sadece buydu – sana gelip tavsiye istemem. Belli ki Zavulon beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu, ama ben bu tuzağın ne olduğunu bulamamıştım. Bunlara sana anlatmak ya da tamamen sessiz kalmak hata olabilirdi. Bu yüzden ben de üçüncü yolu seçtim. Ayna'nın, Svetlana'ya ulaşmasını önlemeye çalıştım. Çok ilkel bir yöntem kullanarak – onun arabasına çarptım."

"Bravo," dedi Gesar, tuhaf ve tiz bir ses tonuyla. "Aferin, Anton. İşe yaramadı ama iyi bir denemeydi. Peki, Rogoza'nın kim olduğunu neden kimseye söylemedin?"

"Sen neden kimseye söylemedin, Boris İgnatievič?" diye sordu. Anton kafasını kaldırarak. "Yoksa bana, Ekim 1905'de Kiev'de yaşanan olayların araştırılmasını yürüten kişinin sen olmadığını mı

anlatmaya çalışıyorsun? Ya da hafızan bir yüzyılı aklında tutamayacak kadar zayıf mı? Olaylar birbirinin neredeyse aynısı. Vladimir Sobolev, Poltava'dan Kiev'e geliyor ve Gece Nöbeti'ne kayıt oluyor. Sonra bir anda genç bir fahişenin cinayet mahallinde bulunuyor. Ve bunun vampirizm olduğuna dair belirgin kanıtlara ulaşılıyor. Sonra da dağılmış bir cadı ayininin yakınında bir yerlerde yakalanıyor..."

"Ben seni neden çağırdım?" diye sordu, Gesar, öfkeli bir ses tonuyla. "Karanlık Varlıklar'la olan şüpheli münasebetlerin hakkında soru sormak için mi, yoksa senin bana yapacağın suçlamaları dinlemek için mi?"

"Sen, beni bira içmek için çağırdın, Boris İgnatieviç. Ve bir şeyler yapmamı istemek için."

Gesar derin derin nefes almaya başladı. Sonra da kafasını salladı. "Hayır, istemeyeceğim. Ben hâlâ sana emir verme hakkına sahibim."

"Tamam," dedi Anton, büyük bir memnuniyetle. "Tartışmayacağım. Bana verilen emirleri yerine getireceğim. Sonuna kadar. Ama senin istediğin bu değil, öyle değil mi? Girişken olmayan itaatkâr bir ajan?"

Gesar omuzlarını silkti.

"Pekâlâ. Sen kazandın. Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Anton."

"Önce bana bir cevap ver... Ayna'yla ilgili."

"Dinle, öyleyse. Ayna bugüne kadar dokuz kez ortaya çıktı. Yani eğer belgelerle kanıtlanmış örnekleri göz önüne alacak olursak. Bunlardan ikisi bizim tarafımızdaydı. Son üç Ayna ise Karanlık Varlıklar'ın tarafındaydı. Ve hep Aydınlık Varlıklar'ın büyük bir avantaja sahip olduğu ya da geniş çaplı bir operasyon hazırlığı yaptığı zamanlarda ortaya çıktı. Bir Ayna'yla savaşmak imkânsızdır. Her türlü büyü saldırısını, düşmanının seviyesine yükselerek etkisiz hale getirir. Ve kendini, sıradan saldırılardan, büyü yöntemleri kullanarak korur.

Yapabileceğimiz tek şey kimin kurban edileceğini seçmektir: Bir sürü orta seviye büyücü mü yoksa Büyük Büyücüler'den biri mi?"

"Sen de Yavru Kaplan'ı ve Svetlana'yı kurban etmeye karar verdin."

"Ben bir şeye karar vermedim! İlk başta, Yavru Kaplan öldürülene kadar bir Ayna'yla karşı karşıya olduğumuzdan bile emin değildim!" dedi Gesar, yumruğunu masaya vurarak, bira dökülmüştü. "Hiç kimse ölmemeliydi. Tüm bunlar, Rogoza'nın yakalanmasıyla –bu da onun bir Ayna değil, sıradan bir ajan olduğu anlamına gelirdi– ya da bizim geri çekilmemizle sonuçlanmalıydı. Yavru Kaplan'ın öleceğini tahmin etmiyordum!"

"O çok fevri bir kızdı."

"Hayır, Anton. Yanılıyorsun. O çok güçlü ve fevri bir Diğer'di ama mükemmel bir kontrole sahipti. Onun bu ölümü.." Gesar duraksamıştı. "Sanırım, onun Andrey Tyunnikov'a olan hislerini küçümsemişim..."

"Son zamanlarda çok sık görüşüyorlardı," diye itiraf etti Anton. "Andrey, onun şehir dışındaki evine bile gitmişti. Yavru Kaplan özel hayatının gizli kalmasına çok özen gösterirdi. Peki Andrey... Rogoza'nın odasına neden girdi?"

"Yavru Kaplan'a gösteriş yapmak için..." dedi Gesar, derin bir nefes alarak. "Ah, siz küçük çocuklar, hâlâ toysunuz, birbirinize palavralar atıyor; büyü güçlerinizi, savaş yaralarınızı, tılsımlarınızı gösteriyorsunuz... Neden sizin içinizde bu kadar çok insani aptallık var?"

"Çünkü biz insanız. Diğer olan insanlarız ama hâlâ insanız. Ve henüz gerçek Diğerleri'ne dönüşmedik."

Gesar kafasını salladı:

"Haklısın, Anton. Siz insan hayatının tamamını yaşamak zorundasınız, seksen ya da yüz yıl. Sonra ailenizi ve insan olan tüm sevdiklerinizi kaybetmek zorundasınız, binlerce yıllık imparatorluklar kuran politikacıların ve bir ya da iki nesil boyunca sürecek ebedi gerçeklerini yaratan filozofların ne kadar aptal olduklarını görmek

zorundasınız... İşte o zaman gerçek bir Diğer olursunuz. Ama ilk hayatınızı -sıradan insan hayatınızı- yaşarken hâlâ insansınızdır. Alacakaranlık'a da girseniz, büyüler de yapsanız, hatta olasılık çizgilerini bile okusanız... Sen hâlâ insansın, Anton. Svetlana da öyle. Yavru Kaplan ve Andrey de... Ve Karanlık'm sizi yakaladığı yer, o insan olan tarafınız... Sizin zayıflığınız, duygularınız..."

"Aşk gerçekten bir zayıflık mıdır?"

"Eğer içinde bir aşk varsa, bu bir güçtür. Ama eğer sen aşka düşmüşsen, bu bir zayıflıktır."

"Biz henüz başka bir yol bulamıyoruz..."

"Bulabilirsin, Anton. Bu senin için zor ama bulabilirsin..." dedi Gesar, Anton'un gözlerinin içine bakarak. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır. Denediğine inanıyorum... En iyisini."

"Evet, denedim. Ve başardım, bu gerçekten çok şaşırtıcı."

"Yavru Kaplan ve Andrey öldü, Svetlana güçlerini kaybetti. Sen hâlâ başardığını mı söylüyorsun?" dedi Anton, öfkeli bir şekilde.

"Evet. Çünkü diğer seçenekler çok daha kötüydü. Sana şaşırtıcı gelebilir ama tüm bu olanlar Zavulon ve köpeklerinin hiçbir işine yaramadı," dedi Gesar, gülümseyerek. Soğuk, alaycı bir gülümseme. Rahatsız edici, manalı bir gülümseme.

"Yine de bunun Svetlana'ya bir yardımı olmaz..." dedi Anton, ama sonra birden duraksadı, çünkü Gesar kafasını sallıyordu.

"Henüz hiçbir şey bitmedi, Anton. Aksine daha yeni başlıyor."

Gece Nöbeti lideri ikisine de birer bardak daha bira doldurdu, sonra kendi birasından bir yudum aldı ve arkasına yaslandı.

"Boris İgnatieviç..."

"Anton, her şeyi anlıyorum. Yorgunsun. Ben de çok yorgunum, hepimiz çok yorgunuz, hepimiz ümitsizlikle, acıyla, ıstırapla doluyuz. Ama savaştayız ve bu savaşın bitmesine daha çok var. Eğer bundan

çekilmek istiyorsan, git. Sıradan bir Aydınlık Varlık gibi yaşa. Ama Nöbet'te olduğun sürece... Nöbet'te misin Anton?"

"Evet!"

"Harika! Birayı sevdin mi?"

"Evet," diye mırıldandı, Anton.

"Bu da harika! Çünkü bu kutsal içeceğin anavatanına uçuyorsun. Prag'a."

"Ne zaman?" diye sordu Anton, son derece aptal bir şekilde.

"Yarın sabah. Ya da öğleden sonra. Sabah uçuşu akşam saat altıya kadar ertelenecek. Sen de Prag'da mola verecek olan başka bir uçakla gideceksin."

"Neden?"

"Engizisyon'un Avrupa ofisinin Bern'den Prag'a taşındığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Şu aptalların çaldığı Fáfnir Pençesi yüzünden.."

"Kesinlikle. Ama zaten, Engizisyon'un her elli ya da yüz yılda bir bulunduğu yeri değiştirme geleneği vardır. Bu seferki ise Bern Nöbetler'i için büyük bir utanç kaynağı oldu... Her neyse... Şimdi oraya yerleştiler ve nihayet bizim olayla ilgilenmeye başladılar."

"Öyleyse, bu hediyeyi almamın sebebi... İgor mu?"

"Evet. İgor zaten orada. Biz resmî bir şikâyette bulunup bunun Karanlık Varlıklar'ın kasıtlı bir planı olduğunu, Alisa Donnikova'nın İgor'u büyülediğini ve İgor'un bu sinir patlamasına da tüm bunların sebep olduğunu belirttik... Tabii ki küçük bir çocuğun boğulduğu o talihsiz olaya da... Ama elbette Karanlık Varlıklar da İgor'un, Alisa Donnikova'yı kendi tarafına çekme maksadıyla büyülediğini iddia edecekler."

Anton bu anlamsız suçlamaya öfkelenmişti – bir cadıyı kendi taraflarına çekmek! Sanki bir Karanlık Varlık, Karanlık olmayı bırakabilirmiş gibi... Bir cadıyı korkutmak, onunla işbirliği yapmak,

ona rüşvet vermek ya da şantaj yapmak, bunların hepsi mümkün olabilirdi. Ama bir cadıyı kendi taraflarına çekmeye çalışmak...

"Mahkeme kimin suçlu olduğuna ve İgor'un kaçıncı derece bir sorumluluk taşıdığına karar verecek. Genç adam, Alisa'yı resmî bir düelloya davet etmiş, Nöbet'in bunda bir suçu yok. Ama eğer Engizisyon, İgor'u, kendini savunurken kullandığı güç sınırlarını aşmakla ya da kasıtlı bir kışkırtmayla suçlarsa, o zaman İgor için geriye tek bir yol kalır. Alacakaranlık. Zaten yarı ölü gibi... Ve savaşmak istiyormuş gibi de görünmüyor. Ama bizim, İgor'a ihtiyacımız var, Anton. Ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu tahmin bile edemezsin!"

"Boris İgnatieviç, orada gerçekten neler oldu?"

"Gerçekten mi? Bilmiyorum. Biz herhangi bir kışkırtma falan planlamadık, bu konuda bana güvenebilirsin. İgor'u tatile gönderdim, çünkü kendini tamamen tüketmişti. Genç Öncü Kampı'mn, güçleri onarma konusunda ne kadar başarılı olduğunu biliyor musun? Gülümseyen çocuk yüzleri, mutlu kahkahalar, neşeli sesler..." Gesar'ın sesi öylesine ısınmıştı ki Anton, Gece Nöbeti liderinin sanki her an dudaklarını yalayıp mırlamaya başlayacağını düşünmüştü. "Ya biz yaptığmız suçlamada haklıyız ve İgor'u kurtarmak için bir şansımız var ya da bu olanların hepsi trajik bir tesadüf... Ve eğer gerçekten bir tesadüfse, o zaman Engizisyon'un bizi suçlaması için bir sebep olamaz. Ama İgor tüm bu olanlardan sonra hayatta kalmaz. O küçük çocuğun ve Alisa'nm ölümü yüzünden kendini cezalandırır."

"Alisa için neden üzülsün ki?"

"İgor, ona gerçekten âşık olmuş... Başka bir deneyimsiz Diğer örneği daha." Gesar, Anton'un değişen yüz ifadesine bakarak kafasını salladı: "Evet, ona âşık olmuş, hiç şüphesiz. Bu yüzden sen Prag'a gidiyorsun. Mahkeme'deki temsilcimiz olarak. Hem avukat hem de davacı olarak. Sana şimdi bütün gerekli belgeleri vereceğim."

"Aa... Ama..." Anton'un kafası karışmıştı. "Benim hiç deneyimim yok."

"Kimsenin yok. Ama sen bu deneyimi kazanacaksın. Hislerim, bana yasal anlaşmazlıkların çok fazla... çok daha fazla olacağını söylüyor. Adil savaşların ve mücadelelerin yerine. Endişelenme. Mahkeme oturumu başladığında, muhtemelen ben de Prag'a gelmiş olacağım. Svetlana ve Olga'yla birlikte."

"Svetlana'yı neden getireceksin?"

"Belki, Svetlana'mn güçlerini, Karanlık Varlıklar'ın kışkırtmaları yüzünden kaybettiğini kanıtlayabiliriz. Bunu yapabilirsek, Svetlana'nın eski haline gelmesi için izin almayı da başarabiliriz."

"Nasıl eski haline gelecek?"

"İgor'un yaptığı gibi. Sorun Svetlana'nın, güçlerini hızlı bir şekilde –birkaç ay içerisinde– onaramayacak olması değil. Bunu yapabilir! Ben ikinci ya da üçüncü seviye bir büyücü için iyileşme izni almayı başarabilirim ama büyük bir büyücünün güçlerini onarmak çok farklı bir konu. İşte asıl sorun bu. Bunu yapmak için Engizisyon'un iznine ihtiyacımız var. Ve Moskova şubesinin değil. Bunun en azından Avrupa ofisi olması gerekiyor." Gesar bardağını havaya kaldırdı ve gülümsedi:

"Şerefe, Anton. Senin başarına içelim."

"Boris İgnatieviç, şu anda bile bana her şeyi anlatmıyorsun!" dedi Anton, sesi neredeyse bağırıyormuş gibiydi.

"Hayır. Tam aksine, anlatmam gerekenin çok daha fazlasını anlatıyorum. Ama eğer 'uyuyamama' hastalığıyla acı çekmek istiyorsan..." Gesar dikkatli bir şekilde düşündü. "Öyleyse geçen yıldan beri olanları bir araya getir: Kader Tebeşiri, Alisa Donnikova'nm ölümü, Ayna'nın ortaya çıkması, soytarı Regin Kardeşler ve Fafnir Pençesi... Ve ikinci milenyumun bitiminde, her yerde yaşanan sinir bozuklukları..."

"Ama tüm bunları birbirine bağlayan tek bir iplik bile yok," dedi Anton, hiç düşünmeden.

"Öyleyse, iyi uykular," dedi Gesar, gülümseyerek.

Aralık ayının sonu, son derece saçma ve telaşlı olayların yaşandığı bir zamandır. Hummalı bir tatil hazırlığı zamanı, hediyeler alıp arkadaşlarla çalışma saatlerinde bile şampanya içme zamanı. Caddeleri süsleme zamanı ve yeni yıl ağacı satan pazarların zamanı. Yaklaşan Noel ve yeni yılla birlikte Diğerleri'nin arasında yaşanan ebedî çatışmalar bile azalıyordu. Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar birdenbire kısa süreli bir hayal âlemine dalıyor, hatta bazen rakiplerini ve onlarla yaşadıkları sorunları bile unutma eğilimi içerisine giriyorlardı. Elbette en önemsiz ve güçsüz olanlarını...

Edgar –Karanlık büyücü– Estonya'nın başkentinden Rusya'ya geldiğinden beri ilk kez günlük operasyon toplantısına geç kalmıştı. Sebebi çok saçmaydı, ama her onurlu büyücü bunu yüksek sesle söylemekten utanırdı.

Edgar, Çistoprudnıy Bulvarı'ndaki gölde ördekleri besliyordu. Birdenbire aklına gelen anılara teslim olmuş, bu yüzden zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Tıpkı bir bardak bira içen bir yeni yetme gibi hayallerinin arasında kaybolmuştu. Oradan ayrıldığında ise toplantının çoktan başlamış olduğunu farkına varmıştı.

Eğer yaşın insana öğrettiği bir şeyler varsa, bunlardan biri de geç kaldığınız zaman acele etmenize kesinlikle gerek olmadığıdır. Bu yüzden Edgar da taksi durdurmak ya da metroya doğru koşmak için hiç acele etmemişti. Bazen gölün kenarında bazen de buzun üzerinde çırpman yaban ördekleri için aldığı kurabiyesini yiyerek son derece sakin bir şekilde Çistiye Prudı İstasyonu'na doğru ilerlemeye başlamıştı. Noel karı, ayaklarının altında neşeli bir şekilde hışırdıyordu.

Edgar yirmi dakika sonra, son derece sakin bir şekilde Gündüz Nöbeti ofisinden içeriye girdi. Ağırbaşlılığından hâlâ hiçbir şey kaybetmemişti. Kapıdaki yaşlı vampir çift yeni yıl ağacını süslüyorlardı. Edgar'ı tam da olması gerektiği gibi selamlamışlardı – uysal ve saygılı bir biçimde.

"Patron seni soruyor," dedi erkek vampir. "Gelir gelmez, onun yanına gitmeni istedi."

"Teşekkürler, Filippiç," dedi Edgar. "Patron ofisinde mi?"

"Evet."

"Aa, bu arada mutlu yıllar!"

"Sana da Edgar!"

Edgar en üst katlara çıktı ve Alacakaranlık'ın içinden Zavulon'a bir Hojd işareti gönderdi.

"Gir," dedi Zavulon.

Gündüz Nöbeti lideri, çalışanlarından, hiyerarşik düzene çok sıkı bir şekilde uymalarını isterdi ama aynı zamanda da güvenlik görevlileri arasındaki en sefil kurtadamın özgürlüğüne saygı duyar, Nöbet'in en güçlü büyücülerine de güvenirdi. Edgar'a bugünkü toplantıyı neden kaçırdığını bile sormamıştı. Eğer kaçırdıysa, bunun gerçekten çok önemli bir sebebi olduğunu bilirdi.

Ama bunun önemli bir sebebi yoktu. Bu yüzden de Edgar, Zavulon'a gerçekleri anlatmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Özellikle de bugün için planlanmış önemli operasyonlar olmadığından... Eğer ciddi bir durum söz konusu olsaydı, ona ya Alacakaranlık'tan kolaylıkla ulaşırlar ya da cep telefonundan aramayı denerlerdi. Bu yüzden de Edgar kendini hiç suçlu hissetmiyordu.

"İyi akşamlar patron."

"İyi akşamlar, Edgar. Hava nasıl?"

"Karlı ama rüzgâr yok. Hoşuma gitti. Bugünkü toplantıyı kaçırdığım için özür dilerim, patron. Önemli bir şey yoktu, değil mi?"

"Hayır, yoktu. Ama şimdi var."

Zavulon, her zamanki gibi, gri bir takım elbise ve gömlek giymişti. Edgar o anda, Zavulon'u daha önce hiç başka bir kıyafetle görmediğini düşündü. Sıradan insan dünyasında olduğunda, hep gri bir takım elbise ve gömlek giyiyordu. Alacakaranlık formundayken ise üzerinde hiçbir şey olmuyordu.

"Hayallere daldım, patron inanabiliyor musun? Çistıye Prudı boyunca yürürken, Samara'yı ve 1912 yılını hatırladım."

Zavulon hafifçe gülümsedi. Sonra da sessizce mırıldanmaya başladı:

"Fotoğraf stüdyosu... Samara yine sisler içinde... 1912..."

Gündüz Nöbeti liderinin berrak, ahenkli bir ses tonu vardı. Bu iki Karanlık Varlık birbirlerini çok uzun yıllardır tanımalarına rağmen Edgar, Zavulon'u ilk kez şarkı söylerken görüyordu.

"Ördekleri mi besliyordun?" diye sordu Zavulon.

"Evet."

Zavulon derin bir nefes aldı. Kısa bir an anılarına teslim olmuştu. Çok kısa bir an. Tam olarak otuz saniye.

"Pekâlâ, Edgar. Yarın Prag'a gidiyorsun."

"Mahkeme için mi?"

"Evet. Birkaç olayın duruşması yapılacak. Bunların arasında Alisa'nın öldürülmesi ve Regin Kardeşler olayı da var."

"Ama Regin Kardeşler'i yarın serbest bırakınayacaklar, öyle değil mi? Yoksa Aydınlık Varlıklar fikirlerini değiştirdiler mi?"

"Hayır, değiştirmediler. Bu olayı, Mahkeme'nin Avrupa ofisine devrettiler. Sanırım Gesar suçu bizim üzerimize atmaya çalışacak. Sanki bunu biz planlamışız gibi. Ya da onları kışkırtmışız gibi."

"Ama hiçbir kanıtları yok! En ufak bir kanıtları bile!"

"Ben de bu yüzden seni Prag'a gönderiyorum. Gidip neler olduğuna bir bak. Hiç kimseye alttan alma. Yeterince tahammül ettik, son iki yıldır onlara boyun eğiyoruz, artık kafamızı kaldırma zamanı."

"Koşullar öyle gerektirdi," dedi Edgar. Noel'i ve 2000 yılını eski, gotik Prag'da karşılama ihtimali onu gerçekten heyecanlandırmıştı. Edgar bu karamsar şehri çok severdi, Avrupa ruhunun somut bir örneğiydi. Karanlık Varlıklar'ın kendini özgür ve rahat hissettiği bir yerdi.

"Bu arada. Muhtemelen Regin Kardeşler'le aynı uçakta gideceksin. Uygun bir an yakala ve onlara Moskova Gündüz Nöbeti'nin, kendi bölgesi içerisinde acı çektirilen Karanlık Varlıklar'ı terk etmeye hiç niyeti olmadığını anlat. Panik olmamalarını söyle. Ya da cesaretlerini kaybetmemeleri gerektiğini."

"Biz gerçekten onları savunacak mıyız?"

"Evet, gerçekten savunacağız. Göreceksin Edgar, bu tuhaf üçlüyü de kapsayan birkaç planım var. Bir süreliğine bu işbirliğine ihtiyacım var. Bu yüzden onlara çok dikkat et. Aydınlık Varlıklar muhtemelen onların arkasına bir ajan takacaklar. Ona da çok dikkat et. Müdahale etmesine izin verme. Gereksiz bir çatışmaya dâhil olma, onu sadece uzaktan izle, hepsi o kadar."

"Anladım, patron."

"Bunları al," dedi Zavulon, masanın yanında duran kasayı açıp iki tılsım ve güç dolu bir değneği Edgar'a uzatarak. "Sis'i kullanmaya ihtiyacın olacağını pek sanmıyorum, ama her türlü ihtimale karşı... Değneği tekrar nereden dolduracağını da biliyorsun."

"Kosnitsa'dan mı? Ölü kemiklerinin bulunduğu yerden?" diye sordu, hemen.

Zavulon kafasını salladı.

"Karanlık!" dedi Edgar, neredeyse kendi kendini kıskanacaktı. "Yetmiş yıldır oraya gitmedim!"

"Aynı zamanda kendini de arındırabilirsin," dedi Zavulon. "Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Edgar kaşlarını çattı. Arkadaş olabilirlerdi ama nihayetinde Zavulon sınıflandırmanın ötesinde bir büyücüydü. Edgar ise henüz birinci seviyeye bile ulaşamamıştı, fakat bunu yapabilecek potansiyele sahipti. Edgar hâlâ sıradan insan ismini kullanmaya devam ediyordu, ama diğer bir taraftan da soyadı tamamen unutulmuştu.

"Tekniğini öğrendim. Yani genel anlamda." Belli ki Edgar bunu söylemekten hiç hoşlanmamıştı.

"Öyleyse pratik yapabilirsin," dedi Zavulon, konuyu kapatarak. "Hepsi bu kadar. Şimdi git ve hazırlan. Eğer yarım kalan bir iş varsa, başkasına devret. Şagron'a ya da Belaşeviç'e."

"Anladım, patron. Tamam."

"İyi şanslar."

Edgar patronun ofisinden çıktı, kısa bir an kendi ofisine baktı, sonra da Şagron'a bir not yazarak evine doğru yola çıkmadan önce onu Alacakaranlık'a astı.

Tam o sırada Alita'yla karşılaştı.

"Selam güzellik!"

"Selam, Edgar. Buz patenine gitmeye ne dersin?"

"Hiç zamanım yok."

"Haydi, ama," dedi genç cadı. "Neredeyse yeni yıl geldi, daha ne işiyle uğraşıyorsun? Aydınlık Varlıklar şu anda her zamanki oyunlarından çok şampanyalarının kalitesiyle ilgileniyorlar. Tatil eğlenmek içindir, çalışmak için değil."

"Bu tartışılır," dedi Edgar, derin bir nefes alarak. "Ama her neyse, zamanım yok. Gidiyorum."

"Nereye?"

"Prag'a."

"Aa!" dedi Alita, kıskanç bir ifadeyle. "Ne kadarlığma?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir hafta..."

"Yeni yıla Prag'da girmek!" dedi Alita, derin bir iç çekerek. "Üstelik sıradan bir yeni yıl da değil, 2000 yılı... Sanırım ben de seninle gelmeliyim."

"İstiyorsan, gel." Edgar, onu vazgeçirmeye çalışmamıştı. "Ama benimle değil. Ben eğlenmeye gitmiyorum."

Edgar da onu kıskanmıştı: Eğer genç cadı Prag'a gitseydi, büyük bir vicdan rahatlığıyla dinlenebilirdi. Ama aslında Edgar da nedensiz yanılsamalarla meşgul olmadığı bu tarz seyahatlere çok fazla çıkmıştı.

Her zaman yapılacak bir sürü iş oluyordu. Özellikle de tatil zamanlarında – ne şanssızlık. Ve en önemli tatil zamanlarında (yeni bir milenyuma girmenin önemli bir olay olmadığım kim iddia edebilir?) en karamsar prognozların[26] tahmininden bile daha fazla iş oluyordu.

Edgar eve doğru giderken olasılıkları hızlıca gözden geçirdi ve Prag'a giden sabah uçağının akşama kadar erteleneceğini, bu yüzden Prag'da mola verecek olan başka bir uçakla –öğleden sonra uçuşu– gitmek zorunda kalacağını fark etti. Tabii ki bu uçak için hiç bilet kalmamıştı, özel ayrılmış yedeklere de güvenemezdi. Ama bu durum Edgar'ın hiç canını sıkmıyordu. Aynı anda iki kişiye satılan bilet numarasından daha kolay ne olabilirdi ki? Ve tabii ki "doğru" bilet Diğerleri tarafından satın alman olacaktı. Uçağa binmeden sadece bir dakika önce alınmış olsa bile...

Bir Diğer'in, eşyalarını toparlaması fazla uzun sürmezdi. Her şeyi yolda almak varken neden yanında taşınma zahmetine katlansındı ki? Edgar'ın valizinde de sadece tılsımlar, güçle dolu bir değnek, içinde çöpe atılmış dergilerin bulunduğu bir çanta ve yeşil Amerikan paraları vardı. Tabii ki bir Diğer para harcamasına gerek olmadan istediği her şeyi alabilirdi, ama boş yere Güç harcamaya gerek yoktu. Ayrıca her

26 Hastalık tahmini yapan kişi. (ç. n.)

müdahalenin etkisi de farklıydı. Bir dilim kek için satıcının aklıyla oynamaya kalkarsanız, Gece Nöbeti bir anda izinsiz bir müdahale yüzünden yakanıza yapışabilirdi. Bu tam onlara göre bir davranıştı.

Ayrıca Edgar satıcı için de üzülürdü. Tabii ki kek onun umurunda değildi. Ama ya aniden bir cip çalması gerekseydi? İnsanlar, Diğerleri'nin dayanağıydı. Besin kaynağı ve temeli. Onlara iyi bakmaları gerekiyordu. Ve böyle bir düşünce tarzının daha çok Aydınlık Varlıklar'ı anımsattığını düşünmeye de gerek yoktu.

Karanlık Varlıklar "iyi bakmak" ile "üzerine titremek" arasındaki farkı biliyorlardı.

Çok iyi biliyorlardı.

Edgar uyumak için geceyi seçmişti, ama bu tuhaf zamanda uyumak tahmin ettiğinden daha da zordu. Uykuya dalarken bile, Alita'yla buz pateni yapmaya gitmediği için pişmanlık duyuyordu.

Edgar sabah olduğunda, birinin, onun doğal büyü kabuğu üzerinde çalıştığını fark etti. Bükülmez iplerle sıkıca örerek güçlendirmişti. Bu tabii ki Zavulon'du, başka kim olabilirdi ki? Hiç kimse olamazdı. "Hımın..." dedi Edgar, kendi kendine. Bu görev giderek karmaşık ve tehlikeli bir hal alıyordu. Yoksa Zavulon sadece güvence altına mı almaya çalışıyordu?

Aydınlık Varlıklar'la yaşanan çatışmalar giderek sıklaştığından, Zavulon birçok Gündüz Nöbeti üyesi için kişisel korumalar oluşturmuştu. Peki, bu kadar koruyucu kalkanı devam ettirebilecek enerjiyi nereden buluyordu?

Muhtemelen, Moskova'da bu sorunun cevabını bilen sadece iki kişi vardı – Zavulon ve onun ebedî düşmanı Gesar. Ve belki bir de Engizisyon. En azından en kıdemli üyeleri.

Şagron, Edgar'ı havaalanına bırakmayı teklif etmişti. Belli ki yeni iyileştirilmiş olan büyücü Moskova tatil havası içindeyken, onun gibi yeni onarılmış BMW'siyle dolaşmaktan hoşlanıyordu. Bunun

için bulduğu bahane ise son derece basit ama ikna ediciydi: güncel olayların değerlendirilmesi. Edgar'ın ona anlatabileceği çok fazla bir şey yoktu. On üç yaşında Alacakaranlık'a girebildiğini fark eden ve oradayken, tamamen istemsizce aynada kendine bakan histeri hastası, küçük bir kız vardı. Onunla konuşulmalı, güveni kazanılmalı ve ona destek olunmalıydı. Başlangıç seviyesinde olan bir acemiye ufak görev... Bir de Biryulevo'nın yarısını güldüren bir gerontofili[27] vardı.

Bunlar iş bile değildi. Sadece birkaç önemsiz problemdi. Küçük, yerel karışıklıklar.

Edgar havaalanı terminaline doğru yürürken Gündüz Nöbeti'ndeki deneyimli bir büyücüden telefon gelmişti. Bu büyücü, Alacakaranlık ismini açıkça kullanabiliyordu, ama yine de arkadaşları onu Yuri olarak biliyorlardı. Şagron'un da özel operasyonlar için kullandığı bir adı vardı. Ama Yuri, Şagron'dan çok daha güçlü ve yaşlıydı.

"Selam, Edgar. Prag'a mı gidiyorsun?"

"Ne oldu?" diye sordu, Edgar.

"Dinle ve lütfen bölme. Patronun planlarıyla ilgili bir şeyler biliyorum. Ve senin oraya neden gönderildiğini de. İlk bakışta görüldüğü kadar basit ve açık değil. Bugün ve yarın birkaç Aydınlık Varlık da Prag'a gidiyor. Ve eğer Gesar'ın kendisi de birkaç gün içerisinde oraya giderse, bu beni hiç şaşırtmaz. Aydınlık Varlıklar'ın büyük çaplı bir operasyon hazırladıklarını gösteren birkaç işaret var. Ve tabii ki Zavulon da buna uygun bir karşılık vermeyi planlıyor. Bu yüzden dikkatli ol. Özellikle de uçaktayken."

Yuri sanki Edgar'dan bir cevap bekliyormuş gibi durdu, ama Edgar hiçbir şey söylemedi – konuşmayı bölmemesi söylenmişti, bunu çok iyi hatırlıyordu. O anda Zavulon'un yerini saptayabilmek için Alacakaranlık'a girdi ama en ufak bir iz bile bulamamıştı. Zavulon'un nerede olduğunu, ne sırlar sakladığını ve Alacakaranlık'ın

27 Yaşlı insanlara karşı cinsel duygular hisseden kişi. (ç. n.)

hangi derinliklerinde dolaştığını söylemesine imkân yoktu. Güçlü büyücülerin kendilerine has yolları ve etrafındaki diğer insanların anlayamayacağı gerekçeleri vardı.

"Patronun tatile gönderdiği Alisa Donnikova'yı hatırlıyor musun?" dedi Yuri. "Ona ne olduğunu hatırla. Tabii ki sana bunları neden anlattığımı bilmek istiyorsun. Şimdi söyleyeceğim. Çünkü ben bir Karanlık Varlık'ım. Çünkü ben bir süredir seninle birlikte çalışıyorum. İstediğin gibi düşün ama ben seni hayatta olan Diğerleri'nin arasında görmek isterim; Alacakaranlık'ta bir gölge olarak değil. Görüşürüz, Edgar."

Edgar cep telefonunu elinde sıkarak bir süre öylece durdu. Sonra telefonu tekrar beline taktı, çantasını aldı ve bilet gişesine doğru yürümeye başladı.

"Karanlık!" diye düşündü büyücü, kendi kendine. "Neydi bu? Uyarı mı? Belli ki Zavulon'un bundan haberi yoktu. Ve olay Alisa'ya kadar uzanmıştı."

Zavulon cadı Alisa'yı kolayca kurban etmişti. Acıma duygusuna kapılmadan, büyük bir soğukkanlılıkla. Tıpkı satranç oyunundaki bir piyon gibi. Nöbetler arasında oynanan oyunlarda, oyun tahtasının üzerindeki meçhul kişilere acımak son derece saçma olurdu. Ama hissetmeyi ve sevmeyi Diğerleri de bilirler. Edgar, Alisa için gerçekten üzülmüştü ama her şeyi önceden bilmesine rağmen onu kurtarmak için parmağını bile kımıldatmamıştı. Her oyunun kendine ait değişmez kuralları vardır, bunlar bir kez oluşturulur, sonsuza kadar da uygulanır. Ve oyuna katılan hiç kimse bu kuralların dışına çıkamaz. Ya da onlara karşı gelemez. Cadı Alisa bu oyundan çıkışını kendi hazırlamıştı; Alita ise bu oyuna girişini... Savaşta korunum kanunu. Belki de Alita daha sevimliydi...

Edgar bilet gişesindeki kızın aklına hemen müdahale etti. Kız da Edgar'a biletiyle birlikte mavi bir broşür verdi ve talihsiz bir yolcunun biletini iptal etti. Bu yolcu maalesef bir sonraki uçakla gitmek

zorundaydı, çünkü insanların ve Diğerleri'nin dünyasında kurallar en son belirlenirdi. Yuri neden beni uyarma ihtiyacı hissetmişti? Edgar barın önünde öylece duruyordu, elinde ise pahalı ama kötü bir bira vardı. Bu sadece bir fedakârlık olamazdı! Hiç kimse oyunun kurallarını böyle çiğnemezdi...

O anda birden aklına, Zavulon'un, Moskova'da olmadığı zamanlarda Yuri'yi ya da Nikolay'ı vekil olarak görevlendirmediği gelmişti. Hâlbuki onlar, Gündüz Nöbeti'nin patrondan sonraki en güçlü büyücüleriydi. Ama Zavulon, onlardan çok daha güçsüz olan Edgar'ı görevlendirmişti. Yuri on dokuzuncu yüzyılda sınıflandırmanın ötesinde bir büyücü olarak tanımlanmıştı, Nikolay da savaştan hemen sonra. Edgar ise henüz birinci sınıf bir büyücü bile değildi. Aslında dürüst olmak gerekirse, ikinci sınıfta bile tam olarak uzmanlaşmamıştı. Evet, şüphesiz güçlü bir büyücüydü. Şüphesiz Moskova'daki birçok Diğer'den –Karanlık ya da Aydınlık– çok daha güçlüydü. Ama henüz Yuri ya da Nikolay'la karşılaştırılabilecek durumda değildi.

Peki, Zavulon bunu neden yapmıştı? Yuri bir nevi intikam almaya mı çalışıyordu? Basit bir kıskançlık mıydı? Onu korkutmaya mı çalışıyordu? Yoksa (bunu asla bilemeyiz!) sonradan ortaya çıkmış olan meslektaşına şaka mı yapıyordu?

Edgar'ın Estonya'dan getirilmesi de oldukça hızlı ve mantıksızdı. Ufak bir Baltık ülkesinde sakin bir hayat yaşayıp küçük ve uyuşuk Gündüz Nöbeti'ni yönetirken, birdenbire: Gürültü! Patırtı! Ve acilen Moskova'ya çağrılışı! Sonra Tallinn'deki Gündüz Nöbeti'nde onun yerine geçecek varisine –klasik, sinirli Estonyalı, neredeyse dördüncü seviye– verdiği hızlı bir eğitim! Bu arada Edgar'ın onu da araması gerekiyordu. Peki, sonra Moskova'da neler olmuştu? Edgar önce iki haftalık yoğun bir operasyonun ortasına atılmış, kısa bir süre sonra da lisanssız büyü yapan bir cadıyı Aydınlık Varlıklar'dan kaçırma operasyonuna katılmıştı. Hepsi bu kadar. Sonrasında ise üç ay boyunca –Kasım ayının ortasına kadar– günlük, sıradan işlerde

çalışmış. Zavulon şehir dışına çıktığında ise birdenbire Gündüz Nöbeti liderinin vekili olarak atanmıştı. Sonra da bir Ayna ortaya çıkmış ve Moskova Üniversite'sinde bir Mahkeme gerçekleşmişti.

Bunlar göz önünde bulundurulduğunda, Gündüz Nöbeti'nin eski büyücülerinin, Baltık'tan yeni gelen bu büyücüye bir ders vermek istedikleri düşünülebilirdi. Nihayetinde Edgar çok hızlı bir kariyer yükselişindeydi. Ama bu olayın içerisinde "komplo" olması da onların ihtimal verdiği bir şey değildi. Zavulon Moskova'dan çok sık ayrılmazdı. Ve Zavulon Moskova'dayken, Edgar'ın diğer operasyon ajanlarından hiçbir farkı yoktu. Tabii ki güçlü bir büyücüydü, seçkin bir ajandı ama diğerleriyle aynı haklara sahipti.

Bardağı boşaldığı anda Edgar da artık tüm bu olanların arkasında yatan sebepleri düşünmemeye karar vermişti. Yapması gereken tek şey her şeyi hesaba katan bir yol izlemekti. Her şeyi. En çılgın olasılıkları bile.

Pekâlâ. Alisa'yı bitiren şey neydi? Zamanında yeterli Güç toplamamıştı. Çok yakınında olmasına rağmen Aydınlık Diğer'i tanımamıştı. Kaybedeceği kesin olan bir düelloyu reddetmemişti. Ve en önemlisi, duygularına yenilmişti. Bir Aydınlık Varlık'ın duygularına seslenmeye çalışmıştı.

Ama Edgar Güç'ten yoksun değildi. Hatta Zavulon ona kendi gücünden bile vermişti. Bu iki tılsım âdeta birer Güç deposuydu, özellikle de Transilvanya Sisi'yle doldurulmuş olan. Eğer Edgar bu tılsımı kullanırsa, Avrupa'daki bütün Diğerleri çok büyük bir enerji boşalımı hissederlerdi. Savaş değneği ise çok özel bir silahtı ama hızlı ve güvenilirdi. Alev Kırbaç ise şakaya gelmezdi!

Bu da Edgar'ın, Aydınlık Varlıklar'a mümkün olduğunca yakın durması gerektiği anlamına geliyordu. Ah, evet Aydınlık Varlıklar. Şu anda üçü Şeremetyevo'daydı. Birincisi, daha önceki operasyonlardan eski arkadaşı olan Anton Gorodetski, alt kademeli Karanlık Varlıklar'ın "Zavulon'un gözdesi" lakabını taktığı büyücü. Ayna'yla

alakalı olayda her nedense Zavulon'un istediği bir şeyi yapmış ve Karanlık Varlıklar'a yardım etmişti. Ya da herkesin, böyle düşünmesini sağlamıştı? Muhtemelen doğru olan seçenek buydu. Aksi takdirde Gece Nöbeti'nde kalabilir miydi?

İkincisi, Gece Nöbeti'yle hiçbir bağlantısı olmayan, orta yaşlı, kadın bir şifacıydı. Düşünceli bir şekilde *duty free*deki parfümleri kokluyordu. Bugün seyahat etmesi muhtemelen sadece bir tesadüftü.

Üçüncüsü ise, bilet kontrol sırasında bekleyen asker bir Diğer'di. Sanki herhangi bir havaalanında bulunmak zorundaymış gibi bir hali vardı.

Şeremetyova-2 terminalinde, Edgar dışında dört Karanlık Varlık daha vardı. Üçü, onun gözetimi altında olan Regin Kardeşler'di. Son derece dikkatli bir şekilde Edgar'a ve salonun sonundaki barda oturan Anton'a bakıyorlardı. Diğer Karanlık Varlık ise hiçbir şeyden habersiz bir şekilde oyun makinalarının başında duran, güçsüz bir büyücüydü. Makinanın "maksimum kazanç" düğmesine basarak ekstra para kazanmaya çalışıyordu. Böyle karakterler için Rusya'da söylenen çok güzel bir kelime vardı: "Gereksizler."

Durumla gerçekten çok iyi uyuşuyordu.

Bilet ve pasaport kontrolü çok hızlı olmuştu; Çek Cumhuriyeti'ne vize gerekmiyordu. Edgar her türlü ihtimale karşı Estonya ve Arjantin pasaportlarını da –her ikisi de yasaldı– yanında taşıyordu. Arjantin, vatandaşlığı oldukça kolay veren harika bir ülkeydi.

Edgar uçağa binene kadar salondaki barlardan birinde oturmuştu. Tabii ki, "Zavulon'un gözdesi" Anton Gorodetski'nin oturduğu barda değil. Edgar ve Anton sadece bir kez göz göze gelmişlerdi. *Burada olduğunu biliyorum, sen de benim burada olduğumu biliyorsun. Ve her ikimiz de birbirimizin düşmanı olduğumuzu biliyoruz. . Biz benzer görevlere sahibiz: Mahkemede kendi tarafımızı savunmak ve düşmanlarımızı yenilgiye uğratmak.*

Anton Gorodetski'nin kişisel görüşü çok açıktı: *Mahkeme başlayınca, birbirimizle mücadele edeceğiz. Ama o ana kadar keyifli bir şekilde uçalım ve birbirimizin yoluna çıkmayalım.*

Tuhaftı. Birbirlerini ne kadar da kolay anlamışlardı.

Belki de tıpkı eski zamanlardaki gibiydi. Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar birbirlerinden ayrılmadan önceki zamanlardaki gibi. Kadere ve hayat şartlarına birlikte karşı geldikleri eski zamanlardaki gibi. Tabii ki o günlerde herhangi bir şifacı, bir vampire, basit, şanssız ve sıradan bir insana olduğundan çok daha yakındı. Alacakaranlık sizi bir araya getirebilir.

Ama sizi ayırabilir de. Yani aslında Alacakaranlık bu konuda oldukça başarılıdır – şimdilerde dünyanın hiçbir yerinde Aydınlık ve Karanlık Varlıklar'dan daha amansız düşmanlar bulamazsınız. ABD ile İslam dünyası arasındaki önemsiz anlaşmazlık bile bununla kıyaslanamaz... Hatta ABD ile Sovyet Cumhuriyetleri arasındaki Soğuk Savaş bile Nöbetler arasındaki savaşın yanına yaklaşamaz. Onlar sadece birer oyuncaktır. Aptal insanların oynadığı çocukça oyuncaklar.

Edgar sade, şekersiz bir kahve içiyordu ama hiç güzel değildi. Neden bütün havaalanı barları bu kadar pahalıydı? Ve neden yiyeceklerin malzemelerini kısıp kahveyi de kötü yapıyorlardı? Ya da neden biraları kötü, sandviçleri de yenmeyecek kadar berbattı. İnsan hayatının birçok problemi, Nöbetler arasındaki savaşa katkıda bulunabilirdi ama bu kesinlikle onlardan biri değildi.

Edgar'ın sorumluluğu altında olan Karanlık Varlıklar –birbiriyle uyumsuz üçlü– bekleme salonundan, onaylamayan bakışlarla Edgar'ı izliyorlardı. Belli ki Regin Kardeşler ona polis gözüyle bakıyorlardı. Baksınlar. Aptallar! Beyinsiz, dikkatsiz aptallar! İşte bu yüzden, Karanlık'a hizmet etmek için kullanılabilirlerdi. Zavulon onları kullanmakla çok doğru bir karar vermişti. Ve şunu söylemek gerekir ki Fáfnir Pençesi olayı, Ayna Rogoza'nın ziyareti süresince Aydınlık Varlıklar'ı son derece yanlış bir yola sevk etmişti. Regin Kardeşler

haberleri bile olmadan, Gündüz Nöbeti'ne atılacak bir darbeyi üstlenmişler, hatta zaten güçlü olan Ayna'nın, gücünün zirvesine ulaşmasını sağlamışlardı. Bu da Zavulon ve yandaşlarının, Aydınlık Varlıklar'la yaşanan son savaşı kazanmasını garantilemişti.

Edgar, nazik gümrük görevlisinin, üzerinde son derece resmî ve pahalı bir mont bulunan, öfkeli, genç bir adamı uzaklaştırışını son derece sakin bir ifadeyle izliyordu. Edgar'ın Prag uçağında oturduğu yer bu adama aitti.

Yola çıktıklarında ise Edgar, Regin Kardeşler'den birinin yerinden kalkmasını bekledi. Sonra da en akıllı görünenin –beyaz olanın– yanına oturdu.

"Merhaba, arkadaşım," dedi Edgar, samimi bir ifadeyle.

Finlandiyalı genç adam büyük ve yuvarlak gözleriyle Edgar'a baktı. Tedbirli bir bakış.

"Biz Karanlık Varlıklar'ız," diye devam etti Edgar, sessizce. "Birbirimizi terk etmeyiz. Ben gerekli olduğunda sizi korumak için gönderildim. Mahkeme'de sizi savunacağız – bana güvenin. Bu yüzden başınızı yukarıda tutun, Karanlık'ın hizmetçileri. Bizim zamanımızın gelmesine çok az kaldı."

Edgar bunları söyledikten sonra ayağa kalktı ve bir kez bile arkasına bakmadan kendi yerine oturdu.

İşte bu kadar. Şimdi buna kafa yorsunlar.

Ama ne kadar da dokunaklıydı! Kahkaha patlatmamak için kendini gerçekten zor tutmuştu. Finlandiyalının büyük, yuvarlak gözlerindeki ifade ise tamamen farklıydı; korku ve endişe doluydu.

"Bunu yapmamalıydım," diye mırıldandı, Edgar kendi kendine. "Tıpkı birer çocuk gibiler... Ben de onlarla dalga geçiyorum."

Edgar büyük bir pişmanlıkla derin bir nefes aldı. Sonra da dergisini açtı. Prag son derece kısa bir uçuştu, mesela Yujno-Sahalinsk'e uçmak gibi değildi. Farkına bile varmadan ulaşıyordunuz. Yolda hiçbir

yerde durmadan ya da koltuğunuzda korkunç rüyalar görmeden. Ama yolculuğun en kolay şeklinin ne olduğunu düşünürsek, bu şüphesiz Kara Kapı olurdu. Fakat Moskova'dan Prag'a giden bir kapı açmak tamamen müsriflikti, bu yüzden Edgar sıradan insanlar gibi uçağa binmek zorundaydı.

Ama tam olarak da sıradan insanlar gibi değildi... En azından Diğerleri'nin biletlerle ilgili sorunu yoktu.

BÖLÜM 2

Anton Prag'ı seviyordu. Yani aslında bu şehri sevmemenin nasıl mümkün olduğunu da anlayamıyordu.

Daha ilk dakikadan kafanızı karıştırıp boğulmanıza sebep olan bazı şehirler vardır. Ya da büyüsüyle sizi yavaş yavaş etkisi altına alan bazı şehirler. Moskova maalesef bu iki grubu da girmiyordu. Ama Prag genç görünmeyi çok iyi bildiği halde buna hiç ihtiyaç duymayan –her yaşta güzel kalabildiği için– yaşlı ve akıllı bir şehirdi.

Bu açıdan düşünecek olursak, Prag kesinlikle Karanlık Varlıklar'ın ikamet merkezi olmalıydı. Gotik binalara doymuş bir şehir, vebalı sütunlarla dolu bir şehir –Orta Çağ veba salgınlarının anıtları– İkinci Dünya Savaşı boyunca yoksul kesime ev sahipliği yapan bir şehir, Soğuk Savaş'taki süper güçlerin çatışmalarına tanıklık etmiş bir şehir... Karanlık'm tüm bu sızıntıları, Karanlık Varlıklar'ın tüm bu besin dayanakları neredeydi? Nereye dağılmışlardı, neden kötülüğe değil de anılara dönüşmüşlerdi?

Bu bir sırdı...

Anton, Prag Gece Nöbeti'ndeki hiç kimseyi şahsen tanımıyordu. Onlarla sadece arşivlerdeki bir şeyleri açıklığa kavuşturmak gerektiği zamanlarda kurye ya da e-posta yoluyla haberleşiyorlardı. Noel ve yeni yılda Gece Nöbetleri'nin birbirlerine kart göndermesi bir gelenekti... Ama hiç kimse Prag Gece Nöbeti'yle (Çalışan personel:130, operasyon elemanı: 76), küçük bir Amerikan şehri Gece Nöbeti (Çalışan personel:1, operasyon elemanı:0) arasında bir ayrım yapmıyordu.

Anton, Prag'a daha önce iki kez tatile gelmişti. Amaçsızca bir bardan diğer bara gitmiş, Karl Köprüsü üzerinde küçük, hediyelik eşyalar satın almıştı. Sonra da kaplıcalarda yüzüp, kâğıt helva yemek için Karlovy Vary'ya doğru yolculuk etmişti.

Ama şimdi iş için Prag'a gidiyordu. Çok ciddi bir iş...

Anton koltuğunu, Boeing 737'nin ekonomi kısmındaki mesafenin izin verdiği kadar yatırdı –uçağın konforu da Sovyet Tupolev'undan çok farklı değildi– sonra da Regin Kardeşler'i kontrol etti. Gergin görünüyorlardı; Karanlık Varlıklar'ın auralarını korku ve sabırsızlık kaplamıştı. Anton'un varlığını farkındalardı. Ve ondan hemen kurtulmayı hayal ediyorlardı...

Eğer Şeremetyevo'da yaşanan o olay gerçekleşmemiş olsaydı, Anton belki bu şanssız büyücüler için üzüntü bile duyabilirdi. Ama Anton biriyle savaştığı zaman, onunla sonsuza kadar düşman olurdu.

Regin Kardeşler'in uzun boylu, siyahi olanı, sanki Anton'un düşüncelerini hissetmiş gibi –bu onun güçlerinin çok ötesinde olmasına rağmen– arkasına döndü, dikkatli bir şekilde Anton'a baktı ve sonra da bakışlarını hızlıca başka bir yöne çevirdi. Raivo – Anton onun adını hatırlıyordu. Senegal'den bir yerlerdendi... Hayır, Burkina Faso'dandı, kesinlikle. Regin Kardeşler ailelerinden biri tarafından alınıp Fáfnir'e olan sadakat için yetiştirilmişti...

Regin Kardeşler tüm bu saçmalıkları nereden çıkarmışlardı?

Bir zamanlar, çok uzun bir zaman önce, Diğerleri'nin arasında çok yaygın olan bir olay gerçekleşmiş. Bir Karanlık Varlık ile bir Aydınlık Varlık ölümüne savaşmış. Sigurd adındaki Aydınlık Varlık... Alınancasını söyleyecek olursak, Siegfried. Karanlık Varlık'ı öldürmüş... Ve bu Karanlık Varlık, Alacakaranlık'ta kullandığı ejderha formunda ölmüş. Adı Fâfnir'miş. Sonra Sigurd da öldürülmüş...

İlginçti, acaba Gesar bunu biliyor muydu? Anton gerçekten merak etmişti.

Sonra her şey alışılmadık bir hal almış. Bu Karanlık büyücünün öğrencileri her zaman olduğu gibi dağılmamış, kendi aralarında da savaşmamışlar. Bunun yerine ustalarını tekrar hayata döndürmeye karar vermişler. Ve Regin Kardeşler olarak bilinen bu topluluğu oluşturmak için bir araya gelmişler. Sonra da Karanlık ile Aydınlık arasında yaşanan savaştan neredeyse tamamen çekilmişler... Tabii ki bu da Aydınlık Varlıklar'ı memnun etmiş. Regin Kardeşler, bu Kara Büyücü'nün Alacakaranlık bedeninden koparılan Pençe'yi büyük bir sevgiyle korumuşlar. Sonra da Engizisyon bu tılsıma el koymuş, çünkü Aydınlık Varlıklar İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce, Karanlık Varlıklar'm elinde böyle güçlü bir tılsım bulunmasına itiraz etmişler. Regin Kardeşler buna karşı çıkmamışlar ama Pençe'yi teslim ederken şu cümleyi söylemişler: "Fáfnir'in zamanı henüz gelmedi..." Sonra da Engizisyon'un Avrupa ofisine birdenbire saldırı yapılmış! Bu saldırıda, küçük toplulukta yer alan birçok büyücü ve Engizisyon'un tembel güvenlik görevlilerinin birçoğu hayatını kaybetmiş. Bu küçük topluluğun geriye kalanları da Moskova'ya gelmişler.

Bildiğimiz gibi, aptallık, sadece sıradan insanların arasında yaygın olan bir durum değildir.

Peki ama... Onlar gerçekten aptal mıydı?

Anton o anda Pençe'nin nasıl büyük bir Güç yaydığını hatırladı. Pençe'de biriken Güç'ün bir kısmı Regin Kardeşler'in uzun yıllar süren çabalarının sonucuydu. Diğer bir kısmı ise Kara Büyücü'nün kendisine aitti.

Diğerleri, sıradan insanlar gibi ölmezler. Fiziksel şekillerini ve sıradan insan dünyasına geri dönme yeteneklerini kaybederek Alacakaranlık'a giderler. Ama geride bir şeyler kalır. Anton daha önce, Alacakaranlık'ta ara sıra beliren belli belirsiz gölgeler ve ölü Diğerleri'nin yürüdüğü yolu belirleyen bir sis görmüştü. Hatta bir keresinde ölü bir Diğer'le bile karşılaşmıştı... Bu, onun en keyifli anılarından biri değildi. Ama yine de geride bir şeyler kalmıştı.

Ölü bir Diğer'i hayata döndürmek mümkün müydü?

Belki cevabı bir yerlerde gizliydi. Arşivin labirentleri arasında. Belki en gizli sır olarak sınıflandırılmış, Gece Nöbeti ve Gündüz Nöbeti tarafından mühürlenmiş, hatta oraya giriş de Engizisyon tarafından yasaklanmıştı. Büyük Büyücüler şu soruyu asla soramazlardı: Diğerleri'nin ölünce nereye gittiklerini ve yolun sonunda neyle yüzleşeceklerini...

İşte bu yüzden Anton'un bu sorunun cevabını bilmemesi gerekiyordu.

Pencereden, aşağıda uzanan bulutlara, birleşip şehirleri işaret eden, zayıf ışıltıya sahip binlerce auraya baktı. Uçak Polonya'nın üzerinde ilerliyordu.

Farz edelim ki Fáfnir'i hayata döndürmek mümkün...

Ne olacak? Belki çok güçlü bir büyücüydü, belki büyük bir büyücüydü, belki de sınıflandırmanın ötesinde bir büyücüydü... Onun yeniden canlanması, gücün evrensel dengesindeki hiçbir şeyi değiştirmezdi, özellikle de sıradan insan dünyasından ayrıldığı için. Modern gerçekliği anlayamazdı... Ve eğer Alacakaranlık formunda Avrupa'nın etrafında dolaşacak kadar aptal olursa füzelerle paramparça edilir, uydulardan lazer ışıklarıyla vurulurdu. Taktik nükleer silahlara başvurulurdu... Japonlar büyük bir üzüntüyle Godzilla'nın hayata döndüğünü sonra da tekrar öldürüldüğünü haykırırken...

Bu Karanlık Varlıklar'ın istediği neydi? Kargaşa mı? Panik mi? Yoksa insanların Kıyamet diye haykırması mı?

Anton koltuğunda kıpırdandı. Sonra da gülümseyen hostesten plastik bir küçük bardakta iki yüz gramlık bir Macar şarabı aldı. Edgar için her şey yolundaydı. Her Karanlık Varlık gibi uçağın birinci sınıf bölümünde uçuyordu, bu yüzden ona kristal bir bardak ve çok daha kaliteli bir şarap verilmişti.

Son düşündüğü varsayımla ilgili bir şeyler olabilirdi. Pençe... Kıyamet... En azından Gesar'ın 2000 yılıyla alakalı olan toplumsal histeri düşüncesini doğruluyordu. Ama Karanlık Varlıklar neden dünyanın sonunu getirmek istesinler? Ayrıca diğer olaylar? Cadı Alisa... Kader Tebeşiri...

Anton dizüstü bilgisayarını yanına almadığı için pişman olmuştu. Bu durumu ekranda planlayıp seçenekleri birbirine karıştırarak, hangisinin hangisine daha uygun olduğunu görmek gerçekten iyi olurdu. Entrikaları analiz etmek için kullanılan Mazarini adlı bir program vardı. En azından birkaç şeyi anlamasına yardımcı olabilirdi.

Kader Tebeşiri...

Şarabından bir yudum aldı – şaşırtıcı bir şekilde güzeldi. Sonra bir anda kaşlarını çattı. Gesar ve Zavulon. Onlar, tüm bu olanların belirleyici iki ana faktörüydü. Onlar, Kader Tebeşiri ve Fáfnir Pençesi gibi eski tılsımlardan ya da Ayna ve Alisa gibi Diğerleri'nden çok daha gizemli ve karmaşıktılar. Muhtemelen yaşanan her şeyi anlıyorlardı... Ve birbirlerini yenmeye çalışıyorlardı. Her zaman olduğu gibi.

Gesar.

Zavulon.

Belki de bu analizin başlangıç noktası Kader Tebeşiri olmalıydı. Svetlana –Büyük Büyücü Kadın– Gece Nöbeti'ne katıldığı zaman, Gesar başka bir evrensel etki gerçekleştirmeye çalışıyordu. Svetlana'ya Kader Tebeşiri verilmişti – Kader Kitabı'nı tekrar yazarak insan hayatını değiştirebilen, eski ve çok güçlü bir tılsım. İlk bakışta Svetlana'nın. Egor'un kaderini –aurası henüz belirlenmemiş, Karanlık ve Aydınlık'a eşit uzaklıkta duran küçük çocuğun– baştan yazıp sonra da onu geleceğin peygamberi ya da lideri yapacağı düşünülmüştü. Ama Anton'un da yardımıyla, Svetlana bunu başaramamıştı. Yaptığı tek şey, Nöbetler arasında yaşanan savaşların Egor'un üzerinde oluşturduğu etkileri silmek ve onun kaderini denge noktasına getirmekti.

Ama tabii ki Gesar'm planı çok kademeliydi. Ve bu planın ikinci kademesinde başka bir Büyük Büyücü Kadın vardı: Gesar'ın sevgilisi Olga. Aydınlık Varlıklar'ın lideri tarafından cezalandırıldıktan sonra tekrar iyileştirilmiş, büyü güçleri de eski haline getirilmişti. O da başka birinin kaderini tekrar yazmak için, tebeşirin diğer yarısını kullanıyordu; Moskova'nın tüm Karanlık Varlıklar'ı Svetlana'yı izlerken.

Bu gerçeği Anton biliyordu. Gerçeğin ikinci kademesi.

Ama acaba üçüncü bir kademe var mıydı?

Tamam, o şimdi biraz bekleyebilirdi. Sıradaki neydi? Alisa Donnikova, Gündüz Nöbeti'nin bir üyesi, en seçkinlerinden biri olmasa da... Yetenekli bir cadı. Karanlık Varlıklar ile Aydınlık Varlıklar arasında yaşanan bir savaştan sonra –Zavulon tarafından planlandığı çok açık– güçlerini tamamen kaybetti. Sonra da iyileşmek için Artek'teki Genç Öncü kampına gönderildi... Gesar da benzer bir sıkıntı yaşayan İgor'u aynı yere gönderdi. İkisinin arasında filizlenen tutkulu bir aşk; Aydınlık bir büyücü ile Karanlık bir cadı arasında yaşanan, korkunç, ölümcül bir aşk... Ve sonucunda Alisa, İgor tarafından öldürüldü. İgor'un ise ruhu bedeninden ayrılmak üzere. Üstelik Antlaşma'nın kurallarını ihlal ettiği ve kendi içinde hissettiği suçluluk duygusunun altında da eziliyor. Evet, bir de onun yüzünden boğulmuş olan küçük bir çocuk var.

Bu Gesar'ın entrikalarından biri değil. Bu, Gündüz Nöbeti'nin acımasız, merhametsiz bir imzası. Zavulon kendi sevgilisini kurban etti... Ama onu ne için kurban etti? İgor'u saf dışı bırakmak için mi? Tuhaftı, bu neredeyse eşit bir takastı. Alisa Donnikova çok güçlü bir cadıydı.

Bir entrikaya cevap olarak başka bir entrika...

Sonra da bir Ayna ortaya çıktı. Gesar'a göre, bunu önceden tahmin etmek imkânsız. Bu sadece bir tesadüf... Ama hiç şüphe yok ki

Zavulon ve Gesar bundan hemen yararlanmaya karar verdiler. Her ikisi de kendi taktikleriyle.

Anton yüksek sesle küfür etme isteğine karşı koydu. Durumu analiz edebilmek için yeterli veriye sahip değildi! Tahminlerden, boşluklardan ve varsayımlardan başka hiçbir şey yoktu.

Regin Kardeşler konusunda da çok emin değildi. Onları Moskova'ya çeken Zavulon'du. Acaba Gece Nöbeti'nde paniğe sebep olmak mı istemişti? Yoksa Ayna'yı Güç'le mi beslemişti? Regin Kardeşleri, Engizisyon'a karşı yaptıkları bu çılgın saldırıya sürükleyen tek şey Pençe'yi hayata döndürmek için verdikleri söz olabilirdi. Şüphesiz, Pençe'yi hayattayken gören yaşlı büyücüler bunun onların son zafer şansı olduğuna karar vermiş, genç büyücüler de bu kararı uygulamaya koymuşlardı... Bu Afrikalı ve Asyalı Finlandiyalılar bir araya toplanmış, sonra da kendi küçük dünyalarına kapatılmışlardı. Bu yaşananların sadece bir oyun olduğunu düşünüyorlardı, bunun çok kötü bir suç olduğunun farkında bile değillerdi.

Peki, ama Zavulon ne istemişti?

Hayır. Anton hiçbir şey anlamıyordu. Kafasını salladı ve bu konudaki yetersizliğini kabul etti. Pekâlâ... Sadece ona verilen görevi yapması gerekiyordu. İgor'u kurtarması.

Gündüz Nöbeti'ni suçlamaya çalışarak.

Uçak çoktan inişe geçmişti...

National Geographic'in son sayısı Edgar'ı rahatlatmaya yardımcı olmamıştı. İtalyanlar'ın yeni yılda eski eşyaları pencereden atma geleneğini ve Avrupa'nın komik yeni yıl ritüellerini anlatan makale Edgar'ın çok fazla ilgisini çekmemişti. Onu bu yazıdan uzaklaştıran tek şey yeni yılda İtalya'nın dar sokaklarında dolaşmak istememesiydi.

Türbin motorlarının yumuşak uğultusu Edgar'ın düşüncelerinin titreşmesine sebep oluyordu. Ama buna rağmen kendi görevini ve

Karanlık ile Aydınlık Diğerleri arasında yaşanan güncel çatışmayı bir kez daha düşünmeye başlıyordu.

Pekâlâ. Baştan başlayalım.

Gündüz Nöbeti son günlerde konumunu önemli ölçüde güçlendirmişti. Ayrıca Aydınlık Varlıklar'a birkaç sağlam darbe atmış ve yeri doldurulamayacak kayıplar vermelerine sebep olmuştu. Aydınlık Varlıklar'ın bu kayıpları onarmak için zamana ihtiyaçları vardı; yıllara değil, çok uzun yıllara. Zavulon da düşman gücünü toplamaya başlamadan önce bu başarısını daha da artırmak istiyordu. Düşmanı henüz bu şaşkınlığın etkisi altındayken zafere koşmak...

Peki, şu anda Aydınlık Varlıklar'ı güçsüzleştirip Karanlık Varlıklar'ı güçlendirecek olan şey ne olabilirdi? Üstelik Gece Nöbeti gelecek vadeden, güçlü hüyücüsünü kaybettikten sonra? Bu birini oyunun dışına atma girişimi miydi?

Edgar bir an düşündü ve dizüstü bilgisayarını getirmediği için pişmanlık duydu. Eğer getirseydi, mümkün olan seçenekleri gözden geçirebilir, bütün Aydınlık büyücülerin yeteneklerini inceleyip onların zayıf taraflarını saptayabilirdi... Bunun için *Rişele* adlı özel bir program bile vardı. Gündüz Nöbeti'nin yetenekli programcı sorunu yoktu.

Kendi doğal bilgisayarına güvenmek zorundaydı. Güçlü ama yetersiz olan bilgisayarına.

Kimdi? Belli ki Gesar bir aday değildi. O, iş arkadaşlarının ona "zarar verebileceği" sınırı çoktan geçmişti.

Gece Nöbeti'ndeki güç hiyerarşisine göre iki numara Svetlana Nazarova'ydı ama o da uzun bir süreliğine oyunun dışında kalmıştı. Bu yüzden Edgar bu entrikanın ya Olga –"oyunun dışında kalma" durumundan henüz yeni çıkmış olan, savaş operasyonları uzmanı– ya da birinci sınıf bir büyücü olan İlya üzerine oynanacağını düşünüyordu. Aslında Edgar, İlya'nın yeteneklerinin buna yeterli olup olmadığından emin değildi. Tabii ki uzun vadede güçlerini kolayca geliştirebilir ve

bir Büyük Büyücü olabilirdi ama bunun gibi dönüşümler zaman ve inanılmaz bir fedakârlık gerektiriyordu, en başta da büyücünün kendisinden. İlya basit ve neredeyse insani olan zevklerinden vazgeçmek için henüz çok gençti.

Öyleyse kimdi? İlya mı yoksa Olga mı? Şu anda hangisi daha uygundu?

Edgar, 70'lerin kült filmlerinde oynayan Rus ajanı Stirlitz gibi, masasını indirdi ve son derece sakin bir şekilde peçetelerin üzerine sembolik iki portre çizdi. Güzel bir kadın silueti ve gözlüklü, dar bir yüz. Olga mı İlya mı?

Olga. Akıllı, deneyimli, zeki ve güngörmüş. Edgar onun yaşını tam olarak bilmiyordu ama Olga'nın yaşının, kendi yaşından en az iki kat fazla olduğunu düşünüyordu. Edgar onun gerçek Güç'ünü de bilmiyordu. Daha önce hiç bunu test etme şansı olmamıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmayı hiç istemiyordu. Onu güçlerinden tekrar mahrum etmek son derece zor olurdu. Eğer hapisten yeni kurtulmuşsanız, özgürlüğünüz inanılmaz değerlidir. Olga Mahkeme'ye çıkmasına sebep olacak yeni bir risk almadan önce binlerce kez düşünürdü. Bunun yanı sıra Gesar'ın büyük aşkıydı, Gece Nöbeti'nin lideri onu korumak için inanılmaz çaba harcardı. Edgar, Zavulon'un yerinde olsaydı Olga'yı incitme konusunda çok dikkatli olurdu, çünkü öfkeli bir Gesar, sıradan bir Gesar'dan çok daha tehlikeliydi.

Edgar elindeki keçeli kalemin arkasıyla düşünceli bir şekilde burnunu kaşıdı. Sonra da peçetenin üzerindeki kadın portresinin üzerine bir çizik attı.

İlya. Zeki bir yüz ifadesine sahip, çok güçlü bir büyücü. Görüşünü kolaylıkla düzeltebilecek olmasına rağmen gözlük takmaya devam ediyor. Şu anda Moskova'da değil, hatta Avrupa'da bile değil. Sri Lanka'da bir yerlerde. Bu arada Moskova Gece Nöbeti'nin Aydınlık Varlıkları da son beş yıldır sık sık Sri Lanka'ya gidiyorlardı. Orada ne yapıyorlardı? Edgar bunu gerçekten merak etmişti.

Bunu aklına not etti – bilgileri, tahlil bölümüne göndermesi gerekiyordu. Bunun üzerine biraz kafa yormaları iyi olurdu. Aslında onlar bu durumu sürekli olarak gözlüyorlardı. Ama ya birdenbire bıraktılarsa? Edgar aptal gibi, suyu bile üflemeyi tercih ederdi, sonra sütten ağzı yanmaktansa...

Evet. Eğer Zavulon, İlya için bir şeyler planlıyorsa, Edgar, onun, planlarını uygulamak için Prag'ı seçeceğinden şüpheliydi. Tabii eğer onu yem olarak kullanmıyorsa...

Edgar peçeteyi, portrenin üzerine çizik atmadan kenara fırlattı ve yeni bir peçete çıkardı. Son peçeteyi. Sonra da bu peçeteyi birbirine dik, iki çizgi çizerek dört kısma ayırdı. Ve her kısma bir portre çizmeye başladı. İlk üçü kara kalemdi, ama Bidstrup ya da Çijikov'unkiler gibi inanılmaz canlıydı.

Belki de dünya çok yetenekli bir çizeri kaybetmişti.

İlya, Semyon... İgor, Mahkeme'deki sanık. Onu saymalı mıydı, saymamalı mıydı? Muhtemelen saymalıydı, özellikle de İgor hepsinden daha hassas durumda olduğu için.

Edgar kısa bir an düşündü. Sonra da dördüncü kısma Anton Gorodetski'nin portresini çizdi. İçlerinde hâlâ soyadını kullanan bir tek o vardı. Ama daha yeni ikinci sınıf bir büyücü olmuştu, bu da onu Edgar'la eşit konuma getiriyordu. Ama tabii ki Anton daha deneyimsizdi.

Hangisiydi? Elbette en kolayı İgor'u devirmekti. Zaten bir ayağı Alacakaranlık'taki gölgelerin arasındaydı.

Gorodetski. O da Prag'a uçuyordu. Ama bunlar en kolay seçeneklerdi. Toplamda kaç kişi vardı?

Teorik olarak mümkün olan seçeneklerin sayısını düşünmek Edgar'ın sinirlerini bozmuştu. Alı, keşke dizüstü bilgisayarı ve sezgisel modülleri olan Rişele yanında olsaydı...

"Dur," dedi Edgar kendi kendine. "Dur, ne kadar da tek yönlü düşünüyorsun, seni Karanlık Varlık!"

O anda aklına gelen düşünce son derece basit ve şaşırtıcıydı. Düşmanlarından birini oyunun dışında bırakmak, Karanlık Varlıklar'ı daha güçlü bir duruma getirmezdi. Tam tersi olamaz mıydı? Güçlü bir Karanlık Varlık'ı savaşa dâhil etmek?

Ama kim Gündüz Nöbeti'nin güçsüz saflarına dâhil olurdu ki? Vitaly Rogoza –onun görüntüsü, Edgar'da çocuksu bir mutluluk yaratıyordu– bir Ayna'ydı. Alacakaranlık'ın onun için yarattığı her şeyi yaptıktan sonra sonsuza kadar gözden kaybolmuştu. Gelecek vadeden yeni çıraklar mı aranıyordu? Evet, aranabilirdi, hatta birkaç tane de bulunurdu. Ama hiçbiri, bir gecede gerçekten güçlü bir Diğer'e dönüştürülemezdi. Karanlık Varlıklar, uzun zamandır, Svetlana gibi doğal yeteneklerle karşılaşmamışlardı.

"Yine de," diye düşündü, Edgar. "Doğru yoldayım. Prag'a uçuyorum, Avrupa nekromansisinin[28] başkentine. Evet, Noel'de, 2000 yılma girmeden önce. Bir sürü peygamber ve kâhinin dünyanın akıbetiyle ilgili korkular içinde olduğu –kıyamet kopuncaya kadar– bir zamanda..."

Evet, tabii ya! Acaba Zavulon geçmişte ruhu bedeninden ayrılmış olan büyücülerden birini mi hayata döndürmeye çalışıyordu? Prag'da, böyle bir zamanda! Karanlık üzerine Karanlık! Zavulon, her zamanki gibi, çok net olan bir şeyi son derece becerikli bir şekilde gizlemişti.

Edgar güçlükle nefes aldı. Sonra da üzerinde portreler bulunan peçeteyi burnışturdu ve cebine soktu.

Öyleyse, büyücülerin şehrinde, son derece dengesiz bir enerjinin olduğu bir zamanda, Zavulon, birini kolaylıkla hayata geri döndürebilirdi... Ama kimi?

Düşün, Edgar... Muhtemelen cevabı da yüzeyde duruyor...

28 Ölülerle bağlantı kurmayı içeren kara büyü uygulaması. (ç. n.)

Pekâlâ. Elimizde neler var? Prag, Mahkeme, Teplov ve Donnikova arasında yaşanan düello olayı. Edgar ve Gorodetski de destek için duruşmaya gönderiliyorlar. Belki Alita da gelecek. Başka kim var? Ah, evet, bir de Regin Kardeşler...

Dur. Bir kez daha dur!

Regin Kardeşler! Pençe'nin hizmetçileri! "Onlara ihtiyacım var, Edgar," demişti, Zavulon. "Onları da kapsayan birkaç planım var."

Fáfnir!

Edgar sakin görünüşünü korumaya çalışarak masasını katladı ve koltuğuna daha rahat bir şekilde yerleşti.

Fáfnir. Karanlık Varlıklar için son derece yararlı olabilecek biri vardı. Güçlü Fáfnir, Büyük Büyücü, Alacakaranlık'ın ejderhası!

Vitaly Rogoza onun Güç'ünün zayıf yankısını içine çekmiş, böylece Svetlana'yı son derece kolay bir şekilde kurutmuştu.

"Eğer Zavulon gerçekten Fáfnir'i hayata döndürme girişiminde bulunacaksa, bunun için daha iyi bir yer ve daha iyi bir zaman –ne geçmiş yüzyılda ne de gelecek yüzyılda– bulamazdı," diye düşündü Edgar, anlamsızca uçağın içine bakınırken. "Kesinlikle, bulamazdı..."

Hostes, Edgar'a baktı. Edgar bu bakışın üzerine emniyet kemerini takmıştı. Uçak inişe geçiyordu.

Merhaba, Prag...

Edgar kulaklarına pamuk tıkanmış gibi hissediyordu, ama yine de kendini düşünmekten alıkoyamıyordu. Öyleyse bu bir dirilişti. Karanlık Varlıklar'm son elli yıldır –Stalin zamanından beri– hiç denemediği bir şeydi. Evet, daha önce bunu denemek mümkün olmamıştı, çünkü düzensiz enerji seviyesi 1933 ve 1947 yılından beri hiç yeterli seviyeye ulaşmamıştı.

Neden Zavulon, Edgar'a bu konu hakkında hiçbir şey anlatmamıştı? Zamanı mı gelmemişti? Peki, öyleyse Yuri neden onu uyarmıştı? Bu olayın Artek'te yaşanan olayla nasıl bir bağlantısı vardı? Vardı, ol-

malıydı... Bir piyon kurban edilmişti. Öyleyse şimdi çok daha önemli bir taş mı ortaya çıkacaktı? At mı yoksa fil mi? Bu taşlardan hangisi Edgar'dı? İki kale, tabii ki Yuri ve Nikolay'dı; vezir Zavulon, şah ise Karanlık'tı – savunmasız ama sonucu belirleyen.

Öyleyse kalelerden biri, Edgar'a, bu gambit hamlesinin tekrar yapılabilme ihtimali olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Muhtemelen bu kez bir kaleyle. Her nedense Edgar kendini at olarak görmüyordu. At, Anna Tihonovna'ydı, sevimsiz cadı. Bu onun için çok uygundu...

Tekerlekler piste değdiği anda uçak şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı. Bir, iki. Ve uçak, betonun üzerinde hızla yavaşlamaya başlamıştı.

Acaba Zavulon birkaç piyonu (Regin Kardeşler) tahtada başka bir vezir belirmesi umuduyla –ya da en azından bir fil– sinsi bir şekilde ilerletirken, bir sonraki takas hamlesini mi başlatmıştı?

Atılabilir bir parça olmak çok gurur kırıcıydı.

"Peki ya bu aynı zamanda bir sınavsa?" diye düşündü Edgar. "Bir sabır testi? Alisa'nın bir çırpıda yok edilmesine izin vermişti, Zavulon'un bu oyunda böyle parçalara ihtiyacı yoktu. Ama eğer ben hayatta kalmayı başarırsam, tabii ki patronun planlarını bozmadan... Evet, istediğim sonuç bu!"

Ama bu nasıl başarılabilirdi?

Takas hamlesinin diğer yarısı ise Anton Gorodetski'ydi, Zavulon'un gözdesi. Buna hiç şüphe yoktu. Gündüz Nöbeti lideri onu sonsuza kadar kullanamazdı, bunu çok iyi anlamıştı. Aslında onu daha önce de kullanamamıştı. Zavulon kötü sonuçlarla karşılaşıldığında durumu idare etmeyi çok iyi bilir ve sanki Aydınlık büyücüleri kandırmış gibi davranırdı.

Yolcular ayağa kalktılar. Sonra da çıkışa ve eski Sovyet halkı için oldukça yabancı olan kıvrımlı tüpe doğru yürümeye başladılar.

Edgar da yağmurluğunu aldı, üzerine giydi, dergisini koltuktaki cebe bıraktı, sonra da çantasını aldı ve diğerlerini takip etmeye başladı.

Avrupa'da bulunma hissi çok ani olmuştu ama tuhaf bir şekilde hemen alışmıştı. Buna neyin sebep olduğunu anlamak gerçekten zordu. İnsanların yüz ifadeleri mi? Kıyafetleri mi? Temiz bir havaalanı mı? Yoksa havaalanının atmosferi mi? Binlerce küçük detay. Ryazan aksanım andırmayan İngilizce ve Çekçe duyurular. Gülümseyen bir sürü yüz. Terminal binasının önünde insanın canını sıkan, özel taksi sürücüleri ve çingenelerin olmaması.

Onların yerine, taksi durağında bekleyen sarı, sevimli Opel arabalar vardı.

Taksi şoförü İngilizce ve Rusça biliyordu, tabii ki bir de ana dili olan Çekçeyi Nereye? Otele. Sanırım, Hilton'a. Oo! Ruslar çok nadiren Hilton'a giderler. Ve oraya gidenler farklı görünüşlü olurlar. Bir sürü altın takarlar, yanlarında korumaları olur. Ve pahalı limuzinler sürerler... Ben Rus değilim, Estonyalı'yım. Evet, artık aynı şey değil... Zaten önceden de aynı şey değildi. Ah, evet daha önce bir Çek ile Rus bile neredeyse aynıydı... Bu tartışılabilir. Evet tartışabilir.

Taksi şoförünün konuşmaları, Edgar'ın ilgisini dağıtıyordu, bu yüzden artık tüm bu düşüncelere ara vermeye karar vermişti. Nihayetinde bu işi geldiği ilk gün yapmayacaktı. Şimdi rahatlayabilir, hatta birkaç tane bira içebilirdi. Aklı başında olan biri, özellikle de sağlıklı bir mideye sahipse (sahip olmasa bile!) Çek birasına hayır diyebilir miydi?

Sadece ölü biri hayır cevabını verebilirdi.

Her Hilton'da olduğu gibi, hiçbir sorun çıkmadan boş bir oda bulunmuştu. Noel öncesi turistlerle dolup taşan Prag'da bile... Ama henüz Sovyet rejiminin prangalarından kurtulamamış bir ülkede sıradan bir insan için bunu karşılayabilmek çok zordu. Fakat Edgar bir Diğer'di, bu yüzden ücreti hemen ödemişti, kaşlarını çatmaya bile gerek duymadan... Tabii ki bu ondan beklenen bir davranış değildi,

nihayetinde o bir Rus'tu, üstelik sonradan görme bir hayduta da benzemiyordu. Edgar bundan yüz yıl önce kendine engel olamıyor ve Arjantin pasaportunu resepsiyon görevlisinin gözüne sokuyordu. Ama Edgar geçen bu yüzyıl boyunca büyümüştü. Bu yüzden artık Rus pasaportunu gösteriyordu.

Resepsiyonda duran görevli –içeriye giren herkesin yönelmediği– Karanlık bir Varlık'tı. Çok nadir bir türü: bir *beskud*[29]. Edgar'a baktı, sonra da ince dudaklarını yaladı ve daracık gözbebeklerini kocaman açtı. En sonunda da gülümsedi. Dişleri küçük ve keskindi. Ayrıca hepsi de üçgen şeklindeydi.

"Merhaba! Mahkeme için mi geldiniz?"

"Hı hı."

"Buyurun."

Edgar'a küçük, mavi bir alev demeti fırlattı. Bu onun geçici kaydıydı. Alev demeti, Edgar'ın kıyafetlerinin üzerinden hızlıca geçti ve o anda göğsünün üzerinde, Alacakaranlık'ta parlayan oval bir mühür belirdi.

"Teşekkürler."

"Mahkeme'de onları mahvedin," dedi *beskud*. "Olması gereken bu. Artık bizim zamanımız."

"Deneyeceğim," dedi Edgar, derin bir nefes alarak.

Sonra da odasına doğru yöneldi. Sadece duş alıp çantasını bırakacaktı.

"Şimdi," diye düşündü Edgar, asansörle yukarıya çıkarken. "Kara Kartal'a gideceğim! Ve kızarmış domuz bacağı sipariş edeceğim."

Edgar siparişini beklerken ikinci birasını yudumluyor (ilkini Rus tarzıyla içmişti, bir dikişte. Sonra da garsona, onaylayan bir ifadeyle kafasını sallamıştı) ve düşüncelerine odaklanmaya çalışıyordu. Ama bir şey ona engel oluyordu. Ya da birisi.

29 Doğu Avrupa folklöründe satır benzeri karanlık ruhlu yaratıklar (yay. n.)

Tam o anda kafasını kaldırdı ve Anton Gorodetski'yi gördü. Masanın yanında durmuş, gözlerini hiç ayırmadan Edgar'a bakıyordu.

Edgar bir anda ürpermişti. Anton'un onu takip ettiğini düşünüyordu. Ama Gorodetski'nin gözlerinde de şaşkın bir ifade vardı. Bu yüzden Edgar rahatlayarak derin bir nefes almıştı. Bu bir tesadüftü. Tesadüften başka bir şey değildi.

Üstelik başka boş masa da kalmamıştı – Edgar'mkinden başka.

Edgar ani bir dürtüyle, Aydınlık Varlık'a kafasını salladı ve şöyle dedi: "Otur. Dinleniyorum. Sen de aynısını yapmalısın. Tüm bu işlere lanet ederek!"

Anton tereddüt etmişti, bu yüzden Edgar, onun gideceğini düşünüyordu ama sonra Anton bir anda kalmaya karar verdi. Yaklaştı ve Edgar'm tam karşısına oturdu. Sonra da ona sert bir bakış attı. Sanki düşmanının, burada sadece dinlenmek için oturduğuna inanmıyormuş gibi bir hali vardı. Aydınlık Varlıklar ne diyorlardı? Eğer biriyle savaşmışsanız, o artık sizin sonsuza kadar düşmanınızdır.

Saçmalık. Yobazlık. Edgar daha esnek bir yaklaşımı tercih ediyordu. Eğer dün Alev Kırbaç'ı fırlattığınız biriyle, bugün ittifak yapmanız avantajlı bir şeyse, neden yapılmasın? Gerçi Alev Kırbaç'mı fırlattıktan sonra, genellikle ittifak yapabileceğiniz kimse kalmaz... Küllerle dost olunur mu?

"Ve Nöbetler hakkında tek bir kelime bile etmeden mi?" diye sordu Anton, alaycı bir ifadeyle.

"Tek bir kelime bile etmeden," dedi Edgar. "Sadece Noel'den önce Prag'a gelmiş iki arkadaş gibi. Ben kızarmış domuz bacağı söyledim. Sana da tavsiye ederim."

"Teşekkürler, biliyorum," dedi Anton, yüzünde ufacık bir tebessüm ifadesi bile olmadan, sonra da onlara doğru yaklaşan garsona döndü.

Hayır, bu Avrupalılar gerçek soğuğun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı. Gerçek bir kışın nasıl olduğunu... Anton, Malostranska İstasyonu'ndan çıktığı anda ceketinin düğmelerini kapatıp kapatmama konusunda tereddüde düşmüştü. Ama kapatmasına gerek yoktu. Hava karlıydı ama bu, insanı ısıran bir soğuk değildi. En fazla eksi iki derece falandı.

Eski kaldırım taşlarının üzerinde yavaş ve sakin adımlarla ilerliyordu. Bazen merakına yenik düşüyor ve hediyelik eşya mağazalarına giriyordu – eğlenceli tahta oyuncaklar, tuhaf şekilli seramikler, Prag fotoğrafları ve üzerinde komik yazılar bulunan tişörtler. Nihayetinde bir şeyler alması gerekiyordu. Kendini ifade edebileceği bir şeyler. Belki de üzerinde komik bir surat ve "çılgın olmak için doğmak" adlı bir yazı bulunan tişörtü.

Engizisyon temsilcisiyle buluşmasına daha üç saat vardı. Bu yüzden taksiye ya da metroya binmesine gerek yoktu. Rahat bir şekilde öğle yemeğini yiyip sonra da yürüyerek buluşma noktasına gidebilirdi. Saat kulesinin altında bir randevu. Daha romantik bir şey olabilir miydi? Peki ya Engizisyon temsilcisi bir anda çekici bir Aydınlık Varlık'a dönüşürse? O zaman hava aşk kokardı.

Anton kendi düşüncelerine güldü. Birden fazla kişiyle flört etme ya da yeni bir aşk ilişkisine başlama niyetinde değildi. Zaten Engizisyon için "Aydınlık" ve "Karanlık" kavramlarının bir önemi yoktu. Onlar bu iki büyük gücün ötesinde duruyorlardı.

Acaba cinsiyet kavramının bir önemi var mıydı? Anton'un bildiği kadarıyla, Maksim –Moskova'nın "Canavar" lakaplı Aydınlık büyücüsü– Engizisyon üyesi olunca, karısından boşanmıştı. Belli ki küçük, insani aptallıklara olan ilgilerini kaybediyorlardı: aşk, seks, kıskançlık...

"Kara Kartal", Anton'un Prag'da en sevdiği restoranlardan biriydi. Belki de bunun sebebi bu şehre ilk geldiğinde oraya birkaç kez gitmiş olmasıydı. Nihayetinde Rusları mutlu etmek için çok fazla şeye

gerek var mıydı? Mütevazı bir servis, lezzetli bir yemek, güzel bira ve düşük fiyatlar. Sonuncusu en önemli noktaydı. Sadece Karanlık Varlıklar paralarını boşa harcayabilirler. Rogoza bile –Alacakaranlık'ın eseri– Moskova'ya geldiği zaman üzerinde bir tomar para taşıyordu. Dürüst yolla para kazanmak mümkündür ama çok para kazanmak... Bunu vicdanınızdan ödün vermeden başarabilmeniz imkânsızdır. Bu yüzden Gece Nöbeti, bu konuda Gündüz Nöbeti'nden çok daha yetersiz durumdadır.

Anton'un yürüdüğü cadde, eski ve alçak binaların oluşturduğu uzun, dar bir adayı ortasında bırakarak –tıpkı bir nehir gibi– ikiye ayrılmıştı. Bu adanın büyük bir kısmında restoranlar ve hediyelik eşya dükkânları vardı. Kara Kartal bu sıranın en başındaydı.

Anton avluya doğru yürürken bir Aydınlık Diğer gördü.

Hayır, Nöbet üyesi değildi. Sıradan insan hayatını, büyü savaşının cephe hattına tercih eden bir Diğer'di. Uzun boylu, yakışıklı, orta yaşlı bir adam. Üzerinde ABD Hava Kuvvetleri forması vardı. Restorandan yeni çıkmıştı, belli ki kız arkadaşıyla –güzel bir Çek kızı– vakit geçirmekten memnundu.

Anton'u hemen fark etmemişti, kız arkadaşıyla derin bir sohbet içerisindeydi. Ama fark ettiği anda sevinçli bir ifadeyle gülümsemeye başlamıştı.

Yapacak hiçbir şey yoktu. Anton gölgesini, karla kaplı kaldırım taşlarının üzerinden kaldırdı ve Alacakaranlık'a girdi. Etrafı sessizlik kaplamıştı, sanki bütün sesler pamukla örtülmüş gibiydi. Dünya yavaşlamış, renkler kaybolmuştu. İnsanların auraları tıpkı bir gökkuşağı gibi parıldıyordu. Birçoğu sakin ve huzurluydu, gereksiz düşüncelerle dolu değillerdi. Tıpkı bir turist şehrinin olması gerektiği gibiydi.

"Merhaba, nöbetçi!" dedi Amerikalı, samimi bir ifadeyle. Alacakaranlık'ta dil problemi diye bir şey yoktu.

"Merhaba, Aydınlık Varlık," diye karşılık verdi, Anton. "Seni gördüğüme sevindim."

"Prag Nöbeti mi?" diye sordu, Amerikalı. Anton'un alırasını okumuştu ama ayrıntıları anlayamıyordu. Çok güçsüz bir büyücüydü. Hemen hemen altıncı seviye. Nöbet'te yapabileceği fazla bir şey yoktu. Bir kenarda oturup kendi gibi güçsüz olan cadı ve şekil değiştirenleri gözlemek dışında.

"Moskova."

"Oo! Moskova Nöbeti! Amerikalının sesinde belirgin bir saygı ifadesi vardı. "Güçlü bir Nöbet. Elinizi sıkmama izin verin."

Tokalaştılar. Amerikalı havacı, bu karşılaşmayı, keyifli geçen bir gecenin önemli bir unsuru olarak görüyormuş gibiydi.

"Kaptan Kristian Vanover. Altıncı sınıf büyücü. Benim yardımıma ihtiyacınız var mı, nöbetçi?" Bu resmî teklifi son derece ciddi bir ifadeyle yapmıştı.

"Teşekkürler, Aydınlık Varlık. Herhangi bir yardıma ihtiyacım yok," diye karşılık verdi, Anton kibar bir şekilde.

"Noel tatili mi?" diye sordu, Kristian.

"Hayır. İş seyahati. Ama herhangi bir yardıma ihtiyaç yok."

Amerikalı kafasını salladı:

"Ben Noel tatilindeyim. Birliğim şu anda Kosova'da. bu yüzden ben de Prag'a gezmeye geldim."

"İyi bir seçim," dedi Anton, kafasını sallayarak. "Güzel bir şehir."

Anton bu konuşmaya devam etmek istemiyordu ama Amerikalı inanılmaz cana yakındı:

"Harika bir şehir. Burayı İkinci Dünya Savaşı'nda kurtardığınız için çok mutluyum."

"Evet, kurtardık..." dedi Anton, tekrar kafasını sallayarak.

"O zamanlar siz de savaştınız mı nöbetçi?"

Anton o anda Kristian'ın gerçekten çok güçsüz bir büyücü olduğunu düşündü. Onun gerçek yaşını göremiyordu, en azından yaklaşık olarak...

"Hayır."

"Ben çok gençtim," dedi Amerikalı, derin bir nefes alarak. "Orduya katılmanın hayalini kuruyordum ama daha on beş yaşındaydım. Ne yazık, keşke elli yıl önce burada olabilseydim."

Anton, Kristian'ın bu şansı zaten hiçbir şekilde yakalayamayacağını söylememek için kendini zor tuttu, çünkü Amerikan güçleri Prag'a hiç girmemişlerdi. Sonra birden kendi düşüncelerinden utandığını hissetti.

"Pekâlâ, bol şans," dedi Amerikalı, nihayet gitmeye karar vererek. "Bir gün Moskova'ya seni görmeye gelirim, nöbetçi!"

"Ama Kosova'ya geldiğiniz gibi olmasın," dedi Anton, bu kez kendini durduramamıştı, ama Kaptan Vanover alınmadı. Aksine gülümseyerek şöyle dedi: "Hayır, öyle bir şey olacağını sanmıyorum, öyle değil mi? Aydınlık seninle olsun, nöbetçi!"

Anton, Amerikalı'nın hemen arkasından Alacakaranlık'tan çıktı. Kristian'ın kız arkadaşı hiçbir şey fark etmemişti. Kristian, onun koluna girdi, sonra da Anton'a göz kırparak yoluna devam etti.

"Güç de seninle olsun..." diye mırıldandı, Anton, Rusça sözcüklerle.

Ne kötü bir şanstı. İçinde bulunduğu o iyi ruh hali bir anda erimişti, tıpkı kızgın bir tavanın üzerine düşen bir buz parçası gibi...

Anton, devletler arasında yaşanan tartışmaların ve savaşların, Karanlık ve Aydınlık arasında yaşanan olaylarla hiçbir alakası olmadığını, kendine binlerce kez söyleyebilirdi. Savaşa katılan bu havacı-büyücünün asıl amacının, bombalarını sivillerin üzerine atmak olmadığını kabul edebilirdi. Ama yine de...

Bombalı saldırılar yapıp insanların üzerine patlayıcı maddeler atarken Aydınlık Varlık olarak kalmayı nasıl başarabiliyordu? Çünkü

o bir Aydınlık Varlık'tı, buna hiç şüphe yoktu! Üstelik zarar verdiği insan hayatları onun vicdanını rahatsız ediyordu. Alacakaranlık'a düşmemeyi nasıl başarıyordu? Savaştaki bir orduyla, Aydınlık'ın amaçlarını nasıl uzlaştırabiliyordu? Nasıl muhteşem bir inancı vardı!

Anton karamsar ve üzgün bir ruh haliyle Kara Kartal'dan içeriye girdi.

Kristian Vanover'in havacı arkadaşlarını hemen fark etmişti. On kişilerdi, hepsi de sıradan insanlardı. Uzun bir masada oturuyorlardı. Gulaş[30] yiyip Sprite içiyorlardı.

Bir Çek barında! Tatilde!

Bunun sebebi Yeşilaycı olmaları değildi. Masada boş bira şişeleri vardı. Amerikan Budweiser'ı. Anton, bu birayı ancak çölde susuzluktan ölecek duruma geldiği zaman içerdi.

Amerikalıların yanından geçti. Hiç boş masa yoktu. Kötü şans yine onu bulmuştu. Ama orada tek başına oturan biri vardı, belki ona katılabilirdi. Masada oturan kişi o anda kafasını kaldırdı. Ürpermişti. Ve Anton da onunla aynı hisler içerisindeydi.

Bu Edgar'dı.

30 Dana eti, soğan ve biberden yapılan Macaristan'a özgü bir yemek. (ç. n.)

BÖLÜM 3

Karanlık Varlıklar'm gerçekten sahip olduğu bir şey varsa o da kesinlikle hayattan aldıkları zevkti. Anton'un bundan hiç şüphesi yoktu. Edgar'm lezzetli ama büyük ihtimalle diyetisyenler tarafından onaylanmayan kızarmış domuz bacağını cömert bir şekilde hardala –tabii ki Ruslar'ın sevdiği gibi tatlı ama keskin– ve yaban turpu sosuna bulaması gerçekten görülmeye değerdi. Tabii bira içme şekli de...

Anton bunu her zaman şaşırtıcı bulmuştu. Son derece güzel bir ilişki içerisinde olduğu vampir komşuları bile bazen Aydınlık büyücülerden çok daha hayat dolu ve neşeli görünüyorlardı. Büyük Büyücüler –güçleri Anton'la aynı seviyede olan– insanlara rol yapmayı hâlâ bırakmamışlardı.

En can sıkıcı olan şey ise hayata karşı hissettikleri sevginin, genellikle kendi benliklerinden öteye geçememesiydi.

Anton ağır bira bardağını kaldırdı ve şöyle mırıldandı: "Şerefe."

Çeklerin kadeh tokuşturma geleneğinin olmaması gerçekten iyi bir şeydi, çünkü Anton bir Karanlık Varlık'la kadeh tokuşturmak istemiyordu.

"Şerefe," diye karşılık verdi, Edgar. Sadece iki yudumda bardağının yarısını içti, büyük bir keyifle birasının tadım çıkardı, sonra da üst dudağındaki köpüğü sildi. "Güzel."

"Evet," dedi Anton, kendini hâlâ gergin hissediyordu. Hayır, tabii ki birlikte bira içmeleri ayıplanacak bir durum değildi. Gece Nöbeti'nin kuralları, Karanlık Varlıklar'la iletişim kurmayı yasaklamıyordu; tam

aksine, eğer Nöbet üyesi güvende olduğundan eminse, bu durum hoş bile karşılanabiliyordu. Neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Belki de bir Karanlık Varlık'ı etkileyebilirsiniz. Tabii ki onu bir Aydınlık Varlık'a dönüştüremezsiniz. Ama en azından bir sonraki entrikasına engel olabilirsiniz. Anton bunu söylediğine gerçekten şaşırmıştı: "En azından bir konuda aynı fikirdeyiz, bu güzel bir şey."

"Evet," dedi Edgar, kibar ve samimi bir ifadeyle konuşmaya çalışarak, böylece Aydınlık Varlık herhangi bir aşağılanma hissine ya da şüpheli bir durum olduğu düşüncesine kapılmıyordu. "Moskova'daki Çek birasıyla, Prag'daki Çek birası birbirinden çok farklı."

Gorodetski kafasını salladı.

"Evet. Özellikle de şişe biralarla karşılaştırıldığı zaman. Şişelerdeki Çek biraları, gerçek biraların cam tabutta duran cesedi."

Edgar, Anton'un yaptığı bu benzetmeye katıldığını belli edercesine gülümsedi:

"Her nedense Doğu Avrupa, bira mayalama yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyor."

"Estonya bile mi?" diye sordu, Anton.

Edgar omuzlarını silkti. Bu Aydınlık Varlıklar dalga geçme fırsatını asla kaçırmazlardı. "Bizim biramız güzel. Ama çok olağanüstü değil. Tıpkı Rusya'nınki gibi."

Anton, sanki o anda Rus birasının tadını hatırlamış gibi kaşlarını çattı. Ama çok farklı bir karşılık verdi:

"Bu yaz Macaristan'daydım. Macar birası içtim. *Dreher*... Neredeyse sahip oldukları tek bira."

"Ve?"

"Ekşi *Baltika*'yı içmeyi tercih ederdim."

Edgar güldü. Anılarını gözden geçirmesine rağmen tek bir Macar birası çeşidi bile bulamamıştı. Ama zaten Anton bu kadar kötü olduğunu düşünüyorsa, hatırlamasına da çok gerek yoktu. Anton iyi

bir bira uzmanıydı, daha doğrusu çok iyi. Aydınlık Varlıklar dünyevi zevklere çok düşkündürler, bunu kabul etmek gerekir.

"Ve şu... cesur savaşçılar da... kendi ülkelerinin birasını içiyorlar," dedi Anton, başıyla Amerikalıları işaret ederek. Barış elçileri... Göring'in[31] havacıları."

Edgar ve Anton kızarmış domuz bacaklarını çok uzun bir süre önce bitirmişlerdi. Tabii bu arada gözlerinin ışıldamasını sağlayacak kadar da bira içmişlerdi. Sesleri giderek yükseliyordu, rahatlamışlardı.

"Neden Göring?" diye sordu, Edgar, şaşkın bir ifadeyle. "Onlar Alman değil Amerikalılar."

Anton, sanki bir çocuğa anlatıyormuş gibi büyük bir sabırla açıklamaya başladı: "Amerikan Hava Kuvvetleri'nin havacıları ifadesi kulağa pek hoş gelmiyor. Sen hiç Amerikan Hava Kuvvetleri için kullanılan kısa ve etkileyici bir terim duydun mu?"

"Hayır, duymadım."

"Pekâlâ. Clinton'ın havacıları diyelim. Almanlar en azından kendileri gibi havacılarla savaştıklarını biliyorlardı, ama bunlar bütün savunmanın İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma uçaksavarlardan ibaret olduğu yerlere bombalar atıyorlar. Ve bunun için de başarı madalyası alıyorlar. Evet, sorabilirsin, hayatlarında kutsal sayılabilecek bir şey var mı? Onlar Prag'ı özgürlüğe kavuşturanların hâlâ kendileri olduğunu düşünüyorlar."

"Kutsal mı?" dedi Edgar, gülerek. Buna neden ihtiyaçları olsun ki? Onlar asker."

"Biliyor musun, bence askerlerin bile öncelikle insan olarak kalmaları gerekiyor. İnsanların ruhlarını besleyebilmeleri için kutsal bir şeylere ihtiyaçları var."

31 Hermann Göring: İkinci Dünya Savaşı sırasında, Nazi Almanya'sının hava kuvvetleri komutanlığını yapan kişi. (ç. n.)

"Bunun için öncelikle bir ruha sahip olmaları gerekir. Kutsallık daha sonra. Oo! Aslında onlardan birine sorabiliriz."

Amerikan havacılarından biri –aksesuar ve şeritlerle süslenmiş, göz alıcı bir forma giymiş olan– Edgar ve Anton'un oturduğu masanın yanından geçmeye çalışıyordu. Yanakları al aldı. Yüzü tıpkı kremalı bir çilek gibiydi. Teksas ya da Oklahoma'nın gururu. Muhtemelen tuvaletten dönüyordu.

"Affedersiniz, asker! Size bir soru sorabilir miyim?" dedi Edgar, oldukça iyi bir İngilizceyle. "Hayatınızda 'kutsal' olarak adlandırdığınız bir şey var mı?"

Amerikalı, sanki bir anda tökezlemiş gibi durdu. İçgüdüleri, ona dünyanın en iyi ülkesinin askerinin, itibarını koruyarak en uygun cevabı vermesi gerektiğini söylüyordu. Aklındaki acı dolu düşüncelerin, bir anda parlayarak yüzüne yansıdığını düşünüyordu. Bir esinlenme. Yüzüne yayılan gururlu bir gülümseme.

"Kutsal bir şeyler mi? Tabii ki var! Chicago Bulls..."

Asker şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi, bunu büyücüler bile anlayamamıştı.

"Bu satranç gibi bir şey, anlıyor musun?" dedi Edgar. "Patronlar, savunmasız taşlarım satranç tahtasının üzerinde ilerletiyorlar. Senin ve benim gibi taşları."

Edgar ve Anton'un içtikleri bira miktarını gören garsonun gözleri kocaman açılmıştı. Masaya getirdiği büyük bira bardaklarının sayısı, bütün bu Amerikan havacılarını ve Chicago Bulls takımını sarhoş etmeye yeterliydi. Ama bu Ruslar, artık dillerine hâkim olamadıkları halde, hâlâ burada oturmaya devam ediyorlardı.

"Mesela sen ve ben," diye devam etti, Edgar. "Sen bu mahkemede savunucu olacaksın, ben de davacı. Ama bizim herhangi bir önemimiz yok. Sadece tahtanın üzerindeki sıradan taşlarız. Eğer gerekirse, bizi

cehennemin içine atarlar. Eğer gerekirse, bizi daha iyi zamanlar için kenara saklarlar. Eğer isterlerse, bizi değiş-tokuş ederler. Nihayetinde bu bir dava değil mi? Bu, değersiz taşların takas edilmesiyle oynanan bir oyun. İgor, Alisa'yla değiş-tokuş edildi. Hepsi bu kadar. Onları, tıpkı kavanozun içindeki iki örümcek gibi, birbiriyle karşılaştırıp sonra da tahtanın üzerinden attılar. Büyük hedeflerine ulaşma uğruna..."

"Hayır, yanılıyorsun," dedi Anton, parmağını Edgar'a doğru sallayarak. "Gesar, İgor'un, Alisa'yla karşılaşacağını bilmiyordu. Bu, Zavulon'un entrikalarından biri."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedi Edgar, alaycı bir ifadeyle. "Gesar'ı açık bir kitap gibi okuyabilecek kadar güçlü müsün? Bildiğim kadarıyla, Aydınlık Varlıklar'ın lideri de planlarını çalışanlara anlatmaktan çok fazla hoşlanmıyor. Bu, büyük güçlerin büyük politikası!" dedi, Edgar yüksek bir sesle.

Anton gerçekten karşı çıkmak istiyordu ama maalesef elinde ikna edici fazla argüman yoktu.

"Ya da Moskova Üniversitesi'nde yaşanan olay. Zavulon seni kullandı. Üzgünüm, muhtemelen söylediklerimden hoşlanmıyorsun ama artık başladık. Zavulon seni kullandı. Zavulon! Senin ezeli düşmanın!"

"O beni kullanmadı." Anton tereddüde düşmüştü ama yine de konuşmaya devam etti. "Beni kullanmaya çalıştı. Ben de durumu lehimize çevirmeye çalıştım. Anlıyor musun? Nihayetinde bu bir savaş."

"Tamam, sen de durumu kullanmaya çalıştın," dedi Edgar, umursamaz bir ifadeyle. "Öyle farz edelim... Ama Gesar hiçbir şey yapmadı! Seni korumak için hiçbir şey yapmadı! Neden piyonlarını korumak zorunda olsun ki? Bu gereksiz ve anlamsız."

"Sen kendi piyonlarına daha kötüsünü yaptın," dedi Anton, sert bir ifadeyle. "Sen, güçsüz Diğerleri –vampirler ve şekil değiştirenler– önemsemedin bile. Onları sadece ölüme giden askerler olarak gördün."

"Evet, onlar ölüme giden askerler, Anton. Onlar, bizden –büyücülerden– çok daha değersizler. Her neyse, zaten bunları konuşup anlamaya çalışmamızın bir faydası yok. Biz kukladan başka bir şey değiliz. Ve kukla ustasına dönüşme şansımız yok, çünkü bunun için Gesar'ın ya da Zavulon'un yeteneklerine ihtiyacımız var. Ve bu tür yetenekler çok sık ortaya çıkmıyor. Neyse zaten satranç tahtasındaki yerler çoktan alındı. Oyunculardan hiçbiri, yerini önemsiz bir taşa vermez. Ne vezir ne de şah."

Anton mutsuz bir ifadeyle birasını içti, sonra da bardağını üzerinde restoranın logosu bulunan cam masaya koydu.

Artık, o kaçak avlanan vampiri takip etmek için sahaya ilk kez çıkan acemi büyücü değildi. Değişmişti, üzerinden çok kısa bir zaman geçmiş olmasına rağmen... İlk görevini aldığından beri, Aydınlık'ın içerisinde ne kadar çok Karanlık olduğunu gözleyebilecek bir sürü fırsatı olmuştu. Ve Karanlık büyücü Edgar'm bu karamsar durumuna bakarak da şunu söyleyebilirdi ki onlar sadece, büyük oyuncular birbirleriyle hesaplaşırken, değirmenin çarkına takılan birer buğday tanesiydi. Bu yüzden yapılması gereken en iyi şey susmak ve bira içmekti. Anton bir kez daha, Karanlık Varlıklar'ın –daha basit görünüme sahip olan– kimi zaman Aydınlık Varlıklar'dan –büyük idealleri için savaşan– daha "insan" olduğunu düşünmüştü.

"Yine de yanılıyorsun, Edgar," dedi Anton, en sonunda. "Bizim aramızda çok önemli bir fark var. Biz başkaları için yaşarız. Biz hizmet ederiz, yönetmeyiz."

"Bütün insan liderlerin söylediği bu," dedi Edgar. Bu tuzağa bilerek düşmüştü. "Parti insanların hizmetçisidir, hatırlıyor musun?"

"Bizi insan liderlerden ayıran tek bir şey var," dedi Anton, Edgar'ın gözlerinin içine bakarak. "Ruhun bedenden ayrılması. Anlıyor musun? Bir Aydınlık Varlık kötülüğün yolunu seçemez. Eğer dünyadaki kötülüğü artırdığım fark ederse Alacakaranlık'a çekilir. Gözden kaybolur.

Ve bu olay birçok kez yaşandı. Bir Aydınlık Varlık hata yaptığında ya da Karanlık'a karşı ufacık bir yenilgi aldığında hep böyle yapıldı."

Edgar sessizce kıkırdadı.

"Anton... Sen kendi bakış açınla cevap veriyorsun. Fark ederse... Peki ya fark etmezse? Manyak iyileştirici vakasını hatırlıyor musun? On iki yıl önce, sanırım..."

Anton o olayı hatırlıyordu. O zamanlar daha dönüştürülmemişti ama eşi benzeri görülmemiş o olayı bütün Nöbet üyeleriyle, bütün Aydınlık Varlıklar'la tartışmış ve analiz etmişti.

Geleceği görebilme güçlerine sahip olan Aydınlık bir iyileştirici. Moskova dışında yaşıyordu. Gece Nöbeti'nin aktif bir üyesi değildi ama kayıtlarda ismi vardı. Doktor olarak çalışıyordu. Ve tedavilerinde Aydınlık büyü kullanıyordu. Hastaları onu çok seviyorlardı, nihayetinde o, mucizeler yaratıyordu.

Ama hastası olan genç kadınları da öldürüyordu. Büyü kullanarak değil, çok kolay bir şekilde. Bazen onları akupunktur yoluyla öldürüyordu. Vücut enerji noktaları konusunda inanılmaz bir bilgiye sahipti.

Gece Nöbeti onun yaptıklarını tesadüfen fark etmişti. Moskova dışındaki küçük bir kasabada yaşanan kadın ölümlerinin artışı analistlerden birinin dikkatini çekmişti. En göze çarpan şey ise kurbanların çoğunun hamile kadınlar olmasıydı. Ayrıca çok sayıda düşük, kürtaj ve ölü doğum yaşandığını da fark etmişlerdi. Karanlık Varlıklar'dan şüphelenmişlerdi... Vampirlerden, kurtadamlardan, satanistlerden, cadılardan...Ve herkesi kontrol etmişlerdi.

Sonra olaya Gesar dâhil olmuş ve katil hemen yakalanmıştı. Katil, Aydınlık bir büyücüydü.

Bu etkileyici iyileştirici, geleceği çok net bir şekilde görebiliyordu. Bazen hastasının doğmamış çocuğunun gelecekte bir katil, manyak ya da suçlu olacağını görüyor, bazen de hastasının büyük bir suç

işleyeceğini ya da istemeden birçok insanın ölümüne sebep olacağını fark ediyordu. Bu yüzden de bunlarla savaşmaya karar veriyordu.

İyileştirici mahkemeye çıktığında, bunları yaparken Aydınlık büyü müdahalesi kullanmadığını açıklamıştı. Aksi takdirde Karanlık Varlıklar'a aynı seviyede müdahale hakları verilir ve dünyadaki kötülüğün önüne geçilemezdi. Ama bu iyileştiricinin yaptığı tek şey "zararlı otları temizlemekti." Sonuç olarak dünyaya getirdiği iyiliğin, yaptığı kötülüklerden daha fazla olduğuna karar verilerek Alacakaranlık'a gönderilmesine engel olunmuştu.

Bu yüzden Gesar, onun ruhunu bedeninden ayırmak zorunda kalmıştı.

"O bir psikopattı," dedi Anton. "Sadece bir psikopat. Tipik bir düşünce hastalığı... Böyle durumlar ne yazık ki olabiliyor."

"Jeanne d'Arc'm silah arkadaşı Gilles de Rais gibi," dedi Edgar, hemen. "O da Aydınlık bir varlıktı, öyle değil mi? Sonra insanların bedenlerinden gençlik iksiri çıkarmak, ölümü yenmek ve mutlu bir insan hayatı yaratmak için kadınları ve çocukları öldürmeye başladı."

"Edgar, hiç kimsenin çıldırmaya karşı sigortası yoktur. Diğerleri'nin bile. Ama eğer en sıradan cadıyı ele alırsak..." Anton durdu, sinirlenmeye başlamıştı.

"Kabul ediyorum," dedi Edgar, barışçıl bir ifadeyle ellerini açarak. "Ama burada çok uç noktadaki olaylardan bahsetmiyoruz! Sadece bunun mümkün olduğu gerçeğinden bahsediyoruz. Ve senin çok övdüğün o savunma yöntemi, yani ruhun bedenden ayrılması –kısaca vicdan diyebiliriz– başarısız olabilir. Şimdi düşün, ya Gesar senin ölümünün Aydınlık'm amaçlarına çok büyük bir yarar sağlayacağına karar verirse? Ya terazinin bir tarafında Anton Gorodetski, diğer tarafında da binlerce insanın hayatı varsa?"

"Gesar bunun için beni kandırmak zorunda değil," dedi Anton, oldukça kararlı bir ifadeyle. "Buna gerek yok. Eğer böyle bir durum olursa, ben kendimi feda etmeye hazırım. Biz hepimiz buna hazırız!"

"Peki ya sana bir şey anlatamıyorsa?" dedi Edgar sırıtarak. "Düşmanı öğrenmemen için, daha doğal davranman için, seni boş yere üzmemek için... Nihayetinde, senin iç huzurunu korumak da Gesar'm sorumluluklarından biri."

Büyük bir memnuniyetle bardağını kaldırdı ve biranın üzerindeki köpüğü gürültülü bir şekilde içine çekti.

"Sen bir Karanlık Varlık'sın," dedi Anton. "Her şeyin içinde kötülük, ihanet ve düzenbazlık arıyorsun."

"Benim tek yaptığım onlara gözlerimi tamamen kapatmamak," dedi Edgar. "Ben bu yüzden Zavulon'a güvenmiyorum. Hatta en az Gesar'a güvenmediğim kadar... Sana daha fazla güvenebilirim, çünkü sen de, tesadüfen benden farklı bir renge boyanmış olan, zavallı bir satranç taşısın. Beyaz piyon siyah piyondan nefret eder mi? Hayır. Hele ki bu iki piyon kafa kafaya vermiş, barış içinde bira içiyorsa..."

"Biliyor musun," dedi Anton, biraz şaşırmış bir ses tonuyla. "Dünyaya bu gözle bakarken yaşamaya nasıl devam edebiliyorsun, bunu gerçekten anlayamıyorum. Ben olsaydım, gidip hemen kendimi asardım."

"Yani bana karşı çıkmak için elinde hiçbir şey yok, öyle mi?"

Anton da birasından bir yudum aldı. Doğal Çek birasının en güzel yanı, ne kadar çok içseniz de, vücudunuzda ya da kafanızda bir ağırlık bırakmamasıydı... Yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Hiçbir şey yok," diye itiraf etti, Anton. "Şu anda hiçbir şey yok. Ama yanıldığına eminim. Kör bir adamla gökkuşağının renkleri tartışılmaz. Sende bir şey eksik... Ne olduğunu tanı olarak bilmiyorum. Ama çok önemli bir şey eksik. Ve o olmadan, sen kör bir adamdan daha çaresizsin."

"Ben mi çaresizim?" dedi Edgar, biraz incinmişti. "Çaresiz olan sensin, Aydınlık Varlık. Elin, kolun ahlaki dogmalarla bağlanmış. Ve gelişimin üst seviyelerine çıkanlar –mesela Gesar gibi– seni kontrol ediyorlar.

"Sana bunun cevabını vermeye çalışacağım," dedi Anton. "Ama şimdi değil. Birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Sorudan mı kaçıyorsun?" dedi Edgar, gülerek.

"Hayır, sadece iş hakkında konuşmayacağımıza dair birbirimize söz vermiştik, öyle değil mi?"

Edgar cevap vermedi. Bu Aydınlık Varlık onu gerçekten yenmişti, bunu yavaş yavaş yapmıştı ama sonuçta yenmişti! Neden böyle gereksiz bir tartışmanın içine girmişti ki? Gündüz Nöbeti'nde dedikleri gibi beyaz bir köpeği siyaha boyayamazsmız!"

"Evet," dedi Edgar, sonunda. "Benim hatam, itiraf ediyorum. Sadece..."

"Sadece, bizi birbirimizden ayıran şeyleri konuşmamak çok zor," dedi Anton, kafasını sallayarak. "Anlıyorum. Bu senin hatan değil... Bu sadece kader."

Anton ceplerini karıştırdı, sonra da bir paket sigara çıkardı. Edgar bunun ucuz "21 Vek" olduğunu hemen fark etmişti. Hımın... Onun seviyesindeki bir Karanlık Varlık hayatın tüm zevklerini yaşayabiliyordu ama Anton, Rus sigarası içiyordu... Belki de küçük, samimi ama ucuz olan bu restorana gelmesi bir tesadüf değildi?

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu, Edgar.

"Kafka Otel'de," dedi Anton. "Zizkov'da, Cimburkova Caddesi'nde."

İşte... Ucuz ve ikinci sınıf bir otel. Aydınlık Varlık sigarasını yakarken, Edgar da kafasını sallıyordu. Anton her nedense biraz tuhaf görünüyordu, sanki uzun zamandır sigara içmiyormuş gibi ya da çok sık içmiyormuş gibi...

"Sen Hilton'da kalıyorsun, öyle değil mi?" dedi Anton, aniden. "Ya da en kötü ihtimalle Radisson SAS?"

"Sen beni takip mi ediyorsun?" diye sordu Edgar, hemen.

"Hayır. Sadece Karanlık Varlıklar ünlü isimlere ve pahalı mekânlara çok düşkündürler. Bu yüzden bunu tahmin etmek çok da zor değil."

"Yani?" dedi Edgar, küstah bir ifadeyle. "Sen rizayetin ve fakir yaşamın taraftarı mısın?"

Anton alaycı bir ifadeyle restorana, bıçak izli, tahta masanın üzerinde duran domuz bacağının kalıntılarına ve bira bardağına baktı. Aslında cevap vermesine gerek yoktu, ama yine de şöyle dedi: "Hayır, ben bunu tartışmıyorum. Ama bir otelin sahip olduğu oda ya da personel sayısı önemli bir şey değildir. Menüdeki yemeklerin fiyatları da öyle. Ben de Hilton'da kalabilir, bira içmek için Prag'ın en pahalı barlarına gidebilirdim. Ama neden? Sen neden buraya geldin? Sonuçta burası birinci sınıf bir restoran değil, öyle değil mi?"

"Burası rahat bir yer," diye itirafetti Edgar. "Ve yemekleri güzel."

"İşte asıl konu da bu."

Edgar alkolün verdiği cömertlikle birden şöyle dedi:

"İşte bu! Sanırım anladım! Bizim aramızdaki fark bu. Sen doğal gereksinimlerini kısıtlamaya çalışıyorsun. Belki de bu bir nevi alçakgönüllülük... Ama biz sizden daha müsrifiz, evet... Para, güç, maddi ve insani kaynaklar konusunda..."

"İnsanlar bir kaynak değildir!" dedi Anton birden, sinirlenmişti. "Anlıyor musun? Onlar bir kaynak değil!"

İşte her zamanki gibi... Bu konu ne zaman açılsa... Edgar derin bir nefes aldı. Bu Aydınlık Varlıklar ne kadar da aptaldı. Ah, nasıl da aptal...

"Pekâlâ. Konuyu değiştirelim," dedi Edgar, birasından bir yudum daha alarak. Ama düşüncesini belirtmeden de duramamıştı: "Şurada Amerikalı bir havacı oturuyor... O aynı zamanda bir Aydınlık Varlık..."

Bu arada, tam bir budala; beni fark etmedi bile. Her iddiasına varın ki o da insanları bir kaynak olarak görüyor. Ya da eğitilip cezalandırılabilen aptal, değersiz bir ırk olarak. Tıpkı bizim gördüğümüz gibi."

"Bizim sorunumuz, insanlığın bir ürünü olmamız," dedi Anton, karamsar bir ifadeyle. "Onun bütün kusurlarıyla birlikte. Aydınlık Varlıklar bile birkaç yüzyıl yaşayana kadar kendi ülkelerinin klişelerini ve efsanelerini taşırlar; Rusya, Amerika, Burkina Faso, hiç fark etmez. Burkina Faso nerden aklıma geldi ki?"

"Regin Kardeşlerden biri Burkina Faso'dan," dedi Edgar. "Çok komik bir isim."

"Regin Kardeşler..." dedi Anton, kafasını sallayarak. "Sizin onlarla alakalı planınız nedir? Onları Moskova'ya çağıran Gündüz Nöbeti'nden biri. Onlara, Fáfnir Pençesi'ni canlandırmalarına yardım edeceğine dair söz verdi. Peki, ama neden?"

"Benim herhangi bir bilgim yok," dedi Edgar, hemen. "Bu Aydınlık Varlıklar'a ipucu vermeye gelmez."

"Bunu itiraf etmek zorunda değilsin, buna gerek yok!" dedi Anton, umursamaz bir şekilde elini sallayarak. "Ben küçük bir çocuk değilim. Ama bizim ihtiyacımız olan en son şey, büyük bir güce sahip olan, çıldırmış bir Karanlık Varlık'm ortaya çıkması."

"Bizim de," dedi Edgar. "Bu büyük bir savaş anlamına gelir. Kuralsız bir savaş. Diğer bir deyişle Kıyamet."

"Öyleyse Regin Kardeşler kandırıldı," dedi Anton. "Birileri, onları Bern ofisine saldırıp Pençe'yi aldıktan sonra Moskova'ya gelmeleri için ikna etti... Ama neden? Ayna'yı Güç'le beslemek için mi?"

"Gerçekten çok akıllı," diye düşündü, Edgar kendi kendine. Ama Anton'un bu söylediğine karşı çıkarcasına kafasını salladı:

"Bu saçmalık! Biz, Vitaly Rogoza'mn kim olduğunu, Pençe çalındıktan sonra öğrendik. O sırada Regin Kardeşler çoktan Moskova'ya doğru yola çıkmışlardı."

"Doğru!" dedi Anton, birden. "Haklısın, Karanlık Varlık! Ayna'nın ortaya çıkışı önceden tahmin edilemez; bu, Alacakaranlık'ın bir anda yarattığı bir şey. Engizisyon'un resmi açıklaması da bu topluluğun tılsım ambarına yapacağı saldırıyı, olayın gerçekleşmesinden iki hafta önce planlamaya başladığını gösteriyor. O zaman Ayna ortada bile yoktu... Ya da vardı, ama henüz Alacakaranlık tarafından dönüştürülmemiş sıradan bir adamdı..."

Edgar dudaklarını ısırmaya başladı. Aydınlık Varlık'a bu konu hakkında bir fikir vermiş gibi görünüyordu. Ya da ona sadece doğru olan tarafı işaret etmişti. Oo, bu kötüydü... Ama neden kötü olsundu ki? Anton'un olayları, ondan daha iyi anlamasına aldırmıyordu. Bu onun için de hayati bir önem taşıyordu. Edgar yüksek sesle düşünmeye başlamıştı:

"Acaba birileri, Engizisyon ofisinin Bern'den taşınmasını mı istiyordu?"

"Ya da Prag'a taşınması gerektiğini düşünüyordu..."

Düşünceli bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Aydınlık bir büyücü ve Karanlık bir büyücü... İkisi de neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Tam o sırada garson onlara doğru yaklaştı, ama biralarını henüz bitirmediklerini fark edince Amerikalıların masasına doğru yöneldi.

"Bu da bir ihtimal," dedi Edgar. "Ama bizim Pençe'yle alakalı bir operasyona ihtiyacımız yok. Böyle saçma bir şey için bizi suçlamayı aklından bile geçirme..."

"Ama belki de," dedi Anton, "başka bir operasyonu bozmaya ihtiyacınız vardı. Bizim operasyonlarımızdan birini? Fafnir Pençesi bunu yapmak için gayet iyi bir yol değil mi?"

Edgar bu kadar çok konuştuğu için kendine lanet etmeye başlamıştı. Tabii ki bu mecazi anlamda bir lanetti.. Hiçbir Karanlık Büyücü kendi kafasının üzerinde dönen bir cehennem girdabı oluşturmazdı.

"Saçmalık, diğer operasyon..." diye başladı, Edgar. Ama sonra birden Gündüz Nöbeti'ni savunmaya başladığını fark etti. Bu hareketiyle, Anton'un düşüncelerini doğrulamıştı.

"Teşekkürler, Diğer," dedi Aydınlık Varlık samimi bir ifadeyle.

Edgar ayağa kalkarken hâlâ içten içe kendini azarlıyordu. Şu söylenen gerçekten doğruydu: Aydınlık bir varlıkla oturmadan önce dilini kes, ağzını da kapalı tut!"

"Artık gitmem gerek," dedi Edgar. "Benim için güzel bir sohbet oldu..."

"Benim için de," dedi Anton. Sonra da elini uzattı.

Uzatılan bir eli reddetmek gerçekten aptallık olurdu, bu yüzden de Edgar, Anton'un elini sıktı. Sonra da masanın üzerine beş yüz şilin bırakarak aceleyle restorandan ayrıldı.

Anton, Edgar'm gidişini izlerken gülümsüyordu. Karanlık bir Varlık'ı korkutmak –özellikle de Gündüz Nöbeti'nin en güçlü büyücülerinden birini– gerçekten çok eğlenceliydi. Bu şişman nöbetçi, belli ki Anton'a çok büyük bir sır verdiğini düşünüyordu. Ama aslında hiçbir şey vermemişti: Anton'un yaptığı tahmin çok aptalca olmasına rağmen şans eseri doğru çıkmıştı, ama hâlâ kayda değer bir şeyler öğrenememişti.

Anton garsona baktı ve el hareketiyle hesabı getirmesini istedi. Sadece bir dakika sonra hesap gelmişti.

Bahşiş de dâhil toplam bin yirmi şilin tutmuştu.

Ah, bu Karanlık Varlıklar...

Çok az bir fark vardı, ama Edgar yine de tasarruf etmişti. Zavallı Gece Nöbeti hakkında söylediği onca incitici sözden ve yaptığı parmak hesabından sonra...

Anton hesabı ödedi, ayağa kalktı (bira etkisini nihayet göstermişti, kendini rahatlamış hissediyordu, ama bu rahatsız edici bir rahatlıktı) ve Kara Kartal'dan dışarıya çıkarak Staromestska Meydam'na doğru

yürümeye başladı. Engizisyon temsilcisiyle buluşacağı yere doğru. Tam zamanında gelmişti.

Burada her zaman çok fazla turist oluyordu.

Özellikle de her saat başında. Eski, astronomik saat çalmaya başladığı zaman. Küçük pencereler birden açılıyor ve havarilerin küçük heykelleri, sanki meydanı inceliyormuş gibi dışarıya çıkıyor, sonra da tekrar mekanizmanın derinliklerine giriyordu. Staromestska Meydanı'nın yorulmak bilmeyen saati...

Anton turistlerin arasında öylece duruyordu, ellerini ceplerine sokmuştu. Parmakları üşüyordu ama her nedense eldiven takmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Etrafından, video kameraların uğultuları ve kamera kapaklarının tıkırtı sesleri yükseliyordu. Yabancı kalabalığın bütün üyeleri ziyaret edilmesi gereken son yeri de tamamladıkları için oldukça etkilenmiş gözüküyorlardı. İnsanlar ellerindeki Prag haritasına bir tik daha atarken –astronomik saatin çalışı izlendi– Anton, onların beyinlerinin gıcırtısını bile duyabildiğini düşünüyordu.

Neden bu kimliksiz kalabalığın arasında sanki o da aklındaki gezi programına bir tik atıyormuş gibi dolaşıyordu? Bu zihinsel eylemsizlik miydi? Tembellik miydi? Ya da tedavisi olmayan sürü psikolojisi miydi? Karanlık Varlıklar muhtemelen kalabalığın arasında yürümezlerdi.

"Hayır, seni anlamıyorum," dedi kalabalığın arasından biri Rusça kelimelerle. Bu adam, Anton'un sadece birkaç adım ilerisinde duruyordu. "Tatildeyim, duyuyor musun? Kendin karar veremez misin?"

Anton hemşerisine bir bakış attı. Ama adamın görünüşü çok hoş değildi. İri yarı ve geniş omuzluydu. Her yerinden altınlar sarkıyordu. Pahalı takım elbiselerin nasıl giyildiğini biliyordu ama Hermes marka kravatın nasıl bağlanacağını henüz öğrenememişti. Kravat tabii ki bağlanmıştı ama "kolektif çiftlik çalışanlarının" attığı düğümlere

benziyordu. Düğmeleri açık olan, kahverengi, kaşmir paltosunun altından da buruşuk bir atkı sarkıyordu.

Bu zengin Rus tam o sırada Anton'un bakışlarını fark etti ve kaşlarını çatarak telefonunu cebine koydu. Sonra da tekrar saate doğru döndü.

Anton etrafına bakındı.

Üçüncü kuşak demişti analistler. Üçüncü kuşağa kadar beklemek zorundayız. Bu haydudun zengin ama her nasılsa saygılı kalmayı başarabilen torunu için sadece beklemek zorundayız. Diğerleri, insanların tam aksine kuşakları bekleyebilirler. Onların işleri yüzyıllar boyunca devam eder. En azından Aydınlık Varlıklar'ın yaptığı işler.

İnsanların zihinlerinde değişiklik yapmak Karanlık Varlıklar için çok daha kolaydır. Karanlık'm yolları, Aydmlık'ın yollarından çok daha kısadır. Daha kısa, daha kolay ve daha eğlenceli.

"Anton Gorodetski," dedi, Anton'un arkasından bir ses. Belli ki ana dilini konuşmuyordu ama çok akıcı bir aksanı vardı.

Ve ses tonunu bir başkasıyla karıştırmak gerçekten imkânsızdı. Engizisyon üyesinin sıkıcı, soğuk ses tonu...

Anton arkasına döndü, başıyla selam verdi ve elini uzattı.

Engizisyon üyesi Çeklere benziyordu. Uzun boyluydu, yaşını tahmin etmek oldukça zordu. Üzerinde ılık, gri bir yağmurluk, kafasında ise silah, borazan ve geyik kafası şeklindeki, komik şapka iğneleriyle süslenmiş, yün bir bere vardı. Her nedense onu, sararmış sonbahar yapraklarıyla kaplı, alacakaranlık bir parkta hayal etmek oldukça kolaydı: derin düşüncelere dalmış bir ajan gibi...

"Vitezslav," dedi Engizisyon üyesi. "Vitezslav Grubin, gidelim."

Kalabalığın arasından kolayca çıktılar. Engizisyon üyesi o anda Diğerleri'ne özgü yeteneklerini kullanmamasına rağmen insanlar ona hemen yol veriyorlardı. Başıboş dolaşan turistlerin arasından yavaş yavaş uzaklaşarak uzun, dar bir cadde boyunca ilerlemeye başladılar.

"Uçuş nasıldı, Anton?" diye sordu, Vitezslav. "Dinlenebildin mi? Ya da bir şeyler yedin mi?"

"Evet, teşekkürler. Her şey yolunda."

Engizisyon üyesinin bu kibar tavrı –her ne kadar resmî de olsa– çok şaşırtıcıydı.

"Ofisten herhangi bir yardım istiyor musun?"

Anton kafasını salladı. Vitezslav önden yürümesine rağmen, hiç şüphesiz Anton'un bu hareketini hissetmişti.

"Güzel," dedi Engizisyon üyesi aynı ses tonuyla ama bu kez gayet samimiydi. "Yapacak çok iş var. Ofisin Prag'a taşınması bizim için çok büyük bir olay. Bundan gurur duyuyoruz. Ama bizim ofis çok küçük ve yapacak çok fazla iş var."

"Anladığım kadarıyla, Engizisyon Prag'a çok fazla müdahale etmiyor," dedi Anton.

"Evet. Buradaki Nöbetler yasalara son derece saygılı. Antlaşma'yı çok fazla ihlal etmiyorlar."

"Doğru," diye düşündü Anton, kendi kendine. Engizisyon üyesinin işi her zaman Nöbetler arasındaki anlaşmazlıkları çözmekti ama Diğerleri'nin bireysel olarak işlediği suçlarla Nöbetler ilgileniyordu. Normal bir Avrupa ülkesinin atmosferi Karanlık Varlıklar üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmıyordu, ama organizasyonun sistemi içerisinde kurallara saygı duymayı öğrenmişlerdi.

Ya da kuralları çok belirgin bir şekilde çiğnememeyi.

"Mahkeme'nin, İgor Teplov –ikinci sınıf büyücü– vakasını değerlendireceği oturum yarın akşam başlayacak," dedi Vitezslav. Anton, Vitezslav'ın, İgor'un tam adını kullanmasına ve onun büyücü olduğunu belirtmesine son derece memnun olmuştu. Ayrıca "değerlendireceği" demişti, "kararın bildireceği" değil. Bu da Engizisyon'un henüz bir karara varmadığı anlamına geliyordu. Demek ki kendilerini uzun bir değerlendirme sürecine hazırlamışlardı. "Onu görmek ister misin?"

"Evet, tabii ki," dedi Anton, kafasını sallayarak. "Ona ileteceğim mektuplar ve bazı hediyeler var."

Anton bir anda susmuştu. İçinde "mektup" ve "hediye" kelimeleri geçen bu cümle, her nedense kulağa biraz üzücü geliyordu. Sanki hapiste olan birine bir paket getirmiş gibi. Ya da çok hasta birini ziyaret edecekmiş gibi...

"Ben arabayla geldim," dedi Engizisyon üyesi. "Paketi otelden alıp tutuklunun yanma gidebiliriz."

"İgor... Engizisyon'da bir yerlerde mi?"

"Hayır, neden olsun ki?" dedi Vitezslav, soruya, soruyla karşılık vererek. Sonra da kaldırımın kenarında park etmiş olan Skoda Felicia'nın yanında durdu. "Tutuklu bir Karanlık Varlık'ı gözlem altında tutabiliriz. Ama sizin arkadaşınız normal bir otelde. Şehirden ayrılmayacağına dair bir belge imzaladı."

Anton kafasını salladı. Aptalca bir soru olduğunu fark etmişti. Haklıydı, bir Aydınlık Varlık'ı hücreye kapatmanın bir anlamı var mıydı?

"Affedersin, Vitezslav..." dedi Anton. "Biliyorum, şu anda yaptığın iş için bir önem taşımıyor, ama merak ediyorum... Sadece merak, herhangi bir amacım yok. Muhtemelen seni ayrıntılı olarak inceleyebilirdim ama her nedense bu bana şu anda çok uygun gelmedi..."

"Benim önceden kim olduğumu mu merak ediyorsun?"

"Evet."

Engizisyon üyesi cebinden bir anahtar çıkardı ve arabanın alarmını etkisiz hale getirmek için anahtarın üzerindeki düğmeye bastı. Sonra da kapıları açtı.

"Ben vampirim. Yani vampirdim."

"Güçlü bir vampir mi?" diye sordu Anton, her nedense.

"Evet."

Anton ön koltuğa oturdu ve emniyet kemerini taktı. Vampir Vtezslav ise arabayı çalıştırdı ama hareket etmeden önce motorun ısınmasını bekledi.

"Üzgünüm, gerçekten aptalca bir soruydu," diye itiraf etti Anton.

"Elbette öyleydi. Kesinlikle çok aptalca." Engizisyon üyesi belli ki lafım esirgemiyordu. "Anladığım kadarıyla, Anton sen daha çok gençsin..."

Arabayı sakin ve çok dikkatli bir şekilde sürüyordu. Elbette Anton'un hangi otelde kaldığını sormamıştı, buna ihtiyacı yoktu. Sonra birden şöyle dedi:

"Muhtemelen Engizisyon'un yapısı ve yapının içerisinde çalışan Diğerleri konusunda ciddi yanılsamaların var. Bu yüzden sana birkaç şeyi açıklamama izin ver. Engizisyon sıradan birçok Nöbet çalışanının düşündüğü gibi üçüncü bir güç değildir. Biz Aydınlık ya da Karanlık'la bağlantısı olmayan Diğerleri'ne dönüşmüyoruz. Biz sadece sıradan Engizisyon üyeleriyiz. Antlaşma'nın ve Nöbetler arasındaki ateşkesin gerekliliğini çeşitli sebeplerden dolayı farkına varmış Aydınlık ve Karanlık Diğerleri arasından seçiliyoruz. Evet, Nöbetler'in bilmediği –elbette büyük büyücüler hariç– birçok bilgiye sahibiz. Ve inan bana Anton Gorodetski, bizim bildiğimiz şeyler hiç de eğlenceli değil. Biz Antlaşma'yı korumak zorundayız. Anlıyor musun?"

"Anlamaya çalışıyorum," dedi Anton.

"Ben bir vampirim," diye tekrarladı, Vitezslav. "Genç kızları öldüren, çok güçlü bir vampir... Bu en kusursuz enerji..."

"Lütfen bana vampirlerin fizyolojisini anlatma," dedi Anton. "Bundan gerçekten nefret ediyorum."

Vitezslav gözlerini yola dikerek kafasını salladı. Anton o anda arabanın hâlâ yeni olduğunu fark etti. Gerçekten iyi bakılmıştı. Engizisyon üyesi arabasına düşkün olmalıydı.

"Evet, tabii ki," dedi Anton, kafasını sallayarak. "Ona ileteceğim mektuplar ve bazı hediyeler var."

Anton bir anda susmuştu. İçinde "mektup" ve "hediye" kelimeleri geçen bu cümle, her nedense kulağa biraz üzücü geliyordu. Sanki hapiste olan birine bir paket getirmiş gibi. Ya da çok hasta birini ziyaret edecekmiş gibi...

"Ben arabayla geldim," dedi Engizisyon üyesi. "Paketi otelden alıp tutuklunun yanına gidebiliriz."

"İgor... Engizisyon'da bir yerlerde mi?"

"Hayır, neden olsun ki?" dedi Vitezslav, soruya, soruyla karşılık vererek. Sonra da kaldırımın kenarında park etmiş olan Skoda Felicia'nın yanında durdu. "Tutuklu bir Karanlık Varlık'ı gözlem altında tutabiliriz. Ama sizin arkadaşınız normal bir otelde. Şehirden ayrılmayacağına dair bir belge imzaladı."

Anton kafasını salladı. Aptalca bir soru olduğunu fark etmişti. Haklıydı, bir Aydınlık Varlık'ı hücreye kapatmanın bir anlamı var mıydı?

"Affedersin, Vitezslav..." dedi Anton. "Biliyorum, şu anda yaptığın iş için bir önem taşımıyor, ama merak ediyorum... Sadece merak, herhangi bir amacım yok. Muhtemelen seni ayrıntılı olarak inceleyebilirdim ama her nedense bu bana şu anda çok uygun gelmedi..."

"Benim önceden kim olduğumu mu merak ediyorsun?"

"Evet."

Engizisyon üyesi cebinden bir anahtar çıkardı ve arabanın alarmını etkisiz hale getirmek için anahtarın üzerindeki düğmeye bastı. Sonra da kapıları açtı.

"Ben vampirim. Yani vampirdim."

"Güçlü bir vampir mi?" diye sordu Anton, her nedense.

"Evet."

Anton ön koltuğa oturdu ve emniyet kemerini taktı. Vampir Vtezslav ise arabayı çalıştırdı ama hareket etmeden önce motorun ısınmasını bekledi.

"Üzgünüm, gerçekten aptalca bir soruydu," diye itiraf etti Anton.

"Elbette öyleydi. Kesinlikle çok aptalca." Engizisyon üyesi belli ki lafım esirgemiyordu. "Anladığım kadarıyla, Anton sen daha çok gençsin..."

Arabayı sakin ve çok dikkatli bir şekilde sürüyordu. Elbette Anton'un hangi otelde kaldığını sormamıştı, buna ihtiyacı yoktu. Sonra birden şöyle dedi:

"Muhtemelen Engizisyon'un yapısı ve yapının içerisinde çalışan Diğerleri konusunda ciddi yanılsamaların var. Bu yüzden sana birkaç şeyi açıklamama izin ver. Engizisyon sıradan birçok Nöbet çalışanının düşündüğü gibi üçüncü bir güç değildir. Biz Aydınlık ya da Karanlık'la bağlantısı olmayan Diğerleri'ne dönüşmüyoruz. Biz sadece sıradan Engizisyon üyeleriyiz. Antlaşma'nın ve Nöbetler arasındaki ateşkesin gerekliliğini çeşitli sebeplerden dolayı farkına varmış Aydınlık ve Karanlık Diğerleri arasından seçiliyoruz. Evet, Nöbetler'in bilmediği –elbette büyük büyücüler hariç– birçok bilgiye sahibiz. Ve inan bana Anton Gorodetski, bizim bildiğimiz şeyler hiç de eğlenceli değil. Biz Antlaşma'yı korumak zorundayız. Anlıyor musun?"

"Anlamaya çalışıyorum," dedi Anton.

"Ben bir vampirim," diye tekrarladı, Vitezslav. "Genç kızları öldüren, çok güçlü bir vampir... Bu en kusursuz enerji..."

"Lütfen bana vampirlerin fizyolojisini anlatma," dedi Anton. "Bundan gerçekten nefret ediyorum."

Vitezslav gözlerini yola dikerek kafasını salladı. Anton o anda arabanın hâlâ yeni olduğunu fark etti. Gerçekten iyi bakılmıştı. Engizisyon üyesi arabasına düşkün olmalıydı.

"Pekàlà, benim bir ruhum yok. Hatta Aydınlık Varlıklar'ın bakış açısına göre ben canlı bile değilim," dedi Vitezslav. "Aydınlık Varlıklar'ın amacını çok tecrübesiz, tehlikeli, hatta canice buluyorum. Diğer bir taraftan da, Karanlık Varlıklar'ın amacına sempati duyuyorum. Ama..."

Vitezslav sanki çok karmaşık bir tanımı açıklayacakmış gibi kısa bir an duraksadı.

"Ama mevcut durumun alternatiflerinin son derece farkındayım. Ben bu yüzden Engizisyon'un bir üyesiyim. Bu yüzden Antlaşma'yı ihlal edenleri cezalandırıyorum. Ama şunu unutma, Anton, bunu sadece hatalı olanlara yapmıyorum. Nihayetinde gerçeğin her zaman en az iki tarafı vardır. Bazen Aydınlık Varlıklar büyük bir Güç elde ederler, bazen de Karanlık Varlıklar galip gelirler. Engizisyon'un yaptığı tek şey, Antlaşma'yı korumaktır."

"Anlıyorum," dedi Anton. "Elbette. Ama ben her zaman, Engizisyon'un sadece bir tarafı desteklediği bir durumun ortaya çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Antlaşma'yı esas alarak değil de gerçeği göz önünde bulundurarak."

"Gerçeğin her zaman en az iki tarafı vardır," diye tekrar etti Engizisyon üyesi. "Bir durum..."

Anton düşündü.

"Ben şimdiye kadar hiç kendi Nöbet'ini destekleyen bir Aydınlık Engizisyon üyesine rastlamadım," dedi Anton. "Bu durum bir Karanlık Engizisyon üyesi için de geçerli mi? Ne istersen söyle ama sen kendi güçlerine sahipsin, kendi gizli bilgilerine. Ambarda saklanan tılsımlardan bahsetmiyorum."

"Her şey olabilir," dedi vampir beklenmedik bir şekilde. "Evet... Bu mümkün. Eğer Karanlık ve Aydınlık arasında bir savaş patlak verirse, nöbetler arasında yaşanan bir çatışma değil; Aydınlık ve Karanlık arasında yaşanacak gerçek bir savaş. Eğer her Diğer kendi tarafının cephesinde yer alırsa, Engizisyon'a neden ihtiyaç olsun ki?

O zaman biz de sıradan Diğerleri oluruz," dedi Vitezslav. Sonra da kafasını salladı ve devam etti:

"Ama o zaman büyük ihtimalle Engizisyon yok olur. Bu durumu engellemeye çalışırken. Bizim sayımız çok fazla değil. Ve bir zamanlar Engizisyon cübbesi giyiniş, hayatta kalan birkaç Diğer'in yaptıkları da hiçbir şeyi değiştirmez."

"Gece Nöbeti'ni Antlaşma'nın kurallarına uyınaya zorlayan şeyin ne olduğunu anlıyorum," dedi Anton. "Biz insanlar için korkuyoruz. Gündüz Nöbeti'ni zorlayan şeyin ne olduğunu da anlıyorum: Kendileri için korkuyorlar. Ama sizi kendi doğanıza karşı çıkmaya zorlayan şey ne?"

Vitezslav, Anton'a doğru döndü ve sessizce şöyle dedi:

"Sizi durduran tek şey, *korku,* Anton Gorodetski. Kendiniz için ya da insanlar için duyduğunuz korku; bu çok önemli değil. Ama bizi durduran şey *dehşet.* Biz bu yüzden Antlaşma'yı gözlemliyoruz. Mahkemenin sonucu konusunda endişelenmene gerek yok. Herhangi bir hile olmayacak. Eğer arkadaşın Antlaşma'yı ihlal etmediyse, canlı bir şekilde Prag'dan ayrılacak."

Edgar akşama kadar biraz sakinleşmişti. Belki pahalı bir restoranda, güzel bir Çek şarabı eşliğinde (Fransız ya da İspanya şarabı değildi ama çok da kötü sayılmazdı) yediği akşam yemeğinin buna büyük bir katkısı olmuştu. Ya da belki de Noel'i Prag'da geçirmenin sakinleştirici bir etkisi vardı. Edgar, tabii ki Tanrı'ya inanmıyordu; zaten bu tarz boş inançlara kapılan çok fazla Diğer de yoktu, özellikle de Karanlık Varlıklar arasında. Ama Edgar, Noel'de yapılan festivali çok eğlenceli buluyordu, bu yüzden de layıkıyla kutlamaya çalışıyordu.

Acaba bu, çocukluk anılarının bir etkisi miydi? Yoksa çiftlikte babasına yardım eden, kiliseye giden ve büyük bir heyecanla tatilleri bekleyen sıradan bir çocuk olduğu zamanları mı anımsıyordu? Ya

da 19:20 ve 1930 yıllarını mı hatırlıyordu? O zamanlar çoktan bir Diğer olmuştu ama aktif olarak Nöbet'te yer almıyordu. Tallinn'de avukat olarak çalışıyor, karısı ve dört küçük oğluyla birlikte mutlu bir hayat sürüyordu. Hayatta kalan iki oğlundan biri Kanada'da, diğeri ise Parnu'da yaşıyordu, ama Edgar onları yaklaşık kırk yıldır görmemişti. İki yaşlı adamın, on dokuzuncu yüzyılda doğan, bu genç, sağlıklı adamın, onların babaları olduğuna inanması çok zordu.

"Evet, anılar olmalı," diye düşündü Edgar, sigarasını yakarken. Nihayetinde sıradan insan hayatında bir sürü güzel şey vardı. Acaba tekrar insan rolü yapabilir miydi? Evlenip çocuk sahibi olabilir miydi? Nöbet'ten otuz yıllığına ayrılabilir miydi?

Yüksek sesle gülmeye başladı. Bunların hepsi saçmalıktı! Aynı nehre ikinci kez girilmezdi. Edgar önce sıradan bir insan olarak, sonra da sıradan bir Diğer olarak yaşamıştı. Şimdi olması gereken yer ise Gündüz Nöbeti'ydi. Bu durum, arzularını hâlâ yitirmemiş, taze, canlı duygular taşıyan Anton için uygun olabilirdi ama Edgar artık bunlara dâhil olamazdı.

Tam o sırada yan masada tek başına oturan kadınla göz göze geldi. Gülümsedi ve son derece yumuşak hareketlerle kadının aklına dokundu.

Fahişe değildi, sadece macera arayan, sıradan, genç bir kızdı. Bu iyi bir şeydi. Edgar profesyonellerden hoşlanmıyordu. Onlarda şaşırtıcı olan hiçbir şey bulamıyordu.

Garsonu çağırdı ve bir şişe şampanya sipariş etti.

BÖLÜM 4

Engizisyon, tutuklularına karşı cimri değildi. Otel oldukça güzeldi. İgor'un kaldığı yer çok lüks olmasa da iki büyük odası olan bir süitti.

Anton, İgor'a doğru yürümeden önce kısa bir an duraksadı.

Nasıl da değişmişti...

İgor hep saha ajanı olarak çalışmıştı. Nöbet'e savaştan sonraki yıllarda katılmıştı, o zamanlar yapacak çok fazla iş vardı. Bir taraftan Aydınlık duygular patlak vermiş, diğer bir taraftan da zorlu savaş yılları boyunca önemsiz ayaktakımı sayısı artmıştı. Ülkeye hâkim olan ateist havadan ötürü, insanların kendilerini Diğer olarak görmeleri çok zordu. Ama İgor'un kendi yaradılışını kabullenmesi son derece kolay olmuştu, o bundan memnundu. Köprüleri yıkmak için paraşütçü olmakla, Moskova sokaklarında kurtadam ya da vampir avlamak arasında bir fark olduğunu düşünmüyordu. Üçüncü seviye bir Güç'e sahipti, hatta bunu biraz daha geliştirme şansı bile vardı. Ama üçüncü seviye bir Güç, deneyim, cesaret ve başarılı tepkimelerle güçlendirilirse, zaten yeterince tatmin edici olurdu.

İgor bu özelliklerin hepsine sahipti. Belki biraz deneyimsizdi ama Nöbet'te çalıştığı zamanlarda geçirdiği bir yıl, üç yıla bedeldi. Belki İlya ya da Garik kadar bilgili değildi, Semyon'un katıldığı etkileyici operasyonlara katılmamıştı, ama sahada onunla boy ölçüşebilecek çok fazla kişi yoktu. Anton, onun başka bir özelliğini daha seviyordu: İgor genç kalmayı başarmıştı. Fiziksel olarak değil - bu, onun seviyesindeki bir büyücü için sorun değildi– ruhsal olarak. Kim on beş yaşındaki

Yulia'yla birlikte Tequila Jazzz grubunun meşhur *A Hundred and Fifty Billion Steps* adlı albümünün tanıtımı için Tushino'ya giderdi? Kim Diğer olduğunu yeni fark etmiş olan genç bir kızın kompleksleriyle uğraşırdı? Kim güçlü büyücülerin farklı sporlar yapabileceğini kanıtlamak için beş yılını büyük bir hevesle paraşütçülüğe adardı? Kim arkadaşlarının nöbetlerini ya da en sıkıcı görevleri (tehlikeli olanlar için gönüllü sıkıntısı yoktu) gönüllü olarak üstlenirdi? Belki bu bir hataydı ama Anton bir süredir, güvenilir ve neşeli bir partnerin güçlü ve bilgili bir partnerden çok daha iyi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Arkasını kollayan kişinin öyle biri olmasını tercih ederdi. Çünkü güçlü ve akıllı bir partner, birinin arkasını kollamaktan daha önemli işlerle ilgilenebilirdi.

Fakat Anton'un karşısında oturan Diğer ne güçlü ne de neşeli görünüyordu. İgor çok zayıflamıştı. Gözlerinde tuhaf, donuk ve ümitsiz bir özlem vardı. Ellerini nereye koyacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Onları bazen arkasında tutuyor, bazen de göğsünün üzerinde birleştiriyordu.

"Anton," dedi İgor, uzun bir sessizlikten sonra. Gülümsemiyordu, yüzünde en ufak bir sevinç belirtisi yoktu. "Merhaba, Anton."

Anton birdenbire İgor'a doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı. Sonra da fısıldayarak şöyle dedi:

"Merhaba... Nasılsın?.."

Kapıda bekleyen Vitezslav o sırada sessizce şöyle dedi:

"Tutukluyla yaptığınız görüşmeyle ilgili resmî bir uyarı yapmayacağım. Aydınlık Varlık olduğunuz için. Seni beklememi ister misin, Anton Gorodetski?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Anton, İgor'dan biraz uzaklaşarak. Ama bir eli hâlâ İgor'un omzunda duruyordu. "Ben kendim gelirim."

"İgor Teplov, Mahkeme sizin durumunuzu yarın akşam, saat yedide değerlendirmeye başlayacak. Araba saat altı buçukta sizi almaya gelecek, lütfen hazır olun."

"Ben uzun zamandır hazırım," dedi İgor sessizce. "Endişelenmeyin."

"En içten dileklerimle," dedi vampir kibar bir ifadeyle. Sonra da dışarıya çıktı.

İgor'la baş başa kalmıştık.

"Berbat mı görünüyorum?" diye sordu, İgor.

Yalan söylemedim:

"Daha da kötü. Daha iyi görünen cesetlere rastladım. Seni görenler sadece ekmek ve suyla beslendiğini düşünür."

İgor ciddi bir ifadeyle kafasını salladı: "Oh, hayır. Koşullar son derece iyi."

Söylediklerinde gizli bir alay vardı, sanki hayvanat bahçesindeki kafesinde oturan bir hayvandan bahsediyormuş gibiydi.

"Sana bir paket getirdim," dedi Anton, hayatın zayıf ipliğine tutunmaya çalışarak. "Hayvanları beslemek serbest mi?"

"Evet," dedi İgor, kafasını sallayarak. "Ben... Boğazımdan tek bir lokma bile geçmiyor, anlıyor musun? Kitap okuyamıyorum, içki içmek istemiyorum... Ya da birilerini görmek. Televizyonu açıyorum ve sabah üçe kadar izliyorum. Uyanınca tekrar açıyorum. Çekçe konusunda oldukça ilerledim. Anlaması çok kolay."

"Bu korkunç," dedi Anton, kafasını sallayarak. "Pekâlâ. Tahmin edebileceğin gibi seni hayata döndürmek için gizli talimatlar aldım."

İgor nihayet gülümsemişti. "Anlıyorum. Bunu çok iyi tahmin edebiliyorum. Haydi, paketteki leri çıkar bakalım."

Anton masanın üzerine bir yığın mektup bıraktı. Her mektubun üzerinde bir isim vardı – mektubu yazan kişinin ismi.

"Bunlar bizim ekipten. Olga önce onun mektubunu okumanı istedi. Ama Yulia ve Lena da aynı şeyi söyledi. Artık buna kendin karar ver."

İgor düşünceli bir şekilde mektuplara baktı ve kafasını salladı. "Zar atacağım. Pekâlâ, devamını çıkar. Ama mektupları kastetmiyorum."

Anton kâğıda sarılı olan şişeyi poşetten çıkarırken gülümsüyordu.

"Smirnoff 21," dedi İgor. "Değil mi?"

"Evet."

"Biliyordum. Devam et."

Anton şaşkın bir ifadeyle gülümsedi. Sonra da poşetten Borodinski ekmeği, salam, bir paket tuzlanmış salatalık, birkaç tane mor, Yalta soğanı ve bir parça domuz eti çıkardı.

"Sen nasıl bir şeytansın," dedi İgor, kafasını sallayarak. "Hepsi benim sevdiğim şeyler. Semyon söyledi, öyle değil mi?"

"Evet."

"Gümrük memurları senin deli olduğunu düşünmüş olmalılar."

"Onların başka bir yöne bakmalarını sağladım. Ben resmî bir görevdeyim. Bu yüzden buna hakkım var."

"Anladım. Tamam. Ben bunları hazırlayayım. Sen de bana Moskova'da olanları anlat. Aslında bilgim var ama... Senden duymak daha iyi olur. Andrey'e ve Yavru Kaplan'a olanları anlat. Ve tüm lanet olası olayları."

İgor yiyecekleri hazırladı, bardakları yıkayıp dikkatli bir şekilde kurulad, sonra da şişeyi açtı. Anton da bu arada ona Moskova'da yaşanan son olayları anlatıyordu.

İgor hiç konuşmadan dört bardak votka doldurdu ve ikisinin üzerini ekmek dilimleriyle kapattı. Sonra da diğer iki bardağın birini Anton'un önüne, sonuncuyu da kendi önüne koydu.

"Çocuklara," dedi. "Aydınlık onları affetsin. Yavru Kaplan'a... Andrey'e."

Bardaklarını tokuşturmadan içtiler. Anton birdenbire endişeli bir ifadeyle İgor'u izlemeye başlamıştı. İgor da öksürerek bardağına baktı ve aniden şöyle dedi:

"Anton... Dur... Bu votka sahte!"

"Elbette!" dedi Anton, gülümseyerek. "Tam olarak sahte bir votka! Sulandırılmış saf alkol. Bunu özellikle seçtim! Son zamanlarda marketlerde sahte içki bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edemezsin!"

"Peki, ama neden?" diye sordu, İgor.

"Ne demek, neden? Sana neden Borodinski ekmeği getirdim? Prag'da normal, taze bir ekmek de bulabilirdim. Salamı ve domuz etini de öyle. Tek sorun soğanlar olurdu..."

"Öyleyse bu memleketten bir merhaba mı?" dedi İgor, hâlâ tereddütlüydü.

"Kesinlikle."

"Oh, hayır. Son sabahıma baş ağrısıyla uyanmak istemiyorum," dedi İgor, ciddi bir ifadeyle. Sonra da kaşlarını çatarak ellerini şişenin ve dolu olan bardakların üzerinde gezdirdi. Sıvı bir anda limon sarısı bir renge bürünmüştü. Sonra da biraz suçlu bir ifadeyle şöyle dedi: "Küçük büyüler yapmama izin veriyorlar."

"Öyleyse başka bir bardak doldur."

"Senin acelen mi var?" diye sordu İgor. Dönüştürülmüş votkayı bardağa doldururken Anton'a bakıyordu.

"Hayır, nereye gidebilirim ki?" dedi Anton. "Burada oturup seninle sohbet etmeyi tercih ederim. Şişenin görünüşünü neden değiştirdiğimi biliyor musun?"

"Bu suçu işleyen sensin yani?"

"Evet, benim. Semyon bana gerçek bir votka getirdi. Ama ben sana güzel bir şişenin içinde her zaman iyi bir şey olamayacağını hatırlatmak istedim."

İgor derin bir nefes aldı. Yüzü asılmıştı: "Gorodetski... Bana ahlak dersi verme. Ben Nöbet'e girdiğimde sen daha doğmamıştın bile. Ben her şeyi anlıyorum ama bu benim hatam. Ve cezamı çekeceğim."

"Hayır, hiçbir şey anlamıyorsun," diye bağırdı Anton. "Bu senin huyun anlıyor musun: Bu benim hatam ve ne gelirse kabulüm," dedi Anton, İgor'un taklidini yaparak. "Peki, ama biz ne yapacağız? Özellikle de şimdi, Yavru Kaplan ve Andrey olmadan? Gesar'ın programlama yapan kızları yoğun bir eğitim programına sokmaya karar verdiğini biliyor musun?"

"Aa, haydi ama Anton! Bütün Diğerleri'nin yeri doldurulur. Moskova Nöbeti'nin stoklarında yüzlerce büyücü ve kadın büyücü var!"

"Evet, elbette! Islık çalarsak, koşarak gelecekler. Ailelerini ve işlerini terk edecek, endişelerini de bir kenara bırakacaklar. Hemen silahlara sarılacaklar, evet sarılacaklar! Eğer Nöbet'in aktif üyeleri kendilerini rezil edip teslim olurlarsa..."

İgor derin bir nefes aldı ve tıpkı eski bir operasyon ajanı gibi hızlı ve enerjik bir şekilde konuşmaya başladı: "Anton. Ben bunların hepsini anlıyorum. Sen zeki bir adamsın. Şu anda beni sinirlendirerek doğru olan şeyi yapıyorsun. Benim yaşama isteğimi canlandırmaya çalışıyorsun. Savaşmam için ikna etmeye çalışıyorsun... Ama bir şeyi anla: Ben gerçekten savaşmak istemiyorum! Gerçekten suçlu olduğumu düşünüyorum! Ve gerçekten... çekilmeye karar verdim. Anlamsızlığa, Alacakaranlık'a."

"Neden İgor? Birinin ölümünün gerçek bir trajedi olduğunu anlıyorum, özellikle de bu senin hatansa, ama bunu önceden görmen imkânsızdı."

İgor acı dolu gözlerle Anton'a baktı ve kafasını salladı: "Hayır, Antoşka. Asıl hiçbir şey anlamayan sensin! Sen benim, o küçük çocuk öldüğü için mi kendimi cezalandırdığımı düşünüyorsun? Hayır."

Anton bardağını aldı ve içkisini tek bir yudumda bitirdi.

"Çocuk için üzgünüm," diye devam etti, İgor. "Çok üzgünüm. Ama ben bu zamana kadar birçok şey gördüm. İnsanların öldüğü anlara şahit oldum. Ve bunlar da benim hatamdı. Çocuklar, kadınlar, yaşlı

adamlar. Mesela sen hiç, kimi gözden çıkarıp kimi kurtaracağına karar vermek zorunda kaldın mı? Dönüştürülmemiş bir Diğer mi yoksa sıradan bir insan mı? Ben kaldım. Peki ya hiç, bir kalabalığın bütün Güç'ünü tamamen içine çekmek zorunda kaldın mı? Bu kalabalığın arasındaki iki kişinin yüzde doksan ihtimalle buna dayanamayıp kendini öldüreceğini bile bile? Ben kaldım."

"Ben de birkaç şey yapmak zorunda kaldım, İgor."

"Evet, anlıyorum. O kasırga... Öyleyse biz bu saçmalıkları neden konuşuyoruz? Tüm bunların o talihsiz çocuk yüzünden olmadığına inanamıyor musun? Karanlık bir Varlık'a âşık olduğuma inanamıyor musun?"

"İnanamıyorum," dedi Anton. "İnanamıyorum! Bunu Gesar da söyledi ama..."

"Gesar'a inansan iyi olur," dedi İgor, acı bir gülümsemeyle. "Ben onu seviyorum, Anton, hâlâ seviyorum, şimdi bile. Ve onu sevmeye devam edeceğim. Asıl trajedi bu!"

İgor bardağını aldı.

"En azından masaya onun için de bir bardak koymadığın için teşekkürler..." Anton, içindeki öfkenin dolup taşmaya başladığını hissediyordu. "Teşekkürler..."

Sonra bir anda duraksadı ve İgor'un bakışlarını yakaladı. İgor cam dolabın içine bakıyordu, üzeri ekmek dilimiyle kapatılmış votka bardağının durduğu yere...

"Sen aklını kaçırdın," diye mırıldandı, Anton. "Tamamen aklını kaçırdın! Unutma İgor, o bir cadı!"

"Cadıydı," dedi İgor, donuk ve üzgün bir tebessümle.

"Seni kışkırttı... Tamam, seni büyülemedi, ama ona âşık olmanı sağladı."

"Hayır. O da bana âşık oldu. Ve benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu."

"Pekâlâ, farz edelim ki öyle. Ama yine de bu bir kışkırtma. Tüm bu yaşananlardan haberi olan Zavulon tarafından yapılan bir kışkırtma."

İgor kafasını salladı:

"Evet, muhtemelen. Bunu ben de çok düşündüm, Anton. Butovo'daki o savaş, belli ki Karanlık Varlıklar tarafından çok önceden planlanmış. En üstteki Karanlık Varlıklar tarafından. Zavulon ya da diğer iki Karanlık Varlık. Muhtemelen bunu Lemeşeva da biliyordu. Ama Edgar ve diğer cadıların bundan haberi yoktu."

İgor, vampirlerin ve şekil değiştirenlerin bunu öğrenmeye değer olabileceklerini düşünmüyordu.

"Eğer benimle aynı fikirdeysen..." diye başladı Anton cümlesine.

"Bir dakika. Evet. Bu kasıtlı olarak planlanmış bir operasyon. Zavulon'un entrikalarından biri. Ve oldukça başarılı..." dedi İgor, başını eğerek. "Peki, bu benim Alisa'ya karşı hissettiklerimi değiştirir mi?"

Anton büyük bir öfkeyle küfür etmek istiyordu. Öyle de yaptı. Sonra da şöyle dedi:

"İgor, Alisa Donnikova'nın dosyasına baktın mı? Ona bakmış olmalısın!"

"Evet."

"Öyleyse onun ellerinde ne kadar kan olduğunu anlamıyor musun? Ne kadar kötülük yaptığını? Ben onunla kaç kez çatıştım! Bizim operasyonlarımızın mahvolmasının sebebi o! O, Zavulon'a sadık bir şekilde hizmet etti!"

"Onun, Zavulon'un sevgilisi olduğunu söylemeyi unuttun," dedi İgor, donuk ve cansız bir ses tonuyla. Moskova Gündüz Nöbeti liderinin, onunla Alacakaranlık'ta sevişmeyi çok sevdiğini, cadılar meclisinin insan katliamlarına ve seks partilerine katıldığını söylemeyi unuttun! Onları neden söylemiyorsun? Söyle, ben zaten hepsini biliyorum! Gesar bana bütün dosyayı verdi... Yeterince uğraştı. Ben hepsini biliyorum!"

"Ve onu hâlâ seviyorsun, öyle mi?" diye sordu, Anton kuşkulu bir ifadeyle.

İgor başını yukarıya kaldırdı ve Anton'un gözlerinin içine baktı. Sonra da uzandı ve eline dokundu. "Bana kızma, Aydınlık Varlık. Beni küçümseme. Ve eğer beni anlayamıyorsan, lütfen git. Git Prag'da dolaş..."

"Anlamaya çalışıyorum," diye mırıldandı Anton. "Gerçekten, anlamaya çalışıyorum. Alisa Donnikova son derece sıradan bir cadıydı. Ne diğerlerinden daha kötüydü ne de daha iyi. Akıllı, güzel, merhametsiz bir cadı. Gittiği her yerde acı ve kötülük bırakan bir cadı. Onu nasıl sevebiliyorsun?"

"Benim yanımdayken farklıydı," dedi İgor. "Birini gerçekten sevmek isteyen öfkeli, mutsuz bir kızdı. İlk kez âşık olmuş bir kız. Karanlık Varlıklar'ın –ne yazık ki– bizden önce farkına vardığı bir kız. Ruhuna, Aydınlık'tan çok Karanlık'ın hâkim olduğu bir anda Alacakaranlık'a sokulmuştu. Genç kızlara bunu yapmak hiç de zor değildir, bunu sen de biliyorsun. Ondan sonrası da zaten çok basit. Alacakaranlık onun içindeki bütün iyiliği almıştı. Alacakaranlık onu kötü biri haline getirmişti."

"Sen Alisa'nın kendisini sevmiyorsun," dedi Anton, Donnikova'dan bahsederken şimdiki zamanı kullandığını farkına varmadan. "Senin sevdiğin şey, onun ideal hali... Hayır, onun farklı bir hali! Alisa'nın hiç var olmayan bir hali..."

"Zaten artık yok. Ama hâlâ yanılıyorsun, Anton. Ben onun Diğer güçlerini kaybetmiş halini seviyorum. O yapışkan, gri örümcek ağından kurtulmuş halini. Söylesene, sen bugüne kadar hiç birini affetmek zorunda kalmadın mı?"

"Kaldım," dedi Anton, kısa bir an duraksadıktan sonra. "Ama böyle bir şey için değil."

"Sen şanlıymışsın, Antoşka."

İgor bir bardak daha votka doldurdu.

"Öyleyse bana söyler misin..." Anton, İgor'un hislerini incitmemeye çalışıyordu, ama doğru kelimeleri bulmak da çok zordu. "Onu neden öldürdün?"

"Çünkü o bir cadıydı," dedi İgor, oldukça sakin bir ifadeyle. "Çünkü kötülüğe ve acıya sebep olmuştu. Çünkü 'bir Gece Nöbeti üyesi, insanları her zaman Karanlık Varlıklar'dan korur, her durumda, her yerde; kendi kişisel durumunu hiç düşünmeden.' Yasalarda bu cümleye neden yer verildiğini hiç merak etmedin mi? Bizim kişisel durumlarımıza neden değinildiğini? Aslında bu cümlenin 'Karanlık Varlıklar'la olan kişisel durumu' olması gerekir, ama bu kulağa biraz acıklı geliyor. Bu yüzden de... Tabir kullanıyorlar..."

"Hüsnü tabir," dedi Anton.

"Hüsnü tabir," dedi İgor gülerek. "Kesinlikle. Vampir kızı çatıda yakaladığımız anı hatırlıyor musun? Sen ona tam ateş etmek üzereydin, ama sonra vampir komşun bir anda ortaya çıktı ve senin silahını indirdi."

"Ben hatalıydım," dedi Anton, omuzlarını silkerek, "Vampir kızın yargılanması gerekiyordu. Ben o yüzden durdum."

"Hayır, Anton. Sen onu vururdun. Ya da suçluya yardım etmek için gelen herhangi bir vampiri. Ama arkadaşınla karşı karşıya kalmıştın. Ya da en azından tanıdığın biriyle. Bu yüzden de durdun. Ama eğer suçluyu serbest bırakmakla, vurmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydın..."

"Onu vururdum," dedi Anton, hemen. "Tabii Kostya'yı da. Başka bir seçim şansım olmazdı. Bunu yaptığım için kendimi kötü hissederdim, kabul ediyorum. Ama..."

"Peki ya o kişi tanıdığın biri değil de sevdiğin kadın olsaydı? Sıradan insan olan bir kadın ya da karşı tarafta bulunan bir büyücü?"

"Vururdum..." dedi Anton. "Her ne olursa olsun vururdum."

"Peki ya sonra?"

"Ben böyle bir durumun olmasına izin vermezdim. Kesinlikle izin vermezdim!"

"Elbette. Eğer Karanlık'ın aurasım görebiliyorsak âşık olmak aklımızın ucundan bile geçmez. Bu durum Karanlık Varlıklar için de geçerlidir. Eğer Aydınlık'ın aurasını görürlerse asla aşkı düşünmezler. Ama biz göremiyorduk, Anton. İkimiz de güçlerimizi kaybetmiştik. Ve bir seçim hakkımız yoktu..."

"Söylesene İgor..."Anton bir anda durdu ve derin bir nefes aldı. Votka bir işe yaramamıştı. Konuşma çok samimiydi ama ikisini de rahatlatmaya yetmiyordu. "Söylesene, neden Alisa'yı kamptan atma yolunu seçmedin? Neden Gesar'ı arayıp akıl danışmadın? Herkesi koruyacak bir yol bulmak için. Hem insanları hem de..."

"Gitmezdi," dedi İgor, sert bir ifadeyle. "Nihayetinde Artek'te bulunmak onun yasal hakkıydı. Tüm bu yaşananların içerisindeki en kötü şey ne biliyor musun, Anton? Zavulon, Alisa'nın güçlerini kazanmasının karşılığı olarak, Gesar'ın üçüncü sınıf bir büyücü için aynı hakkı kullanmasına izin vermiş. Yani benim için! Her şeyin birbiriyle nasıl da bağlantılı olduğunu anlıyor musun?"

"Peki, Alisa'nın gitmeyeceğinden emin misin?" diye sordu Anton.

İgor hiç konuşmadan bardağını kaldırdı. Sonra o gece ilk kez kadehlerini tokuşturdular ama herhangi birinin ya da bir şeyin şerefine içmediler.

"Hayır, Anton. Emin değilim. En korkunç olan da bu. Emin değilim. Ona bunu söyledim... Hemen gitmesini emrettim. Ama o zaman her şeyi daha yeni öğrenmiştik, birbirimizin gerçekte kim olduğunun yeni farkına varmıştık. Hiçbir şey düşünemez haldeydim, sadece bedenimdeki adrenalinin etkisindeydim."

"Eğer seni gerçekten sevdiyse," dedi Anton, "gitmezdi. Senin sadece doğru kelimeleri bulmaya ihtiyacın var..."

"Muhtemelen. Ama şimdi kim bundan tam olarak emin olabilir?"

"İgor, gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı Anton. "Tabii ki cadı Alisa için değil... Bunu benden isteme bile. Onun için tek bir damla gözyaşı dökemem. Ama senin için çok üzgünüm. Ve bizimle kalmanı gerçekten istiyorum. Kendine bir zarar vermeden bunların üstesinden gelmeni."

"Benim yaşamak için bir sebebim kalmadı Anton," dedi İgor, omuzlarını silkerek. "Anlıyor musun, hiçbir sebebim kalmadı! Biliyor musun, belki de hayatımda ilk kez âşık olmuştum. Bir zamanlar bir karım vardı. Ben 1945 yılında bir Diğer'e dönüştüm... Cepheden, tek bir sıyrık bile almadan, göğsü madalyalarla dolu, genç bir adam olarak döndüm. Genelde şanslıydım. Sonra beni koruyan şeyin Diğer yeteneklerim olduğunu farkına vardım. Sonra da Nöbetler hakkındaki gerçekleri öğrendim. Bu yeni bir savaştı, anlıyor musun? Ve kesinlikle çok adil bir savaş, bundan daha adili olamazdı. Ben savaşmaktan başka hiçbir şey bilmiyordum. Ve bunun, benim hayatımın işi olduğunu fark etmiştim. Çok uzun sürecek olan hayatımın. Sıradan insan acılarıyla, sinir bozucu hastalıklarla ve yemek kuyruklarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım... Sıradan insanların hissettiği açlığın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin, Anton, ekmeğin ve kötü votkanın gerçek tadının nasıl olduğunu... Şişman, iyi beslenmiş bir SMERSH[32] ajanının yüzüne güldüğün ve onun sorusuna (Eğer köprü, paraşütle atladığınız üçüncü günde yıkıldıysa, neden düşman topraklarında iki ay kaldınız?) tembel bir esnemeyle cevap verdiğin ilk anın nasıl olduğunu..."

İgor giderek kontrolünü kaybediyordu. Hızlı ve sinirli bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Bu Gece Nöbeti büyücüsünün normalde hiç konuşmadığı bir şekilde...

32 Sovyet ordusunun Büyük Yurtseverlik Savaşı sırasında kurduğu özel istihbarat bölümüdür. (ç. n.)

"Sonra geri döndüm ve Vilena'ya baktım, benim küçük Lenoçka-Viloneçka'ma. Öylesine genç ve güzeldi ki... Bana her gün mektup yazmıştı, son derece dürüst mektuplar. Ne mektuplardı ama! Geri döndüğüm için ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum; yaralanmamıştım, sakatlanmamıştım, ayrıca bir kahraman olmuştum. O zamanlar çok az kadın bu şansı yakalayabiliyordu. Ama kıskanç, kaltak komşularının, onun bu dört yıl boyunca birlikte olduğu erkekleri anlatmasından ve aslında bu kadar rahat yaşamasını sağlayan şeyin sadece benim askerlik diplomam olmadığını söylemelerinden de korkuyordu... Şimdi bile anlattıklarımın yarısını anlamıyorsun, öyle değil mi? Ama ben bunu birdenbire gördüm. Her şeyi gördüm. Ona baktıkça, daha da fazlasını gördüm. Bütün ayrıntıları. Ve sadece o aptal adamları değil – yavşak borsacılardan, benim gibi hastane çitlerinden atlayıp asker kaçağı olan zavallılara kadar... Ve bir albaya şöyle dediğini duydum: 'Muhtemelen şu anda toprağın altında çürüyor.' Bunu duydum... Bu arada o albay da gerçek bir adam çıktı. Yataktan kalktı, ona bir tokat attı ve sonra da kıyafetlerini giyerek oradan uzaklaştı."

İgor bardağına votka doldurdu ve Anton'u beklemeden hızlı bir şekilde içti. Sonra bardakları tekrar doldurdu ve konuşmaya devam etti:

"İşte şu anki halime o zaman dönüştüm. Evimi terk ederken göğsümdeki bütün madalyalar çıngırdıyor, Vilena ise öfkeyle bağırıyordu: 'O yalancı kaltakların anlattıklarının hepsi yalan, ben seni aldatmadım!' Cadde boyunca yürürken içimde bir şeyler âdeta yanıp kül oluyordu. Mayıs ayıydı, Anton. Mayıs 1945. Almanya teslim olduktan hemen sonra, Gesar beni cepheden aldı ve şöyle dedi: 'Bundan sonra senin cephen burası, Kaptan Teplov.' O zamanlar insanlar... farklıydı, Anton. Yüzleri ışıl ışıl parlıyordu! Etrafta bir sürü Karanlık hain vardı, bunu inkâr edemem, ama bir sürü Aydınlık da vardı. Cadde boyunca yürürken küçük çocuklar madalyalarına bakmak için etrafımda koşuşturuyor ve kendi aralarında hangisinin ne için

alındığım tartışıyorlardı. Adamlar elimi sıkıp beni bir şeyler içmeye davet ediyorlardı. Kızlar ise yanıma gelip... beni öpüyorlardı. Geri dönmemiş ya da öldürülmüş olan sevgililerini öper gibi. Babalarını ya da erkek kardeşlerini öper gibi. Bazen de beni öptükten sonra ağlamaya başlıyorlar, sonra da yollarına devam ediyorlardı. Beni anlıyor musun? Hayır, tam olarak değil... Sen de ülkemiz için üzülüyorsun, şimdilerde her şeyin ne kadar kötü gittiğini ve ne kadar zor bir durumda olduğumuzu düşünüyorsun... Aydınlık Varlıklar'm Rusya'ya yardım edemeyeceklerini düşünerek acı çekiyorsun. Ama sen zor bir durumun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Anton. Biz biliyoruz!"

İgor tekrar votkasını içti. Anton da hiç konuşmadan bardağını havaya kaldırdı ve kafasını salladı. Kimin şerefine içtiğini sözcüklerle ifade etmesine gerek yoktu.

"İşte şu anki halime o zaman dönüştüm," diye tekrarladı İgor. "Bir Büyücü. Bir saha ajanı. Sonsuza kadar genç. Herkesi seven... ya da hiç kimseyi. Hiçbir zaman âşık olmamaya karar verdim. Hiçbir zaman! Kız arkadaşlarım olabilirdi ama aşk başka bir şeydi. Sıradan bir insanı sevemezdim, çünkü onlar güçsüzlerdi. Bir Diğer'i de sevemezdim, çünkü Diğerleri ya düşmanımdı ya da silah arkadaşım. Ben hayatımı bu ilkeye adamıştım, Antoşka. Ve elimden geldiğine buna sadık olmaya çalıştım. Ama sanırın ben hâlâ cepheden yeni dönen ve aşkı düşünmek için fazlaca zamanı olan o genç adamım. Dans pistinde bir kızla dans edilebilir," dedi İgor, sessizce gülerek, "ya da rahat kıyafetlerle disko ışıklarının altında hoplayıp zıplanabilir... Müziğin caz, rock ya da başka bir şey olmasının, etek boyunun uzunluğunun ya da çorapların neden yapıldığının bir önemi yok... Hepsi olabilir, hepsi mümkün, hepsi doğru... Peter Pan çizgi filmini hiç izledin mi? Ben tıpkı onun gibi biri oldum. Ama aptal bir çocuk değil, aptal bir genç adam. Ve uzun zamandır kendimi iyi hissediyordum. Bir adama biçilen ömürden çok daha fazla yaşadım, şikâyet

etmek günah olur. Yaşlılık yıllarım ya da sağlık problemlerim olmadı. Bu yüzden üzülmene gerek yok, Anton."

Anton başını elleriyle tutarak hiç konuşmadan oturuyordu. Sanki bir kapı açmış ve arkasında bir şeyler görmüştü... Hayır, yasak bir şey değildi; hayır, utanç verici bir şey de değildi... Tuhaf, çok tuhaf bir şeydi. Ve o anda eğer bütün kapıları açabilirse –Aydınlık korusun!– arkasında en az İgor kadar yabancı kişiler bulacağının farkına vardı.

"Ben yolun sonuna geldim, Anton," dedi İgor, oldukça şefkatli bir ses tonuyla. "Üzülme. Buraya beni kendime getirmek, tüm bu saçmalıkları kafamdan atmak ve senin talimatlarına uymam gerektiğini söylemek için geldin, biliyorum. Ama bu işe yaramayacak. Ben tıpkı bir aptal gibi, bir Karanlık Varlık'a âşık oldum. Onu öldürdüm. Ve tabii kendimi de."

Anton hiçbir şey söylemedi. Çünkü bunun bir manası yoktu. Bir başkasının acısı, bir başkasının kederi onu şaşkına çevirmişti. Aslında buraya hasta bir arkadaşına paket getirmek için gelmişti, ama şimdi arkadaşının cenazesini bekliyordu.

"Anton, bugün gitme," dedi İgor. "Zaten uyumam... Nasıl olsa yakında sonsuza kadar uyuyacağım. Dürüst olmak gerekirse, dolapta üç şişe votka var. Beş kat aşağıda da bir restoran."

"Öyleyse masada uyuyacağız."

"Bir şey olmaz, biz Diğerleri'yiz. Buna dayanabiliriz. Konuşmak istiyorum. Birinin omzunda ağlamak. Karanlıktan korkmaya başladım, inanabiliyor musun?"

"Evet, inanıyorum."

İgor kafasını salladı:

"Teşekkürler, gitarım yanımda, bir şeyler çalabiliriz. Ya da ben çalarım. Biliyorsun, tek başına çalınak tıpkı... Anlıyorsun işte... Ve bunun yanı sıra..."

Anton, İgor'a baktı. Sesi birdenbire canlanmıştı. Daha güçlüydü.

"Nihayetinde ben bir nöbetçiyim. Bunu unutmadım, emin olabilirsin. Ve sanırım ben, tüm bu karmaşanın içinde sadece bir piyonum... Hayır, muhtemelen piyon değil. Diğer tarafın taşlarından birini devirip ateş hattındaki bir karenin üzerine yerleşen bir kale. Ben diğer taşların aksine, düşünme yeteneğine sahibim. Umarım sen de bunun nasıl yapıldığını unutmamışsındır. Ben kendimi umursamıyorum, Anton. Ama bu oyunu kimin kazanacağını umursuyorum! Haydi, birlikte düşünelim."

"Nereden başlayalım?" diye sordu, Anton, bu söylediğine kendisi bile şaşırmıştı. İgor'un söylediklerini kabul mü etmişti? Onun, oyun tahtasından atılmış bir taş olduğunu mu düşünüyordu? Ya da kaderinin, görünmez bir oyuncu tarafından belirlendiğine mi inanıyordu?

"Svetlana'yla, Kader Tebeşiri'yle," dedi İgor. Anton'un yüzünün nasıl değiştiğini fark etmişti. Kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsüyordu. "Doğru mu tahmin ettim? Sen de aynı şeyleri mi düşünüyorsun?"

"Gesar da böyle düşünüyor..." diye fısıldadı Anton.

"Gesar zeki biri," dedi İgor. "Peki ya biz? Neden düşünmek için bir kere de ellerimiz yerine aklımızı kullanmıyoruz?"

"Tamam, deneyelim," dedi Anton, kafasını sallayarak. "Sadece..."

Ceplerini karıştırarak Gesar'ın ona verdiği tılsımı aradı. Sonra da küçük topu, avcunun içerisinde ezdi. O anda kemik iğnelerinin tenine battığını hissedebiliyordu. Ama acı çekmeden zafer kazanılmazdı... Sonra şöyle dedi:

"Artık önümüzdeki on iki saat boyunca hiç kimse bizi göremeyecek. Ya da duyamayacak."

"Emin misin?" diye sordu, İgor. "Bilgi eksikliği Engizisyon'u harekete geçirmez mi?"

"Herhangi bir bilgi eksikliği olmayacak," dedi Anton. "Anladığım kadarıyla, eğer burada bir gözlem cihazları varsa ya da herhangi bir

takip büyüsü yapmışlarsa, yanlış bilgi elde edecekler. Bu son derece kaliteli bir hile aracı."

"Gesar çok zeki biri," diye tekrarladı İgor, gülümseyerek.

Edgar pencerenin kenarına oturmuş, sigarasını içiyor ve yavaşça şampanyasını yudumluyordu. Şampanyanın tadı hâlâ güzeldi.

Kız arkadaşı ise yan odada huzurlu bir şekilde uyuyordu. Tatmin olmuştu, son derece mutluydu. İyi bir kızdı. Soyu İskandinavlara dayanan Alman bir öğrenciydi. Oldukça tutkulu ve neşeli biriydi. Ama Edgar'a göre, seks konusunda biraz hayalperestti. Edgar diğer birçok arkadaşının aksine, bu tarz durumlarda biraz tutucuydu. Seks partilerine katılmazdı. Reşit olmayan kız arkadaşları yoktu. Ve genellikle klasik misyoner pozisyonunu tercih ediyordu.

Ama bu pozisyonda kusursuz olduğu da inkâr edilemeyecek bir gerçekti.

Edgar nazik bir şekilde uzandı ve pencereyi açtı. Sonra da ayağa kalktı ve soğuk, dondurucu havayı içine çekti. Yeni gün başlamıştı. Belki de Mahkeme, kararını bu akşam verirdi. Böylece Edgar da rahatlar ve tüm bu entrikalar hakkında kafa yormaya çalışmadan festival sezonunun tadını çıkarırdı.

Peki, ama bu entrikanın arkasında kim vardı? Gündüz Nöbeti mi yoksa Gece Nöbeti mi?

Ve en önemlisi – ona biçilen rol neydi?

Yuri'nin ima ettiği şey doğru olabilir miydi? O da tıpkı Alisa gibi kurban mı edilmişti?

"Şuraya bak..." İgor masanın üzerine büyük bir kâğıt serdi. Sonra da cebinden bir paket keçeli kalem çıkardı. "Ben daha önce birkaç şema oluşturdum... Bazı şeylerin birbiriyle bağlantısı var. Bu Svetlana."

Anton düşünceli bir ifadeyle, etrafı kalın, sarı bir çizgiyle çevrilmiş olan çembere baktı ve şöyle dedi:

"Bu pek ona benzemiyor."

İgor gülümsedi. "Pekâlâ... Komikti. Ama olayların nasıl ilerlediğine bir bak. Karanlık Varlıklar ile bizim aramızda bir denge var, bu çok tutarlı bir denge değil ama sonuçta var... Bu, bizim tarafın sahip olduğu büyücülerin – üçüncü sınıftan birinci sınıfa kadar – listesi... Bu da Karanlık Taraf'ın. Aktif olarak çalışanlar ve kolayca harekete geçebilecek olanlar."

Kâğıt bir anda küçük çemberlerle kaplanmıştı. Sonra İgor hızlı bir el hareketiyle kâğıdı ikiye katladı. Bir tarafın en üstüne "Gesar" yazdı; diğer tarafın en üstüne de "Zavulon." Sonra da açıklamaya başladı:

"Bunlar oyunda değiller. Bunlar satrancı oynayan kişiler, ama biz taşlarla ilgileniyoruz. Şimdi, Svetlana'nın ortaya çıkmasıyla birlikte olayların nasıl değiştiğine bir bak."

"Bu Svetlana'nın hangi taş olduğuna göre değişir," dedi Anton, tedbirli bir ifadeyle. "Şu anda birinci sınıf bir büyücü... ya da büyücüydü..."

"Yani? Onunla aynı seviyeye sahip olan kaç büyücü olduğuna bir bak!"

"O bir piyon," dedi Anton, bu söylediğine kendisi bile şaşırmıştı. "Svetlana önümüzdeki uzun yıllar boyunca sadece bir piyon! Gücünü arttırırken, aynı zamanda yeteneklerini kontrol etmeyi de öğrenecek. Ve deneyim kazanacak... O benden daha güçlü... ya da güçlüydü. Ama eğer ben diğer tarafta olsaydım, onunla başa çıkabilirdim."

"Kesinlikle, Anton," dedi İgor. Aynı anda ikinci şişeden kendine bir bardak daha votka dolduruyordu. İlk şişe boş bir halde masanın altında duruyordu. "Kesinlikle! Svetlana Gece Nöbeti'ni inanılmaz bir şekilde güçlendiriyor. Ve ilerde, kolaylıkla Gesar'la aynı seviyeye gelebilir. Ama bu uzun yıllar gerektirir, çok uzun yıllar."

"Öyleyse Karanlık Varlıklar neden böyle bir şey yapıyorlar? Atnlaşma'yı neredeyse ihlal ediyorlar. Sadece Svetlana'yı oyun dışı bırakmak için."

"Düşün," dedi İgor, Anton'un gözlerinin içine bakarak. "Satrançla benzerlik kurmaya çalış..."

"Tahtanın en sonuna ulaşan bir piyon..."

"Her taşa dönüşebilir."

Anton omuzlarını silkti:

"İgor, bu zaten çok açık. Biz hepimiz birer piyonuz ama bazılarımızın vezire dönüşme şansı var. Svetlana da bu şansa sahip. Sen değilsin, ben değilim, Semyon da değil... Ama bu tahtanın en sonuna ulaşmak çok uzun bir yol. Ve Karanlık Varlıklar'ın, Svetlana'yı saf dışı bırakmak için bu kadar acele etmelerine gerek yok."

"Kader Tebeşiri," dedi İgor.

"Yani? Gesar, Egor'u kullanmak istedi. Kaderi henüz belli olmayan küçük çocuğu... dönüştürmek için."

"Neye dönüştürmek için?"

Anton omuzlarını silkti:

"Bir peygambere, bir filozofa, bir şaire, bir büyücüye... Bilmiyorum. İnsanlığı Aydmlık'a yönlendirecek birine. Ya da... Yoksa bir Ayna'ya mı? Vitaly Rogoza gibi bir Ayna'ya? Ama bizim tarafımızda olan?"

"Ama Svetlana müdahale etmek istemedi," dedi İgor, kafasını sallayarak. "Egor'u kendi kaderiyle baş başa bıraktı."

"Ama..." Anton duraksadı. Bildiği gerçeği İgor'la paylaşmaya hakkı olup olmadığını bilmiyordu. Tılsımın koruması altında olsalar bile...

"Ama Olga tebeşirin diğer parçasıyla, başka birinin kaderini yeniden yazdı," dedi İgor, gülerek. "Bu çoktan açığa çıkmış bir sır..."

"Hile," dedi Anton.

"Öyle olsun. Önemli olan, bu operasyonun başarıyla sonuçlanmış olması. Svetlana yapmadı ama Olga yaptı. Ve Gesar da tesadüfen Olga'nın güçlerini iyileştirdi."

"Tesadüfen mi?" dedi Anton, kafasını sallayarak. "Tamam, tesadüfen diyelim... Ama bu, gerçeğin ikinci katmanı. Ve eminim üçüncü bir katmam da var."

"Üçüncü katman Olga'nın kaderini yeniden yazdığı kişi. Zavulon, Olga'nın güçlerini geri kazandığını öğrendiği anda kandırıldığını anladı. Dikkatinin, sinsi bir taktikle başka bir yöne çekildiğinin farkına vardı. Ve Karanlık Varlıklar araştırmaya başladılar. Zavallı Egor'u defalarca kontrol ettiler. Onun Kader Kitabı'm ikinci kez yazıp yazamayacaklarını anlamak için.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ben çocuğa gözkulak oluyordum. Gesar, bana Karanlık Varlıklar'ın bir kurnazlık yapabileceğini söylemişti."

"Sonra?"

"Egor'la ilgili bir şey olmadı. Zaten kaderi tekrar yazılan kişi Egor değildi."

"Kimdi peki?"

İgor hiçbir şey söylemeden Anton'un gözlerinin içine baktı. Sanki bunu söyleme hakkına sahip değilmiş gibi...

"Svetlana mı?" diye bağırdı Anton. Sonra bir anda, onun yerinde olan bir Karanlık Varlık'm çığlıklar atarak şöyle diyeceğini düşündü: "Ben mi?"

"Öyle görünüyor. Çok zeki ve mükemmel bir adım. Svetlana'nın etrafında öylesine büyük bir Güç dalgalanıyordu ki onun Kader Kitabı'yla yapılan operasyonun fark edilmesi imkânsızdı. Ve Karanlık Varlıklar onun Kader Kitabı'm kontrol edemezler. Bu bir savaş ilanı olur."

"Gesar, Svetlana'nın bir Büyük Büyücü'ye dönüşmesini hızlandırmak mı istiyor?"

"İmkânsız. Bu, Antlaşma'nın kurallarını ihlal etmek olur. Biraz daha derine in."

Anton kâğıttaki çemberlere baktı. Sonra da keçeli kalemi eline aldı ve Svetlana'nın bulunduğu yerden yukarıya doğru kırmızı bir çizgi çizdi. Bu çizginin bittiği yere de başka bir çember... İçi boş bir çember çizdi.

"Evet," dedi İgor. "Kesinlikle. Şu anda hangi zamandayız, biliyorsun değil mi?"

"Milenyumun bitimi..."

"İsa'nın doğumunun üzerinden iki bin yıl geçti," dedi İgor gülerek.

"Yeşua en büyük Aydınlık büyücüydü," dedi Anton. "Ona 'büyücü' deyip diyemeyeceğimizi bile bilmiyorum... O Aydınlık'ın ta kendisi... Ama... Gesar, İsa'nın yeryüzüne tekrar inmesini mi istiyor?"

"Bunu sen söylüyorsun, ben değil," dedi İgor. "Haydi, içelim... Aydınlık'a."

Anton büyük bir şaşkınlık içerisinde votkasını içti. Sonra da kafasını sallayarak şöyle dedi:

"Hayır, ama bu... İgor, bu saf Güçler'le oynanan bir oyun! Evrenin temelleriyle oynanan bir oyun! Bu riski nasıl göze alabilir?"

"Anton, ben her şeyin bu şekilde planlandığına eminim. Buna kendin karar ver. Dünyanın her yerinde dinî inançlar konusunda bir patlama yaşanıyor. Öyle ya da böyle, herkes ya dünyanın sonunun gelmesini bekliyor ya da İsa'nın tekrar yeryüzüne inmesini... Anla bunlar zaten aynı anlama geliyor."

"Herkes değil..." diye karşı çıktı, Anton. "Abartma."

"Herkes değil ama insani beklenti akımlarının 'gerçekliği' yeniden şekillendirmeye başlaması için yeterli sayı mevcut. Ve eğer olayların ilerlemesine biraz bile yardım edilebiliyorsa, eğer birinin kaderi baştan yazılabiliyorsa... Gesar her şeyi riske atar. Gesar bizim safımıza yeni birini dâhil etmek istiyor. Karanlık Varlıklar'ın hiçbirinin başa

çıkamayacağı çok güçlü bir Diğer'i. Ne Zavulon'un ne alçakgönüllü Kaliforniya çiftçisinin ne İspanya'daki küçük bir otel sahibinin, ne de meşhur bir Japon şarkıcının... Hiç kimsenin."

"Doğru olabilir," dedi Anton. "Ama Svetlana güçlerini kaybetti. Hem de uzun bir süreliğine."

"Yani? Bu onun çocuk sahibi olmasına engel mi?"

"Orada dur," dedi Anton, İgor'u uyarırcasına elini havaya kaldırarak. "Şimdi biraz ileriye gittik! Varsayımlara inanabiliriz ama önce diğer olaylara bir göz atalım. Mesela, Ayna."

"Ayna..." dedi İgor, kaşlarını çatarak. "Alacakaranlık tarafından yaratılan bir Ayna. Zavulon direkt olarak ondan faydalanmış olamaz... Ama şu aptal topluluğun üyelerini tılsımla birlikte Moskova'ya getirtip Rogoza'nın Güç'le beslenmesini sağlamış olabilir. Ve bunu yapmak istemesinin sebebi de çok açık: Svetlana'yı yok etmek."

"Rogoza onu yok etmedi. Sadece Güçler'ini tüketti. Ama yine de bu..."

"İçimizden biri, oyunu Zavulon'un planladığı gibi oynamadı," dedi İgor. "Biri, Rogoza'nın, Svetlana'yı ortadan kaldırmasını sağlayacak olan adımı atmadı... Kişisel olarak. Svetlana'nın kurtulmasını sağlayan şey, Yavru Kaplan ve Andrey'in ölümü olabilir mi? Ayna tam olarak bir Diğer değildir. Ve Nöbetler'in arasında yaşanan çatışmaya direkt olarak dâhil olamaz. Acaba başka türlü bir darbe mi bekliyordu? Mesela, senden gelecek bir darbe. Ya da Gesar'dan. Ama bu darbe gelmedi... Bu yüzden de Svetlana'ya karşı tüm gücünü kullanamadı."

"Öyleyse söylesene İgor, Zavulon neden Alisa ile sana tuzak kurdu?"

"O bir kazaydı," diye mırıldandı İgor. "Sana söyledim, Alisa..."

"Tamam, Alisa bilmiyordu. Ama Zavulon biliyordu, inan bana! Ve Alisa'yı ölüme gönderdi. Bir taşla, diğer taşı değiş tokuş etti. Neden?"

"Keşke bunu bilseydim," dedi İgor, omuzlarını silkerek.

BÖLÜM 5

Raivo otel odasının içinde dolaşıyor ve el kol hareketleri yaparak hararetli bir şekilde konuşuyordu:

"Ben hâlâ bir sıkıntı olacağını düşünüyorum! Moskova, Prag ya da Helsinki Gündüz Nöbeti'nden gelecek yardımlara güvenemeyiz. Hiçbirine güvenemeyiz."

"Ama o Karanlık Varlık bize yardım edeceğine söz verdi.." diye karşı çıktı, Yari.

Raivo kaşlarını çattı. Sonra da ellerini havaya doğru sallayarak şöyle dedi:

"Söz verdi! Evet, tabii ki söz verdi. Kardeşlerimize Fáfnir'in canlanacağına dair söz veren kimdi peki?"

"Bence.." dedi Yuha, alçak bir ses tonuyla, "Fáfnir'in yeniden canlanması amacına hizmet etmek, yaşlı büyücüyü tekrar canlandırmaya çalışmaktan çok daha mantıklı.."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Yuha..." dedi Yari, sitemli bir şekilde. "Sen... Sen bunu söyleyemezsin.."

"Neden söyleyemem? Büyücülerin kuralsız oyunlar oynadıkları zamanlar çok geride kaldı. Sen evrensel bir felaket olmasını mı istiyorsun?"

"Ama bizim..."

"Bizim bunak liderlerimiz akıllarını kaçırmışlar. Zaten bu yüzden başkasının verdiği sözlere inanmışlar. Bu yüzden Bern'de öldürülmüşler. Bu yüzden biz de hiç kimseden yardım almayacağız. Raivo bu konuda haklı. Ölmüş birini geri getirmek imkânsız. Pasi de senin gibi düşünüyordu. Nerede şimdi? Gesar, Alacakaranlık'ta onun ruhunu bedeninden ayırdı."

Tam o sırada masanın üzerinde duran telefon çaldı. Yuha belli ki konuşmasının yarıda kesilmesini istemiyordu. Bu yüzden telefonu açtı:

"Evet."

Sadece bir dakika sonra ayağa fırladı. İçinde Çek birası bulunan bardak da yere düşmüştü. Sonra da bağırmaya başladı:

"Sen! Sen... Nereden arıyorsun? Ne?"

Kısa bir an dinledi. Yüzünde mutlu ama şaşkın bir ifade vardı. Sanki kendini kötü haber almaya hazırlanuş bir adam –hatta karamsarlığını etrafındakileri de bulaştırmış– birdenbire güzel bir haberle karşılaşmıştı. Sonunda telefonu kapattı ve şöyle dedi:

"Kardeşler..."

Anton ikinci votka şişesini açmalarının doğru olup olmadığı konusunda gerçekten tereddüde düşmüştü. Bir taraftan, yaşanan olaylardaki asıl gerçeğe giderek yaklaşıyorlardı... Ama diğer bir taraftan da sorunları tartışmak giderek zorlaşıyordu. Mesela, İgor çok şüpheci davranıyordu. Anton'un ona ispatlamaya çalıştığı şeyin ne olduğunu anlayamıyordu:

"İgor, böylesine karmaşık bir planda tek bir parça bile doğru yere oturmazsa, geriye kalan her şey yıkılır. Bir sebebi olmalı. Belki de sen Zavulon'un planları için bir engeldin, olamaz mı?"

"Ben mi?" dedi İgor, acı bir gülümsemeyle. "Aptal olma. Ben sıradan bir saha ajanıyım. Üçüncü sınıf... Hiçbir özel yeteneği ya da

başarı şansı olmayan bir ajan. Ben Ayna'nın karşısında duramazdım. Bilmiyorum, Anton."

"Ama düşündüğün bir şeyler var," diye mırıldandı Anton. Sonra bardağına biraz votka doldurdu ve bir an duraksadıktan sonra şöyle dedi:

"İgor, Svetlana'yla aranda bir şeyler var mıydı?"

"Hayır," dedi İgor, sert bir ifadeyle. "Hayır, bunu düşünme bile. Hiçbir şey yoktu, şimdi de yok, olmayacak da. Eğer benim gelecekteki İsa'nın babası olmam gerektiğini düşünüyorsan..." İgor, kahkahalara boğulmuştu.

"Sadece bir fikirdi..." diye mırıldandı, Anton. Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

"Anton, biliyorsun... Bunlar senin kıskançlık konuşmaların. Üzgünüm, ama aklından geçenler değil! Bunun sıradan insanların üreme yöntemiyle bir alakası yok. Eğer Svetlana'nın Kader Kitabı tekrar yazıldıysa, eğer yeni İsa'nın annesi olmak zorundaysa bu, Aydınlık ve Karanhk'ın enerjisini, evrenin varlığını içeren bir süreç olur. Biyolojik babasının kim olduğunun..." İgor kısa bir an duraksadı ve devam etti, "ne önemi var ki? Bu bir noktaya kadar Svetlana'ya da bağlı. Hayır, bu saçmalık. Zavulon'un korkması gereken tek kişi Svetlana."

"Öyleyse seni saf dışı bırakması için bir sebep göremiyorum."

"Ben de. Ama belki de bir sebep vardır."

Bardaklarını tokuşturmadan sessizce votkalarını içtiler. Sonra ikisi de tekrar kâğıda bakınaya başladılar.

"Şimdi baştan başlayalım," dedi Anton, kelimeleri biraz yuvarlamaya başladığım fark ederek. "Öyleyse bir buçuk yıl önce Gesar ve Olga, Svetlana'nın Kader Kitabı'nı tekrar yazdılar. Ve şimdi Svetlana'nın yeni İsa'yı doğurması gerekiyor, öyle mi?"

"Evet, öyle görünüyor."

"Ve Zavulon, Svetlana'yı ortadan kaldırmak için Ayna'yı kullanmaya çalıştı ama başarılı olamadı."

"Evet, aynen."

"Tamam, şimdi bu kısmı bir kenara bırakalım. Zavulon'un bir sonraki hamlesi ne olabilir? Svetlana tüm büyü güçlerinden yoksun ve savunmasız bir haldeyken?"

"Savunmasız değil!" dedi İgor, parmağım Anton'a doğru sallayarak. "Öyle değil! Onun en güçlü yöntemlerle korunduğundan eminim. Ayrıca ona saldırmak, Antlaşma'nın kurallarını ihlal etmek anlamına gelir. Karanlık Varlıklar'ın canı kıymetlidir, hiçbiri ruhunun bedeninden ayrılmasını istemez."

"Peki, Zavulon'un buna vereceği karşılık ne olabilir? Sadece bir..."

"Sadece Deccal. İsa'nın karşısında sadece o durabilir."

"İnsanlık, Deccal'in ortaya çıkışına pek istekli değil," dedi Anton. "Popüler kültür sağ olsun!"

"Sende İncil var mı?" diye sordu, İgor, aniden.

"Yanımda mı? Hayır, tabii ki yok..."

"Bir dakika..." dedi İgor. Hızlı bir şekilde diğer odaya doğru yürüdü –fazla dengede duramıyordu– ve kısa bir süre sonra elinde küçük, kalın bir kitapla geri döndü. Sonra da utangaç bir ifadeyle Anton'a baktı ve şöyle dedi: "Tabii ki ateistim... Ama İncil... Anlıyorsun işte. Şimdi..."

"İgor," dedi Anton, elini kitabın üzerine koyarak, "bunun bize bir yardımı olmaz. Neden mantıklı bir şekilde düşünmeyi denemiyoruz?"

"Pekâlâ," dedi İgor, İncil'i bir kenara koyarak.

"Zavulon da yaşamak ister. Kıyamet'i o da istemez... Yani umarım. Onun Aydınlık'ın İsa'sına karşı gelebilecek eşit bir güce ihtiyacı var."

"Fáfnir..." dedi İgor, düşünceli bir şekilde. "Fáfnir?"

"Güçlü bir Karanlık Varlık..." diye onayladı Anton. "Ama Deccal değil."

"Altı yüz altmış altı!" dedi İgor, sandalyesinde kıpırdanarak. "Haydi, Fáfnir adına yazılmış olan mektupların sayısını hesaplayalım!"

"Fáfnir isminin orijinalinin nasıl yazıldığını hatırlamıyorum. Ama eğer Rusça yazarsak, o zaman..." Anton kısa bir an durakladı. "O zaman seksen sekiz! Altı yüz altmış altı gibi bir şey değil."

"Ama seksen sekiz de... Biraz... Tuhaf bir rakam," dedi İgor, şaşkın bir ifadeyle Anton'a bakarak. "Düşünsene! Seksen yedi değil. Seksen dokuz değil. Tam olarak seksen sekiz. Çok garip!"

"Evet..." dedi, Anton. Bu rakam her nedense ona tuhaf gelmeye başlamıştı. "Ve Fáfnir'i hayata döndürmek, Alacakaranlık'tan çıkarmak büyük olasılıkla mümkün olabilir... Ama..."

"Sadece hayata döndürmek değil," dedi İgor. "Bu olayın tamamı insanlara dayanıyor, değil mi? Onların beklentilerine, onların inanma isteklerine dayanıyor! Ve eğer Fáfnir'in hayata dönüşü uygun bir yolla gerçekleştirilirse, bu çıldırmış büyücü, çıldırmış bir İsa düşmanına dönüştürülebilir."

"Ama nasıl?"

"Mahşerin Dört Atlısı'yla[33]... Canavarın denizden çıkışı..."

İgor'un bakışlarından bir anda alevler saçılmaya başlamıştı:

"Anton, Fáfnir'in denizde boğulduğu iddia edilir. Belki de Alisa ve o küçük çocuk –Makar– kurban olarak seçilmişlerdi, belki de o yüzden denizde boğuldular. Bir Karanlık Güç'ün serbest kalışı..."

Anton kafasını salladı. Sonra da mendiliyle alnındaki teri sildi.

"İgor, Acaba çok fazla mı içtik? Evet, Gesar'ın, Svetlana'yı yeni İsa'nın annesi olarak kullanabileceğine inanıyorum. İsa'nın reenkarnasyonu... Ya da benzersiz bir güce sahip olan bir büyücü... Buna daha çok benziyor. Ve Zavulon buna karşılık olarak, aynı güce sahip olan bir şahıs bulmaya çalışabilir, buna da katılıyorum. Ama tüm

33 İncil'de adları geçen ve kıyamet gününde ortaya çıkacaklarına inanılan dört atlı (ç. n.)

bunlarla Armageddon[34], İncil ve din arasında bir bağlantı kurmak... Bu gerçekten çok fazla!"

"Peki ya 2000 yılı?" diye bağırdı, İgor. "Anlıyor musun? Büyücüler bir şey yapmayı planlayabilir, ama insanların hayalleri ve korkuları, 'gerçekliği' kendi yöntemleriyle şekillendirir! Böylece ortaya çıkan şahıslar gerekli bütün özelliklere sahip olurlar! Haydi, gidelim!"

"Nereye?"

"Votka içmeye. Restorana."

Anton derin bir nefes aldı ve şişeye baktı. Evet, gerçekten boştu.

"Telefonla sipariş verebiliriz.

"Haydi, ama yürümek istiyorum."

Anton ayağa kalktı ve tılsımı cebine koydu. Sonra da kafasını salladı:

"Pekâlâ, gidelim..."

Asansörlerde hiç kimse yoktu ama uzun bir süre beklemek zorunda kalmuşlardı. İgor da sırtını duvara yaslayarak âdeta nutuk çekiyormuş gibi konuşmaya başlamıştı:

"Bak... Zavulon'un yapabileceği şey şu... Fáfnir Pençesi'ni mahzenden çıkarmak..."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunun bir önemi var mı? Eğer onu bir kez çaldılarsa, bunu ikinci kez de yapabilirler. Sonra da büyü operasyonlarını ve Kıyamet'le ilgili mitolojik kavramları sahnelemeye devam ederler. Tüm bu çekirgeleri... Pelin Yıldızı'nı... Mahşerin dört atlısını..."

"Zavulon'un mahşerin dört atlısını nasıl yönlendirdiğini görebiliyorum."

"Atlara ihtiyacı yok!" dedi İgor kaşlarını çatarak. "Görünüşün ne kadar etkili olduğunu, sen de benim kadar iyi biliyorsun. Mesela

34 Dünyanın sonu geldiğinde yapılacağı kehanet edilen büyük kıyamet savaşının adı. (ç. n.)

şu dört kardeşi ele alalım, daha doğrusu, dört Karanlık Varlık'ı. Biri Asyalı; bu kırmızı at olabilir. Biri siyahi; bu siyah at olsun. Üçüncüsü Avrupalı. Bu da beyaz at olsun. Bir de İskandinav var. O da solgun renkteki at... Bunların hepsini tahta oyuncak atların üzerine koyalım..."

Tam o sırada asansörün kapısı açıldı. Anton donakalmıştı.

Asansörün tam önünde, korku dolu gözlerle Aydınlık Varlıklar'a bakan kişiler Regin Kardeşler'den başkası değildi. Topluluğun evlat edindiği çocuklar: Afrikalı, Çinli ve Ukraynalı. Tabii ya... Bu otelden başka nerede olabilirdi ki? Onlar da Engizisyon'un gerçekleştireceği duruşma için gelmişlerdi... Anton o anda her nedense, bu grubun dördüncü savaşçısının bir İskandinav olduğunu düşündü.

Onun artık etrafta olmaması gerçekten iyi bir şeydi.

İgor da aynı şeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu. O anda mırıldanmaya başlamıştı: "Bu üçü..."

Asansörün kapıları büyük bir sessizliğin içerisinde kapanmaya başlamıştı. Ama Yuha Mustayoki tam o sırada ayağını, kapıların arasında bulunan sensöre doğru uzattı. Kapılar isteksiz bir şekilde tekrar açılmaya başlamıştı.

"Moskova Gece Nöbeti'ne teşekkür etmek istiyorum," dedi beklenmedik bir şekilde. Belli ki oldukça tedirgindi ama ciddiyetini korumaya çalışıyordu. "Gerçekten çok insancıl bir davranıştı."

"Neymiş insancıl olan?"

"Pasi Ollikaynen'in canını bağışlamak. Biz... O hâlâ hayatta olduğu için gerçekten size minnettarız."

"Nerede o?" diye sordu, Anton.

"Aşağıda... Barda..." dedi Yuha, şaşkın bir ifadeyle Aydınlık Varlıklar'a bakarak.

"Dört atlı..." dedi İgor, kısık bir ses tonuyla. "Dört atlı. Dört atlı!"

Mustayoki şaşkın bakışlarını arkadaşlarına doğru çevirerek asansörün içine girdi.

Aydınlık büyücüler baş başa kalmışlardı.

"Her şey uyuyor!" dedi İgor, Anton'a doğru dönerek. "Görüyor musun? Her şey!"

"Dur bir dakika..."

Anton hareketleri hatırlamak için düşünmeye başladı. Elini havaya kaldırdı, İgor'un yüzüne doğru salladı, ardında da önce hızlı bir şekilde aşağıya, sonra da yukarıya doğru çekti. En sonunda da parmaklarını bükerek elini kürek şekline getirdi.

"Lanet olsun sana..." dedi İgor, boğuk bir ses tonuyla inleyerek. Sonra da odasına doğru fırladı. Anton da oldukça yavaş adımlarla onu takip etti. Ardından da tuvaletin açık kapısının önünde durarak İgor'un sırtına baktı ve Alacakaranlık'ın içinden ona doğru uzandı. İgor tekrar inlemeye başlamıştı.

Ayıltma büyüsü çok karmaşık bir büyü değildi, ama yapılan kişi üzerinde yarattığı etkiler pek de hoş olmuyordu.

İgor sadece birkaç dakika sonra banyodan çıkmıştı. Saçları ıslaktı, gözleri ise içine çökmüştü, tıpkı bir ölü gibi solgun görünüyordu.

"Solgun bir at..." diye mırıldandı, Anton. "Tamam. Şimdi de sen bana yap."

İgor hevesli bir şekilde elini Anton'a doğru salladı. Anton da bir anda lavaboya doğru eğildi. Sonra da yüzünü yıkadı, musluktan akan tatsız sudan içti (bir anda susadığını hissetmişti) ve odaya doğru yürümeye başladı. İgor içki partisinden kalanları temizliyordu. O sırada Anton'a baktı ve şöyle dedi:

"Siyah bir at..."

Anton buzdolabına doğru yürüdü, birkaç şişe su aldı, birinin kapağını açtı ve bir anda sandalyenin üzerine çöktü.

Sonra İgor da Anton'un elinde duran şişelerden birini aldı. İkisi de büyük bir keyifle sularını içiyorlardı. O sırada İgor suçlu bir ifadeyle şöyle dedi:

"Evet, fazla içmişiz..."

"Oyuncak atlar!" dedi Anton. Sonra da yumruğunu masaya vurarak küfür etmeye başladı. "Hayır, utanç verici, bu düşündüklerimiz tam bir saçmalık."

"Her nedense hepsi çok mantıklı geldi," dedi İgor, utangaç bir ifadeyle. "Bu lanet olası Regin Kardeşler... Öyleyse dördüncüsü de hâlâ yaşıyor."

"Öyle görünüyor..." dedi Anton, omuzlarını silkerek. "Bildiğim tek şey, Gesar onun arkasından Alacakaranlık'a girdi ve onu yakaladı..."

"Ah, tabii ya... Neden bir şüpheliyi öldürmek istesin ki? Onu Engizisyon'a teslim etti. Muhtemelen hemen orada Alacakaranlık'ta. Anton acaba biz düşündüklerimizde haklı mıyız?"

"Sen hâlâ biraz sarhoş musun?" diye sordu, Anton.

"Hayır, artık tamamen ayıldım. Lanet olsun, adam gibi içmeyi bile beceremiyorum! Evet, hepsi birer saçmalık. Zavulon eski bir büyücüyü Alacakaranlık'tan çıkarmaya çalışıyor olamaz. Bunun ona ne faydası olur ki? Deccal yaratarak dünyanın sonunu getirmek..."

"Zaten Fáfnir bunu yapmaz," dedi Anton. "Yapmaz. Buna cesaret edemez."

"Öyleyse düşündüğümüz her şey bir saçmalık mıydı?"

Anton üzeri, salam kırıntıları ve gözlüklerinden damlayan su lekeleriyle kaplı olan kâğıda baktı. Onu nasıl bu hale getirmişlerdi? Hâlbuki Anton çok dikkatli davrandıklarını düşünmüştü.

"Korkarın Svetlana'yla ilgili düşündüklerimiz saçmalık değil. Ama gerisi... Seksen sekiz numarasına neden o kadar takıldık? Bu rakamın gizemi neydi?"

"Çember gibi... Her iki taraftan da okunduğunda aynı rakam oluyor..." dedi İgor, elini havada sallayarak. Sonra da gülmeye başladı. "Evet, haklısın. İçkinin sebep olduğu saçmalıklar."

Anton yere düşen keçeli kalemi aldı ve içinde "Regin Kardeşler" yazan çemberin üzerini karalayarak şöyle dedi:

"Onlar oyunda değil. Sanırım Ayna'yı Güç'le besleyerek görevlerini tamamlamış oldular. Bizim ilgilenmemiz gereken bu, İgor..."

İgor içinde kendi isminin yazılı olduğu çembere baktı ve derin bir nefes aldı:

"Özel bir görevim olduğuna inanmayı ben de çok isterdim. Zavulon'u ve Gündüz Nöbeti'ni üzecek bir şey yapmış olduğumu düşünmeyi ben de gerçekten isterdim. Ama..." dedi İgor, çaresiz bir ifadeyle ellerini açarak.

"İgor, sen kilit noktasın," dedi Anton. "Anlıyor musun? Eğer Zavulon'un Svetlana'yla savaşmak için neden seni saf dışı bırakmaya çalıştığını anlayabilirsek, bu oyunu kazanacağız. Ama anlayamazsak, bu oyunun galibi Zavulon olacak."

"Bir de Gesar var. Anladığım kadarıyla, bu sabalı geliyor."

"Bunu o olmadan yapmaya çalışsak daha iyi olur," dedi Anton. Kendi sesindeki öfkeyi fark etmişti. "Onun kararları çok... çok evrensel."

Edgar dün geceden kalan bayat şampanyadan kendine biraz daha doldurdu, bir yudum aldı ve yüzünü buruşturarak kendi kendine şöyle dedi:

"Sadece aristokratlar ve soysuzlar sabahları şampanya içerler. Ve sen sevgili arkadaşım, aristokratlara pek benzemiyorsun."

Yaşlı Nöbetçi'nin sürekli olarak düşünme alışkanlığı onu gece yaşadığı eğlence boyunca bile terk etmemişti. Edgar dün gece de, Moskova Nöbetleri liderlerinin bu Noel için ne planladıklarını düşünmeye devam etmişti. Ama bu düşünce bile yaptığı şeyden zevk almasına engel olamamıştı.

"Pekâlâ," diye düşündü Edgar. "Elimizde ne var? Her şeyi çok düzgün bir şekilde çözmem gerek. En ince ayrıntısına kadar."

Zavulon şu anki durumdan nasıl bir fayda sağlayabilirdi? Edgar'ın, patronunun düşünce yapısını kurgulaması gerekiyordu.

Her iki Nöbet'in de gücünü azaltan bir Mahkeme. Bunlar elbette en önemli güçler değil ama kesinlikle önemsiz de değiller. İlk onda yer alan iki büyücü. Edgar ve Anton. Bunun yanı sıra gözcüler de olmalı. Hiç şüphesiz. Ve şüphe içermeyen bir şey daha vardı ki o da, Mahkeme boyunca her iki tarafın da hiçbir girişimde bulunmayacağıydı. Tek yapacakları şey umursamaz ve tarafsız olan Engizisyon'dan kendilerine bir fayda sağlamaya çalışmak olacaktı.

Peki, Mahkeme gerçekten umursamaz mıydı? Edgar'ın mahkemenin tarafsızlığı konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Çok uzun bir zamandır Diğer olarak yaşıyordu. Ve hiçbir zaman, bir kez bile Engizisyon'un kararlarıyla ilgili bir şüpheye düşmemişti. Antlaşma'nın hizmetçileri her zaman soğukkanlı ve kararlılardı. Bir zamanlar birisi, Engizisyon'un aslında kimin haklı ya da kimin haksız olduğunu yargılamadığını, sadece kimin Antlaşma'yı ihlal ettiğiyle ilgilendiğini söylemişti. Bu, bütün Engizisyon üyelerinin dünyaya bakış açılarının temelini oluşturuyordu. Edgar bunu anlayabilecek olgunluğa erişmişti, ama Engizisyon'un davranış biçimine nasıl karar verdiğini hâlâ anlayamıyordu.

Acaba Büyük Büyücüler bunu anlayabiliyorlar mıydı? Gesar ve Zavulon?

Öyleyse Mahkeme... Aydınlık Büyücü İgor Teplov ya beraat edecekti (bu istenilen sonuç değildi) ya da suçlu bulunacaktı. Birinci durumda, Gece Nöbeti, geçici olarak savaşlara katılamayan ama hâlâ güçlü ve en önemlisi deneyimli olan üçüncü sınıf bir büyücüye sahip olmaya devam edecekti. Edgar Güney Butovo'da yaşanan mücadeleden önce, "Belozersk'in Külleri" adlı unutulmaz operasyondan hemen sonra İgor'la karşılaşmıştı. Bu tamamen bir tesadüftü. O zamanlar Moskova ve Tallinn Nöbetleri ilginç yerlerde –Volodga gibi– faali-

yet gösteriyorlardı. Yeterli adamları yoktu. Daha doğrusu Diğerleri. Karanlık Varlıklar ve Aydınlık Varlıklar'ın sayıları çok azdı.

İkinci durumda ise Gece Nöbeti, büyücüsünü sonsuza kadar kaybedecekti. Ama soru şuydu: O zaman ne değişecekti? Belki de İgor Teplov göründüğü gibi biri değildi. Ya da onda, sadece büyük büyücülerin görebildiği bir şeyler vardı. Sanki Zavulon son derece inatçı ve ısrarlı bir biçimde düşman kampındaki iki hedefe kilitlenmişti: İgor Teplov ve Svetlana Nazarova. Ve bunun için sevgilisi Alisa'yı kurban etmekten hiç çekinmemişti. Edgar, Butovo'daki savaş, Artek kampındaki düello ve Karanlık Ayna'nın ortaya çıkmasıyla birlikte yaşanan diğer karmaşık olaylar arasında hâlâ mantıklı bir bağlantı kuramıyordu. Ama tüm bunların arasında bir bağlantı olduğundan son derece emindi. Tüm bu savaşları ve entrikaları birbirine bağlayan tek bir iplik vardı ve bu ipliğin ucunu da Zavulon tutuyordu.

Tamam, geleceğin Büyük Kadın Büyücüsü'nü ortadan kaldırmak oldukça mantıklı ve anlaşılabilir bir girişimdi. Ama neden Zavulon büyücü İgor'la ilgili bir entrika çevirmeye başlamıştı? Neden özellikle onu seçmişti? Ve neden şimdiydi, neden daha güçsüz ve dikkatsiz olduğu zamanlarda değildi?

Buna uygun olan tek bir cevap vardı: Svetlana, Gece Nöbeti'nin saflarına katıldıktan sonra İgor daha tehlikeli bir hal almıştı.

Pekâlâ. Devam edelim.

Fáfnir'in yeniden canlanması. Bundan daha iyi bir yer ve daha bir zaman olamazdı: 2000 yılından hemen önce. Avrupa nekromansisinin merkezinde. Bunun Teplov-Donnikova olayının duruşmasıyla nasıl bir bağlantısı vardı?

İşte sorun buydu.

Edgar karamsar bir şekilde şampanyasını yudumladı. Çok az zamanı kalmıştı; akşama kadar bunu anlaması gerekiyordu. Bu yüzden de şu karara varmıştı: Hemen yerel Gündüz Nöbeti'nin ofisini ziyaret

edip Fáfnir ve Siegfried arasında yaşanan düello hakkında bilgi talep edecekti. Ayrıca *Nekronomikon*'un[35] bununla alakalı olan bölümünü de derinlemesine araştıracaktı.

Edgar büyük bir Karanlık Varlık'ın yeniden canlanmasıyla alakalı olan yöntemleri bilebilecek kadar güçlü bir büyücüydü. Ayrıca şu anda hangi koşulların uygun olup hangilerinin olmadığını da çok iyi anlayabiliyordu.

Alman kız hâlâ huzurlu bir şekilde uyuyordu: Edgar ona acımış, bu yüzden de onu uyandırmaya çalışmamıştı. Duş alıp tıraş olduktan sonra kıyafetlerini giymiş, sonra da kızın alnına yavaşça dokunarak karlı Prag sabahına doğru yürümeye başlamıştı.

Gündüz Nöbeti'nin Ofisi Visegrad Caddesi'nde, Valvata Nehri'nin hemen yanında, müstakil, tuğla bir evin üçüncü katında bulunuyordu. Evin bahçesinde eski bir tulumba vardı ama hâlâ çalışıyordu. Tulumbanın kolu tıpkı kıvrılarak bir yeri işaret eden bir parmağa benziyordu. Edgar geleneklere uyarak taksiden evin biraz uzağında inmişti. Böylece arkadaşlarının onu önceden fark edip ne yapacaklarına karar verecek zamanları oluyordu.

Arkadaşları oldukça uyanıklardı, onu üç yüz metre uzaktan fark etmişlerdi. Edgar aurasında kısa bir dokunuş hissetmiş ve hemen kendini açmıştı. Bu kısa dokunuş, onu inceleyen büyücünün, Edgar'ın oraya iş için gelen bir Karanlık Varlık olduğunu, Karanlık bir büyücü olduğunu, ikinci seviye bir Karanlık büyücü olduğunu anlayabilmesi için yeterli oluyordu. Aynen bu sırayla, alınan bilginin miktarı her seferinde biraz daha artıyordu.

Tabii ki Prag bir Avrupa başkentiydi ama bir Moskova değildi. Görev başındaki *beskud* –o sırada kapıdaki tek koruma oydu– Edgar'a dişlerini göstererek gülümsedi.

35 Sekizinci yüzyılda Abdul Alhazred tarafından yazıldığı söylenen kitap. Kimilerine göre böyle bir kitap hiç olmamıştır, kimilerine göre de insanları korkutmak için yazılmıştır. Diğer bir kesime göre ise, böyle bir kitap vardır ama yerini kimse bilmemektedir. (ç. n.)

"Yine bir *beskud*," diye düşündü Edgar, şaşırarak. "Acaba bunlardan Prag'da çok mu var? Bu ikinci..."

Eski Sovyet Cumhuriyeti bölgesinde sadece altı tane *beskud* vardı: İkisi Türkmenistan'da, diğerleri de Kırım, Belarus, Yakutya ve Kamçatka'daydı. Edgar bunu çok iyi biliyordu, çünkü on beş yıl önce, Estonya dışında gerçekleşen ve bu altı *beskud*un tanıklığına başvurulan bir olayda görev almıştı.

Kapıdaki *beskud*un Alacakaranlık görüntüsü son derece sıradandı.

"Merhaba, arkadaşım!"

"Günaydın."

Tabii ki Alacakaranlık'ta dil sorunu yoktu.

"Seni bizim kalemize getiren şey nedir? İş mi? Yoksa sadece bir ziyaret mi?

"İş. Arşiviniz nerede acaba?"

"İki kat aşağıda. İnince hemen görürsün."

İki kat aşağıda, diye düşündü Edgar, kendi kendine. "Öyleyse çok katlı bir bodrumları var... Teşekkürler. Peki, aşağıya inebilir miyim?"

"Tabii ki. Karanlık bir Varlık istediği her yere gidebilir, öyle değil mi?"

Edgar derin bir nefes aldı. Doğruydu ama tam olarak değil...

"Asansör orada," dedi *beskud*.

"Teşekkürler," dedi Edgar, tekrar ve belirtilen yere doğru yürümeye başladı.

Çok eski bir asansör Edgar'ı cadde seviyesinin iki kat aşağısına indirdi. Ve en alt kat değildi: Bunun aşağısında beş kat daha vardı. Prag Nöbeti kesinlikle çok sağlam bir şekilde kurulmuştu!

Asansörün çıkışındaki salon oldukça küçüktü: dört metreye dört metreydi. Solda ve sağda birer kapı vardı; tabelaların birinde "kütüphane", diğerinde ise "bilgisayar odası" yazıyordu.

Kütüphaneyle başlayalım, diye düşündü Edgar, kendi kendine. *Fáfnir ve Abdul Alhazred zamanlarında bilgisayar diye bir şey yoktu... En azından bilgisayarın günümüzdeki anlamıyla...*

Edgar sol tarafındaki kapıya doğru yürüdü. Kapı kapalıydı ama kilitli değildi.

Oldukça sıradan bir kütüphaneydi: İçerisinde yaklaşık on masa ve kitaplarla dolu raflar bulunan büyük bir salon. Kitapların sırt kısımlarına bakınca, tüm bu değerli kitapların aslında birçok Diğer'den çok daha fazlasını anımsattığım anlamak mümkündü.

Edgar bir an duraksadı. Tam o sırada rafların arkasından çok zayıf bir Diğer çıktı. Bir vampir. Güçlü bir vampirdi, Edgar bunu hemen anlamıştı.

Moskova'da çok sık rastlanan sıradan vampirler, takımlarının en kıdemsiz üyeleridir. Ölüme giden asker Anton Gorodetski de böyle söylemişti. Pek fazla büyü güçleri yoktur, dejenere olmuş Karanlık bir büyücü bile onlardan çok daha güçlüdür. Ama güçlü vampirler çok farklı bir konudur. Her nedense, Moskova'da ya da Doğu Avrupa'da bunlardan hiç yoktur. Tabii Çek Cumhuriyeti ve Polonya hariç.

"Günaydın. Yardımcı olabilir miyim?"

"Günaydın. Eski büyücülerden birinin dokümanlarını incelemek istiyorum."

"Tam olarak kim?" diye sordu vampir.

"Fáfnir. Alacakaranlık'ın ejderhası."

"Ooo!" dedi vampir, saygılı bir ifadeyle. "O gerçekten çok güçlü bir büyücüdür. İnsanoğlunun tarihindeki en güçlü büyücülerden biri. Siz tam olarak neyle ilgileniyorsunuz?"

"Ölümüyle. Siegfried'le yaptıkları düellonun sebepleriyle, geçmişiyle, ayrıntılarıyla... Kısacası, bu etkileyici kişilikle ilgili kapsamlı bir araştırma yapmak istiyorum. Ama maalesef bunu yapmak için

sadece birkaç saatim var. Ayrıca onu Alacakaranlık'tan geri getirme operasyonunu da planlamak istiyorum."

Vampir üzgün bir ifadeyle gülümsedi:

"Maalesef bu imkânsız. Böyle yoğun bir müdahale gücünü kullanma hakkını, dünyadaki bütün –bunu özellikle vurguluyoru – ama bütün Karanlık Varlıklar'ı yüz yıllık bir uykuya yatırsanız bile elde edemezsiniz."

"Yine de," dedi Edgar, elini havaya doğru sallayarak, "Bu problemi çözmek istiyorum, en azından kâğıt üzerinde."

"Öyleyse, Abdul Alhazred'in, *Nekronomikon* adlı kitabına bakmanızı tavsiye ederim," dedi vampir. "O kitap varoluş reenkarnasyonu için gerekli olan bütün müdahaleleri ayrıntılı bir şekilde açıklar. Siz teorik nekroman mısınız?"

Edgar gülümsedi:

"Oh, hayır! Şimdiye kadar nekromansiyle hiç uğraşmadım. Ama ilgimi çekti..."

"Öyleyse Prag'a gelmekle doğru bir şey yaptınız. Buradaki insanların nekromansi hakkında bilgisi var. Hatta birkaç tane uzman bile bulunuyor. Ama maalesef hepsi teorisyen. Bunun sebebini tahmin edersiniz."

Edgar sebebini çok iyi biliyordu.

Engizisyon, Antlaşma'yı imzaladığından beri sadece iki kez reenkarnasyon olayına müsaade etmişti. Ve her ikisi de geçiciydi. Mahkeme'nin, tanıklara soru sorması gerekiyor ve bazen de ruhu bedeninden ayrılmış bir Diğer'i gerçekten Alacakaranlık'tan çıkarma fırsatı oluyordu. Bu fırsatlardan iki kez faydalanılmıştı, ama gerekli sorular sorulduktan sonra Alacakaranlık'a geri gönderilmişlerdi.

Edgar, Fáfnir seviyesindeki bir büyücünün, ileride kendi reenkarnasyonuna müsaade eden yasal bir boşluk oluşturmamış olacağını düşünmüyordu. Belirli bir seviyeye ulaştığında bunu yapmış olmalıydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Edgar da bir gün o seviyeye ulaşacağını umuyordu. Ve kendi reenkarnasyonuna müsaade edeceğini hiç sanmıyordu, ama hayat tuhaf bir şeydi, sürprizlerle doluydu, özellikle de sürekli bir savaş durumunun içerisinde.

"Böyle geçin," dedi vampir, masaları işaret ederek. "Ben hemen kitapları getiririm. Sanırım siz insanların değil, Diğerleri'nin hikâyeleriyle ilgileniyorsunuz. Değil mi?"

"Evet, dostum, kesinlikle."

"Hemen geliyorum."

Vampir gerçekten hemen gelmişti. Belli ki on yıldan fazla bir süredir burada çalışıyordu. Ve kitapları gerçekten çok iyi biliyordu.

"İşte burada," dedi vampir iki büyük kitabı masanın üzerine koyarken. Biri soluk kahverengi bir deriyle kaplı, büyük ve geniş bir kitaptı – *Nekronomikon*'un, Gerhard Kyuhelstayna tarafından yapılmış çevirisi, diğeri ise daha gösterişsiz bir kitaptı, çok büyük değildi. Ve ilk sayfasının yarısı süslü bir başlıkla kaplıydı: *Diğerleri Arasında Fâfnir ya da Alacakaranlık'ın Ejderhası Olarak Bilinen Ünlü Büyük Kara Büyücü'nün Hayatı, İhtişamlı Eylemlerinin Yorumları ve Aynı Zamanda Benzeri Olmayan Sayısız Keşifleri ve Kehanetleri, Urmongomod*, Johann Jetzer. Kitap orijinal gibi görünüyordu.

Jetzer'in, *Urmongomod* adını verdiği kitabı muhtemelen geçmişe dair daha çok bilgi içeriyordu ama Edgar Eski Yüksek Almanca bilmiyordu. Bu yüzden onu Alacakaranlık'ta okumak zorundaydı. Böylece metin daha anlaşılır bir hal alıyordu.

Edgar bakışlarını "Fâfnir" ve "Eylenileri" kelimelerinin üzerinde gezdirdi. Tahmin edileceği gibi bu kalın kitap, olayları her iki Edda'dan[36] ve Nibelungen Destanı'ndan daha farklı yorumluyordu. İlk olarak, Sigurd (aynı zamanda Siegfired ve Sivrit olan) Regin, Hreidmar ve

36 Büyük Edda ve küçük Edda şeklinde ikiye ayrılan, Orta Çağ İzlandası'na ait mitolojik şiirlerin yer aldığı yapıt. (ç. n.)

Fáfnir kesinlikle birer Diğer'di. Doğal olarak, Hreidmar, Fáfnir'in biyolojik babası değildi, bu yüzden Regin de Fáfnir'in öz kardeşi olmuyordu. Sigurd uzun ve dikkatli bir şekilde planlanmış entrikalar sayesinde Karanlık büyücülerle tartışmış ve biraz kendi çabalarıyla, biraz da Diğerleri'nin aracılığıyla hepsini yok etmişti. Sigurd'un amacı elbette değersiz metal parçalarına ya da göz alıcı taşlara sahip olmak değildi. Sigurd ve diğerleri cüce Andvari'nin mirasının peşindelerdi, ama *Urmongomod* bunun ne olduğunu açıklamıyordu. Eski ve güçlü bazı tılsımlar olabilirdi. Ya da belki de sadece sahip olduğu bilgilerdi (belki de kitap şeklinde). Her neyse, sonuç olarak Sigurd herkesi öldürmüş ve Andvari'nin mirasının sahibi olmuştu. Ama daha sonra neler olmuştu, Edgar'm bunu anlayacak zamanı yoktu. Fáfnir, Sigurd'un sondan bir önceki kurbanıydı. Yani Regin'den önce. Belli ki bazı sırlar Fáfnir'le birlikte Alacakaranlık'a gizlenmişti ama bu durum o zamanın büyücülerini –Antlaşmalar'la ya da yasalarla kısıtlanmayan ve Engizisyon endişesi taşımadan hareket eden– hiç rahatsız etmemişti.

Edgar'm öğrendiği en önemli şey, Fáfnir'in, yüksek savaş büyüleri hakkında unutulmuş, önemli bir bilgiye sahip olmasıydı. (gerçi bunun ona, kurnaz Sigurd'la yaptığı düelloda bir yardımı olmamıştı). Ve bu bilgi onunla birlikte Alacakaranlık'a gizlenmişti. Öyleyse Zavulon bu bilgiye kolaylıkla ulaşabilirdi.

Edgar bunu net bir şekilde anladıktan sonra bu kez de *Nekronomikon*'a döndü.

Öğrendiği ilk şey, reenkarnasyonun, ruhu bedeninden ayrılmış bir Diğer'in tekrar hayata dönmesi anlamına gelmediğiydi. Bu da her şeyi daha kolay ve basit bir hale getiriyordu.

Bu daha çok satrançtaki "rok" hamlesine benziyordu. Birisi Alacakaranlık'a çekiliyor, başka bir kişi de onun yerini almak için Alacakaranlık'tan çıkıyordu. Kişisel reenkarnasyon Güç'ünün seviyesi yükseldikçe, daha güçlü bir kişinin ruhunun bedeninden ayrılması

gerekiyordu. Ama bu seviyeler aynı olmak zorunda değildi, belirli oranda bir sapmaya izin verilmişti. Eğer *Urmongomod*'un Fáfnir hakkında söyledikleri doğruysa, bu da, Alacakaranlık'ın ejderhasının, ikinci ya da üçüncü sınıf bir Kara Büyücü'yle yer değiştirebileceği anlamına geliyordu, ama giren enerji miktarının yeterli olması şartıyla. Ve bu gereken enerji miktarı da Kıyamet'in gerçekleşmesiyle kolaylıkla sağlanabiliyordu – binlerce insanın duygularının sebep olacağı bir kasırga. Bu kasırga da, Fáfnir'in, Güç'le dolu olan Alacakaranlık'tan yeniden doğmasını sağlayabiliyordu. İntikam ve özgürlük ateşiyle dolup taşan, çok güçlü bir Karanlık büyücünün. Özgürlüğünü çok uzun bir zaman önce kaybetmiş olan Karanlık bir Varlık'ın.

Engizisyon'un Antlaşması'nı bile duymamış olan bu Büyük Büyücü ne yapardı? Acaba Zavulon onunla nasıl başa çıkmayı planlıyordu? Ya da tüm bunları planlamış mıydı? Noel'de Avrupa'nın göklerinde olan bir Alacakaranlık ejderhası – bundan daha çılgın ve korkunç bir şey olabilir miydi?

Ya Fáfnir çıldırır, şehirleri yakar, yıkımlara sebep olursa... Şayet kaba gücü tercih ederse, insanlar da onu etkisiz kılacak yolu bulur. Füzelerle. O "Chicago Bulls" hayranı olan Aydınlık havacı, onu Phantom'dan ya da Harrier'den fırlattığı patlayıcı aletlerle vurur... Onu öldürmezler ama sakinleştirirler. Peki, bunun Avrupa'ya ne faydası olacaktı? Yoksa Avrupa nükleer mantarlar mı istiyordu? Ya da küçük, rahat şehirlerinin Fáfnir aleviyle yanmasını mı?

Ama büyük ihtimalle Fáfnir sadece gücünü kullanmazdı, deneyiminden ve kurnazlığından da faydalanırdı. Sonra da bol şans Avrupa... O zaman da daha çok yıkım, daha çok kurban olurdu...

Peki, Zavulon tüm bunları neden istiyordu?

Edgar anlayamıyordu.

Alacakaranlık'ın ejderhasını yeniden canlandırmak için başka ne gerekliydi? Doğru yerde olması gereken ikinci ya da üçüncü sınıf bir büyücü... Peki, ama doğru yer neresiydi?

Edgar yaklaşık on dakika boyunca yıldızlardan ve enerji merkezlerinin hareketinden faydalanarak bu sorunun cevabını bulmaya çalıştı. Bu orta zorlukta bir problemdi: Fáfnir, Kuzey Avrupa'da Alacakaranlık'a gönderilmişti... Öyleyse tekrar canlandırmak için en elverişli zaman 1999 ve 2000 yıllarının birleşme noktasıydı... Şimdi anlamıştı.

Edgar sonuca hiç şaşırmamıştı. Çek Cumhuriyeti. Prag.

Ve o anda birdenbire kötü bir hisse kapılmıştı. Doğru yerde olan ikinci ya da üçüncü sınıf bir Karanlık Varlık... Prag'da.

Bu oydu! Estonyalı Edgar!

Edgar alnında oluşan soğuk terleri sildi. Sonra da okumaya devam etti.

Her büyücü, Zavulon'un amaçlarına uygun olmazdı. Örneğin, rok hamlesini[37] yapmak zorunda olan taşın belirli bir yerde doğmuş olması gerekiyordu. Bu pek net değildi... Tam olarak neresiydi?

Okuduklarından anladığına göre bu, İskandinavya, Kuzey Almanya ya da Baltık ülkelerinden biriydi.

Baltık ülkeleri.

Moskova Gündüz Nöbeti'nin lideri, bir Estonyalı'yı birdenbire Rusya'nın başkentine çağırmıştı... Ve Edgar bunun neden gerekli olduğunu anlayamamıştı.

İskandinavya'da Kuzey Almanya'da ya da Baltık ülkelerinden birinde doğup şu anda Prag'da olan başka kim vardı?

Hiç kimse. Sadece Edgar.

37 Satranç oyununda şah ve kalelerle gerçekleştirilen özel bir hamledir. Rok hamlesinde şah aynı renkteki kalelerden birine doğru iki kare ilerletilir ve yaklaştığı kale şahın üzerinden atlayarak diğer yanına geçer. Rok şahı koruma altına almaktır. (yay. n.)

Yuri'nin onu uyarmasının sebebi de buydu. Bu olmalıydı. Başka ne olabilirdi ki?

Pekâlâ. Sakin ol. Sakin. Hemen sinirlenme. Bir şeyi önceden bilirsen, buna hazırlıklı olursun. *Nekronomikon* bize başka neler anlatacak?

Evet, "yeniden canlandırma çemberini" tamamlayabilmek için dört Karanlık Varlık'a daha ihtiyaç vardı. Pekâlâ, bu yeterince açıktı. Bu çember, dört Karanlık Varlık'ın Güç'üyle beslenen bir tür kapıydı. Çok dikkatli bir şekilde Karanlık'ın dört atlısı olarak seçilmiş Karanlık Varlıklar tarafından beslenen.

Ve bu atlılar kırmızı, siyah, beyaz ve soluk atlardan oluşuyordu. Kıyamet'in kesin senaryosu. Birebir.

Bu duruma uygun olan büyücüler de –artık üç kişi kalmış olmalarına rağmen– Prag'daydı. Regin Kardeşler. Kırmızı at (Asyalı), siyah at (Afrikalı), beyaz at (Slav) ve soluk at (Gesar'ın öldürdüğü İskandinavyalı).

Zavulon, Regin Kardeşler'le ilgili planları olduğundan bahsetmişti. Edgar şimdi bu planların ne olduğunu çok net bir şekilde görebiliyordu. Ve dördüncü atlının ortadan kalkması, Zavulon'un durmasını sağlayacakmış gibi görünmüyordu.

Edgar *Nekronomikon*'u sonuna kadar okudu ve iki küçük ama çok önemli detay yakaladı. Fafnir bir ejderha olduğu için yeniden canlanacak olan bedenin denizden çıkması gerekiyordu. Ama bu kesin olarak gerekli değildi. Asıl gerekli olan şey denizde bir kurban vermekti. Tabii daha önceden. Bu herhangi bir yerde yapılabilirdi. Çin ya da Falkand Adaları.

Ya da belki Kırım'da.

Kurban edilecek olan kişinin "genç bir erkek ya da kız" olması gerekiyordu. Çocuk olmamalıydı ama tam yetişkin de olmamalıydı.

"Artek," diye düşündü Edgar, kendi kendine. "Düello yüzünden denizde boğulan çocuk."

Ve eğer Zavulon, rok hamlesinde kullanacağı ikinci taş olarak Edgar'ı seçmişse, son yirmi dört saat boyunca –Zavulon'un nerede olduğunun bir önemi yoktu– Edgar'ın görüntüsünü bulmak zorundaydı. Portresini ya da fotoğrafını. Daha çok portreydi. Ve bu görüntüye sahip olmak zorundaydı. Ta ki hamlesini yapacağı ana kadar.

Hepsi bu kadardı. Kütüphanenin Edgar'a daha fazla yardımı olamazdı. Bu yüzden vampire aceleyle teşekkür etti ve bilgisayara doğru yürümeye başladı.

Tabii ki Moskova'yı telefonla arayabilirdi ama telefon konuşmasını takip etmek çok kolaydı. Ve Edgar elini hemen açmak istemiyordu. Alita'nın şu anda IRC kanallarından birinde sohbet ettiğinden emindi.

Genç operatör –güçsüz bir büyücü– Edgar'a internete nereden girebileceğini hemen gösterdi. Edgar da ona teşekkür etti; genç büyücü, bakışlarını tekrar bilgisayarına ve kodlarla dolu olan ekranına çevirmişti. Eski metotlarla programlama yapıyordu, yeni çıkan Delphi Windows'u kullanmıyordu.

Edgar mIRC programını çalıştırdı ve her zaman olduğu gibi Getborg DALnet sunucusuna bağlandı. Logo olarak komik bir inek kullanıyordu. Kendini tanımladı ama kanallardan hiçbirine girmedi. Menüden "arama" kısmını seçti, sonra da buraya "Alita" yazdı.

Yeni bir pencere açıldı.

Edgar'ın en çok korktuğu şey statü kısmında şu cümlenin belirmesiydi: "Böyle bir isim ya da kanal bulunmadı."

Ama Karanlık merhametliydi. Cevap neredeyse hemen gelmişti. Ve elbette doğru adrestendi: alita@ncport.ru.

"Selam, Edgar! Prag'da mısın?"

"Evet, Alita. Sana çok acil bir sorum var... Biraz tuhaf bir soru. Biraz da gizli. Bana yardım eder misin?"

"Bu nasıl soru, Edgar. Elbette!"

"Son birkaç gündür patronun ofisinde hiç bulundun mu?"

Genelde, bir cadının Zavulon tarafından çağrılma ihtimali son derece düşüktü ama bir yerlerden başlamak zorundaydı...

"Evet, bulundum. Neden?"

"İşte bu!" dedi Edgar, kendi kendine. "Doğru tahmin ettim."

Sonra da şöyle yazdı:

"Ofiste benim bir fotoğrafım ya da portrem olup olmadığını fark etmemişsindir, öyle değil mi? Mesela, masanın üstünde?"

"Nasıl tahmin ettin?" Alisa, Edgar'a bir sürü gülen surat göndermişti, belli ki keyfi yerindeydi.

"Patron sen gittikten sonra iki resim sipariş etti. Senin portren ve bir ejderha resmi. İkisi de masasının üzerinde duruyor. Onlara çerçeve almak için Tverskaya Caddesi'ndeki el işi dükkânına gittim. Patron da bana ödül olarak bir şişe Veuve Clicquot verdi!"

Edgar gözlerini kapattı.

İşte bu kadardı. Taşları değiş tokuş etmek için planlanan son hamle. Senin ölüm fermanın, Estonyalı Edgar.

Şimdi ne yapacaksın?

"Teşekkürler, Alita," yazdı, Edgar kalın parmaklarıyla. "Şimdi gitmem gerek, yapacak çok işim var..."

"Hoşçakal, Edgar. Öptüm!"

Edgar, Alita'nın gönderdiği gülen suratlara bakmak bile istemiyordu. Ekrandaki pencereyi kapattı ve hemen masadan kalktı.

Genç programcı, bilgisayarının arkasından Edgar'a baktı.

"Bu kadar çabuk mu?" dedi, sesinde hiç şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Evet," diye cevap verdi, Edgar. "Teşekkürler."

Hiçbir şey düşünmeden çıkışa doğru yürüdü, kafasının bomboş olduğunu hissediyordu.

Edgar, tıpkı Noel kebabı yapmak için seçilen inekler gibi büyük bir itinayla seçilmişti. Baltık'tan gelen güçlü bir büyücü. Cezbedilmiş ve kandırılmıştı. Sonra da Moskova Gündüz Nöbeti'nde, önemli bir görevde bir süre oyalanmasına izin verilmişti. Ama aslında sadece bir inekti. Zamanı geldiğinde kesilecek bir inek. Tıpkı bir eşya gibi kullanılmış, tıpkı bir satranç taşı gibi değiş tokuş edilmişti.

Nihayetinde bu oyun sonsuza kadar devam edecekti, geçici olan tek şey damalı tahtanın üzerinde kalan taşlardı.

Peki ya sonra? Oyuna yeni bir vezir daha dâhil olursa, bu, aceleyle kenardan çağrılan kalenin kaygan oyun tahtasına sıkı sıkı tutunmasının bir manasının kalmadığı anlamına mı gelirdi?

"Oh, hayır!" dedi Edgar, kendi kendine. "Ben vezir olmayabilirim ama kesinlikle bir piyon da değilim. Ve tahtayı bu kadar çabuk terk etmek istemiyorum. Kavga çıkaracağım. Ve eğer bunu başarabilirsem, Avrupa'nın yarısını çok ciddi problemlerden kurtarmış olacağım."

Nihayetinde Engizisyon vardı. Ve bir şeyler Edgar'a, o gri cübbeli görevlilerin, Alacakaranlık ejderhasının yapacağı ziyaretten hoşnut olmayacağını söylüyordu.

Prag'taki festival havası gözden kaybolup uzaklara gitmiş gibi görünüyordu. Edgar bir taksi durdurdu ve otele gitti. Yol boyunca bir kez bile camdan dışarıya bakma ihtiyacı duymamıştı. Sonra da şoföre hemen parasını ödedi ve lobiye doğru yürümeye başladı. Yürürken bir yandan da kapıda duran adama bakıyordu. Adam, Edgar'ın bu bakışıyla karşı karşıya kalmaktansa, yerdeki granit taşların arasına girmeyi tercih ederdi.

Edgar asansöre doğru öylesine hızlı bir şekilde yürüdü ki düğmeleri açık olan montu âdeta arkasında dalgalandı. Sonra da Diğerleri'ne özgü sezgilerini kullanarak süitine doğru ilerlemeye başladı.

Tam o anda birden, sanki bir şeye takılmış gibi duraksadı ve güçlükle yutkundu.

Finlandiyalılar bardan çıkmışlardı. Regin Kardeşler. Dördü birden. Dördü, üçü değil. Çinli, Afrikalı, Slav ve herkesin öldüğünü düşündüğü gerçek Finli.

Ama buradaydı – yaşıyordu ve son derece iyiydi.

Tabii ya! Gesar neden bir tanığı öldürmek istesindi ki?

Şüphesiz, bir sanatçı, mozaiğin son parçasını yerine koyduğu zaman tarif edilemeyen duygular içinde olurdu. Ama ya mozaiğin cam parçaları, onun ölüm fermanını yazan kelimeleri oluşturuyorsa, o zaman ne yapmak gerekirdi?

"Kardeşim!" dedi Regin Kardeşler'den biri Edgar'a. "Biz sana ve Moskova Gündüz Nöbeti'ne yardımlarınızdan ötürü teşekkür etmek istiyoruz. Neden bize katılmıyorsun? Kardeşimiz Pasi'nin kurtuluşunu kutluyoruz, herkes onun öldüğünü düşünüyordu."

Finli mahcup bir şekilde gülümsedi. Yüzündeki ifade arkadaşlarının duyduğu endişeden ne kadar etkilendiğini kanıtlıyordu.

"Tebrikler..." dedi Edgar, kısık bir ses tonuyla. Aslında onları kutlamasına hiç gerek yoktu, zaten hepsi Fafnir'in yeniden canlanması için kendini feda etmeye hazırdı.

"Karanlık arkadaşım..." Edgar'ın tereddüdünü fark eden büyücü araya girmişti. "Sanık olan Aydınlık Varlık'ı... Biliyor musun? Sence bize neden 'dört atlı' demiş olabilir?"

Diğerleri de kızgın bir şekilde kafalarını salladılar.

"Bunu haksız bir aşağılama olarak algılayabilir miyiz?" diye sordu, Regin Kardeşler'in lideri, ümitli bir ifadeyle.

"Hayır," dedi Edgar. "Bu bir aşağılama değil, bu gerçeğin ta kendisi."

Ve hızla asansöre doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM 6

Anton öğlen olduğunda artık pes etmişti.

Alkol, onların hayal gücünü inanılmaz derecede harekete geçiriyordu ama yine de daha fazla votka içmemeye karar vermişlerdi. Kahve de midelerini bulandırmıştı. Anton o muhteşem Çek birasını bile artık içemeyeceğini hissediyordu.

İgor ise pencerenin önünde öylece duruyordu, elinde bir kutu Danone yoğurt vardı. Anton'un son teklifine karşı çıkarak kafasını salladı:

"Hayır, saçmalama. Ben nasıl bir ejderha avcısı olabilirim? Biz bu Fáfnir senaryosunu bırakmamış mıydık?"

"Ama ya bu doğruysa?"

"Bir şey fark etmez. Bu bir büyü savaşı, ağzından ateşler çıkaran bir ejderhayla yapılan bir düello değil..." dedi İgor, kıkırdayarak. Sonra da alaycı bir ifadeyle şöyle devam etti:

"Ayrıca ejderha Fáfnir ile bir çift savaş helikopteri arasında yaşanan bir savaşta, ben paranı helikopterlere yatırırım. Artık düşünmeyi bırak, Anton. Hiçbir şey bulamayacağız."

"Ama yine de İgor, anahtar nokta sensin."

"Peki, ne yapabiliriz? Hangi anahtarın, hangi kapıyı açacağını bilemezsin. Anton, ben son derece sıradan bir Diğer'im. Beni önemli kılan şeyin ne olduğunu sadece Zavulon biliyor. Ve muhtemelen bu

de Gesar. O da şimdi yukarıya gelip bize katılacak, bunu ona kendin sorarsın."

Anton Alacakaranlık'a baktı ve kıskanç bir ifadeyle şöyle dedi:

"Gerçekten mi? O kadar yakında mı? Onu hissedemiyorum..."

"Ben de hissedemiyorum. Pencereden otele doğru geldiklerini gördüm."

O sırada kapı hafif bir şekilde vuruldu. Bu hareketi yapmalarının sebebi nezaketten başka bir şey değildi. Ve sadece bir dakika sonra misafirlerimiz Alacakaranlık'ın içinden odaya girmişlerdi. Gesar, onun sessiz gölgesi Alişer ve Svetlana. Svetlana büyücülerin yardımıyla Alacakaranlık'a giriyordu. Ve Anton'u ancak Alacakaranlık'tan çıkıp sıradan insan dünyasına girdiği anda görebilmişti. Sonra da suçlu bir ifadeyle omuzlarını silkti ve gülümsedi, sanki şöyle demek istiyor gibiydi: "Bak işte bu hale geldim." Anton suçluluk ve şefkatle karışmış olan öfke ve utanç duygularının bir kez daha esiri olmuştu. Ama Ayna'nın, Svetlana'nın güçlerini almasına izin vermekten başka seçeneği yoktu... Ve en önemlisi, Svetlana hâlâ hayattaydı. Peki, ama oyunun kaybedilmesinin sebep olduğu o lanet olası histen kaçabilir miydi?

Acaba İgor da Alisa'yı hatırladığı zaman buna benzer duygular mı hissediyordu? Benzer duygular mıydı yoksa daha da kötüsü mü?

Öyleyse Anton buna sadece şaşırır ve İgor hâlâ hayatta olduğu için mutlu olurdu.

"İyi günler, çocuklar..." dedi Gesar, yumuşak bir ses tonuyla.

Üzerinde gösterişsiz, ucuz bir takım elbise ve sade bir kravat vardı. Bütün kıyafetlerini Marks&Spencer'dan alıp çalışanlarına Noel için mütevazi hediyeler gönderen, sıradan iş adamları gibi görünüyordu. Tabii ki bu durumda Gesar kendini en güzel hediye olarak görüyordu...

"Merhaba, Boris İgnatieviç," dedi Anton. Bu öğleden sonrayı "iyi" olarak adlandırması mümkün değildi. "Merhaba, Alişer."

Anton ve Sveta o anda bir kez daha göz göze geldi. Sonra Anton onu elinden tuttu ve sandalyeye doğru çekti. Sanki Sveta hastaymış gibi... Bu berbat bir duyguydu.

"İyi günler, patron," dedi İgor, sakin bir ifadeyle. "Seni gördüğüme memnun oldum. Merhaba Sveta. Selam, Alişer."

Gesar'ın koruması (üçüncü sınıf bir büyücüyü, bir Büyük Büyücü'nün koruması olarak adlandırmak mümkünse) ya da daha doğrusu, onun sadık askeri, *devona* ile insan bir kadının oğlu olan Alişer hiçbir şey söylemeden büyücülere kafasını salladı ve odanın köşesine doğru yürüdü. Sonra da kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve kısmen Alacakaranlık'a girdi. Anton, Alişer'in Alacakaranlık'ta gizlenme yeteneğinin Gesar tarafından yapay olarak artırıldığını açıkça hissedebiliyordu. Tabii bunun yam sıra bu genç büyücünün İgor'a bakmamaya çalıştığını da fark ediyordu. Bu da başka bir düğümdü: Alişer'in babası Alisa Donnikova tarafından öldürülmüştü. Ve *devona* sıradan bir insan ya da Diğer olmamasına rağmen... Onun durumunu net olarak açıklamak gerçekten zordu... Büyük Büyücüler'in sadık yardımcısı... *Devona*nın kendisi herhangi bir kahramanlık yapmıyordu, bu onun işi değildi. O sadece kahramanlara hizmet ediyor ve onların yollarına çıkan küçük engelleri ortadan kaldırıyordu. Büyük kahramanların doğuşunu kolaylaştırarak aile bağlarını güçlendiriyordu.

Anton nefesini tuttu.

Kurtadamların dönüşme yetenekleri genellikle çocuklarına geçiyordu. Büyücülerin çocukları ise çok nadiren Diğer oluyorlardı. Peki, bu *devona*larda nasıl işliyordu?

Alişer kimdi? Sadece bir büyücü mü yoksa Orta Asya'da uzun yıllar boyunca Gesar'ın yardımcılığını yapan babası gibi bir *devona* mı? Patronun, bu genç Özbek büyücüye neden ihtiyacı vardı? Gesar'ın onu Moskova Nöbeti'ne alıp kendi yakınında tutmasını sağlayan şey sadece duygusal sebepler miydi?

"Anton!"

Anton, Svetlana'ya baktı ve o anda fark etti ki büyücü kadının elini çok sert bir şekilde sıkıyordu: "Affedersin."

Gesar, İgor'un tam önünde duruyor ve genç büyücünün gözlerinin içine bakıyordu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden baktı. Sonra da derin bir nefes aldı ve sandalyeye doğru yürümeye başladı. İgor'un düşüncelerini hissetmişti. En sonunda sandalyeye oturdu ve yüzünü, ellerinin arasına aldı.

"Boris İgnatieviç," dedi İgor. "Beni affedin."

"Hayır!" diye bağırdı Gesar, elleri hâlâ yüzündeydi. "Seni affetmeyeceğim! Bir cadıya mı âşık oldun? Bunun için seni ayıplamayacağım, bu sadece kader. Ama kendinden vazgeçiyorsun, benden bunu affetmemi bekleme!"

İgor belli ki bu durumdan çok rahatsızdı. Anton, İgor'a baktığı anda, birden görevini başarıyla tamamlanmış olduğunu fark etti. Tabii ki bunu sıradan, basit taktiklerle yapmamıştı. Deneyimli bir büyücüyü bu tarz numaralarla kandırmanın ve yaşama isteğini içki eşliğinde yapılan sohbetlerle canlandırmanın mümkün olabileceğini düşünmek, gerçekten aptallık olurdu. Ayrıca onu, âşık olduğu kadının, iğrenç, aç gözlü bir cadı olduğuna ikna etmeye çalışmak daha da aptalca olurdu.

Ama gece boyunca yaptıkları uzun sohbet, olanları anlama çabaları ve Nöbetler arasında yaşanan savaşın bir sonraki sahnesini bulma uğraşları, bunda büyük bir rol oynamıştı. Tüm bunlar İgor'u hissettiği o derin acıdan uzaklaştırmış, yeniden bu takımın bir parçası olduğunu hatırlamasını sağlamıştı.

Gesar'ın güvendiği şey de bu olabilir miydi? Öyleyse, tüm davranışları, hatta şu an içinde bulunduğu durum bile daha önceden çok dikkatli bir şekilde planlanmıştı!

Ama sonuç olarak patron haklıydı. İgor'un aklı karışmaya başlamıştı...

"Gesar, senin bile sorma hakkına sahip olmadığın bazı şeyler vardır!" dedi İgor, birden. Bunu çok ani söylemişti. Öfkesi yeniden canlanıyordu. Sesindeki yaşama isteği hissediliyordu.

"Evet, tabii ki, Kaptan İgor Teplov." Gesar'ın sesi tıpkı bir buz gibi soğuktu. "Hakkın yok. Peki, Kasım 1942'de Dinyeper Nehri'nde ateş altında yüzmeni istemе hakkına kim sahipti? Peki kim..."

"O farklı bir durum."

"Neden?" Gesar ayağa kalktı, İgor'a doğru yürüdü ve onun tam önünde durdu. Boyu İgor'dan kısaydı. Hiç kahraman gibi görünmüyordu. "Sana bir savaşın neler gerektirdiğini nasıl açıklayabilirim, Teplov? Savaş bedenlere değil ruhlara zarar verir! Ve sen ihtişamlı Berlin'de Hitler Gençliği'nden[38] olan küçük, sümüklü bir çocuğa, arkadaşlarını bağışlaması için bıçak çekerken bunu öğrenmiştin! Sen bunu biliyorsun!"

İgor sanki yüzüne tokat yemiş gibi bir anda ürpermişti.

"Vicdan... Aşk... Gurur..." dedi Gesar, düşünceli bir şekilde. "Kimse, kimseyi vicdanına karşı gelmeye zorlayamaz. Kimse, kimseyi aşka ihanet etmeye zorlayamaz. Ve kimse, kimseyi gururuna ihanet etmeye zorlayamaz. Hiç kimse. Haklısın. Ama biz bunu yapıyoruz! Kendi rızamızla. Terazinin bir kefesinde aşkımız, vicdanımız ve gururumuz var, diğer kefesinde ise bir milyon âşık, dürüst ve onurlu insan. Biz melek değiliz, bu bizim işimiz değil. Acını anlıyorum, inan bana! Ama Alişer'e bir bak! Ve bir de onun acısını anlamaya çalış! Ya da Anton'a âşık olduğun kadın hakkında ne düşündüğünü sor. Svetlana'ya sor."

38 1922 yılında Baldur Von Schirach tarafından, genç erkekleri nasyonal sosyalist ilkelere göre eğitmek amacıyla kurulan bir örgüttür. (ç. n.)

"Ben seni ayıplamam, İgor," dedi Svetlana, sessizce. "Üzgünüm, patron. Affet beni Alişer. Belki ben bir aptalım... Nöbet'te çalışmayı hak etmiyorum. Ama hepinizi anlıyorum."

Svetlana bunu son derece alçak bir ses tonuyla, kelimelerin üzerine hiçbir vurgu yapmadan söyledi ama Gesar konuşmayı bıraktı ve İgor'un yanından uzaklaştı. Sonra da ellerini iki yana doğru açarak şöyle dedi:

"Benim anlamadığımı mı düşünüyorsun?"

Odada derin ve kasvetli bir sessizlik oluşmuştu.

"Gesar, görev başındayken, bana verilen bütün emirleri yerine getirdim," dedi İgor, birden. "Dürüstçe, sonuna kadar. Ne düşündüğümü ya da ne hissettiğimi hiç önemsemeden... Ama artık benim görevim bitti. Yolun sonuna geldim."

"Hayır. İşte burada yanılıyorsun, İgor." Gesar odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra da cebinden bir tane sigara çıkardı. Kaşlarını çatarak sigaraya baktı ve hemen cebine geri koydu. Ardından da bir paket Pall Mall çıkardı. En sonunda da öfkeli bir ifadeyle kaşlarını çatarak şöyle dedi:

"Nöbet'in sana ihtiyacı var. Hepimizin sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var."

"Svetlana'nın bana ihtiyacı var..." dedi İgor.

"Svetlana, Alişer, İlya, Semyon, Ayı – hepimizin!" dedi Gesar hemen. "Tabii ki!"

İgor, sanki söylemek istediği şeyi tamamlayamadığını anlatmak istercesine gülümsedi. Sonra da oldukça ciddi bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Ne kadar süre?"

"En fazla yirmi yıl," dedi Gesar hemen. Sanki bu soruyu bekliyormuş gibiydi.

"Gesar, bu sürenin Alisa'yı unutmam için yeterli bir süre olduğunu mu umuyorsun?" diye sordu, İgor.

"Bu da bir sebep," diye itiraf etti Gesar. "Ama Nöbet'in şu anda sana ihtiyacı var. Ve önümüzdeki yıllarda..."

"Benden ne yapmamı istiyorsun, Gesar?"

"Bizim yolumuzu tıkama, İgor. Biz seni bu durumdan kurtarmaya çalışıyoruz. Ve kurtaracağız da, inan bana. Eğer sen bizim yolumuzu tıkamazsan... Hatta biraz da bize yardım edebilirsen..."

İgor kısa bir an düşündü ve şöyle dedi:

"Alisa Donnikova'yı beni büyülemekle suçlamayacağım. Bu doğru değil."

"Peki, bunun Gündüz Nöbeti tarafından planladığına dair bir şüphen olduğundan bahsedemez misin?"

"Evet, bahsedebilirim," dedi İgor, kafasını sallayarak. "Zaten muhtemelen öyle."

"Bu yeterli," dedi Gesar, omuzlarını silkerek. "Senden başka bir şey istemiyorum." Gesar, İgor'un verdiği cevaba gerçekten memnun olmuş gibi görünüyordu.

Anton hafifçe öksürdü ve Gesar'm ona bakmasını bekledi. Sonra da şöyle dedi:

"Boris İgnatieviç. Ben sizden bir şey isteyeceğim. Bana, son komplomuzda İgor'un rolünün ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Sadece İgor'un mu?"

"Evet. Svetlana'ya ve *devona* Alişer'e neden ihtiyaç duyduğunuz gayet açık."

Hâlâ köşede duran genç Özbek büyücü bir anda irkilmişti.

"Yeni jenerasyon iyi ilerliyor..." dedi Gesar, yorgun bir ses tonuyla. Kurnaz. Ama aynı zamanda da aptal..." Bir anda duraksadı ve odanın içinde bulunan herkese baktı. Sonra da kafasını salladı. Anton etraflarında yayılan Güç'ü hissedebiliyordu. Odanın içinden dolup taşan Güç'ü. Elastik duvar bir şeyleri geriye doğru itiyor ve

sıkıştırıyordu... "Söyleyemem," dedi Gesar, beklenmedik bir şekilde. "Sadece bir sebep söyleyemem..."

"İşbirliğini bırakıyor muyuz?" dedi Anton, sert bir ifadeyle.

Gesar kafasını salladı:

"Hayır, tam aksine. Aydınlık'ın üzerine yemin ederim ki tüm bu olanlardan hiçbiriniz zarar göremeyecek. Ne Diğer kişiliğiniz ne de sıradan insan bedeniniz... Tam aksine gerçek, samimi bir şevkle işbirliği yapacaksınız. Ama..."

Gesar şu anda her kelimesini tartarak konuşuyordu.

"Şu anda gerçekleşen şey gerçekten Moskova Gece Nöbeti'nin son operasyonu. Ve maalesef Moskova Gündüz Nöbeti'nin de son operasyonu. Bu şu anda burada oturan herkesin yaptıklarına bağlı, tabii bir o kadar da düşmanımızın yaptıklarına. Bizim ve düşmanımızın attığı adımlara. Onlar yanlış ya da başarısız olabilirler, hata yapabilirler. Ama zafer, son adımı kim doğru attıysa onun olur."

"Zaferler asla yargılanamaz," dedi Anton. "Ve satranç tahtasındaki taşlar tek başlarına doğru hamleler yapmazlar."

"Zavulon, hepinizin yaptığı hamleleri kolayca hesaplayabilir!" diye bağırdı, Gesar. "Ve unutma, Anton, senin Ayna'nın arabasına yaptığın darbe de önceden tahmin edilen bir hamle değildi. Evet, başarılı bir hamleydi. Evet, kötünün iyisiydi! Ama... O hamle bile Zavulon tarafından tahmin edilmişti. Tabii ben de tahmin etmiştim." Gesar bir an duraksadı ve sonra daha sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti:

"Çocuklar... Siz benim için sadece satranç tahtasındaki birer taş değilsiniz. İnanın bana. Bir araç değilsiniz."

"Ama birimiz," dedi Svetlana, odadaki tek kadın olduğunu onaylayan bir gülümsemeyle, "Bu araçları üreten bir makina mı?"

Anton, Svetlana'ya bunu nasıl anladığım sormadı. Acaba o da Anton'a söylemeden aynı grafikleri mi çiziyordu? Ya da güçlerini kaybetmeden önce tüm bunları hissetmiş miydi?

Gesar başını aşağıya indirdi ve duraksadı. Düşünüyormuş gibi bir hali vardı... Anton o anda etraflarındaki koruyucu tabakanın gücünün bir kat daha arttığını hissetti. Büyük Büyücüler'in Güç sınırı neresiydi? Ya da böyle bir sınır var mıydı?

"Pekâlâ," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Svetlana, haklısın... Ama kısmen... Ah! Aydınlık ve Karanlık!"

Sandalyeye oturdu, sigara paketini cebinden tekrar çıkardı ve bir tane yaktı. Sonra iki nefes çekti ve konuşmaya devam etti:

"Svetlana, sen bir Büyük Büyücü'sün. Ve senin gibiler sadece birkaç yüzyılda bir dünyaya gelir. Potansiyel olarak, Olga'dan daha güçlüsün... Muhtemelen... Ama senin, Aydınlık Varlıklar için önemli olmanın asıl sebebi –sadece bizim Nöbet'i kastetmiyorum, bütün Aydınlık Varlıklar– yeni İsa'nın annesi olabilmen."

"Olga benim Kader Kitabı'mı yazdıktan sonra," dedi Svetlana.

"Hayır. Ondan sonra değil. Bir Diğer'in kaderini yeniden yazmak, sıradan bir insanınki kadar kolay değil. O en başında belirlendi. Biz sadece birkaç ayrıntıyı düzelttik. Küçük birkaç ayrıntıyı. Bu, seni ya da gelecekteki olası çocuğu etkilemez..."

"Nedir bu ayrıntılar?" Svetlana'nın sesi öfkeliydi. Uzun zamandır hâkim olduğu öfkesi sonunda kendini göstermişti. Şimdi parmaklarıyla Anton'un avcunu delip geçen oydu.

"Sadece tarih." Hayır, Gesar'ın, Svetlana'nın baskısına boyun eğmeye niyeti yoktu. "Tarihten başka bir şey değil. İsa'nın doğumundan iki bin yıl sonrası, insanların yeni İsa'nın geleceğine olan inançlarının en yüksek olduğu zaman."

"Çok teşekkürler," dedi Svetlana, sesi ötkeden titriyordu. "Öyleyse siz, oğlunun ne zaman doğacağına ve babasının kim olacağına da karar verdiniz mi?"

"İlk olarak neden 'oğlum' dedin?" diye sordu Gesar.

Anton, Svetlana'nın "çocuğun babasının kim olacağıyla" ilgili söylediklerini açıklığa kavuşturmak için tam araya girecekken, Gesar'ın verdiği ani cevap kelimelerin boğazında düğümlenmesine sebep olmuştu. Svetlana'mn eli de bu cevap karşısında bir anda gevşemişti.

"Ne zaman olacağına ise, bazen anne ve babalar, bazen sarhoş bir kadın doğum uzmanı, bazen de fazladan bir bardak votka karar verir." Gesar cümlenin başına "ikinci olarak" ifadesi ekleme ihtiyacı duymamıştı.

"Svetlana, kızım! Böyle bir güçle, böyle bir ön belirlenimle oynamak çok tehlikelidir. Bunu ben bile denemiyorum. Senin, Aydınlık ve Karanlık arasındaki savaşta çok önemli bir rol oynayacak olan bir kız çocuğu doğurman daha önceden belirlenmiş bir şeydir. Onun bir kelimesi bütün bir dünyayı değiştirecek. Onun bir kelimesi günahkârları tövbe ettirecek. Onun bir bakışı, Karanlık'ın büyük büyücülerini dizlerinin üstüne çöktürmeye yetecek."

"Bu sadece bir ihtimal..." dedi Svetlana, mırıldanarak.

"Tabii ki. Kaderi yok. Ne yazık ki aslında belki de ne şans ki... Ama bu yaşlı ve yorgun büyücünün bunun gerçek olması için her şey yapacağına inanmalısın."

"Sıradan bir insan olarak kalmalıydım..." dedi Svetlana, mırıldanarak. "Kalmalıydım..."

"Son zamanlarda hiç azizlerin resimlerine baktın mı?" diye sordu Gesar. "Meryem'in gözlerine bak ve neden hep bu kadar hüzünlü olduklarını bir düşün."

Odanın içi çok sessizdi.

"Size her zaman söylemem gerekenden çok daha fazlasını söylüyorum," dedi Gesar, suçlu bir ifadeyle omuzlarını silkerek. Anton bugüne kadar ilk kez, Gesar'ın rol yapmadığını düşünmüştü. "Ama söyledim işte. Ayağımı, geçmemem gereken sınırın üzerine çoktan koydum. Sen kendin karar ver. Kimin satranç tahtasında bir taş olduğuna ya da kimin geçmişteki hayalî saldırıları görebilecek kadar mantıklı bir birey olduğuna."

"Hayalî mi?" diye sordu Svetlana, acı bir ifadeyle.

"Sana kumda oynadıktan sonra ellerini yıkaman gerektiği söylendi. Hatta saç örgünü kurdeleyle bağlaman gerektiği. Öyleyse bunlar da senin kaderine yapılan müdahalelerdi," dedi Gesar. "Ve bana göre bunlar doğuydu."

"Sen benim babam değilsin, Boris İgnatieviç!" dedi Svetlana.

"Evet, elbette değilim. Ama bana göre siz hepiniz benim çocuklarımsınız" Gesar derin bir nefes aldı. "Sizi koridorda bekleyeceğim. Yani ben ve Alişer bekleyeceğiz. İsterseniz bize katılırsınız."

Gesar dışarıya çıktı. *Devona* da tıpkı bir gölge gibi onu takip etti.

Konuşan ilk kişi İgor'du. "İnsanın canını en çok yakan şey söylediği bazı şeylerin doğru olması."

"Eğer sana yeni İsa'yı doğurmak zorunda olduğun söylenseydi, o zaman seninle neyin doğru neyin yanlış olduğunu konuşurdum," dedi Svetlana, aniden.

"Bu benim için çok... zor olurdu," diye itiraf etti İgor, mahcup bir ifadeyle.

Anton gülümsedi. Sonra da Svetlana'ya döndü ve şöyle dedi:

"Bak... Senin, kaderin adaletsizliğine –Diğerleri'nin çocuklarının genellikle sıradan insanlar olmasına– ne kadar öfkelendiğini hatırlıyorum."

"O soyut bir kızgınlıktı..." dedi Svetlana, ellerini havaya doğru sallayarak. "Çocuklar sanırın birileri burada sigara içmiş."

İgor hiçbir şey söylemeden, Svetlana'ya sigara uzattı.

"Neden her şey bizden gizli yapılıyor?" diye söylendi Svetlana, sigarasını yakarken. "Ben nasıl annelik yapabilirim?.. Yeni bir İsa'ya? Üstelik kız bir Mesih'e!"

"Mesih sadece uygun bir ifade şekli, hepsi o kadar," dedi İgor. "Sakin ol."

"Ben bakire değilim!" dedi Svetlana, karamsar bir ifadeyle. "Ve genel olarak... Kendimi bir erdem timsali olarak görmüyorum."

"Konuyu saptırma."

Tuhaftı ama İgor sakinleşmiş gibi görünüyordu. Gerçekten. Toparlanmıştı.

"Anton, sen neden hiçbir şey söylemiyorsun!" diye bağırdı, Svetlana. "Tüm bu olanlar seni ilgilendirmiyor mu?"

"Umarım tüm bunlar doğrudan beni ilgilendiriyordur," diye karşılık verdi, Anton. "Sanırım şimdi Gesar'm yanma gitmemiz gerek. Orada öylece oturup beklemek onun için gerçekten çok zor."

"O her şeyi biliyor. Önceden biliyor." dedi Svetlana ve kafasını başka bir yöne çevirdi.

"Hayır, bilmiyor. Eğer biz gerçekten birer piyon değilsek, bilmiyor."

Gitarın tellerinden hafif bir melodi yükseliyordu. İgor duvara yaslanmıştı. Elinde ise gitarını tutuyordu. Birden öyle güzel bir şekilde şarkı söylemeye başlamıştı ki Anton ve Svetlana konuşmayı bir anda bırakmışlardı.

Şeytanlar onlara hizmet etmemi istiyorlar,
Ama ben hiç kimseye hizmet etmiyorum.
Kendime bile, sana bile,
Güce sahip olan kişiye bile.
Eğer o hâlâ hayattaysa,

Ona bile hizmet etmem.

Yeterince ateş çaldım,

Daha fazla çalmaya gerek yok.

İgor gitarını indirdi ve oldukça dikkatli bir şekilde sandalyenin üzerine koydu. İnsanlar geri döneceklerinden emin oldukları zamanlarda enstrümanlarını böyle bırakırlar.

"Gidelim mi?"

Mahkeme'nin toplantı salonuna ilk giren Karanlık Varlık, Edgar'dı. Tahmin edildiği gibi. Anton da aynı anda tam karşıdaki kapıdan girmişti. Göz göze geldikleri anda birbirlerini kibar bir şekilde selamlamışlardı. Edgar, bu Aydınlık Varlık'a karşı özel bir kızgınlık hissetmiyordu. Ve Anton'un da bir noktaya kadar aynı şeyleri hissettiğini düşünüyordu.

Evet, Moskova Üniversitesi'nin küçük, bakımsız odasıyla karşılaştırıldığında bu salon gerçekten etkileyiciydi. Nihayetinde burası Avrupa'ydı.

Taş kemerler ağır ve bunaltıcıydı ama aynı zamanda da güven ve sakinlik hissi veriyordu. Sıradan, metal bir avize vardı ama üzerinde yaklaşık iki yüz tane mum bulunuyordu. Edgar bu mumların bir asırdan fazla bir süredir yandığına yemin edebilirdi. Engizisyon'un Bern departmanının ultramodern bir binada bulunduğunu söylemişlerdi, ama Prag departmanı gerçekten tam bir antikaydı.

Edgar eski tarz şeyleri daha çok seviyordu.

Salon iki kısma ayrılmıştı: bir taraf Aydınlık mermerlerle, diğer taraf ise Karanlık mermerlerle kaplanmıştı. Bu iki Güç'ün görsel sunumunda hem sade hem de görkemli olan bir şeyler vardı. Salonun tam ortasında davacıların küçük masaları duruyordu. Onların hemen yanında ise yerdeki siyah deliği kaplayan, yuvarlak, metal bir kafes vardı.

Üçgen şeklindeki, gri bir mermer ise salonu neredeyse ikiye bölüyordu. Burası Engizisyon üyelerinin alanıydı. Ve tabii ki hepsi de koltuklarındaki yerlerini almışlardı. Yedisi de. Engizisyon, Nöbetler'le eşit olan bir güç değildi ama Edgar bu yedi kişinin arasında iki tane Büyük Büyücü –biri Aydınlık, biri Karanlık– bulunduğunu biliyordu. Ve eğer gerekirse, Avrupa ofisi, Gesar ve Zavulon'la eşit şartlarda kolaylıkla savaşabilirdi.

Bunu bilmek güzeldi.

Anton'un arkasından içeriye üç Aydınlık Varlık daha girmişti. Gesar... Tabii ya, zaten Gesar olmadan nereye gidiyorlardı ki! Svetlana... Bu da çok normaldi. Bir de, Gesar'ın sekreteri ya da asistanı olan Özbek.

Karanlık Varlıklar da koridorda ilerliyorlardı... Zavulon. Edgar, patronunun yaklaştığını hissettiği anda istemsizce etrafına bakındı. Moskova Karanlık Varlıklarının lideri Edgar'a içten bir ifadeyle selam verdi. *Hımmm... Hımm... Seni Yehuda*[39]*... Sen Yehuda'dan bile daha kötüsün: O, öğretmenine ihanet etti ama sen de öğrencine ihanet ediyorsun!*

Zavulon'un arkasından salona iki Karanlık Varlık daha gelmişti. Edgar, Anna Lemeşeva'yı burada görmeyi bekliyordu ama ona alaycı bir ifadeyle göz kırpan Yuri'yi, daha önce Edgar'ı Zavulon'un hain planlarıyla ilgili uyaran Yuri'yi hiç beklemiyordu!

Edgar kendini başka bir yöne bakmaya zorladı ve önüne döndü.

İgor en son getirilmişti. İki rütbesiz Engizisyon üyesi onunla birlikte içeriye girmiş ve ona salonun tam ortasında duran üç metre genişliğindeki çember kafese kadar eşlik etmişlerdi.

Bu çemberde özel bir büyü yoktu ya da en azından Edgar böyle bir şey hissetmiyordu. Bir zamanlar demir kafesi ters çevirip suçluyu derin bir kuyuya gönderen bu mekanızma yıllar içerisinde paslan-

39 İsa'yı ele veren havarı. (ç. n)

mıştı ve artık kullanılmıyordu. Ama yine de bu çemberin ortasında durmak çok hoş bir duyguymuş gibi görünmüyordu.

Fakat İgor buna hiç aldırış etmiyor ve kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak çemberin ortasında öylece duruyordu.

"Antlaşma adına..."

Gruptaki Engizisyon üyelerinden biri öne doğru geldi. Gri cübbe giymeyen tek Engizisyon üyesi. Vitezslav, Güçlü Vampir.

"Biz Diğerleri'yiz. Biz farklı Güçler'e hizmet ediyoruz..."

Edgar, Antlaşma'nın kelimelerini ezbere tekrarladı. Vitezslav'ın nereden başlayacağını anlamaya çalışıyordu. Ve elbette bu karmaşık durumu nasıl çözeceğini de gerçekten merak ediyordu.

"Engizisyon'un Avrupa Mahkemesi'nin bugün, Moskova Gece Nöbeti'nin Moskova Gündüz Nöbeti'ne yaptığı suçlamayı değerlendirmesi gerekiyor," dedi vampir, Antlaşma'yı okuduktan sonra. "Moskova Gündüz Nöbeti'nin Moskova Gece Nöbeti'ne karşı açtığı dava da duruşmanın konularından biri. Aydınlık Büyücü İgor Teplov'la Karanlık Cadı Alisa Donnikova arasında yaşanan düello."

Şimdiye kadar sürpriz bir şey yoktu... Edgar kendini sakinleştirmek için koyu renkli, tahta, serin parmaklıklara tutunmuştu. Nihayetinde o deneyimli bir avukattı. Sıradan insanlar arasındaki yargı usullerinin Diğerleri arasındaki yargı usullerinden bir farkı olabilir miydi?

Tabii ki verilen cezanın biçimi dışında...

"Ama davaların sırası biraz değişecek," dedi Vitezslav. "Mahkeme'nin, temel davayla alakalı diğer iki sorunu da çözüme ulaştırması gerekiyor. Sorunlardan ilki, Regin Kardeşler adını taşıyan Karanlık Varlık topluğunun, Engizisyon'un mahzenine saldırıp Fafnir Pençesi adını taşıyan tılsımı çalması ve sonra da bu tılsımı Rusya'ya kaçırarak Moskova Gece Nöbeti'ne karşı muhalefet etmesi. Suçlular gelsin."

Diğer iki genç Engizisyon üyesi, dört Finlandiyalıyı içeriye aldı. Hepsinin yüzünde çok zayıf bir gülümseme belirmişti ama zaten daha komik bir ifade beklemek de saçma olurdu.

"Bu olayın ayrıntılarını tekrar anlatmanıza gerek yok," dedi vampir. "Buradaki herkes Engizisyon'un bu konu hakkında topladığı delilleri biliyor. Engizisyon'un amacı bir karara ulaşmak. Adaletli, tarafsız ve otoriter bir karara."

Regin Kardeşler'in böyle bir hoşgörüyü hiç beklemediği yüzlerinden çok net bir şekilde anlaşılıyordu.

"Engizisyon çalışanlarına saldırıp çok tehlikeli bir tılsımı mahzenden çalmanın cezası –koşulsuz şartsız– ruhun bedenden ayrılmasıdır," dedi vampir. Sonra kısa bir an duraksadı ve Finlandiyalıların kafalarını yukarıya kaldırmalarını sağlamak için şöyle dedi: "Ama... Ama sanıklar Bern'deki olaya doğrudan dâhil olmadılar. Durumu netleştirecek olursak, bu topluluğun lideri –maalesef gözaltındayken ölen– bu dört genç büyücüyü kurye olmaya zorlamıştır. Bu yüzden Engizisyon bu olayı sadece kaçakçılık ve Moskova Gece Nöbeti'ne karşı yapılan bir direniş olarak ele almaktadır. Ayrıca suçu hafifletici bazı sebepler bulunmaktadır: derin, içten bir pişmanlık, gözaltından çıktıktan sonra soruşturmaya yapılan yardım, suçluların genç olması ve geçmişte herhangi bir suçlularının bulunmaması. Eğer Moskova Gece Nöbeti daha fazla hafifletici sebep sunar ve Karanlık büyücülere karşı yaptığı kişisel suçlamayı geri çekerse, Engizisyon cezayı hafifletebilir."

Gesar ayağa kalktı ve ellerini iki yana doğru açarak şöyle dedi:

"Moskova Gece Nöbeti'nin... sanıklara karşı kişisel bir suçlaması bulunmamaktadır. Bunun yanı sıra biz Regin Kardeşler topluluğunun liderinin, bu suçu işlemeye kışkırtıldığına inanıyoruz... Birileri tarafından... Kimliği saptanamayan bir Karanlık Varlık tarafından."

"Bu kanıtlanmadı," dedi Vitezslav.

"Sadece bu kışkırtmayı yapan kişinin kimliği saptanmadı," dedi Gesar, gülümseyerek. "Ama böyle birinin var olduğu şüphe götürmez bir gerçek."

Vitezslav kafasını salladı ve altı meslektaşına baktı. Engizisyon üyeleri birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan birbirleriyle düşüncelerini paylaşmışlardı. Sonra da Vitezslav, hareketsiz bir şekilde bekleyen dört Finli'ye doğru döndü ve şöyle dedi:

"Antlaşma adına, Moskova Gece Nöbeti'nin hoşgörülü tavrını, yaşanan olayın ciddi sonuçlar doğurmadığı gerçeğini ve diğer hafifletici sebepleri de göz önünde bulundurarak, Engizisyon size kendi cezanızı seçme hakkı sunuyor. İlk seçenek: asılarak idam edilme cezası. Ancak sivil haklarınız bundan etkilenmeyecek..."

İri yarı, siyahi genç adam güçlükle nefes aldı. Çinli ve Finlandiyalı arkadaşları ise onu dirseklerinden tutarak destekliyorlardı.

"İkinci seçenek ise, büyü kullanma hakkınızın hayatınızın son gününe kadar elinizden alınması. Hiçbir büyü aracı kullanmadan ya da yaşam kalitenizi arttırmadan sıradan bir insan gibi yaşama hakkına sahip olacaksınız."

Finlandiyalılar Engizisyon üyesine baktılar, âdeta afallamışlardı. Zavulon ise tiz bir sesle kıkırdadı ama sonra hemen ciddi bir yüz ifadesine büründü.

"İkinci... İkinci!" dedi Yuha Mustayoki, boğuk bir ses tonuyla. Diğerleri de kafalarını salladılar.

"Herhangi bir itirazı olan var mı?" diye sordu. Vitezslav.

Gesar tekrar ayağa kalktı:

"Küçük bir iyi niyet göstergesi olarak... Suçlulara... Ufak büyüler yapma hakkı verilebilir... Cansız objelere..." Kelimeler Gesar'ın ağzından güçlükle çıkıyormuş gibiydi, merhametli davranmak için kendini âdeta zorluyordu. "Mesela... kaybettikleri... küçük şeyleri bulmak için... Anahtar ya da para gibi... Odadaki sinekleri çıkarmak

için... Kurallara göre, sinekler cansız varlık olarak kabul ediliyor, öyle değil mi? Ya da arabanın karbüratörünü temizlemek için..."

Vampirin yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

"Anlamadı," diye düşündü, Edgar kendi kendine.

"Engizisyon'un buna bir itirazı yok..." dedi vampir en sonunda. "Suçlulara mühürler uygulansın!"

İki Engizisyon üyesi sağ ellerini havaya kaldırdılar. O anda, parlayan enerjinin ince iplikleri havanın içinden dört suçluya doğru uzandı. Mühürler, suçluların sadece çok zayıf büyü güçlerini geride bırakarak kalıcı bir şekilde yerleşmişlerdi. Engizisyon üyeleri muhtemelen Gesar'ın bu beklenmedik iyiliğinin, aslında verilen cezayı daha kötü bir hale getirdiğini anlamamışlardı. Büyü güçlerinden tamamen mahrum kalıp sıradan bir insan gibi yaşamak zor bir şeydi. Ama eski yeteneklerinin izlerini hissederek zavallı bir kötürüm gibi yaşamak çok daha kötü bir şeydi.

Ama Finlandiyalılar henüz bunu düşünmüyorlardı. Çok mutlulardı. Yuha, onları kapıya doğru yönlendiren güvenlik görevlilerinden kurtuluyor ve içerideki herkesin elini sıkmaya çalışıyordu. Ama son derece dikkatli olan güvenlik görevlileri onu iterek dışarıya çıkarıyorlardı.

Edgar da Yuha'yla tokalaşmıştı. Bu Karanlık Varlıklar'm kurtulmuş olmalarına gerçekten seviniyordu. Ama ya ödeyecekleri bedel... Muhtemelen Edgar hızlı bir ölümü tercih ederdi.

"Oturumun bir sonraki meselesi önceden ilan edilmedi," dedi Vitezslav. "Engizisyon, Gesar adıyla bilinen Moskova Gece Nöbeti liderinin suçlu çemberine gelmesini talep ediyor..."

Zavulon zafer kazanmış gibi gülümsedi.

"Ve Zavulon adıyla bilinen, Moskova Gündüz Nöbeti liderinin."

Zavulon'un yüzündeki şaşkın ifade Edgar'ı gerçekten çok memnun etmişti. Ama nasıl bu kadar gerçekçi olabiliyordu?

"Engizisyon'un ilk sorusu, Büyük Büyücü Gesar'a." Vitezslav son derece kibar ama kararlı bir ifadeyle konuşuyordu. "Gesar, şu anda burada bulunan Büyük Büyücü Svetlana Nazarova'nın Kader Kitabı'na müdahale edip onu Aydınlık Mesih'in annesi olmaya zorladın mı?"

Salonu bir anda sessizlik kaplamıştı.

"Lütfen sorunuzu başka bir şekilde ifade edin," dedi Gesar, yumuşak bir ses tonuyla. "Aksi takdirde incineceğim."

Vampir dişlerini göstererek gülümsedi:

"Konunun esasına cevap ver, Büyük Büyücü Gesar."

"Pekâlâ," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Bu suçlamaları beklemiyordum... Ama Mahkeme için açıklayacağım."

"Bunların hepsini bekliyordun," dedi Edgar kendi kendine. "Sen her şeyi bekliyordun, seni kurnaz, yaşlı düzenbaz..."

"Bu tarz bir müdahale, prensip olarak, imkânsız. Benim için bile," dedi Gesar, mütevazı bir ifadeyle.

Vitezslav'ın kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Ama Büyük Büyücü Gesar, Svetlana Nazarova'nın Kader Kitabı..."

"En güçlü Aydınlık kadın büyücünün annesi olacağını gösteriyor, yani Aydınlık Mesih'in," dedi Gesar, gülümseyerek. "Bu Moskova Gece Nöbeti için büyük bir mutluluk olur... Yani aslında bütün Aydınlık Varlıklar için! Ama saygıdeğer Engizisyon, bu tarz şeylerin Kader Kitabı'na yazılamayacağını anlamak zorundadır. Böyle bir şey kesinlikle yazılamaz. İmkânı yok. Sizinkine benzeyen ve Gece Nöbeti'nin hakkı olan bir tılsım kullanarak bile..."

"Ama Svetlana Nazarova'nın Kader Kitabı'na müdahale yapıldı, öyle değil mi?" dedi vampir, ısrarlı bir ifadeyle.

"Evet," dedi Gesar, kafasını sallayarak. "Herkesin bildiği gibi ya da neredeyse herkesin bildiği gibi Kader Kitabı'na yeni veri girmek mümkündür ama bu, Aydınlık ve Karanlık arasındaki dengeyi doğrunda etkiler. Sıradan insanların kaderinde küçük değişiklikler

yapmak oldukça kolaydır. Bir Diğer'in kaderinde önemsiz değişiklikler yapmak ise çok daha zordur. Diğer ne kadar güçlü olursa, değişiklikde o kadar şiddetli olur. Ayrıca Aydınlık ve Karanlık'ın maruz kalacağı kargaşa da o kadar fazla olur. Mahkeme'nin saygıdeğer üyeleri, bir Büyük Büyücü Kadın'ın Kader Kitabı'na, onun bir Mesih'in annesi olmasını sağlayacak verinin girilmesinin ortaya çıkaracağı sonuçları hesaplayabiliyor musunuz?"

Hiç kimse cevap vermedi.

"Herhangi birimiz... böyle bir müdahale yapmaya kalkışırsa, ruhu bedeninden ayrılır," dedi Gesar, yüksek sesle. "Küle dönüştürülür! Dünya yerle bir olur! Ve siz beni böyle eylemlerle suçluyorsunuz."

"Aydınlık büyücü Gesar, öyleyse Svetlana Nazarova'nın Kader Kitabı'nda neyi değiştirdin?"

Gesar omuzlarını silkti:

"Küçük ayrıntılar dışında hiçbir şeyi! Ben çalışanlarımı mutlu etmek zorundayım, öyle değil mi? İtalyan tatil köylerine göndermek... ya da... sürücü kursuna... ya da başka yerlere... Eğer isterseniz, size ayrıntılı bir liste sunabilirim. Önemli hiçbir şey yok. Sadece insan yaşamının küçük zevkleri..."

Vitezslav kısa bir süre düşündü. Sonra da şöyle dedi:

"Veriler nereye girildi? En güçlü Aydınlık Kadın Büyücü'nün doğumundan öncesine mi yoksa sonrasına mı?"

"Sanırım, öncesine," dedi Gesar, gülümseyerek.

"Öyleyse, bu olayın zamanını ayarladın." Vitezslav soru sormuyordu, sadece sesli düşünüyordu. "Svetlana'nın gelecekteki kızının, Aydınlık bir Mesih olması ihtimalini en yükseğe çıkardın..."

"Olabilir," dedi Gesar. "Ama bunda ne var? Benim bütün yaptığım, çalışanlarımdan birinin yaşam koşullarını iyileştirmek."

"Ve Svetlana Nazarova'nm yaşam koşullarını geliştirmek için başka bir yol bulamadın, öyle mi? Ücretsiz tatiller, ödüller ve dostça tavsiyeler olamaz mıydı?"

Gesar şimdi gerçekten incinmiş gibi görünüyordu.

"Aklıma gelen ilk yolu denedim. Engizisyon'un, çivileri mikroskopla çakmış olmama şaşırma hakkı var. Ama beni bunun için suçlayamazsınız."

Engizisyon üyeleri birbirlerine baktılar. Sessiz fikir alışverişi bu kez sadece bir dakika sürmüştü. Edgar sırtından süzülen terleri hissedebiliyordu. Eğer Engizisyon, Gesar'ı suçlarsa bu gerçek bir kargaşaya sebep olurdu. Bir Büyük Büyücü'nün ruhunun bedeninden ayrılması, dört Finlandiyalı'yla uğraşmakla aynı şey değildi.

"Yargı yetkisi dışında, " dedi Vitezslav, en sonunda. "Büyük Büyücü Gesar, yaptığın açıklamalardan sonra, Engizisyon, Antlaşma metnini ihlal etmediğini kabul ediyor..."

"Antlaşma metnini ya da ruhunu," diye düzeltti, Gesar, sert bir ifadeyle.

"Antlaşma metnini ya da ruhunu," diye onayladı vampir, öfkeli bir ses tonuyla. "Ama yaptığın eylemler yine de şüpheli ve tehlikeli olarak nitelendiriliyor."

"Svetlana Nazarova'nın dönüşmesinden kısa bir süre önce, Gündüz Nöbeti'nin onu ortadan kaldırmak için yaptığı girişimlerden daha tehlikeli değil," dedi Gesar, hemen. "Bana başka bir sorunuz var mı?"

"Hayır," dedi Vitezslav. "Yerine geçebilirsin."

Zavulon, Gesar'm sorgulaması boyunca, çember kafesin tam köşesinde oldukça sakin bir şekilde beklemişti. Gesar'm herhangi bir ceza almamasına üzülmüş gibi görünmüyordu. Bu da Edgar'ı huzursuz ediyordu.

"Karanlık Büyücü Zavulon, Engizisyon'un sana bazı soruları var," dedi Vitezslav. "Regin Kardeşler tarafından yapılan saldırıyı kışkırtan sen miydin?"

"Hiç kimse kendi aleyhinde tanıklık yapmak zorunda değildir." dedi Zavulon, soğuk bir ifadeyle.

"Bu bir itiraf mı?" diye sordu, vampir, canlı bir ses tonuyla.

"Hayır, sadece bir kural hatırlatması. Siz böyle bir soru sorma hakkına sahip değilsiniz. Bu yüzden cevap vermeyeceğim."

"Pekâlâ. İtirazın kabul edildi. Büyük Büyücü, Zavulon, Aydınlık Mesih'e karşılık olarak, bin yıldan fazla bir süre önce Alacakaranlık'a gönderilen ve ruhu bedeninden ayrılmış olan Büyük Büyücü Fáfnir'i yeniden canlandırmaya mı çalışıyorsun?"

Zavulon hızlı bir şekilde gözlerini kırptı. Sonra da şaşkın bir ifadeyle şöyle dedi:

"Böyle saçma bir düşünceye nereden kapıldınız?"

"Svetlana Nazarova'nın dönüşümünü ya da onunla ilgili olan başka eylemleri engellemeye çalıştın mı?"

"Evet, Antlaşma'nın izin verdiği sınırları aşmadan," diye cevap verdi, Zavulon, hemen.

"Peki Fâfnir?"

"Ne olmuş Fáfnir'e?" dedi Zavulon, soruya soruyla karşılık vererek. Sonra da Edgar'a baktı ve ona göz kırptı.

"Gündüz Nöbeti'nin bir üyesini, Fáfnir'in reenkarnasyonuna uygun olduğu için mi Prag'a gönderdin?"

"Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok!"

"Şu bağlantıyı mı gerçekleştirmeye çalışıyordun: Deccal olarak Fáfnir; Mahşerin Dört Atlısı olarak da Regin Kardeşler..."

Zavulon kahkaha patlattı. Ve uzun bir süre, tıpkı riskli ama eğlenceli bir oyunu kazanmış gibi neşeli bir ifadeyle güldü. Sonra gözlerinden akan yaşları sildi ve sakin bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Engizisyon üyelerinin mizahi yeteneğine gerçekten hayran kaldım. Fáfnir çıldırmış bir psikopattı. Ben onu şahsen tanıyordum. Ve onunla bir daha karşılaşmak, istediğim en son şey... Zaten Karanlık'ın Mesih'i olmaya da uygun değil. Bu, onun güçlerinin çok ötesinde... Svetlana'yı ortadan kaldırmak..." dedi Zavulon gülümseyerek. "bu belki mümkün olabilir. Ama bedeli... Oh, hayır. Şu aptal Finlandiyalı büyücüler ise... Ne demiştiniz? Mahşerin Dört Atlısı mı?"

Edgar kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Ve yalvaran gözlerle Vitezslav'a bakıyordu. Ama vampir henüz pes etmemişti.

"Peki şunları neden yaptın: Alisa Donnikova'nın ölümünü planlamak, ki bu ölüm, reenkarnasyon için yapılan 'kurban etme ritüeli' olarak adlandırabilir. Neden ünlü bir ressama iki portre siparişi verdin? Biri Kara büyücü Edgar'ın, diğeri ise ejderha Fáfnir'in olmak üzere?"

Zavulon ciddileşmişti: "Alisa'nın ölümünün sebeplerini ben de daha iyi anlamak isterim! Ve bildiğim kadarıyla bu, diğer soruşturmanın konusu. Portrelere gelince..."

Moskova Gündüz Nöbeti'nin lideri ceketinin cebine uzandı ve içinden, yaklaşık yirmiye otuz santimetre ebatlarında olan iki küçük fotoğraf çıkardı. Edgar bu portrelerden birinin kendisine ait olduğunu fark ettiği anda dehşete kapılmıştı. Diğer portre ise kıvrımları buruşmuş bir ejderhaya aitti.

"Bu benim en iyi çalışanlarımdan birine vereceğim ufak bir Noel hediyesi. Lütfen yaşlı bir adamın duygusallığını maruz görün..."

Zavulon, Edgar'a doğru bir adım attı. Sonra da portreyi ona uzattı. Gerçekten güzel bir portreydi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu! Ama Edgar, Zavulon'un fısıltısından gerçekten ürkmüştü: "Seni zeki çocuk..."

Zavulon sonra tekrar çembere döndü.

"Peki ya ikinci portre?" diye sordu, Vitezslav.

"Tamamen duygusal bir durum. "Regin Kardeşler'e eski anıları anımsatmak için. Fafnir'i hatırladım ve... hatıra olarak onun portresini yaptırmaya karar verdim..."

"Yani onu tekrar hayata döndürmeyi planlamıyor musun?" diye sordu, Vitezslav. Zavulon bu kez son derece ciddi ve samimi bir ifadeyle cevap verdi: "Kesinlikle, hayır. Amacıma ulaşmam için daha risksiz olan yollar var."

Engizisyon üyeleri birbirlerine baktılar.

"Büyük Büyücü Zavulon," dedi Vitezslav. "Engizisyon'un sana yönelttiği herhangi bir suçlama yok. Yerine geçebilirsin. Ama sana şunu hatırlatmak isterim ki yaptığın tüm eylemler son derece şüpheli ve tehlikeli..."

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi Zavulon, çemberden çıkarken. "Yakında izin almadan burnumuzu bile karıştıramayacağız.."

Edgar, Gesar'a baktı. Yaşlı entrikacının sinirli olacağını düşünüyordu.

Ama hayır. Gesar sinirli değildi. Muhtemelen, Zavulon'un söylediklerini büyük bir ilgiyle dinlemişti. Yani diğer bir deyişle, Karanlık Varlıklar'ın liderinin tüm bu olanlardan sıyrılabileceğine ikna olmuştu ama bütün ayrıntılarla da ilgileniyordu.

Onlar tüm bu olanları önceden biliyorlardı!

Edgar darmadağın olmuş düşüncelerini umutsuzca bir araya getirmeye çalışıyordu. Demek, Svetlana Aydınlık Mesih'in annesi olacaktı... Hem de kadın bir Mesih'in. Bu tam bir sürprizdi! Zavulon buna karşı koymaya çalışıyordu. Ama... Deccal'i ete kemiğe büründürerek değil... Bu sadece dikkatin başka yöne çekilmesini sağlayan bir taktikti. Edgar tıpkı toy bir çocuk gibi davranmıştı.

Öyleyse en önemli şey neydi?

"Engizisyon şimdi bu günün en önemli konusunu değerlendirecek, Aydınlık ve Karanlık için olağanüstü önem taşıyan konuyu,"

dedi Vitezslav, sanki Edgar'm yüksek sesle sormadığı soruya cevap veriyormuş gibi. "İgor Teplov olayı. Moskova Gece Nöbeti'nin üçüncü sınıf büyücüsü. Herkes bu olayın ayrıntılarını biliyor mu?"

Hiç kimse cevap vermedi. Herkes bu olayın ayrıntılarını uzun bir süredir biliyordu...

"İddia makamı avukatı, Anton Gorodetski!"

Aydınlık Varlık, Edgar'm tam karşısında duruyordu. Başını yukarıya kaldırdı ve Vitezslav'a baktı.

"Kısaca anlatacağım. İşin aslı, bizim yaptığımız suçlamalar son derece basit. Biz şu anda burada bulunan Karanlık büyücü Zavulon'un, Alisa Donnikova'yı Artek kampına bilerek gönderdiğini iddia ediyoruz. Çünkü İgor Teplov'un da güçlerini onarmak için oraya gideceğini biliyordu. Zavulon muhtemelen olasılık çizgilerini okudu ve Alisa Donnikova'yla İgor'un birbirlerine âşık olacaklarını gördü. Bu iki genç insan farklı güçlere hizmet ettikleri için bu son derece trajik ve ümitsiz bir aşktı. Düelloyla sonlanacak olan bir aşkta taraflardan biri ölecek, diğeri ise Engizisyon tarafından yargılanacaktı. Biz Zavulon'u kasıtlı bir plan yapmakla suçluyoruz... Moskova Gece Nöbeti ajanı İgor Teplov'u ortadan kaldırmaya çalıştığını iddia ediyoruz. Bu yüzden İgor Teplov'a yüklenen 'Antlaşma'yı ihlal etme' ve 'Alisa Donnikova'yı öldürme' suçlularının geri çekilmesini istiyoruz."

"Bu kadar mı?" diye sordu, Vitezslav, kısa bir duraksamadan sonra.

"Hayır. Ayrıca Mahkeme'nin, yapılan bu düello sonucunda küçük bir çocuğun –Diğerleri'nden olmayan– öldüğünü de dikkate almasını talep ediyoruz. Bu düello Zavulon tarafından ayarlandığı için..."

"İtiraz ediyorum," dedi Zavulon, tiz bir ses tonuyla.

"İtiraz kabul edilmiştir," diye karşılık verdi vampir.

"Bu düellonun Zavulon tarafından planlandığına inandığımız için, o küçük çocuğun ölümünden de Zavulon sorumludur. İgor Teplov'un bu konuda hiçbir suçu yoktur. Hepsi bu kadar."

Vitezslav, Zavulon'a baktı:

"Bu konuya bir cevap verebilir misin?"

"Cevap vermeyeceğim. Ben sebebi zaten açıkladım," diye karşılık verdi, Zavulon oldukça sakin bir ifadeyle.

"Davalı avukatı gelsin."

Edgar derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı:

"Çalışma arkadaşımın iddiaları tamamen oyalayıcıdır. Şu anda suçluyu koruma girişimine tanık oluyoruz..."

"İtiraz ediyorum!" diye araya girdi, Anton.

"Sanığı koruma girişimi," diye düzeltti Edgar. "İgor Teplov, Alisa Donnikova'nın ölümünden sorumludur. En kötü olan şey ise, Alisa Donnikova'nın onu tüm kalbiyle gerçekten sevmiş olmasıdır. Diğer bir taraftan da, İgor Teplov yaşadığı kriz anında, küçük çocuk Makar Kanevski'nin ölümüne sebep olmuştur. O bir çocuğu öldürmüştür. Yaşama hakkına sahip olan sıradan bir insanı. Ve daha da fazlası var. Artek'te tatil yapan çocuklardan toplamış olduğu aşırı Güç nedeniyle yedi küçük çocuk yaklaşık üç aydır kâbus görmektedir! İdrarını tutamayan iki çocuk vakası olduğu saptanmıştır. Dokuz yaşındaki Yurik Semetski –Moskovalı– Artek'ten döndükten bir ay sonra banyoda nefessiz kalarak boğulmuştur. Bunun, İgor Teplov'un –Aydınlık büyücü İgor Teplov– yaptığı eylemlerin bir sonucu olup olmadığı henüz bilinmiyor..."

Edgar, sanığa baktı. İgor'un yüzü âdeta taş kesilmişti. Sert ve ifadesizdi.

"Aydınlık Varlıklar hiçbir temele dayanmayan suçlamalar yapmaya istedikleri kadar devam edebilirler," dedi Edgar. "Hiçbir kanıt olmadan, Gündüz Nöbeti'nin, genç, gelecek vadeden hatta Nöbet lideri tarafından birçok kez takdir edilmiş bir elemanını, hiçbir özel bir yeteneği bulunmayan, üçüncü sınıf bir Aydınlık büyücü uğruna neden kurban ettiğini mantıklı bir şekilde açıklamadan... Bu onların

vicdan sorunu. Biz, Engizisyon'un bu durumu tarafsız bir şekilde değerlendirmesini ve suçluyu Antlaşma koşullarına göre cezalandırmasını talep ediyoruz."

Edgar derin bir nefes aldı ve şöyle devam etti:

"Aydınlık Varlıklar ahlaki olarak yanlış bir hareket yaptıkları zaman, gönüllü olarak ruhlarını bedenlerinden ayırıyorlarmış. Biz hep böyle duyduk. Hissettikleri utanç duygusuyla birlikte Alacakaranlık'a çekiliyorlarmış... Biz böyle şeyleri çok duyduk. Ama ben buna hiç şahit olmadım. Sanırın âşık olduğu kadını öldüren ve masum çocukların acı çekmesine sebep olan İgor Teplov, bunun ahlaki olarak yanlış bir şey olduğunu düşünmüyor."

Edgar bunları söyledikten sonra sustu.

Engizisyon üyeleri birbirlerine baktılar. Sonra da Vitezslav şöyle dedi:

"Tarafların, iddialarını doğrulayacak kanıtları var mı?"

Gesar hiçbir şey söylemedi ama Zavulon şaşkın bir ifadeyle şöyle dedi:

"Affedersiniz ama deve olmadığımı ispatlayan nasıl bir kanıt gösterebilirim? Bu saçmalıkları uyduranlar kanıtlasın!"

"Engizisyon her iki tarafın da iddialarını dinledi," dedi vampir. "Sanığın eklemek istediği bir şey var mı?"

İgor Teplov kafasını salladı:

"Evet, itiraf ediyorum ki yaptıklarım kesinlikle doğru değil... Ortaya çıkan sonuçlar yüzünden de son derece üzgünüm. Ben... Ben..." İgor duraksadı. Sonra daha hızlı bir şekilde konuşmaya başladı:

"Ben Alisa'ya gerçekten âşık olmuştum. Ama onun Karanlık bir cadı olduğunu öğrendiğim zaman âdeta çılgına döndüm. Sizden merhamet beklemiyorum. Ben kendimi zaten çoktan cezalandırdım... Ama."

İgor hızlı bir şekilde Zavulon'a doğru döndü:

"Katil sensin! Alisa'yı ölüme sen gönderdin. İşte bu yüzden benim hayatta kalmam gerek... Bunu yapmam gerek, böylece kötülüğün sana hiçbir fayda sağlamayacak!"

Zavulon omuzlarını silkti. Sonra da derin bir nefes aldı.

"Herhangi bir kanıtın var mı?" diye sordu, vampir.

İgor hayır dercesine kafasını salladı.

"Engizisyon bu meselenin öneminin farkında," dedi Vitezslav. "Her iki taraf da hiçbir kanıt gösterememesine rağmen, Engizisyon gerçek suçluyu saptamanın son derece önemli olduğuna inanıyor. Bu yüzden..."

Edgar, Zavulon'un yüz ifadesinin değiştiğini fark etmişti. Zavulon'un yüzünde üzgün bir gülümseme belirmişti.

"Bu yüzden Engizisyon tanıkları dinlemeye devam edecek. Alisa Donnikova'nın ruhu geçici olarak bedeniyle birleştirilecek."

"İtiraz ediyorum!" dedi Zavulon, ayağa kalkarak. "Bu durum, ölünün ruhunu rahatsız edecek kadar önemli değildir!"

"İtiraz reddedildi. Engizisyon'un talimatıyla buraya gelmiş olan Anna Lemeşeva'mn salonun ortasına geçmesi talep ediliyor. Onun bedeni, Alisa Donnikova'nın geçici reenkarnasyonu için kullanılacak."

Lemeşeva bağırmaya başlamıştı. Ama sadece bir dakika sonra iki Engizisyon üyesi tarafından yavaşça salonun ortasına getirildi.

"Bu işlemin güç harcamaları Moskova Gece Nöbeti tarafından karşılanacak ve bu güçler duruşmanın sonucu ne olursa olsun kesinlikle iade edilmeyecek," dedi Vitezslav. "Büyük Büyücü Gesar, bunun için gerekli güç kaynağına sahip misin?"

"Evet," dedi Gesar, ayağa kalkarak. "Sahibim."

Edgar olayların ipini elinden tamamen kaçırmaya başladığını hissediyordu. Zavulon, İgor Teplov için sevgilisini feda etmeyi göze almıştı. Peki, ama İgor neden bu kadar önemliydi? Gesar bu kadar büyük bir Güç'ü neden harcıyordu?

"İşleme başlayın," dedi Vitezslav. "Yapılan herhangi bir engelleme girişimi hemen ölümle cezalandırılacaktır."

Birkaç Engizisyon üyesi yavaşça öne doğru geldiler. Gesar ise derin bir nefes aldı ve Anna Lemeşeva'ya doğru yürüdü. Lemeşeva tekrar bağırmaya başladı ama sonra birden sustu ve ışıldayan gözleriyle Aydınlık büyücüye bakmaya başladı.

Edgar gözlerini sıkarak kapatmak zorunda kalmıştı.

Salonun ortasında öylesine güçlü bir enerji dönüyordu ki buna bakabilmesi mümkün değildi. Engizisyon üyelerinin, Gesar ve Lemeşeva'nın etrafında ardı ardına büyü bariyerleri oluşturduğunu hissedebiliyordu. Tabii hayal bile edilemeyen bu gücün baskısı altında paramparça olan bariyerleri de hissediyordu. Alacakaranlık, Edgar'ın bildiği bütün katmanları, hatta belki de varlığından bile haberdar olmadığı katmanları da açarken şiddetli bir şekilde titriyordu. Eğer bu geçici bir reenkarnasyonsa, kalıcı bir reenkarnasyon nasıl olurdu?

Tam o anda fırtına kesildi. Ve Gesar yavaşça geriye doğru adım attı.

Salonun ortasının sol tarafında üç kişi duruyordu: Engizisyon üyesi Vitezslav, Aydınlık büyücü İgor Teplov ve Karanlık cadı Alisa Donnikova.

Alisa titriyor, öksürüyor ve eliyle boğazını tutuyordu.

Edgar ürpermişti. O, Diğerleri'ne orada ne olduğunu bilmiyordu... Alacakaranlık'ta. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu bilmeyi hiç istemiyordu. Ama insan hayatı sona ermiş olan Alisa, şu anda bilinçli bir şekilde karşısında duruyordu. Ciğerlerindeki yakıcı acıyla birlikte hayata geri dönmüştü, hâlâ tuzlu suda boğuluyor ve İgor'un yaptığı baskıyla mücadele etmeye çalışıyordu.

"Alisa Donnikova," dedi vampir. Onun sesi bile titriyordu. Geçici reenkarnasyon çok nadir başvurulan bir yöntemdi. Çok nadir... "Geçici olarak reenkarnasyon yaşadın ve şimdi Prag'daki Engizisyon'un Avrupa Mahkemesi'nin binasında bulunuyorsun. Beni anlıyor musun?"

Alisa Donnikova doğruldu. Nefesi hâlâ hırıldıyordu. İgor Teplov'a bakıyordu. Sadece ona.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu, vampir tekrar.

"Neden... Prag'da?" diye sordu, Alisa. Sanki yeterli hava bulamıyormuş gibi hızlı ve derin bir şekilde nefes almaya çalışıyordu. Bu zindanın içindeki nemli havada bile...

"Bu önemli değil, Alisa Donnikova. Bizim dünyamıza, tanıklık yapmak için çağrıldın. Söyleyeceklerin gerçekten çok önemli."

"Burada... Burada kalabilir miyim? Tekrar? Sonsuza kadar?" diye sordu Alisa.

Ama konuşurken sadece İgor'a bakıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi, Engizisyon üyesi dürüst bir şekilde. "Benim sorularımı kendi isteğinle cevaplayacak mısın?

Alisa tuhaf ve umutsuz bir gururla kafasını salladı.

"Evet, cevaplayacağım. Sorun."

Sadece İgor'a bakıyordu.

"Sorular, şu anda burada bulunan Aydınlık büyücü İgor Teplov'la yaptığın düelloyla ilgili. Yaptığınız düello tüm kurallara uygun muydu?"

"Evet."

"Söyle bana Alisa, ölümün için İgor Teplov'u suçluyor musun?"

Alisa gülümsedi. Sonra da elini havaya kaldırdı. Doğrudan Zavulon'u işaret ediyordu.

"Hayır."

Sadece İgor'a bakıyordu.

"Yapacağın herhangi bir suçlama var mı... Düşmanına?"

Alisa sadece kafasını salladı.

"Alisa Donnikova, burada bulunan herhangi birini, senin ölümüne yol açan üzücü olaylara sebep olmakla suçluyor musun?"

"Zavulon," dedi Alisa, duygusuz bir ifadeyle. "Bu onun planladığı bir operasyondu."

"Sen korkak bir aptalsın!" diye bağırdı, Zavulon. "Seni hiçbir şekilde hayata döndürmeyecekler! Sen ne yapıyorsun, cadı?"

Alisa o anda Zavulon'a doğru döndü. Cadının bakışları, Zavulon'un bir anda susmasına sebep olmuştu.

"Zavulon, ben boğulduğum sırada sana yalvarırken sen bana ne demiştin, hatırlıyor musun?"

"Seni, kinci, küçük aptal!" dedi Zavulon, biraz daha sakin bir ses tonuyla.

Alisa kafasını salladı. Sonra tekrar İgor'a baktı ve tuhaf, alaycı bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Ne intikamından bahsediyorsun... Aşk da büyük bir güçtür, Zavulon."

"Engizisyon'un başka sorusu yok," dedi Vitezslav hemen. "Bayanlar, baylar... Sanırın bu sahneyi devam ettirmenin... Diğerleri'ne bir faydası yok. İgor Teplov'un, Antlaşma'nın şartlarını ihlal ettiğiyle alakalı suçlamalar ortadan kalkmıştır. Alisa Donnikova... artık gidebilirsin."

Gesar ayağa kalkarken, Edgar âdeta bir kâbusun içinde olduğunu düşünüyordu. Galip gelmiş, zafer sarhoşu Gesar. Zavulon ise kürsüde öylece oturuyordu. Yenilgiye uğramış Zavulon.

Büyük Büyücüler'in yüzleri şaşkınlıkla titremeye başladığı anda Edgar da bakışlarını tekrar salonun ortasına doğru çevirmişti.

Alisa Donnikova gözden kayboluyordu. Vücudu değişiyor ve solgun, hayali bir gölge gibi Alacakaranlık'a batıyordu. Lemeşeva ise Zavulon'un ayaklarına doğru sürünüyordu.

Ama İgor Teplov da gözden kayboluyordu.

Alacakaranlık'a çekiliyordu.

Edgar yalan söylememişti. Aydınlık bir büyücünün ruhunun bedeninden ayrıldığını ilk kez görüyordu. Bunu kendi isteğiyle yapışım. Hiç savaşmadan, bağırmadan ya da Güç akımı olmadan...

İgor Teplov tam o anda hayalî bir gölgeye dönüştü. Sonra da suçlu bir ifadeyle arkadaşlarına baktı. Tabii bir de Alisa'ya.

Sonra da gözden kayboldu.

Alacakaranlık kapanmıştı. Salondaki hava buz gibiydi; beyaz, dondurucu bir kirağı salonun duvarlarına tıpkı bir matem duvağı gibi yerleşmişti. Zafer gülümsemesi Zavulon'un yüzüne yavaş yavaş geri dönüyordu. Gesar ise üzgün bir ifadeyle boş kafesin içine bakıyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı, Zavulon. "Ne oldu? Gördün mü? Kılavuzun nerede? Aydınlık'm Mesih'ini eğitebilecek yeteneğe sahip olan tek ajanın nerede?"

Zavulon gülümsedi ve Lemeşava'nın saçlarını okşadı –Lemeşeva dizlerinin üzerinde Zavulon'un tam önünde duruyordu– sonra da Engizisyon üyesine döndü ve şöyle dedi:

"Evet, bu bir Gündüz Nöbeti operasyonuydu, Antlaşma'nın şartlarının ihlal etmeden yapılmış bir operasyon. Eşit güce sahip olan iki taşın değiş tokuşu. İgor Teplov ve Alisa Donnikova. Bize yapacağınız başka suçlamalar var mı?"

"Engizisyon'un size yapacağı bir suçlama yok..." dedi vampir, elleriyle yüzünü ovuşturarak. "Bu durumda... Engizisyon, Svetlana Nazarova'nın Güçler'inin erken onarılması konusunu değerlendirecek. Ama... sonra. Şimdi herkes... herkes salonu terk edebilir."

Ayağa kalkan ilk kişi Svetlana oldu. Zavulon'a doğru yürüdü ve öylece durarak birkaç saniye boyunca ona baktı. Edgar o anda büyücü kadının, zayıf kalbiyle Zavulon'u vuracağını düşündü.

Ama Svetlana, Zavulon'a sadece bir şeyler söyledi. Sonra da arkasını döndü ve hızlı bir şekilde yürümeye başladı.

Edgar yerinden kalkarken bacaldarı hâlâ kaskatıydı. Az kalsın, derin düşüncelere dalmış olan Gesar'a çarpıyordu. Ama tam o sırada Anton, Edgar'ı kenara doğru itti ve Gesar'a yaklaşarak şöyle dedi:

"Yani... Svetlana'mn kızı bir Diğer olabilir ama Aydınlık'ın Mesih'i olarak yetiştirilemez, öyle mi?"

Gesar kafasını salladı.

"Neden?" diye sordu, Anton, aptalca bir ifadeyle. "Ama Svetlana'nın kendisi..."

"Bir Büyük Kadın Büyücü olmak ile bir Büyük Kadın Büyücü yetiştirmek çok farklı şeylerdir," dedi Gesar," yorgun bir ses tonuyla. "Ne yazık ki. Ben... Şimdiye kadar bunu İgor'dan başka yapabilecek birini görmedim. Ben... Ben o cadıyı bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum! Bilseydim başka bir yol düşünürdüm."

"Kimin kızı olacak?" diye sordu Anton, hemen. "Svetlana ve..."

"Kimin mi? Eğer aptal gibi burada durmayı ve şaşkın gözlerle bu yaşlı budalaya bakmayı bırakıp karının peşinden gidersen, senin çocuğun olacak!"

Anton kafasını salladı. Sonra da hızla salondan dışarıya fırladı. Edgar'm da Gesar'a sormak istediği birkaç soru vardı ama Aydınlık büyücüyle göz göze geldiği anda bunu yapmaktan vazgeçti. Sonra da siyah ve beyaz olarak ikiye ayrılmış olan salonun tam ortasında duran gri, mermer Engizisyon basamağına doğru yürüdü.

Engizisyon üyeleri cübbelerini çıkarıyorlardı. O sırada içlerinden biri cübbesini, Vitezslav'ın koluna doğru fırlattı, bir kapı açtı ve gözden kayboldu. Diğerleri sıradan yollar kullanarak gitmişlerdi. Çıkış kapısından.

Vampir, Edgar'a baktı ve şöyle dedi: "Denemek ister misin?"

"Bana olup olmayacağından emin değilim," diye karşılık verdi, Edgar, sessizce.

"Kim bilebilir? Denemekten zarar çıkmaz. Yoksa Moskova'ya geri dönmeyi mi düşünüyorsun?"

Edgar buruşuk, gri kumaş parçasını oldukça dikkatli bir şekilde vampirin elinden aldı ve şöyle dedi:

"Affedersiniz... Ama Svetlana, Zavulon'a ne dedi?"

"Bir Engizisyon üyesinin kulağı iyi olmalıdır." Vampirin yüzünde zayıf bir gülümseme belirmişti. "Önemli bir şey değil. Bir lanet diyebiliriz. Ama Aydınlık Varlıklar lanet etmeyi bile tam olarak bilmezler... Ona şöyle dedi:

"Hiç kimse seni sevmesin."

Edgar kafasını salladı. Sonra da omuzlarını silkerek şöyle dedi:

"Onun zaten hiç kimseye ihtiyacı yok."

Moskova- Mikolayiv-Lazurnoe

İKİNCİ KİTABIN SONU...

ALACAKARANLIK NÖBETİ

SERGEY LUKYANENKO

SERİNİN ÜÇÜNCÜ KİTABI

Moskova, yazın ortası... Gece Nöbeti Ajanı Anton Gorodetski, karısı Svetlana ve kızı Nadya'yla Moskova'dan çok uzak olmayan bir kır evinde tatilinin son gününün keyfini çıkarmaktadır. Ancak Anton, patronu ve aynı zamanda Gece Nöbeti lideri olan Gesar'dan özel bir buluşma daveti alır. Belli ki tatilinin sonuna gelmiştir.

Gesar, bir Diğer'in kendi türlerine dair tüm hakikati bir insana anlattığına ve şimdi de imkânsız olduğu düşünülen bir şeyi yapmaya kararlı olduğuna dair isimsiz bir not almıştır: o insanı bir Diğer'e dönüştürmek. Daha kaygı verici olansa, bu notun Gündüz Nöbeti lideri Zavulon'a ve Bern'deki, tam adresini sadece üst düzey Diğerleri'nin bildiği Engizisyon'a da yollanmış olmasıdır.

"Şüphe uyandıran, zekice yazılmış bir gerilim romanı."

—Telegraph

"J.K. Rowling'in Rus versiyonu...Muhteşem bir kitap... Şaşırtıyor, bağımlısı oluyorsunuz... Şiddet yerine gerilim, psikolojik dram ve bir doz da espri var."

—Daily Telegraph



SERGEY LUKYANENKO

Çağdaş Rus edebiyatının önemli isimlerinden Sergey Vasiliyeviç Lukyanenko 1968'de Kazakistan'da doğdu. Almatı Devlet Tıp Enstitüsü'nde psikoterapi eğitimi alan yazar, ihtisasını çocuk psikiyatrisi üzerine yapmıştır. Başta Avrupa ve Baltık ülkeleri olmak üzere eserleri ondan fazla ülkede yayımlanmıştır. *Gece Nöbeti* ve *Gündüz Nöbeti* gibi çalışmaları sinemaya da uyarlanan Lukyanenko, edebiyat çalışmalarının yanı sıra senaryo yazımı ve blog yazarlığıyla da ilgilenmektedir.



LANETTEN BAHSEDERSENİZ LANETLENİRSİNİZ

Gece avcıları şehrin sokaklarında kol geziyor...
Onlar bir dengenin olması gerektiğini biliyorlar.
Çünkü bu dünya için Karanlık, Aydınlık'tan daha az önemli değil.

Tüm dünyada çok satan fantastik kurgu serisinin ikinci kitabı *Gündüz Nöbeti, Gece Nöbeti*'nin kaldığı yerden devam ediyor. Günümüz Moskova'sında geçen Aydınlık ile Karanlık arasındaki amansız mücadelede, Karanlık'ın güçleri gün boyunca tetikteyken Aydınlık'ın ajanları da geceyi izler. Bu iki kadim güç arasındaki, bin yıllık bir antlaşmayla kurulmuş dengeyi ise tarafsız yargıçlardan oluşan Engizisyon korur.

Ancak tarihin en önemli Kara Büyücüsü'nü hayata döndürecek güçte, yasaklanmış bir tılsımın kayboluşuyla bu hassas denge yerle bir olmak üzeredir. Üstelik, Antlaşma'yı bekleyen tek tehlike bu değildir. Küçük kızların kâbuslarından beslenen genç ve güzel cadı Alisa, yakışıklı ve genç bir Aydınlık olan İgor'a âşık olmuştur. Bir Aydınlık Diğer'e âşık olma talihsizliğini yaşayan genç cadı Alisa ile ihanete uğradığını düşünen İgor'un aşkları onları bu sonsuz savaşta birer piyon haline getirir.